

מדינת ישראל

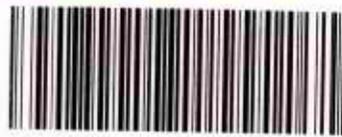
משרד הממשלה

משרד

יחיד

צופת - יוסקים עם הסמך
ואויגוצים מקלוצים.

4.86-3.88

שם תיק: צופת - יוסקים עם מפלגות ואיגודים מקצועיים

מזהה פני: **חצ-9729/12**

מזהה פריט: 000f8pr

תאריך הדפסה: 20/02/2017

כתובת 2-120-2-14-9

מחלקה

איור

מס' תיק מקורי

20/12/17
9729/12

23.3.88

לכבוד
 מר אריה אבידור
 מחלקת אירופה 1
 משרד החוץ
 ירושלים

9

103.11
 03

א.נ.א

הנדון: הפיגוע בדימונה - הודעה CFDT

הנני מאשר בחודה קבלת העתק ההודעה של ה-CFDT בעקבות הפיגוע בדימונה.

הודעה זו הועברה אלינו ישירות על ידי מזכ"ל ה-CFDT, וגם השבנו בהתאם.

בברכה,

א. אלון

101. 11. 101
813

10

כה' באדר התשמ"ח

14 במרס 1988

189

9

103.11
213

לכבוד

מר אברהם אלון

הועד הפועל של ההסתדרות

רח' ארלוזורוב 95

תל אביב 62 097

א.נ.א.

הנדון : הפגוע בדימונה - הועדה מטעם ה-CFDT - צרפת.

רצ"ב העתק מברקו של שגרירנו בפריס מה-11.3.88 עם תוכן ההודעה מטעם
אגוד המקצועי C.F.D.T. מצרפת בעקבות הפיגוע ליד דימונה.

בכבוד רב,

אריה אבידור
מחלקת אירופה 1.

פרוט: 3,10532

אל: המשדד

מ-: פרוט, נר: 211, תא: 110388, זח: 1900, זר: טג: 107

נד: 8

אל לשכת אמיתק

דע ארונה 1

מאת הציר פרוט אבירן

העבירונו לאברהם אלון ההודעה הבאה של CFDT

LA CFDT CONDAMNE LA PRISE D'OTAGES DE CIVILS ISRAELIENS.
ELLE DEMANDE A LA HISTADROUT DE TRANSMETTRE AUX
FAMILLES DES VICTIMES SES CONDOLEANCES ET SON SENTIMENT
ATTRISTE.

CET ATTENTAT SANGlant COMME LES EXACTIONS COMMISES
DANS LES TERRITOIRES OCCUPES, REMETTENT ENCORE UNE
FOIS LA LOGIQUE DU REFUS AU COEUR DU CONFLIT ISRAELO
PALESTINIEN REFUS SYMBOLISE PAR LES EXTREMISTES
DES DEUX CAMPS.

LE RECOURS A LA FORCE DES ARMES ET A LA REPRESSION
LA PRATIQUE DU TERRORISME, LA PERENNITE D'UN STATU
QUO DANGEREUX NOURRISSENT IRREDUCTIBLES ET HAINE
QUI NE DEBOUCHENT QUE SUR DES SITUATIONS UNEXTRICABLES
PROVOQUANT LE MALHEUR DES POPULATIONS.

DES VOIX EN ISRAEL, CHEZ LES PALESTINIENS REFUSENT
CETTE FUITE EN AVANT, PARLENT DE PAIX, EXPLORENT
LES VOIES D'UNE SOLUTION POLITIQUE NEGOCIEE. PUISSENT
CES VOIX S'ELEVER AU -DESSUS DES PASSIONS MEURTRIERS
POUR FAIRE ENTENDRE LEUR MESSAGE DE COEXISTENCE

משדד החוץ-מחלקת הקשר

ENTRE TOUS LES PEUPLES ET LES ETATS DU PROCHE
ORIENT.

תנ: אביטל, הסברה, אירא

STATE OF TEXAS
COUNTY OF [illegible]

Know all men by these presents, that [illegible]

of the County of [illegible] State of Texas

do hereby certify that [illegible]

is the true and correct copy of [illegible]

as the same appears from the records of [illegible]

of the County of [illegible] State of Texas

on this [illegible] day of [illegible] 19[illegible]

Witness my hand and seal of office at the City of [illegible]

this [illegible] day of [illegible] 19[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

* 10154

* תאריך : 05.38, מספר החוץ-מחלקת הקשר

* נכנס **

* טודי ביותר

* דף 1
* עותק 8
* מתוך 10

* **
* **
* **

* חוזם: 3,10154

* אל: המשד

* מ-: פריט, נר: 206, תא: 110388, זח: 1400, זח: נר, טג: טב

* נד: @

* טודי ביותר רגיל

* אל ארובה 1

* דע לשמנכל

* מאת פריט שוקת

* בקור עמירב מהליכוד בפריט

* נשאלתי עי בואדין מה CAP ברצין טלפזנית בראשית השבוע

* ואתמל עי מורו מהרצים, על בקורו של עמירב בפריט

* ומטרותיו. השבתי שאין לי מושג על בקור מעין זה.

* תב: שהח, מנבל, ממנכל, אירא

103.11
213

0404 388

0404 388

DATE: 1954
PAGE: 1

TO: DIRECTOR, FBI
FROM: SAC, [illegible]

RE: [illegible]

[illegible]

[illegible]

שמור

נכנס

**

**

**

**

הודעת: 3,7204

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 150, תא: 080388, זח: 1800, דח: נר, טג: שט

נד: 8

37204
103.11

שמור/רגיל

אל אירופה 1

דע: ראש אמיתק

מאת הציר מריט

שיחה עם פייר שפירא מהמפלגה הסוציאליסטית .

1. ביצוע לכנס בתאום עם המפלגה העבודה, בקרה בארץ לפני מט שבוועות, משלחת המפלגה הסוציאליסטית בראשותו של LEPENSEC יורי המחלקה לקשרי חוץ CHENOL הממונה על המזהה במחלקה ושפירא האחראי על המדור הישראלי.

2. בנוסף למגישות שהיו להם עם מנס ורהם ושהם, מזבל מפלגת העבודה ואישים אחרים ניתנה להם הזדמנות לבקר השטחים ללא ליורו .

3. חברי המשלחת, כולל CHENOL בעל הדעות המרו פלסטטימאיות (לדברי שפירא) שוכנעו שמצבם הכלכלי של ערביי השטחים גם אלה הנמצאים במחנות, עולה בהרבה על מצבם של ערבים בשכונות רבות בארצות ערב במיוחד מצרים. הם התרשמו במיוחד מרמת החיים הגבוהה של תושבי הערים בשטחים-צוינו במיוחד את רמאללה וחברון.

4. חברי המשלחת מודעים ל, התעוררות ולהצגה' מצד האוכלוסייה במקום כאשר מבקרים אותם זרים ובמיוחד, עתונאים וצלמים. הם בעצמם היו עדים לשנוי הדרטטי שחל בעת ביקורם.

REF: 40572
BY: 10/1/57
DATE: 10/1/57

MEMORANDUM

TO: DIRECTOR

FROM: SAC, NEW YORK

SUBJECT: [Illegible]

RE: [Illegible]

1. [Illegible]

2. [Illegible]

3. [Illegible]

4. [Illegible]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

באיזור עזה. כאשר אהריהם הגיעו צוותי טלויזיה.

5. לחברי המשלחת ביקורת על התנהגותם הנוקשה של חיילי צהל כלפי אוכלוסיית השטחים.

6. חברי המשלחת דורשו למנכל המפלגה על כגישותיהם וטיורייהם והמליצו להמשיך בקו הננקט עי המפלגה, להביע ביקורתם במתינות תוך הדגשה שהזרן היחידה לתרוך הינה ועידה בנלאומית.

אבירן. ===

תנ: שהח, רהמ, מנכל, ממנכל, שהבט, אירא, ליאור, מזתים, אביטל, מעת,
הסברה, ר/ מרכז, ממד, מת אטשטחים

THE STATE OF TEXAS, COUNTY OF DALLAS.

I, the undersigned, being duly qualified, do hereby certify that the within and foregoing is a true and correct copy of the original as the same appears in the records of the County Clerk of the County of Dallas, State of Texas.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand and the seal of the County Clerk of the County of Dallas, State of Texas, at Dallas, Texas, this _____ day of _____, 19____.

County Clerk

ALL THIS I HAVE DONE IN ACCORDANCE WITH THE DUTY DEVULVED UPON ME BY THE CONSTITUTION AND LAWS OF THE STATE OF TEXAS.

** נכנס

שנור

**

**

**

חוזם: 3/1141

אל: הנשרד

מ-: מריט, נר: 12, תא: 010388, זח: 1700, דח: ר, סג: שמ

נד: 8

373

103.11

שמור/רגיל

אל ארונה 1

מהציר אבירן נריס

ראשי מפלגת CDS במסגרת מאמצי ההסברה בקרב המפלגות
 הפוליטיות נפגשו השגריר והחתם עם ראשי מפלגת
 ה CDS (אחד ממרוביה של ה UDF) ובואשם שר התחבורה
 , BERNARD STASSI , MEHAIGNERIE
 מזכל המפלגה BARROT הנגישה התקיימה במשרדו של
 השר. השגריר סקר המצב בשטחים וענה לשאלות הבהרה
 מצד הנוכחים.

. האוירה היתה אהדת ונינוחה .

תפ: ממנכל, אירא, אביטל, הסברה, ליאור, מזתים

REPORT: 1944
UNIT: 1000
REPORT: 1944
UNIT: 1000

UNIT: 1000
UNIT: 1000
UNIT: 1000

UNIT: 1000
UNIT: 1000
UNIT: 1000
UNIT: 1000
UNIT: 1000
UNIT: 1000
UNIT: 1000
UNIT: 1000
UNIT: 1000
UNIT: 1000

UNIT: 1000

UNIT: 1000

** נכנס
**
**
**

שנור

חוזם: 2,9146

אל: המשדד

מ-פריס, נר: 305, תא: 170288, זח: 1800, דח: ר, טג: שמ

נד: 6

9

103.11 333

שמור/רגיל

אל: אירופה - 1

מאת: פאריס

מנהיג הירוקים - שלכם 8416

1. השפעתם היא אכן מזערית.

2. במברקנו 292 ציינו יידוג חוזר הולם יי. משאירים לשיקולכם.

3. באשר לסיכויים לאסוף שושבינים ופרטים נוספים עוד נבדוקכם.

4. נציג מפי"מ כאן ממליץ להעזר בקלוד ללוס, ממח' ההסברה של הטוכנות, לטיפול באיש.

ס.מ.

תפ: ממנכל, אירא, אביטל, מארר

~~לסוכן הקולנוע אלום.
(זמיל. לנבר עם
מכירתו רחל זיומ א'
(533.041)~~

נכנס **
**
**
**

שמור

חוזם: 2,9896

אל: המשורד

מ-: מריט, נר: 328, תא: 130288, זח: 1915, דח: מי, טג: שמי

נד: @

א.ת.ה.

שמור/מידו

אל: אירופה 1

מאת: מריט

הירוקים.

1. בי"לה מוכד"י (5.2 עמ' 8) - כתבה קצרה המאפיינת את פעילותם.

2. מקורבים לסוציאליסטים, בניגוד ל"ירוקים הגרמנים" התרכזו בעיקר בנושאי אקולוגיה. בנושאי גרעין - לא ניבר כלל רישומם.

3. רוטטר יתקשר עמכם ביום א' (21.2) בבקר.

תמ: שהה, מנכ"ל, מחנבל, אירא

1. THE [unclear]
[unclear]
[unclear]

2. [unclear]
[unclear]
[unclear]
[unclear]

3. [unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear]

4. [unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear]

5. [unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear] [unclear]

6. [unclear] [unclear] [unclear] [unclear]

נכנס

בלמט

חוזם: 2,9844

אל: המשורד

מ-: מדינת, נר: 331, תא: 130288, זח: 1900, דח: ב, טג: ב

נד: 8

א.א.ה

בהול/לבוקר/בלמט

אל אירופה 1

דע מאור'

מאת: שוקת

ירוקים

AFP (18) שמשלחת (כנראה 3) בראשות וטרר יצאת לישראל בשבת כדי ללמוד על המצב בשטחים הכבושים-זאת עמי הודעת הירוקים. האחרונים יביעו תמיכתם ברועידה בינל' שתאפשר הכרת באשפי עי מדינת ישראל והנרה אשן בזכות קיומה של ישראל המשלחת תפגוש נציגי אשפי, נציגי שלום עכשיו. נציגי ארגוניט שונים של זכויות אדם, ממלגות וחברים בממשלת ישראל.

עד כאן.

שוקת.===

תפ: ממנכל, אירא, אביטל, מאור

REPT. 1-4-54
CONDUCT
1-10-54 (1-10-54) 500 EXT. 1000 11-10-54

REPT. 1-10-54

REPT. 1-10-54
1-10-54
REPT. 1-10-54
REPT. 1-10-54

REPT. 1-10-54 (1-10-54) 500 EXT. 1000 11-10-54
REPT. 1-10-54 (1-10-54) 500 EXT. 1000 11-10-54

REPT. 1-10-54
REPT. 1-10-54

REPT. 1-10-54 (1-10-54) 500 EXT. 1000 11-10-54

נכנס

שנור

**

**

**

**

חודש: 2,8020

אל: המשרד

מ-: פריס, נר: 292, תא: 160288, זח: 2000, דח: מ, טג: שמ

נד: פ

שמור/מידו

אל ארונה

דע מאור

מאת פריס שוקת

1. מנהיג הירוקים הצרפתיים ANTOINE WECHTER

הנל מועמד לנשיאות (במשאלים 2-3 אחוז) הודיענו באמצעות
עוזרו MARCEL DUCHENE על נסיעתו ארצה ב 20/2-23/2.
אומר שיצר קשר עם מוחמד מיעראוי ואנשי 'שלום עכשיו'
וכן סוכנות הידיעות הפלסטיניות במזרח ירושלים. בדעתו
לבקר ב'נווה שלום' (עדין לא יצר קשר). מקיים קשר
עם אלי מויאל וזיסמן (?) ממפלגת העבודה. מבקש להפגש
עם נציגים ממשלתיים, אך שמוע שהאתראה קצרה.

2. האיש מתמסר בעיקר לנושאי אקולוגיה ואין זוכרים אצלנו
התבטאות כלשהי מצידו בענייננו. עם זאת לא מן הנמנע
כי קשריו הנל, מעידים על נטיות, דבר המחייב טפול
ותשומת לב. נפגש עמו לפני נסיעתו.

3. אנו ממליצים לארגן בעבורו פגישה בדרג הולם במשרד
וטיור בקבוץ ליד ימ' 22.22. ככל שנוסיף ונציע פגישה
מצדנו ייטב לאיזון מבנה הביקור.

אשרונא.

תפ: ממנכל, אירא, אביטל, מאור

1945

MEMORANDUM

TO: DIRECTOR, FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
FROM: SAC, [illegible]

RE: [illegible]

DATE: [illegible]

BY: [illegible]

CLASSIFICATION: [illegible]

SUBJECT: [illegible]

[illegible text block]

[illegible text block]

[illegible text block]

END

1945

נכנס **
**
**
**

שמו

חוזם: 2,8020

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 272, תא: 160288, זח: 2000, זח: מ, טג: שמ

נד: 8

103. 74
ק (ס)

שמו/מידו

אל ארונה

זע מאור

מאת מריס שוקת

1. מנהיג הירוקים הצרפתים ANTOINE WECHTER

הנל מועמד לנשיאות (במשאלים 2-3 אחוז) הודיענו באמצעות
עוזרו MARCEL DUCHENE על נסיעתו ארצה ב 20/2-23/2.
אומר שיצר קשר עם מוחמד מיעראי ואנשי 'שלום עכשיו'
ובן סוכנות הידיעות הפלסטיניות במזרח ירושלים. בדעתו
לבקר ב'נורה שלום' (עדין לא יצר קשר.) מקיים קשר
עם אלי מויאל וזיטמן (?) ממפלגת העבודה. מבקש להנגיש
עם נציגים ממשלתיים, אך שמוע שהאתראה קצרה.

האיש מתמסר בעיקר לנושאי אקולוגיה ואין זכרים אצלנו
התבטאות כלשהי מצידו בענייננו. עם זאת לא מן הנמנע
כי קשריו הנלי, המידיים על נטיות, דבר המחייב טפול
ותשומת לב. נפגש עמו לפני נסיעתו.

3. אנו ממליצים לארגן בעבורו פגישה בדרג הולם במשרד
/וטיור בקבוץ ליד יו' 22.22. ככל שנוסיף ונציע פגישות
מצדנו יוטב לאיזון מבנה הביקור.

אשרונא

תפ: ממנכל, אירא, אביטל, מאור

SECRET
CONFIDENTIAL

10/10/50
9/10

SECRET
CONFIDENTIAL
TOP SECRET

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

SECRET

CONFIDENTIAL

אשרת מילר

מדינת ישראל

STATE OF ISRAEL

A large, stylized handwritten signature in black ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke.

*With the Compliments
of
Political Research Center
Ministry of Foreign Affairs*

2/11

הגב' אשרת מילר
מרכז המחקר
משרד החוץ
תל אביב

שמו

נכנס

**
**
**
**

חוזם: 9165,3

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 165, תא: 090388, זח: 1900, דח: ר, טג: שמ

נד: 6

103.11
23

שמו/רגיל

אל מנהל אירופה 1

מאת: השגריר מריט

משיחה עם בוזונ (9.3) בהמשך לשלי
חקרתי את בוזון לגבי מעמדו של איב גנה. בוזון חזר והדגיש
בפני שהאיט, גם בגלל גילו. הינו בבחינת HAS BEEN
שלאחרונה מגלה פעילות בשל החלטת מעמד ביטולין ואגודתו
אן בשנת ארנן אין לייחס לו חשיבות ובוודאי איננו
נמנה על האישים המקורבים לשיראק או לצמרת ה R P R
הנוכחית. גנה נמנה בעבר על אנשי ה RPR שהיו מקורבים
שאבן-דלמאט וההנהגה הישנה לפני הידושה עי שיראק
שכיום טובבים אותו אישים אחרים ושונים לחלוטין. בנו
של גנה עובד במטיביון אן הוא משמש עוזר לפוקארד
ועוסק בנושאים אמריקניים בלבד.

טנר.====

תנ: שהח, מנכל, ממנכל, אירא, ר/מרכז, ממד

MEMORANDUM

TO : SAC, NEW YORK

FROM : SAC, NEW YORK

SUBJECT: [Illegible]

DATE: [Illegible]

RE: [Illegible]

** נכנס

טרדי

**

**

**

חוזם: 2,3925

אל:המשרד

מ:-פריט,נר:204,תא:110288,חז:1420,דח:ר,טג:סר

נד:8

טרדי/רגיל

אל:אירופה 1

דע:לש ממ רהמ"י ושר החוץ

מאת:השגריר פריט

טרדי

JEAN-PIERRE CHEVENEMENT

מארוחת ערב אינטימית בביתו עם CHEVENEMENT , שר
החינוך לשעבר ומראשי המפלגה הסוציאליסטית (2.10).

עדכנתי והתעדכנתי בנעשה במפלגה הסוציאליסטית בנושאים
הנוגעים לנו והתואמים דיווחי הקודמים על גבישותי
עם ראשי המפלגה הסוציאליסטית.

שבכמונט , שהתמודד על המועמדות לנשיאות, מסר לי שכבר
לפני כחודשים הודיעו מיטראן שבועתו לרוץ לכהונה
נוספת והנהגת המפלגה נערכה בהתאם, כולל ויתורו של
רוקארד על מועמדות כפרות. זו פעם ראשונה שמנהיג בשעור
קדמתו של שבכמונט מוטר שמיטראן אכן אישר להנהגה הסוציאליס
טית שהוא החליט סופית לרוץ לבחירות.

שבכמונט צומח למאבק קשה עם מועמדי הימין, ומכל מקום
נצחון של מיטראן אן ברוב זחוק שיחייבו למשרות משמעותיות
ראולי להתנגשות בהשקפות ובמאור-ייה של ההנהגה
הפוליטית של המפלגה.

9
373
103.11

MEMORANDUM
TO: THE DIRECTOR
FROM: THE ASSISTANT DIRECTOR
SUBJECT: [Illegible]

Reference is made to

your letter of

the 15th instant regarding

the above mentioned

matter.

The following information is being furnished to you for your information:

1. The total number of cases reported during the period from 1st January to 31st March 1954 is 1234.

2. The number of cases reported during the period from 1st January to 31st March 1953 is 987.

3. The number of cases reported during the period from 1st January to 31st March 1952 is 765.

4. The number of cases reported during the period from 1st January to 31st March 1951 is 543.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

התקיף קשות את באר בר הוא רואה יריב מסוכן יותר מאשר שיראק. שיבח את האימוץ של מיטראן ואת הזהירות שלו לגבי הבעיות שלנו, במיוחד על רקע האירועים בשטחים. ציין שמיטראן כופה על עצמו גם שתיקה וגם כמנע מקיום מגעים מעל למתחייב מביקורי מנהיגים של האיזור וזאת כדי להשאיר את עצמו, מעל להמולה".

הסיכא הנל מתאשרת גם ממקורביו של מיטראן באליזה עמס הייתי בקשר בשבוע האחרון, גם בהקשר לפסגה האירופית. במגעים אלה ביקשתי אי-נקיטת עמדות חד-צדדיות של הפסדה היכולות אן להזיק למאמצים להזיז את עגלת השלום.

סופר.==

תנ: שהח, מנכל, ממנכל, איראן, מרכז, ממד

THESE ARE THE ONLY TWO COPIES OF THIS DOCUMENT
WHICH REMAIN IN THE OFFICE OF THE DIRECTOR
AND THE OFFICE OF THE ASSISTANT DIRECTOR
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF BUREAU
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF DIVISION
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF SECTION
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF BRANCH
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF UNIT
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF SUBDIVISION
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF SUBSECTION
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF SUBBRANCH
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF SUBUNIT
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF SUBSUBDIVISION
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF SUBSUBSECTION
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF SUBSUBBRANCH
AND THE OFFICE OF THE CHIEF OF SUBSUBUNIT

THIS DOCUMENT IS THE PROPERTY OF THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
AND IS LOANED TO YOU BY THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
AND IS NOT TO BE REPRODUCED
OR TRANSMITTED IN ANY MANNER
WITHOUT THE WRITTEN PERMISSION
OF THE DIRECTOR OF THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION

U.S.G. #

U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE

103.11 / 9

אל:

התאריך

2.2.33

תיק מס'

מד למחן טלן, סמנמל אלממממ

מאת:

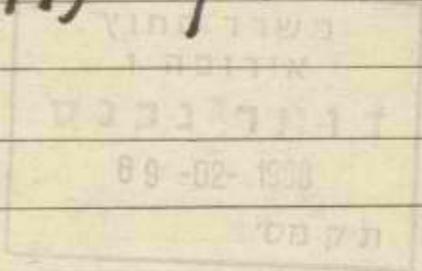
איינקס ו

הנדון:

מלממ - MRAP - זינג

מממ ממ זינג

מממ מממ (מממ) מממ מממ
מממ מממ מממ מממ מממ מממ
מממ מממ מממ מממ מממ מממ
מממ מממ מממ מממ מממ מממ

מממ מממ

מממ מממ

מממ מממ מממ מממ מממ מממ
מממ מממ מממ מממ מממ מממ
מממ מממ מממ מממ מממ מממ

11.801 P.

for supply of ...
...

- ... - ...

...

...

...

...

משרד החוץ

ירושלים, _____
תאריך 30/1

סוג _____

אל: א' יו"ט, 1

מאת: מנהל לשכת השר

M.R.A.P.

הנרון: _____

אריה אלביזר

אלא נטלו רטיל:

לד"ר סימון וים האנב

האניני או האילקי אהרס.
(טל גבול)

בברכה.

אויי טל

א' בשבט התשמ"ח

20 בינואר 1988

51

א/כ"ו
9-13
ח

צ"ע
10/10
1-13
ח

אל : לשכת השר
מאת : אירופה 1,

הנדון : פניית ה-M.R.A.P. למ"מ רוה"מ ושה"ח

במכתב רצ"ב בחתימת אלברט לוי, מזכ"ל ה-M.R.A.P. (התנועה נגד גזענות ולמען ידידות בין עמים, מצרפת) בקשה מפורשת כי מ"מ רוה"מ ושה"ח יקבל (ביום ובשעה הנוחים לו) משלחת מטעם התנועה,

להזכירכם, ה-M.R.A.P. הינה תנועה רבת השפעה המאגדת בתוכה זרמים פוליטיים מן המרכז הליברלי המתון ועד השמאל הקומוניסטי. ברשימת ועד חברי הכבוד של התנועה (שבשולי המכתב) מופיעים אישים בולטים בתחומי ההיסטוריה הפוליטיים, המדע, התרבות והתקשורת בצרפת (ביניהם גם כמה מידידי ישראל הטובהקים בעבר ובהווה).

ה-M.R.A.P. נקט מאז הקמתו עמדות שאינן נוחות לנו. עם זאת, לאור חשיבותה של התנועה (הזוכה גם למעמד של משקיף ליד האו"ם) והשפעתה הרבה בקרב השכבות האינטלקטואליות בצרפת, אנו ממליצים כי מ"מ רוה"מ ושה"ח יאות לקבל את משלחתה. ככל הידוע לנו ה-M.R.A.P. הינו גם אחד הארגונים הנותנים תמיכתם ל"שיגור הספינה" לעזה, תשומת לבכם גם למועד משלוח המכתב (28.12.87) המחייב תשובה דחופה, ניתן לתת התשובה באמצעות מברק לשגרירות.

בברכה,

אריה אבידור.

משרד החוץ

סוג _____ ירושלים.
אל : א. ח' א. ז' _____
תאריך _____ 19/1
מאת : לשכת השד
חנרוק : _____

המא. 18. נא להשיב לר"ב .

בברכה,
ח' ז'

**mouvement
contre
le racisme
et pour l'amitié
entre les peuples**

89, rue oberkampf
75543 paris cedex 11
(1) 48 06 88 00
minitel : 3615 mrap

Paris, le 28 décembre 1987

M. Shimon PERES
Ministre des Affaires Etrangères
d'Israël

président d'honneur
Pierre PARAF

présidente-déléguée
Mme George PAU-LANGEVIN

présidence
François GREMY
Charles PALANT

secrétaire général
Albert LEVY

comité d'honneur

Henri ALLEG
Maurice BEJART
Jacques BERQUE
Yves BOISSET
Jacques de BOURSON-BUSSET
CASAMAYOR
Aimé CESAIRE
Jean-Pierre CHABROL
Robert CHAMBERON
Edmonde CHARLES-ROUX
M. José CHOMBART de LAUWE
Alain DECAUX
Henri DESOLLE
Maurice DRUON
Guy DUCOLONE
Pasteur André DUMAS
Henri FAURÉ
Jean FERRAT
Raymond FORNI
Pierre GAMARRA
Colette GUILLAUMIN
Gabriele HALIMI
Monsieur Guy HERBULOT
Jean HERNALIX
Georges HOURDIN
Professeur François JACOB
Albert JACQUIARD
Pierre JOXE
Jean-Pierre KAHANE
Jean LACOUTURE
André LAJONIE
Bâtonnier Bernard LASSERE
Maxime LE FORESTIER
Michel LEIRS
Gérard LYON-CAEN
Jacques MADAULE
Emmanuel MAFFRE-BAUGÉ
Françoise MALLET-JORIS
Claude MAURIAC
Josette MAURICE-AUDIN
Albert MEMMI
Robert MERLE
Professeur Paul MILLEZ
Professeur Alexandre MINKOWSKI
Théodore MONOD
Marie-José NAT
Henri NOGUERES
Gilles PERRAULT
Michel PICCOU
Abbé Jean PHAN
Vladimir POZNER
Alain RESNAIS
Emmanuel ROBLES
Jules ROY
Robert SABATIER
Armand SALACROU
Laurent SCHWARTZ
Georges SEGUY
Jean SURET-CANALE
Bertrand TAVERNIER
Haroun TAZIEFF
Alain TEBRENCHRE
Jacqueline THOME-PATENOIRE
VERCCORS
Paul-Emile VICTOR
Marie-Hélène VIEIRA DA SILVA
Claude VILLERS
Georges WOLINSKI
Iannis XENAKIS
Marquette YOURCENAR
Bernard ZEHRFUSS

Monsieur le Ministre,

Notre Mouvement, qui milite en faveur de l'amitié entre les peuples, est aujourd'hui particulièrement préoccupé par les événements qui se déroulent en Israël et dans les territoires occupés.

Nous craignons que, faute d'une proche solution politique à la situation conflictuelle qui persiste depuis de longues années, on assiste à une escalade de violences qui constituent une atteinte aux valeurs que l'Etat d'Israël entend représenter au Proche-Orient, tandis que le peuple palestinien resterait frustré de ses droits individuels et nationaux.

C'est en fonction de ces inquiétudes que nous nous permettons de solliciter, de votre part, une audience pour une délégation du MRAP à la date et au lieu que vous voudrez bien nous indiquer.

Avec nos remerciements, nous vous prions d'agréer, Monsieur le Ministre, l'assurance de notre haute considération.

Albert LEVY

Secrétaire Général

11.101
927

נושדד החוץ-מחלקת הקשר
בלמט

בכנס

חוזט: 1,15907

אל: הקשרד

מ-: מריט, נר: 407, תא: 250188, זח: 1500, זח: מ, ס: ג: ב

נד: פ

צית

בלמט/מידי

אל: אירונת-1

מאת: מריט-הציר

הממלגה הרפובליקאית (P.R.)

ה- CONSEIL NATIONAL של הממלגה הרפובליקאית שבראשה
עומד ליאונרד, ובו יצגתי את השגרירות החליטה ב-23.1
ברוב קולות (93 אחוז) לתמוך במועמדותו של באר
לנשיאות. באר עצמו מתכוון להנריז על מועמדותו
ב-8 פברואר הממלגה הרפובליקאית תגן על מדיניות ממשלת
שיראק שהיא שותפה לה, למרות הביקורת של באר על
קיום ממשלת COHABITATION.
ליאונרד לא הסתיר את כוונתו לבחירות ב-1995 באומרו:
DANS LES JOUURS A VENIR VOUS ET MOI NOUS GAGNERONS
ENSEMBLE

אבירן

תפ: שהח, ממנבל, ממנבל, איראיר, מרנז, מהד

THE
RECORD
OF THE
PROCEEDINGS OF THE
COMMISSIONERS OF THE
LAND OFFICE

1870
NOV 10 1870

THE
RECORD
OF THE
PROCEEDINGS OF THE
COMMISSIONERS OF THE
LAND OFFICE

THE
RECORD
OF THE
PROCEEDINGS OF THE
COMMISSIONERS OF THE
LAND OFFICE

THE
RECORD
OF THE
PROCEEDINGS OF THE
COMMISSIONERS OF THE
LAND OFFICE

Son équipe pour la campagne présidentielle

Le quinze de Rocard

1981
2003
12/2003

En attendant la décision de François Mitterrand le team rocardien s'échauffe. Tout est prêt pour la mêlée

Qu'il est dur d'être vice-candidat ! Comme tous les socialistes, comme tout le monde politique, Michel Rocard et ses proches sont suspendus à la décision de François Mitterrand. Et il ne s'en trouve plus guère pour croire sérieusement que le député des Yvelines maintiendrait sa candidature dans l'hypothèse, chaque jour plus probable (voir l'article de Robert Schneider), où le président sortant solliciterait un second mandat. Encore un long mois à attendre. Au moins. Pénible suspense, éprouvant pour les nerfs.

D'ici là, il faut faire comme si. Pour être prêt, en toute circonstance. Pour entretenir un crédit de confiance qui reste élevé, en dépit de l'hypothèque Mitterrand. Et parce que, pour la grande majorité des socialistes et des électeurs de gauche, Michel Rocard reste la seule véritable carte de rechange du PS.

Significatif : l'équipe de Rocard n'a toujours pas gagné ses quartiers de campagne. Les locaux de l'avenue Percier, loués 100 000 francs par mois à René Teulade, le grand patron (rocardien) de l'économie sociale, sont toujours vides. Les rocardiens n'emménageront que lorsqu'ils seront sûrs de leur affaire.

Finie le temps des déclarations retentissantes et des campagnes d'affichage. Les unes et les autres ont réactivé l'antirocardisme de la direction du PS. Sans réel profit. L'heure est au travail de fond. Contacts discrets, réflexion sur les dossiers et meetings thématiques en province. L'impact est plus grand que pourrait le

faire penser l'indifférence des médias nationaux.

Boulevard Saint-Germain, la machine tourne. Trois équipes en une (1° le cabinet, les conseillers permanents et le service de presse, assuré par Pierre Masson et Marie Bertin ; 2° les politiques du courant rocardien ; 3° la machine électorale proprement dite), qui se sont agglomérées sans difficulté : le rocardisme est un état d'esprit ; la rocardie, une famille. Une des rares sphères politiques où la camaraderie et la bonne volonté l'emportent généralement sur les rivalités et les ambitions personnelles.

Trois temps fort marquent la semaine. Le mardi, à 8 h 30, réunion de la direction de campagne, sous la présidence de Claude Evin et sous l'œil vigilant de Catherine Le Galliot, chef du secrétariat particulier de Rocard. On y discute d'organisation. A 11 heures, réunion de coordination, avec les mêmes, plus Rocard et tous ceux qui ont un rôle opérationnel. Le jeudi à 8 h 30, réunion stratégique, élargie aux secrétaires nationaux et membres rocardiens du bureau exécutif du PS. Toutes les têtes politiques, ceux dont les avis comptent (Gérard Fuchs, Louis Le Pensec, Pierre Brana, etc.). Une vingtaine de personnes au total. Le rocardisme est collégial par principe et prolix par tempérament.

Mais ces structures elles-mêmes sont provisoires. Si Rocard devient le candidat du PS, la logistique devra être réorganisée, l'équipe remaniée. Car la campagne changera d'échelle. Ce ne sera plus celle de la bande à Rocard mais du parti tout entier. De l'artisanat, on passera au plan industriel. Au fond, dans la précampagne de Michel Rocard, tout est réversible. Même en matière financière, il n'y a rien d'irréversible. En économisant sou par sou, en éliminant les dépenses de prestige, les gestionnaires ont réussi à dépenser, de la mi-septembre au 31 décembre, moins de 10 millions de francs. Neuf exactement. Une misère. Un exploit.

CLAUDE WEILL ●

Jean-Claude PETITDEMANGE

Sous ses allures joviales de jeune notable (43 ans), c'est un rocardien de choc. La cheville ouvrière du courant C. L'homme qui connaît le mieux la base, les élus et les moindres recoins du PS. La bête noire des mitterrandistes.

COURANT C

Chef du secrétariat particulier : Catherine Le Galliot

COMMANDO 1988

SECRÉTAIRE GÉNÉRAL Michel CASTAGNET

C'est le chef mécanicien de la campagne. Celui qui veille au bon fonctionnement de la machine. "Je suis le plus ancien dans le grade le moins élevé", dit ce fidèle entre les fidèles. Il a l'âge de Rocard (57 ans). Ils se sont connus chez les scouts.

Robert CHAPUIS

Historique entre les historiques, il fut au PSU le numéro deux de Rocard avant de lui succéder. De l'UNEF au PS leurs itinéraires sont restés liés. Député de l'Ardèche, 54 ans, Chapuis est l'une des têtes politiques du courant C.

Tony DREYFUS

Avocat d'affaires, 48 ans, ce proche ami de Michel Rocard est investi, pour la campagne, d'une mission hautement confidentielle : les relations avec les patrons et les milieux d'affaires. En clair, trouver des soutiens financiers.

Bernard POIGNANT

Discret, drôle, cet ancien député du Finistère, 42 ans, gère les clubs Convaincre (environ 200, près de 15000 personnes), une pièce importante du dispositif rocardien : à la fois vivier de militants, banc d'essai et relais d'influence.

Michel SAPIN

Souriant, modeste, affable, cet énarque de 35 ans à la calvitie précoce, député des Hauts-de-Seine, est chargé de la coordination des parlementaires rocardiens. Il supervise également la rédaction des textes, interviews et discours du candidat.

CONSEILLERS

André SALOMON

Entré en politique par la Résistance et les FTP, ce médecin rhumatologue est, depuis vingt ans, de toutes les campagnes rocardiennes. Contre la droite, ou à l'intérieur du PS. A 66 ans, le "doyen" aime toujours l'odeur de poudre.

Pierre ZEMOR

Ses avis d'expert en communication ne font pas l'unanimité. Mais il est dévoué à Michel Rocard. Et il est, à 49 ans, celui qui connaît le mieux l'image du candidat et son évolution au cours des années.

Frédéric THIRIEZ

Ce n'est pas un rocardien de souche. Plutôt un converti. Presque un mercenaire : en 1986, Rocard est allé dénicher chez Defferre cet énarque de 34 ans, pour en faire son "secrétaire général". Étranger au clan, il a du mal à s'imposer.

TERRAIN

Daniel FRACHON

Ami fidèle et vieux compagnon de route de Michel Rocard (dont sa femme, Martine, a été la suppléante), ce chrétien cédétiste est chargé des contacts avec les associations, les syndicats et réseaux divers, plus ou moins proches de Rocard. Il a 56 ans.

DIRECTEUR DE CAMPAGNE

Claude EVIN

JEC, CFDT, PSU, PS : une "bio" idéale pour un rocardien. Un parcours électoral sans faute en Loire-Atlantique. Et une totale loyauté à Rocard. Le voici promu patron de la campagne. A 37 ans. "Un peu tendre", disent les crocodiles.

PORTE-PAROLE

Alain RICHARD

Intelligent, brillant, parfois un peu méprisant. A 42 ans, c'est l'un des meilleurs députés de sa génération. On le guettait. Après ses premières déclarations de porte-parole, les anti-rocardiens du PS l'ont attaqué au lance-flamme. Depuis, il se tait.

COMMUNICATION

Guy CARCASSONNE

A 36 ans, ce juriste subtil (major à l'agrégation de droit public) a pour tâche, très politique, de chapeauter tout le secteur communication. Signe particulier : a le sens de l'humour et du canular, qualité rare dans l'univers rocardien.

EXPERTS

Jean-Pierre SUEUR

Il est, à 40 ans, le plus mesuré et nuancé des sabras rocardiens. Linguiste, député du Loiret, il dirige le travail des 250 "honorables correspondants" qui ont mis leurs compétences - et leurs ambitions - au service du candidat Rocard.

GESTION-FINANCES

Georges VIANÈS

Ami de longue date de Michel Rocard, il est, à 49 ans, un nouveau venu dans l'appareil rocardien. A un poste de confiance : trésorier. Conseiller à la Cour des Comptes, ancien PDG de la Banque Worms, il y fait preuve d'une discrétion de Sioux.

7651

תאריך: 13.01.68 : **משרד החוץ-נוחלקת הקשר**

שמו

ידצא

**
**
**
**

חוזם: 1,7651

אל: מריס/301

מ-: המשרד, תא: 130188, זח: 1535, דח: ר, טג: ש

נד: 8

103-M
ניכ

שמו/רגיל

הציר, שוקת

לשלכם 132, סעיף 5: האם בדתם עם הממלגה הסוציאליסטית
אם יש אמת בהודעת 'אל-קבט' מה-8/1, בדבר שיגור משלחת
מדינאית סוציאליסטית לישראל ולשטחים?

אירונה 1

מג

תמ: שהח, מנכ"ל, ממנכ"ל, אירא, אביטל, מעת, הסברה, ליאור, מזרחים,
מתאספתים, ר/מרכז, ממד

** נכנס

שמור

**
**
**
**

חוזם: 1,5563

אל: המשרד

מ-פריס, נר: 163, תא: 100188, חז: 1500, דח: מ, סג: מ

נד: א

שמור/מיד.

אל: אירופה 1

מאת: הציר פריס

9
103.4
נכנס

ארוחת בוקר בבית השגריר עם מזכיר הראשון של המפלגה הסוציאליסטית משתתפים שפירא והחמ'.

1. השיחה התנהלה באוירה חמה וידידותית. ניתנה לנו הזדמנות טובה להציג עמדותינו ואף לענות בפרוטרוט על שאלות בקשר למצב בשטחים. השגריר הדגיש הערכתנו על הימנעותו עד היום של הנשיא מיטראן מלהביע עמדה בקשר לאירועים

א. זופפין אישר שמפלגתו לא תנקוט כל עמדה בקשר לפתרון הסכסוך באזורנו ציין שמפלגתו לא תסטה מהמדיניות הרשמית הננקטת כיום

ב. ברור לו שלא צריך לבוא בטענות לישראל בלבד ושיש גם צורך לפנות לצד השני. האיזון קשה בגלל הפתיחות בישראל והקלות בקבלת אינפורמציה לעומת הקשיים לקבלה מהצד השני

ג. מקווה שהמצב ירגע בזמן הקרוב, כי זה תנאי לחיפוש פתרונות בדרכי שלום

2. בניגוד למה שהתפרסם, הודיע שלא קיבל את נציג אשפ' לשיחה, אם כי אישר שבעבר כן קיבל אותו ושלא ימנע מלקבלו בעתיד. במצב הקיים סבור שאין פגישה כזו ביניהם תשרת את העניין.

M. COI
103
16

משרד החוץ-מחלקת הקשר

3. לשאלתנו, אמר שיש החלטה עקרונית לשלוח משלחת לארץ
אבל היא לא תצא ללא הסכמתה של מפלגת העבודה.

תפ: שהח, רהמ, מנכל, ממנכל, אירא

ז' בטבת התשמ"ח
28 בדצמבר 1987
1199

תקן יסוד 3 רב
103.41

אל : הציר, פאריס
מאת: מנהל אירופה 1,

הנדון : תיקי יסוד - מפלגות
מכתבך מ-12 / 18,

תודה על המחקר שצרפת, נתיקו במסגרת החומר הבסיסי על החיים הפולטיים בצרפת. כשקראתי התפלאתי על הדגש הנמוך שניתן לאנטישמיות של לה פן, הקטע על נושא זה מסתפק למעשה בביטוי על וייל, מנדס פרנס ושגאל ולא מדבר על ה-Detail, על הדברים ששמעה העתונאית שחדרה למחנהו של לה פן ולרותה אותו עצמו ועל דברים נוספים (אשר בחלקם מופיעים בכתבה מיוחדת של לה מונד מלפני כ-10 ימים) לכתבי לה מונד אין ספק, למשל, שלה פן הוא אנטישמי המדבר, מסבות ברורות, "במילות קוד" - כך למשל Sidaïques זה יהודים, וכאשר כותב המחקר שצרפת מציין שלפי לה פן היהודים זוכים לעודף הגנה בעוד שהזקוקים להגנה הנם הצרפתים הוא לא מסיק את המסקנה שכרוגת לה פן הנה בין היתר לכך שהיהודים אינם צרפתים

בסיכום המחקר, לשאלה האם לה פן הוא פשיסט עונה הכותב "שאיך אצלו אנטישמיות תאורטית", אני מאמין שהוא אנטישמי מלא ומוחל עם כל הסטראוטיפים, בהבדל שהוא מסרב להכריז על עצמו ככזה, עובדה שהצליח להטעות אפילו את היהודים בדרום צרפת המצביעים עבורו מתוך סנטימנטים אנטי-ערביים.

על כל פנים - המשיכו במחקרים דומים - זו קריאה מענינת ביותר.

בברכה,
מ. בבלי,

ג' בטבת התשמ"ח
24 בדצמבר 1987
1186

103.11
23

אל : מר א. פרימור, השגריר, ברסל
מאת: אירופה 1,

הנדון : פניית ה-Socialistische Solidariteit לשה"ח,

רצ"ב העתק הודעת טלקס שנשלחה ב-23.12 מטעם הארגון התרבותי של המפלגה
הסוציאליסטית הפלמית אל מ"מ רוה"מ ושה"ח.

ההודעה נושאת חתימתו של מזכיר הארגון Oscar Debunne מי שעמד עד לא
מזמן בראש סקציות ה-S.P. של האינטרנציונאל הסוציאליסטי, האיש עומד
גם בראש ה-S.E.V.I. (המכון ללימודים ולתעוד ע"ש Emile Vandervelde).

לשוקולך אם להשיב וכיצד אל הפניה הנ"ל,

בברכה,

אריה אבידור,

העתק : לשכת השר,

MR SHIMON PERES

MINISTER OF FOREIGN AFFAIRS

ISREAL

DEAR SIR,

WE FOLLOW WITH GREAT CONCERN THE LATEST EVENTS ON THE WEST BANK AND IN GAZA, WE REGRET THE ARBITRARY ACTIONS RECENTLY TAKEN BY THE ISRAELI DEFENCE GUARDS.

THESE ACTIONS TARNISH THE IMAGE OF ISRAEL AS A DEMOCRATIC STATE.

WE APPEAL TO YOU TO TAKE THE NECESSARY STEPS FOR A LASTING SOLUTION AND PEACE IN THE AREA THROUGH A DIALOGUE WITH THE REPRESENTATIVES OF THE PALESTINIAN PEOPLE, INCLUDING THE PLO, IN AN INTERNATIONAL PEACE CONFERENCE AS PROPOSED BY THE UN RESOLUTION 338/1948.

TRUSTING THAT YOU WILL CONSIDER OUR APPEAL, WE REMAIN,
YOURS SINCERELY

OSCAR DEBUNNE

CHAIRMAN

SOCIALISTISCHE SOLIDARITEIT

SOCIALIST SOLIDARITY

BELGIUM.

25224 CHUTZ IL

26374 SOCSOL B

17335

וארין : 12087-124-חחוי-מחלקת הקשר

** נכנס

שמר

**
**
**
**

חוזם: 12,17335

אל: המשרד

מ-פריט, נר: 400, תא: 241287, זח: 1700, דח: נר, סג: ש

נד: 8

9

101
4
322

שמור/דגיל

אל ארומה 1

מאת הציר פריט

משלחת המפלגה הסוציאליסטית

בהמשך להודעות שהיו בעתונות על אפשרות ביקורו של משלחת
לישראל כזו להתרשם מהנעשה בארץ, מכיני ל - LEPENSEC
מנהל המחלקה לקשרי חוץ של המפלגה אשר אישר
במני שאמנם ישנה תכנית כזו, אולם טרם גובשה

הצטתי את עזרתי והבטיח שיתקשר. כן הצטתי לקיים פגישה
עם השגריר או איתי. הבטיח לחת לי תשובה עם שובו מחו"ל.

אבידן.

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, אירא

1954

1000

1954-1955
1954-1955
1954-1955

1954-1955

1954-1955

1954-1955

1954-1955

1954-1955
1954-1955
1954-1955
1954-1955

1954-1955
1954-1955

1954-1955

1954-1955

16346

תאריך : 24.12.87 **משרד החוץ-נוחלקת הקשר**

נכנס

בלמט

חוזם: 12,16346

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 378, תא: 231287, זח: 1700, דח: דר, טג: ב

נד: 8

103. 11
303

בלמט/רגיל

אל: אירופה 1

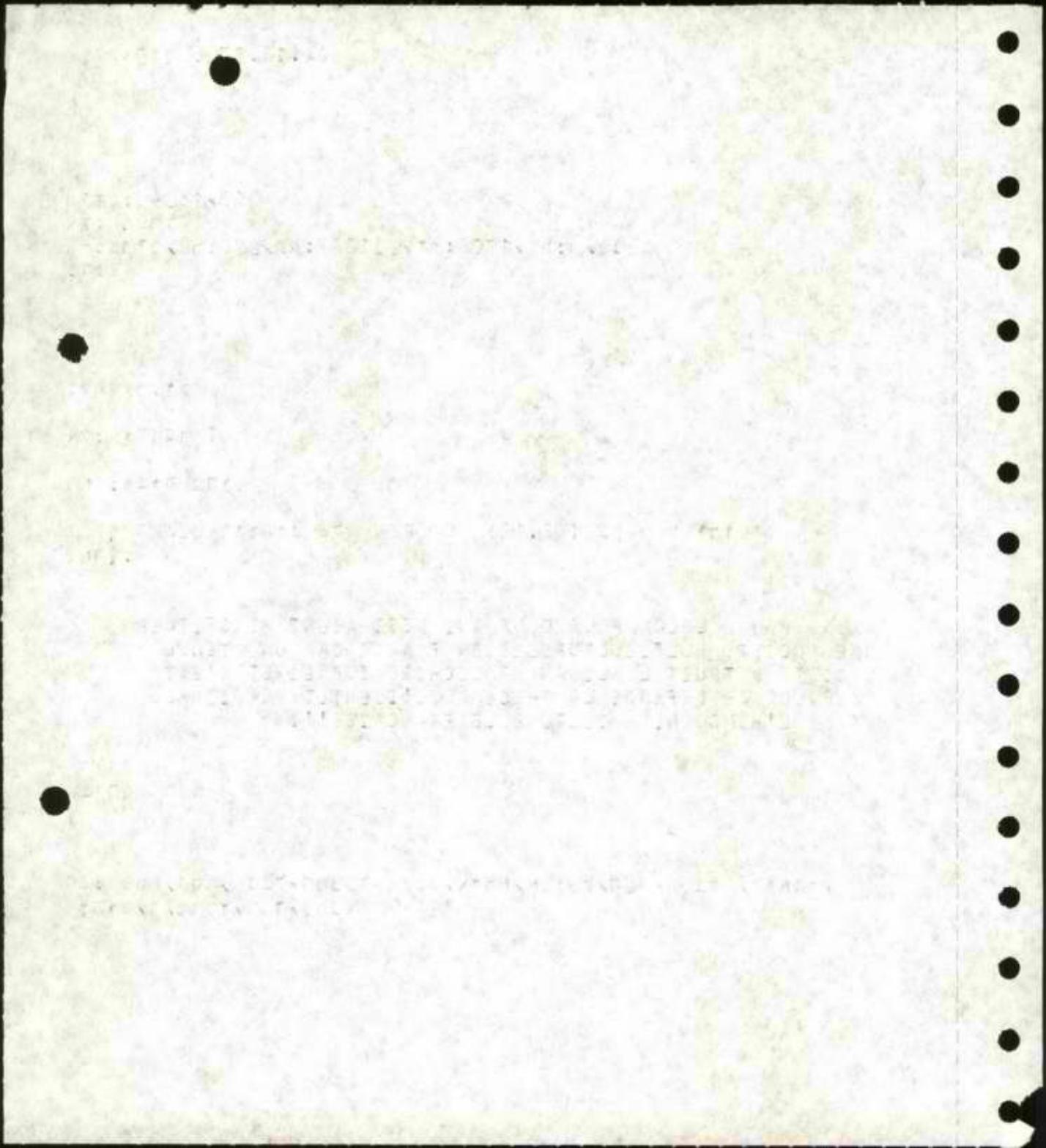
טאת: הציר פריס

להלן מהתוטאוריתור של LE PEN (22.12) בקשר לאירועים
בארץ:

„UNE BONNE LECON POUR CEUX QUI DESIRAIENT INSTITUER
UNE SOCIETE MULTICULTURELLE EN FRANCE CAR UNE TELLE
SOCIETE DETRUIT LE LIBAN ET DECHIRE ISRAEL ET C'EST
POURQUOI JE DEFENDS LA THESE DE L'IDENTITE NATIONALE
ET DE L'HOMOGENITE CULTURELLE FRANCAISE”.

אבירן

הפ: שהח, רהמ, מנבל, ממנבל, שהבט, אירא, אבוטל, מעת, הסברה, ליאור,
מזתים, ר/מרכז, ממד, כהנא

Handwritten notes at the top of the page, including a date and some illegible text.

Vertical list of handwritten notes on the left side of the page.

Handwritten numbers '4101' and '500' in the center of the page.

Horizontal line of handwritten notes in the middle of the page.

Second horizontal line of handwritten notes below the middle.

Small handwritten note or signature.

Final line of handwritten notes at the bottom of the page.

צרפת מכחישה תשלום כופר רב עבור שחרור שני בני הערובה

השניים, שהוחזקו בידי "הצדק המהפכני" כמעט שנה, חזרו לפאריס והתקבלו ע"י משפחותיהם

השניים, דאקלוא נרמאניין, תאורטלית ודוה אוק כתב רשת הרדי ריטל, התקבלו אמש בנמל התעופה "אדלי" על ידי בני משפחותיהם, עמיתיהם מקרב עובדי התקשורת וראש ממשלת צרפת ז'אק שיראק.

שעת אחרת לפני שהשניים הגיעו לצרפת מכרו מקורות בט"ח חזניים לכתב העתון "להמנון", כי ממשלת צרפת שילמה לחוטפים סכום כסף גדול ש"אפשר" את שחרורם. ראש הממשלה שיראק הכחיש בתוכנית את הדיעה.

ראש הממשלה הצרפתי הודו אלמל ל"גורמים רבים" על סודם בט"ח געים שובו לשחרור החוטפים.

בחקירה זו כלשהו גם העברה שבניגוד לשחרורם קודמים, לא העברו הפעם החוטפים במידות לדשקס, אלא חוסס במסוק הישר במידות ללאנאקה ששקפסרסו, ומשם לצרפת.

המישלה הצרפתי שטר אמש על מעטס סודיות גסור כאשר לט"ח שוטביל לשחרור חטפים. נראה כי היה זה מתוך "מגך שוטביל", ממקוריה של שר הפנים הצרפתי שארל פאסקוט, שניהל כשבעת האחרונים משא ומתן עם החוטפים במידות.

"ארנון הצדק המהפכני" פרסם בכיכרות הודעה המייחסת את השחרור להשתחררות של צרפת מן הכניעה לצינים; הודעה מעלה על נס את "עמדתו החרישה של העם הצרפתי" ומשוחח אותה ל"שאפת העצמאות של העם האוסטרי שסרב להיכנע לצינות העולמית" וברא את קודם האלודיים לשיא.

כין הותר, מצינת הודעה כי צרפת חזרה בה מן "השניאה האיוסה שעשתה לאחורונה" כטוננה לביקורת של ראש ממשלת צרפת ז'אק שיראק בישראל בתחילת החודש. שני החוטפים תארו את הנאי מעצמם כקשים למדי. נרמאניין סיפר, כי כניו לכין חטפתי, "שהיו סימפטיים לכשעצמם", השרודד "מאבק סטרי", שהודוד מדי פעם לט"ח אלמנט, ודוה אוק סיפר, כי חוטפי הדו שלטנינאום "השוב לומו ואת", סיפר בכיכרות. לאחר שחרורו, "משהו שווה הכחת נוספת לכך שהמלשתינאום אינם רק מלי" פים וכורבנות, אלא גם מדויסיים, חוטפי חסיסספעל, וזא תאר את החוטפים, הארכים של מאסר, כמולכם היה קשור כשרישות" מוחת, כ"חלום כלהת מעולה בידי חילינפשי".

כלכנו מחוקים עיין 18 חט"ח פים נעלרתינות מערבית כלושת צרפתיים, עטונה אמריקאיים, שלושה כריטיים, ודי, איטלקי, אדו ומיכרנמני.

בני-ערובה צרפתיים שהוחזקו "ארנון הצדק המהפכני" שחררו כלכנו מסד קרוב לשנה בידי כבידות והגיעו אמש לפאריס.

ובכל זאת תוזנק

תוכנית החלל האירופית העצמאית ממריאה. מירוץ בצל הענקים, שלא כל המדינות המאוגדות בסוכנות החלל האירופית מאושרות ממנו

לכנות ולהפעיל את תחנת החלל המתוכננת.

מועמד של מעצמה

התחלת בנייתו של אריאן 5 מתוך כננת לתחילת השנה הבאה. באותו מועד יתחיל שלב של בניית תר כניות רכב החלל הרגום. שלב זה יי משך שלוש שנים, ורק אחר כך יוכרע גודלו של הפרויקט. בניית מעבדת החלל קולומבוס תלויה בהתקדמות המשא ומתן עם ה אמריקאים על שימושים צבאיים ואזרחיים בתחנת החלל שהם מתכננים.

— כעוד הצרפתים הם הכוח הדוחף מוכרת וחוקת.

שיעור השתתפות שונה

גישתם של האנגלים מושפעת, כמובן, גם מיחסיהם המיוחדים עם ארה"ב. לונדון עדיין איננה בטוחה אם היא משתייכת באמת לאירופה, או מהווה אי בודד, או סתם שלוחה (אבל גם אב רוחני ותרבותי) של אמריקה. האנגלים רחוקים מאוד מן הספקנות הצרפתית האופיינית כלפי ואשינגטון. בתחום החלל הם מר כנים. למרות הכל, לסמוך על התר כניות וההישגים של האמריקאים. גשר בין שני הגישות האלה לא ניתן היה למתוח — גם לא כאשר השרים של 13 מדינות המאוגדות בסוכנות החלל האירופית החליטו השבוע בהאג שבולונד על תוכנית חלל משותפת. המפתח להסכמה ההדדית היה בכך, שכל מדינה התחייבה להשתתף בכל סעיף בתר כניות (אם ככלל) בשיעור שונה. שיעור השתתפות משקף את הי כולת הכלכלית ואת רמת השכנוע מן הפרויקטים המוצעים.

הפרויקטים מעדיים על תוכנית שאפתנית, שנתקבלה במידה רבה מאוד בהשראה צרפתית. אם אכן יגשימו האירופים את כוונותיהם, הם עשויים באמת להיעשות מעצמת חלל בעלת משקל רציני. כ-15 מר ליארד וולר רוצים האירופים ל- השקיע עד שנת אלפיים כדי להכ טיה את נוכחותם בחלל החיצון, באמצעות שלושה פרויקטים מר כויים.

● בניית הטיל אריאן 5, שבי אמצעותו ניתן יהיה לשלוח מטענים לחלל.

● בניית רכב החלל הרגום, שיאויש על ידי אסטרונוטים מר מדינות אירופה.

● בניית מעבדת החלל האירופית קולומבוס, שתפעל במסגרת תחנת חלל אמריקאית.

האנגלים לא ישתתפו כלל בפרוי קטים האירופיים העצמאיים (אריאן הרגום), משום שהם ספקנים מאוד לגבי סיכויי הצלחתם, ובודאי לגבי התועלת המסחרית שהם יצמיחו. אבל הם מוכנים להתחלק עם מדינות אירופיות אחרות בבניית מעבדת החלל קולומבוס, שעצם פעולתה מותנית בהצלחת ארה"ב

מאת דניאל רגן

שתי מגמות סותרות התנגשו בהד תיעוציות של השרים האירופיים לענייני מדע וטכנולוגיה בדברי פ"ח תוח תוכנית חלל עצמאית של מדינות מערב היבשת. מצד אחר, השאפתנות הצרפתית הבלתי מרר סנת, שאיננה יודעת גם גבולות של תקציב, ומהצד השני הוהירות הברר טיה המצננת, שגייסה לעזרתה אח הקשיים הפיננסיים המוכרים. כשביל הצרפתים, תוכנית חלל אירופית איננה רק "עניין" מסורתי גירדא, הממשלה בפאריס רואה בכיבוש החלל מאבק כעל השלכות רחבות בכל התחומים. לדעתה, המאמץ האירופי הכרוז ומשתלם כדי שחיכשו הישגה תשוב ותכבוש את מקומה כגורם בעל משקל בידרה העולמית. כלי ודיסת רגל בחלל, סבורים הצרפתים, אי אפשר להיע שות כיום למעצמה של ממש, ונותרת רק הברירה הלאימלכת להיגרר אחרי האמריקאים הרוטים. מעבר לכך וזשבים כפאריס על השימושים ארוכי-הטווח של די לליות וטילים בתחום הצבאי, הכלכלי והטכנולוגי, וכמובן על צר פורחנפש של כל צרפתיה וכל צרפתי — הויקרה של מדינה בניגוד, שטרם ויתרה על גדולתה. האנגלים הפנינו כוהתיעוציות שהיו כאן, וכערים אחרות באירופה, גישה חשבונאית של חנונים קטי גים. הם הצביעו על הקשיים והס" כונים מצד אחר, ועל המחיר ודי השקעות מצד שני. כחשבון אחרון, הם אמרו, לא משתלם להיכנס למירוץ האירי לצד הענקים מסורה ומערב.

Le Pen gets 18 per cent of vote in Marseille poll

By MICHEL ZLOTOWSKI Jerusalem Post Correspondent

PARIS. -- The extreme right-wing National Front won an impressive 18 per cent of the votes last week in the first round of the municipal elections in Marseille.

National Front leader Jean-Marie Le Pen urged his Marseille followers to abstain from voting today in the second and last round, because centre right majority leaders have declared that they would not form a coalition with the National Front.

Headed by Socialist mayor Gaston Deferre until his death in 1986, Marseille in recent years has come to have more Moslems than any other city in France.

Marseille also has the largest Jewish community in the south of France, mainly of North African origin. But the emergence of the National Front does not appear to have led to any clashes between Le Pen's

supporters and the city's Jews. Some prominent Marseille Jews are even active in the party.

The chief rabbi of Marseille, Jo Sitruk, has been elected the next chief rabbi of France. On January 1, 1988, he is to replace Rene Samuel Sirat, who did not want to serve a second seven-year term. Sitruk was introduced to French Prime Minister Jacques Chirac on Wednesday, at a lunch with the representatives of the Consistoire, the body in charge of the Jewish community's religious affairs.

Discussing the elections in Marseille with Sitruk, Chirac said that he had never met with Le Pen and that if it were up to him he never would. But under new legislation on electoral fund raising initiated by President Francois Mitterrand, he had to receive Le Pen yesterday together with the leaders of all the main French political parties.

אם לא יהיה עיכוב לא צפוי ויליאם נקש יוסגר עוד השבוע לצרפת

טובה צימוק, סופרת "דבר" בירושלים
אם לא יהיו עיכובים של הרגע האחרון, יוסגר ויליאם נקש לצרפת עוד השבוע.
הצו לעיכוב יציאה מהארץ נגד נקש על ידי בית הדין הרבני יפקע כיום ג' הקרוב בראשון לדצמבר. הצו המורה שנקש הוא כריהסגרה שהואך פעמים מספר על ידי היועץ המשפטי לממשלה, יפוג בהמישה לדצמבר. בסוף השבוע הפקיד נקש כבית הדין הרבני האזורי בירושלים גט לאשתו רינה. בודועת דובר משורד-הרתות נאמר השבוע, כי בית הדין הרבני האזורי בירושלים שכנע את ויליאם נקש להפקיד גט כבית הדין אשר יכטח מניעת עניגונה של אשתו. על פי סדר הרברים צריך נציג של משרד המשפטים הצרפתי להגיע השבוע לארץ ולתבוע את הסגרתו.

הגנ"ל

103.11
273

7

**מדיני משמשח
זירת מבחן לאנשי
להיפן לקראת
הבחירות לנשיאות**

מאת ארינון יפה,
כתב "על המשמר" בצרפת

מאריס. — בוחר המפלגה הפשיסטית. החזית הלאומית של ז'אן מארי להיפן, באחד מאוורי הבחירה במאריסי, יכריעו בין מועמד הימין למועמד השמאל כמה שנחשב פה מבחן לבחירות לנשיאות. חרף ירידתם, לעומת הבחירות האחרונות במחוז, מופיעים הפשיסטים כלשונימאנוניים. להיפן זכה בסיבוב הראשון ב־18 אחוז מהקולות. בוחריו יכריעו בין הימין לשמאל. הסוציאליסטים עלו ל־40 אחוז. אם יימנעו הפשיסטים — ינצח השמאל. אם יתמכו במועמד הימין הקלאסי — יבטיחו לו נצחון.

מבחן לבחירות לנשיאות

מן התוצאות ביום א' הבא במאריסי יסיקו ארץ יתנהגו בוחר להיפן בסיבוב השני בבחירות לנשיאות, בעוד שישה חודשים. בבחירות אלה יהיה המצב דומה. ראש הפשיסטים במאריסי, פסקאל ארינו, ביקש מהימין: יהיו נחמדים אלינו, אם אתם רוצים את קולותינו. הראו לנו סימני אהבה. הוא איים להצביע בעד השמאל, אך מנהיג המפלגה הרפובליקנית, שר התרבות פרנסואה לוטאר, הזהיר את מועמד המפלגה, ז'אן קלוד גודאן, שפלירטט עם הפשיסטים, בסילוק, אם ינסה להשיג הסכם עם החזית הלאומית.

תבסיסי מחוגות

גם הקהילה היהודית איימה לנתק כל קשר עם גודאן.

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

פאריס, זב' חשוון תשמ"ח
4 נובמבר 1987

6

אלי אירופה - אריה אכידור

פאת: עתונות, פאריס.

11.11.87
צ'וב

הנדון: ירידת כוחו של לה-פר

ייתכן ותמצאו עניין בקטע המצ"ב שפורסם בתאריך 4.11.87

בעיתון LE MONDE

בברכה,
יהושע עמיטב.

Un sondage de la SOFRES pour «le Monde» et RTL

L'audience du Front national a subi un net recul dans l'opinion

L'audience de M. Jean-Marie Le Pen apparaît actuellement en net recul, et les thèses du Front national suscitent un rejet croissant dans l'opinion publique. 78 % des Français s'y déclarent hostiles aujourd'hui, alors qu'ils n'étaient que 57 % en novembre 1984, 67 % en octobre 1985 ainsi qu'en mai dernier. Plus ils sont

nombreux à se prononcer sur l'« effet Le Pen », plus ils le font négativement.

Tels sont les principaux enseignements du sondage de la SOFRES réalisé pour «le Monde» et RTL, après l'« affaire » du « point de détail » sur les chambres à gaz et les incidents des 9 et 10 octobre à l'Assemblée nationale.

Ce mouvement est essentiellement provoqué par la réduction des « sans opinion ». Au fur et à mesure qu'ils apprennent à mieux connaître les thèses du Front national sur les immigrés, la sécurité, la justice... les Français sont de plus en plus nombreux à les rejeter.

Toutefois, M. Le Pen conserve un noyau dur de partisans, que la SOFRES évalue à 8 %. Mais il s'effrite : il était de 9 % en mai 1987 et de 10 % en octobre 1985.

Cette tendance est confirmée par le sondage BVA (neuf cent trente-cinq personnes interrogées du 15 au 20 octobre) qui sera publié dans le prochain numéro de *Paris-Match* : M. Le Pen obtient 7 % d'intentions de vote contre 12 % lors du sondage précédent.

Lire page 10 les résultats du sondage SOFRES et l'article d'Alain Rollat et de Paul-Jacques Truffaut.

Cisjordanie

Manifestations pour le soixante-dixième anniversaire de la déclaration Balfour

Jérusalem (AP). — Le soixante-dixième anniversaire de la déclaration Balfour (le secrétaire au Foreign Office de l'époque), prévoyant la création d'un « foyer juif » en Palestine, a été marqué, lundi 2 novembre, par diverses manifestations violentes en Cisjordanie : de jeunes Palestiniens ont, notamment à Gaza, jeté des pierres contre les forces armées israéliennes, brûlé des pneus et érigé des barrages routiers. Un porte-parole de l'armée israélienne a annoncé qu'un étudiant palestinien de dix-huit ans avait été blessé au bras par une balle de caoutchouc

tirée par des soldats israéliens pour disperser une manifestation à Naplouse. Deux Israéliens ont, par ailleurs, été blessés à Hébron par de jeunes Palestiniens qui jetaient des pierres contre un autobus, dont ils ont brisé les vitres. Des troubles se sont également produits à Khan-Younis et dans le camp de réfugiés de Jebalia, dans la bande de Gaza. Un porte-parole de l'armée israélienne a annoncé que des couvre-feux avaient été instaurés dans les camps de réfugiés de Balata et d'Askar.

Politique

Un sondage SOFRES pour « le Monde » et RTL

M. Le Pen en perte de vitesse

M. Le Pen est en perte de vitesse sur tous les fronts. Globalement, l'influence des idées défendues par le Front national diminue : il n'y a plus que 18 % des personnes interrogées pour exprimer leur accord avec celles-ci, et ce taux des appréciations positives régresse de 6 points par rapport au mois de mai et de 8 points par rapport à novembre 1984. Parallèlement, le taux des appréciations négatives augmente : 78 % des Français se déclarent aujourd'hui en désaccord avec ces idées, soit une progression de 11 points par rapport à octobre 1985 et mai dernier et de 21 points par rapport à novembre 1984.

Cette tendance de plus en plus négative pour M. Le Pen résulte, pour l'essentiel, de la réduction du nombre des « sans opinion » qui est passé de 17 % en 1984, 10 % en 1985 et 9 % en mai 1987, à 4 % seulement en octobre. Il se confirme ainsi que, au fur et à mesure qu'ils apprennent à mieux connaître les thèses du Front national, les Français sont de plus en plus nombreux à s'y opposer ouvertement. C'est ainsi qu'ils sont aujourd'hui 63 % (+ 9 % par rapport à mai 1987 et + 20 % par rapport à mai 1984) à désapprouver son programme anti-immigrés ; 56 % (+ 8 % et + 23 %) à désapprouver ses prises de position en matière de sécurité et de justice ; 65 % (+ 5 % et + 28 %) à se dire en désaccord avec sa lutte contre le communisme et 67 % (+ 2 % et + 25 %) à condamner les critiques du Front national contre le RPR et l'UDF.

D'une façon générale, les jeunes de dix-huit à trente-quatre ans sont les moins perméables (à 81 %) aux idées de M. Le Pen. Dans les milieux professionnels,

ce sont les artisans, commerçants, industriels qui y sont, au contraire — toutes proportions gardées — les plus favorables (à 28 %), ainsi que les ouvriers (24 %).

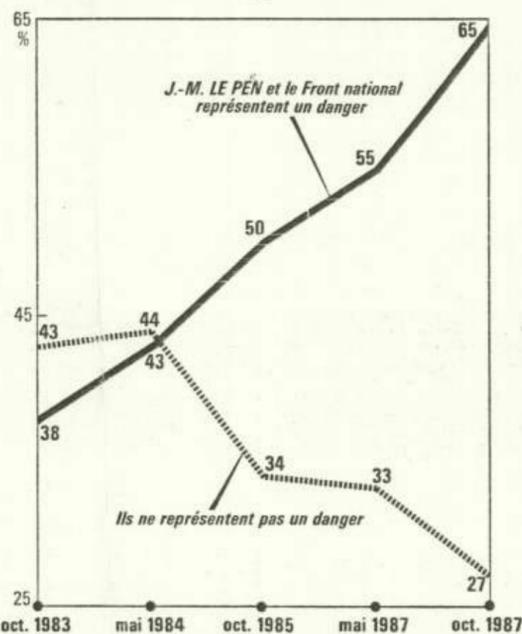
En six mois, le recul de M. Le Pen est patent dans toutes les composantes de l'électorat, à l'exception bien entendu du noyau dur de l'extrême droite : il s'établit selon la préférence partisane, à - 6 points d'appréciations positives chez les sympathisants communistes, à - 8 points chez les sympathisants socialistes, à - 5 points chez ceux de l'UDF, et à - 12 points chez ceux du RPR.

L'affaire de la déclaration sur le « point de détail » lors d'un « Grand Jury RTL-le Monde » a, de toute évidence, porté préjudice au président du Front national. 88 % des personnes interrogées désapprouvent ses déclarations à propos de l'existence des chambres à gaz dans les camps de concentration nazis. Il ne se trouve que 2 % pour les approuver.

De plus en plus dangereux

Il apparaît, au demeurant, que les thèses des prétendus « révisionnistes » ne font pas recette en France. Pour 89 % des personnes interrogées, il ne fait aucun doute que les nazis ont recouru aux chambres à gaz pour exterminer des millions de déportés. Il n'y a que 1 % des Français pour déclarer en doute, et personne pour affirmer qu'elles « n'ont jamais été utilisées par les nazis ».

L'image du Front national et de son chef ne cesse ainsi de se dégrader aux yeux de l'opinion publique. Soixante-cinq pour cent des personnes interrogées estiment aujourd'hui que M. Le Pen

et son parti représentent un danger pour la France, alors qu'ils n'étaient que 55 % de cet avis en mai dernier, 50 % en octobre 1985, 43 % en mai 1984 et 38 % en octobre 1983.

La sanction est tout aussi nette : 77 % des Français se déclarent « sûrs » de ne pas voter pour M. Le Pen à l'élection présidentielle, alors qu'ils étaient déjà 73 % à exprimer la même certitude en mai dernier et 71 % en mai 1985. Et le nombre de ceux

qui, au contraire, se déclarent « sûrs » ou presque (« sans doute ») de voter pour lui ne représente plus que 8 % contre 9 % en mai et 10 % il y a deux ans.

Soixante-deux pour cent des personnes interrogées jugent même « souhaitable » que le chef de file de l'extrême droite n'obtienne pas les cinq cents signatures requises pour être officiellement candidat en 1988.

L'horizon politique du Front national apparaît donc bouché. M. Le Pen a manifestement échoué, selon les résultats de cette enquête, dans l'entreprise de séduction qu'il avait engagée après son entrée à l'Assemblée nationale, en mars 1986, en dotant sa formation, grâce à des renforts venus d'autres milieux que ceux de l'extrême droite traditionnelle, d'une façade parlementaire « présentable ». Non seulement son audience n'a pas progressé, mais ses prises de position contribuent à le renvoyer à sa marginalité originelle.

Cet échec explique en partie les dissensions qui ébranlent depuis plusieurs semaines son parti, les partisans d'une ligne modérée et d'un rapprochement avec la majorité — tel M. Olivier d'Ormesson — s'étant révélés incapables de rivaliser avec les intégristes regroupés autour de M. Jean-Pierre Stirbois.

Electoralement encombrant

Pourtant si M. Le Pen a, pour le moment, perdu les quelques bénéfices qu'il avait tirés de son accès au Palais-Bourbon, il continue de disposer, dans le corps électoral, d'un « noyau dur » de 8 % environ des intentions de vote et ses difficultés présentes n'enlèvent rien à la prédominance de son parti dans ses bastions de la région méditerranéenne, où son ancrage reste très ferme.

En outre, si 82 % des Français ne veulent pas que M. Le Pen « devienne ministre après l'élection présidentielle » (contre 75 % en 1985 et 72 % en mai), 55 % d'entre eux estiment, toutefois, que le président du Front national « est le seul qui dise tout haut ce que beaucoup de Français pen-

sent tout bas », contre 34 % d'un avis contraire.

De toute façon, la position candidates de la majorité à la présidence de la République n'est pas simplifiée par les enseignements de cette enquête. Même en baisse, l'effet Le Pen demeure, pour eux, électoralement encombrant. Car la diminution des intentions de vote en faveur de M. Le Pen n'est pas proportionnelle à l'accélération de la dégradation de son image et l'attitude de ses électeurs ne sera pas moins déterminante au second tour de l'échéance des 24 avril et 8 mai 1988.

Or, dans leur grande majorité, les Français restent très hostiles à tout accord électoral avec M. Le Pen. Ils sont 57 % (53 % parmi les sympathisants RPR-UDF) à refuser tout accord de désistement avec M. Le Pen pour le second tour ; 69 % (67 % chez les sympathisants RPR-UDF) à condamner tout accord de ce genre avec le Front national pour la constitution du gouvernement après l'élection présidentielle ; 62 % (53 % parmi les sympathisants RPR-UDF) à s'opposer à des accords locaux avec lui pour les futures municipales.

De même, dans une majorité de 56 %, les Français, sensibles au vote « utile », estiment que « voter Le Pen sera une voix perdue », car « il n'a aucune chance d'être élu ».

Sans doute ce sondage aidera-t-il donc MM. Barre et Chirac à actualiser leurs trajectoires électorales, mais il ne leur fournit pas la solution du dilemme qui leur reste posé par un Front national résistant aux épreuves bien qu'il soit affaibli et acculé à la défense.

ALAIN ROLLAT et PAUL-JACQUES TRUFFAUT.

L'ADHÉSION AUX IDÉES

Diriez-vous que nous êtes tout à fait d'accord avec les idées défendues par Jean-Marie Le Pen, assez d'accord, plutôt en désaccord ou tout à fait en désaccord ?

	Rappel enquête SOFRES LICRA novembre 1984	Rappel enquête le Monde Antenne 2 SOFRES octobre 1985	Rappel enquête le Monde RTL SOFRES mai 1987	Octobre 1987
- Tout à fait d'accord	4	4	5	2
- Assez d'accord	22	19	19	16
- Plutôt en désaccord	18	18	19	18
- Tout à fait en désaccord	39	49	48	60
- Sans opinion	17	10	9	4
	100 %	100 %	100 %	100 %

LE RECUIL IDÉOLOGIQUE EN SIX MOIS

Diriez-vous que vous êtes d'accord ou pas d'accord avec les idées défendues par Jean-Marie Le Pen ?

	Avril 1987	Octobre 1987
ENSEMBLE DES FRANÇAIS		
- D'accord	24	18
- Pas d'accord	67	78
- Sans opinion	9	4
SYMPATHISANTS PCF		
- D'accord	17	11
- Pas d'accord	76	85
- Sans opinion	7	4
SYMPATHISANTS PS		
- D'accord	14	8
- Pas d'accord	79	89
- Sans opinion	7	3
SYMPATHISANTS UDF		
- D'accord	26	21
- Pas d'accord	71	77
- Sans opinion	3	2
SYMPATHISANTS RPR		
- D'accord	39	27
- Pas d'accord	54	69
- Sans opinion	7	4

LA FICHE TECHNIQUE DE L'ENQUÊTE

- Date de réalisation : du 17 au 21 octobre 1987.
- Echantillon national de mille personnes représentatif de l'ensemble de la population âgée de dix-huit ans et plus.
- Méthode des quotas (sexe, âge, profession du chef de ménage PCS) et stratification par région et catégorie d'agglomération.

L'ADHÉSION AUX THÈMES, DANS L'ENSEMBLE DE L'ÉLECTORAT

Approuvez-vous ou désapprouvez-vous les prises de position de Jean-Marie Le Pen sur :

	Approuve	Désapprouve	Sans opinion
- Les immigrés	26	63	11
- La sécurité et la justice	26	56	18
- La lutte contre le communisme	16	65	19
- Les chambres à gaz qualifiées de point de détail de la seconde guerre mondiale	2	88	10
- Les critiques contre le RPR et l'UDF	11	67	22
- Les critiques contre la classe politique	15	65	20
- La défense des valeurs traditionnelles	25	54	21
- Les critiques contre le gouvernement de M. Chirac	12	66	22
- L'attitude du groupe du Front national à l'Assemblée nationale	11	72	17

LES INTENTIONS DE VOTE

Pour la prochaine élection présidentielle, laquelle de ces phrases correspond le mieux à ce que vous pensez ?

	Rappel enquête le Monde Antenne 2 SOFRES octobre 1985	Rappel enquête le Monde RTL SOFRES mai 1987	Octobre 1987
- Je suis sûr de voter pour Jean-Marie Le Pen	3	2	3
- Je voterai sans doute pour Jean-Marie Le Pen, mais je peux encore changer d'avis	7	7	5
- Je ne voterai sans doute pas pour Jean-Marie Le Pen à moins que je ne change d'avis	9	12	10
- Je suis sûr de ne pas voter pour Jean-Marie Le Pen	71	73	77
- Sans opinion	10	6	5
	100 %	100 %	100 %

(*) En octobre 1985, la question portait sur les élections législatives de mars 1986 ; * Pour les prochaines législatives, laquelle de ces phrases correspond le mieux à ce que vous pensez ?

LA QUESTION DES ALLIANCES

Souhaitez-vous ou non que le RPR et l'UDF...

	ENSEMBLE DES FRANÇAIS			SYMPATHISANTS RPR - UDF		
	Souhaite	Ne souhaite pas	Sans opinion	Souhaite	Ne souhaite pas	Sans opinion
- concluent un accord de désistement avec le Front national de Jean-Marie Le Pen pour le second tour de l'élection présidentielle	22	57	21	32	53	15
- concluent un accord politique avec le Front national pour gouverner ensemble le pays après l'élection présidentielle de 1988	14	69	17	23	67	10
- concluent des accords locaux avec le Front national pour gérer ensemble un certain nombre de villes après les élections municipales de 1989	19	62	19	34	53	13

LES CHAMBRES A GAZ

Vous personnellement, quel est votre sentiment sur le débat concernant l'utilisation des chambres à gaz par les nazis au cours de la seconde guerre mondiale ?

- Vous êtes sûr que les nazis ont utilisé les chambres à gaz	89
- Vous pensez que leur utilisation par les nazis est très probable	8
- Vous doutez de leur utilisation par les nazis	1
- Vous pensez qu'elles n'ont jamais été utilisées par les nazis	0
- Sans opinion	2
	100 %

M. Bachelot au bureau politique du FN. — Elu en mars 1986 député de Seine-Saint-Denis sous l'étiquette du Rassemblement national, M. François Bachelot entre cette semaine au bureau politique du Front national en remplacement de M. Olivier d'Ormesson qui en a démissionné le lundi 26 octobre. Cette promotion confirme les ambitions de M. Bachelot pour le poste de secrétaire général du FN.

GUYANE : six Surinamiens expulsés. — Six réfugiés surinamiens ont été reconduits à la frontière entre la Guyane et le Suriname, le vendredi 30 octobre, à la suite des incidents survenus la veille dans un camp de Saint-Laurent-du-Maroni (le Monde du 31 octobre). L'arrêté préfectoral menace les intéressés, s'ils reviennent en Guyane, d'être, cette fois, « expulsés dans le capitale de leur pays d'origine », dont ils fuient le régime.

Pour un meilleur prix rendez-nous visite avant de commander votre PEUGEOT

Plus vite, moins cher!

NEUBAUER PEUGEOT

227, bd. Anatole-France 93200 ST-DENIS ☎48.21.60.21
4, rue de Châteaudun 75009 PARIS ☎42.85.54.34

Le Penmen

Paris (Reuter) - Support for the French far-right presidential candidate, M Jean-Marie Le Pen, has risen despite the furore over his description of Nazi gas chambers as "a detail in Second World War history", a new survey shows.

↓
103.24
333

ANTI-DEFAMATION LEAGUE

OF B'NAI B'RITH

823 United Nations Plaza
New York, N.Y. 10017

M. Pearlis

MEMORANDUM

~~11~~
To: European Affairs Committee
From: Frank Reiss
Date: September 30, 1987
Subject: Jean-Marie Le Pen - Revisionism

(9)

603 1987
23
225

The comment by Jean-Marie Le Pen, head of the right-extremist French movement Front Nationale, that the Nazi gas chambers were "a minor detail" of history, continues to have reverberations.

Laurent Fabius, a leading Socialist and former Prime Minister, said at the time of the statement that it "unmasked" Le Pen, who goes to great lengths to deny that he is anti-Semitic.

The attached memorandum from Robert Goldmann shows the ongoing consequences of Le Pen's statement.

I hope you will find it interesting and useful.

FR/nmh
Attachment

cc: International Affairs Committee
ADL Regional Offices

FR

LIGUE ANTI-DIFFAMATION DU B'NAI B'RITH
ANTI DEFAMATION LEAGUE OF B'NAI B'RITH

To : Abraham H. Foxman
From : Robert B. Goldmann *es*
Date : 22 September 1987
Subject : More on Le Pen, revisionism, and
its political impact.

It's now been a week-and-a-half since Jean-Marie Le Pen made his "detail" comment on the air, and the story remains page one. Charles Pasqua, the Interior Minister in the Chirac government, perceived as a tough cop and authoritarian by many civil liberties folks, said the RPR, (Gaullist and ruling) party "must renounce any alliance, nationally or locally, with the Front National", unless the latter clearly rejects any and all revisionist theses about the gas chambers. Pascal Arrighi, a prominent member of Le Pen's party in the Chamber of Deputies, said he will propose legislation that makes it a crime to raise doubts about the existence of the Nazi crimes.

There is little doubt that Le Pen's comment will compel the majority conservatives to draw a clear line between themselves and his party. Le Pen's "explanation" last Friday failed to cut ice and perhaps made things worse for him. According to the comments of various papers, it was the first time that the usually affable F.N. leader was ill at ease, and struck out at what he called the organizers of a "witchhunt" against him. He did so defensively, and in a way not likely to have won him any votes.

The story continues. As the excerpts below show, the Le Pen remark is beginning to produce some of the best material yet written on the revisionist movement.

What follows are excerpts of a long story from today's Le Monde by historian Jean-Pierre Rioux. I find it so powerful that I am attaching a copy of the entire piece, and recommend its consideration for use by ADL in a variety of forms : in leadership speeches; in analytical material; and, above all, in Dimensions.

The excerpts follow :

"First of all, we must say 'stop' to the confusion of words and their loose use in the media. For there are no 'revisionists' in relation to the gas chambers and the genocide of Jews and gypsies by the Nazis. There are only those who deny mass extermination,

./...

whose first concern has always been to confer upon themselves ... the title 'revisionists'.

"They have always been negators, and negators they remain, incoherent but determined; a small group but capable of rallying all the antisemites --be they committed or just passive.. For the most part, and wherever the opportunity arises, they strike a glancing blow at israel and its 'imperialism', and they give new life to the tenets of anti-Semitism and to hatemongering...

"There isn't one negator who is recognized as a professional historian, regardless of the international meetings in California, and of the signatures that embroider... the Journal of Historical Review... No historian worthy of the title becomes involved in any discussion with thenegators...

"One must suspect that some messengers of certain Near Eastern embassies have dropped some checks in the little offices of those who purvey this prose.

"The bottom line is that all of them have one common denominator : anti-Semitism. Either it comes out inadvertently, or they espouse it openly.

"It must be said loud and clear that the first negators of the gas chambers were the Nazis themselves, who treated the final solution as a state secret, who clouded their discourse with code words, ground up the corpses, burnt the records and plowed up the cursed ground on which they had operated their gas chambers... Thus, history was prevented from having evidence about the initial hours of the creation of an 'new man' on the ashes of sub-humans.

"To deny this blind spot of history of the 20th century is to make the bodies disappear once again.. is to share the horrid Nazi secret".

Regards.

cc. Kenneth Jacobson
Frank Reiss
Ted Freedman
Harry Wall
Dennis Klein

rg:js 1002

103.4213 9

- Pour la première fois, Jacques Chirac, à Marseille, hausse le ton contre vous et vous classe désormais dans l'opposition parlementaire avec les socialistes et les communistes. Que lui répondez-vous ?

- M. Chirac ne s'est sans doute pas aperçu que c'est lui qui nous a placés, en mars 86, dans l'opposition, avec sa formule : "Gouverner ensemble et seul", et que, depuis, nous avons voté deux fois contre la confiance. En tout cas, lorsqu'il prétend que les brebis égarées du Front national retourneront au bercail R.p.r., je lui réponds qu'elles ont été si souvent tondues qu'elles n'y reviendront pas. Les résultats de l'élection de Tourcoing constituent la réponse des brebis égarées au berger négligent.

- Est-ce donc là votre stratégie : faire battre Chirac aux présidentielles ? Lors de la folle nuit de l'Assemblée, déjà certains de vos députés disaient dans l'hémicycle : "Chirac ne sera jamais Président!"

- Qui a entendu ce genre de propos dans la bouche des députés du Front national ? Voulez-vous me le dire ? Et puis, de toute façon, la politique du Front national ne se décide pas à quatre heures du matin, au cours de débats !

- Mais alors, à quel jeu jouez-vous ?

- Je ne joue pas de jeu. Je suis candidat à la présidence de la République pour rassembler les Français sur un programme et sur mon nom. Le seul jeu que je joue, c'est celui de la République, de la démocratie, de la France...

- Et de la désunion à droite pour faire gagner Mitterrand s'il se représente...

- Comment pouvez-vous dire cela ! Moi, je suis le seul candidat de droite à avoir proposé un pacte d'unité contre la gauche. Et je vous ferai remarquer que ce n'est pas moi qui ai fait élire Mitterrand en 81. C'est M. Chirac !

- Certains disent, en tout cas, que vous ne verriez pas d'un

**Dites-nous...
JEAN-MARIE
LE PEN**

PRESIDENT DU FRONT NATIONAL

"Les brebis égarées du Front national ne retourneront pas au bercail R.p.r."

mauvais œil la réélection de Mitterrand !

- Restons sérieux ! Je considère que ce serait une très grande malchance pour la France que Mitterrand soit réélu. Cela la rapprocherait du socialisme, du communisme et donc de la servitude.

- Alors, au second tour des présidentielles, qui choisirez-vous de soutenir : Barre ou Chirac ?

- A six mois de l'élection présidentielle, je ne réponds pas à ce genre de question. Tout dépendra de ce qu'ils auront dit. Alors, je prendrai

mes responsabilités.

- Mais encore ?

- Chirac et Barre, nous les avons déjà essayés. Nous les avons vus tous les deux à l'œuvre comme Premier ministre. Demain, je ne suis pas convaincu qu'ils soient décidés à rompre avec la bureaucratie, le fiscalisme et l'étatisme. Je ne suis pas persuadé qu'ils soient prêts à faire ce qu'il convient sur l'immigration, la sécurité et le chômage. Je dis donc aux Français : "Cette fois-ci, essayez Le Pen et vous verrez enfin une politique différente."

- Pourquoi voulez-vous absolument déstabiliser la droite ?

- Ce n'est pas mon but ! Je vous avouerai franchement que si l'avenir de la France était bien préparé, eh bien ! je préférerais rester ici, chez moi, dans ma maison, à lire, à écouter des disques ou dans mon jardin à me promener. Si je me donne tant de mal, si je prends tous ces risques, c'est parce que je considère que la France court un danger mortel.

- Le danger mortel, en tout cas, pour le Front national, c'est, pour l'instant, de ne pas réussir à recueillir les cinq cents signatures des maires pour soutenir votre candidature. Alors, où en êtes-vous ?

- Le Front national ne se fait aucun souci en ce qui concerne les signatures dont il a besoin. Il a confiance dans l'esprit démocratique et le courage civique des maires. Même si certains se croient autorisés à le menacer !

- Vous parlez de la pression qu'exercerait Charles Pasqua sur certains maires ?

- Pas seulement de Pasqua mais de tous : des communistes, des socialistes, de Léotard et des autres. Au mépris de la loi, ils adjurent les maires qui le souhaiteraient de ne pas soutenir ma candidature.

- Aujourd'hui, de combien de promesses de signatures disposez-vous ?

- Je puis vous dire qu'il y a déjà trois départements qui comptent chacun plus de cinquante promes-

conseillers de Mitterrand, qui évalue à 2 ou 3 % le score du communiste dissident et celui de Lajoie à 7 %.

T.F.1 pourrait faire appel une fois par semaine à des vedettes du show-business pour présenter les informations. Le projet est à l'étude dans les laboratoires de recherche de la chaîne.

« NE VOUS EN MELEZ PAS. Laissez les journalistes faire leur métier. » C'est le conseil qu'a donné François Mitterrand à plusieurs députés socialistes à propos de l'affaire Chaumet.

ses de signatures en faveur de ma candidature. Je ne vous mens pas : voici les trois dossiers qui les comptabilisent. L'objectif fixé à tous nos dirigeants et élus dans les semaines à venir, c'est de visiter tous les maires de France.

- Après l'affaire du « point de détail » et la folle nuit de l'Assemblée nationale, vous n'avez pas l'impression d'avoir perdu des points dans l'opinion ?

- Je considère au contraire que ces deux campagnes médiatiques très violentes menées contre moi ont, dans le fond, abouti à améliorer ma situation électorale.

- Vous avez donc le sentiment d'être mal traité ?

- J'ai l'impression d'être traité comme un exclu, comme un paria, comme un pestiféré qui n'aurait pas droit à la même considération que les autres leaders politiques. Il y a autour de moi une atmosphère de curée parce que certains qui se trompent pensent que je suis à terre. Je suis scandalisé par la façon dont la presse joue son rôle. Je ne suis pas traité par elle comme les autres pouvoirs. Je dirai qu'il y a même un certain racisme à mon égard.

- Ce n'est quand même pas la presse qui a inventé le "point de détail" ni ce qui s'est passé à l'Assemblée dans la nuit du 9 octobre !

- A l'Assemblée, il ne s'est rien passé de loin ou de près qui ressemble à ce qui a été décrit par la presse. C'est ce que j'appelle le phénomène de la barbe à papa. Au départ, il n'y avait qu'un petit morceau de sucre. A l'arrivée, une énorme boule de barbe à papa.

- Quoi qu'il en soit, après 88, Front national survivra-t-il, avec ou sans proportionnelle ?

- L'audience du Front national ne pourra que s'étendre et grossir. Pour qu'il en soit autrement, il faudrait que les partis politiques au pouvoir après 88 appliquent notre politique. Auquel cas, je partirai en vacances...

INTERVIEW LAURENCE MASUREL

L'AMIRAL PHILIPPE DE GAULLE était sur la liste des objectifs d'Action directe, révèle Roland Jacquard dans son livre « La longue traque d'Action directe », à paraître le 12 novembre.

BALLADUR, dans les dîners en ville, confie : « Mon collègue, James Baker, secrétaire américain au Trésor, envisage d'être candidat aux présidentielles de 92... Cela me donne à réfléchir sur mes propres projets ».

« LE PEN peut aller en Israël s'il le veut, explique l'ambassadeur israélien Ovadia Soffer, mais il

n'y aura personne pour l'accueillir à sa descente d'avion et il ne bénéficiera d'aucune protection. »

LES BARRISTES craignent que François Mitterrand ne profite de la baisse de la Bourse : « Le Président va pouvoir dire que s'il a refusé de signer l'ordonnance des privatisations, c'était justement pour défendre les petits porteurs. »

« LA CANDIDATURE JUQUIN est plutôt mauvaise pour nous au premier tour et plutôt bonne au second », estime l'un des

Match 2005 30/10/87 3 216

נכנס **
**
**
**

שמו

קודם: 10,14983

אל: המשרד

מ-: מדינת ישראל: 331/תא: 231087/זח: 1800/זח: ר/ט:ג:ש

נד: @

9

11.3.10
קני

שמו: רגיל

אל: אירופה 1

מאת: הציר בארץ

ישיבת הוועדה המזתיית של האינטרנציונל הסוציאליסטי בדקאר.

אריה יפה ממפ"מ בלורית נציג מפלגה זו בפאריס, שפיר באר
לדורה על רשמיהם ובמיוחד על דורה שקבל יפה מהיו"ר
וישניבסקי על שיחתו עם שראפת.

1. ערמאת תומן בכינוס ועידה בינ"ל בהשתתפות המשמרת
ובמסגרת שתבטיח השגת החלטות ולא לפי התמיסה של ארה"ב
וישראל של כמעין מטריה העשויה להתפזר ללא קבלת החלטות.

2. אין הוא מסכים לשיחות ישירות ישראל-ירדן כי לא תהיה
נציגות פלסטינית קרי, אשפ"ית.

3. אש"י תשתתף במשלחת פלסטינית עצמאית. עם זאת למען
קידום הוועידה מוכן להסכים למשלחת משותפת אש"י ופלסטינאים

4. באותה מטרה לקדם נושא הוועידה מוכן לוותר על תפקיד
היו"ר ובשיאות כפי שמקובל למסרו מידי כל ישיבה לאחד
מיו"ר המשלחת. כלומר, מתן תפקיד היו"ר רק לראשי המשלחות
המדינות הערביות הגובלות עם ישראל.

5. ערמאת תומן בהחלטות 242 ו-338. הוא גם אמר זאת בניו-
יורק ובז'נבה עם זאת יש לקבל את כל ההחלטות כולל אלה
יהלא נכחות לנו"י.

משרד החוץ - מחלקת הקשר

משרד החוץ-מחלקת הקשר

וישניבטקי לא ידע אם המדובר רק בהחלטות מועצת הבטחון או גם בהחלטות האו"ם.

6. שיחות לבנון 1981-82 שנערכו באמצעות ארה"ב-עראק רואה בהן מו"מ ישיר.

7. יפה שאל את היו"ר מדוע לא שאל את ערמאת בענין הטרור. חשובתו הייתה ש"י ברור לו"י שבזמן הועידה לא תהיה אלימות. לאור התקדימים של קמבודיה ורויטנאם.

8. מבין החלטות שנתקבלו בוועדה טעין מיוחד:-כניה לכל האירגונים, קבוצות ומדינות באיזור להמסיק האלימות כדי לסגול הדרך לוועידה בינ"ל.

אבירן.

תמ: שהח, דהח, שהבט, מנככל, המנככל, סמנכל, ממז, רט, אמן, אירא, אירוב, טצמא

משרד החוץ, תל אביב, 41000, 41000

משרד החוץ-מחלקת הקשר שמר

14979
** נכנס
**
**
**

חוזט: 10/14979

אל:המשרד

מ-פריט/נר:324,תא:231087,חז:1800,חז:דר,טג:ש

נד:ם

שמור/רגיל

373 רפ 103-11

אל:אירופה 1

מאת:הציר פריט

ארוחת צהריים עם ג'ראר פטריק מעוזריו של ז'ייסקאר והממונה על קשרי החוץ של המפלגה הרפובליקאית (P.R) שבראשה עומד ליאוטרד.

1. התחזית של מפלגתו שאם היום נערכות הבחירות לנשיאות ומיטראן מגיש את מועמדותו אין כל ספק שהוא יבחר.

2. מפלגתו תחליט הן הודש לאחר מועמדותו הרשמית של ברא ובשיאות- ובסך תצטרף לשאר מרכיבי ה- U.D.F התומכים בברא.

3. לדעתו בטיבוב הראשון סיכויו של שיראק טובים יותר כי מאחוריו עומדת "מכונה משומנת" של מפלגתו, אם כי הנסיון של 1974 הוכיח שז'ייסקאר ניצח את שאבן דלמט למרות התמיכה הרחבה של המפלגה שעמדה מאחוריו שאבן.

4. מפלגתו איננה נלהבת ממועמדותו של באר, הוא מועמד באין ברירה. היא גם לא תומכת בשיראק, אותו רואה כאשם העיקרי למלחם בבחירות 1981. זאת ועוד שיראק "אינו אמין" כי "דעותיו והחלטותיו משתנות מהיום למחר".

5. בבחירות שמועמד הסוציאליסטים יהיה רוקארד יש סיכוי לבאר לנצח את שיראק בטיבוב הראשון. לדעתו, אז יש סיכוי לבאר לנצח גם את רוקארד בטיבוב השני.

משרד החוץ - מחלקת הקשר

משרד החוץ-מחלקת הקשר

5. ההרגשה הכללית במחנה שהוא מייצג היא פסימית אם מיטראן יתיצב.

7. אם מיטראן ינצח בבחירות, לוועתה, הוא לא יפזר את הפרלמנט מתוך חשש לכישלון מפלגתו שאיננה נופולארית כמוהו ובטח מפולגת מבפנים- לכן ה- COHATATION ימשך. לגבי המועמד לראשות הממשלה יש טקולציות רבות.

8. ליאוטרוז מעוניין בניצחון סוציאליסטי כדי יילתמוטי את המועמדות לנשיאות ב-1996. הוא חותר לעמוד בראש ה- U.S.F ולא יבקש לעצמו תפקיד בממשלה הבאה.

אבירן.

תב: שהח,רהמ,מבכל,ממבכל,אירא,אירב,ר/מרכז,ממד

מחלקת הקשר, משרד החוץ, תל אביב, 1996

406

SIR ALFRED SHERMAN ON LE PEN
COMMENT PROGRAMME
CHANNEL 4
THURSDAY 8TH OCTOBER 1987

0.12.87
10.11
10.11
10.11

SIR ALFRED SHERMAN

In four years Le Pen's Front National rose from the fringe to become a major political party in France because it articulates the feeling of people of all classes, disillusioned with existing parties. In Britain you hear about Le Pen only at second hand about his stand against swamping by millions of Moslem Arabs from North Africa which other parties have tried to keep out of the public debate. The Arabs provide cheap labour at heavy social cost and distress to working people whose towns and suburbs they colonize. They also brought increased crime, drugs, terrorism. Hence Le Pen has cut into the communist vote.

Le Pen also articulates wide-spread concern at the decline in education standards and the strangle-hold of the state over traditionally individualistic family and property orientated people. France and Britain share many problems. What a pity that the British public is deprived of the chance to hear Le Pen. Leftists say that fascists and racists should not be given platform so anyone whom the Leftists accuse of racism has no chance to defend himself. Give a dog a bad name and hang it.

Leftists equate Le Pen with Hitler but whatever his merits and demerits, Le Pen is the very opposite of Hitler. National Socialism aggrandizes the state just like Marxist Socialism does. Le Pen wants to cut the state down to size. Hitler favoured dictatorship, Le Pen wants to make government more representer of ordinary people. His supporters include prominent democratic politicians and ex ministers. Hitler stood for racial purity and race hatred. Le Pen believes that France can absorb anyone who really wishes to belong, Jews, Algerian Arabs loyal to France, refugees from French Indo-China and black Frenchmen. He favours helping third world people to live in dignity in their own homeland.

Le Pen is accused of anti-semitism by political opponents and rivals. But many of them ignore, condone, or even support today's anti-semites, the Palestine Liberation Organization Terrorists and the Soviet Cuban and Nicaraguan Governments. Confrontation between the Front National and the Jewish Community would be grist to the mill of rival political parties but a disservice to the Jews. It will be a field day for anti-semites if Jews are identified with the open door policy which brings suffering to ordinary Frenchmen. I sought to avert this danger by fostering dialogues between the Jews and the Front National. Le Pen was keen. I'm finding it harder to persuade my fellow Jews where their interest lies, but I am making progress.

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON, W8 4QB
TEL 01-837 8050

שגרירות ישראל
לונדון

~~1 ארץ/א"י~~

~~2 א"י/ארץ~~

בברכות מאח

With the Compliments of

א"י/ארץ

103.4
233

Rise of the European race

A resurgent racist party in France points to the first stirrings of a new pan-European folk brotherhood. We report from France, Britain, Italy and West Germany: first, a conversation with Jean-Marie Le Pen's would-be and unlikely sponsor,

SIR ALFRED SHERMAN

SIR ALFRED SHERMAN placed himself — in attempting to see how Jean-Marie Le Pen would play in Blackpool — athwart a tangled knot of issues surrounding the increasingly central matter of race. Being a Jew himself added to the complexity. What Sherman tried and failed to do was important: not in itself, but in the light it sheds upon the remorselessly increasing concentration which the right is giving to racial matters.

Sherman's own account of why he approached Le Pen is simple: to help save the *Front National* for democracy. 'The FN can go one of two ways: it can become more "mainstream" or it can go really anti-semitic. Le Pen now has to choose between explaining his position on the Holocaust and playing the anti-semitic card. He may win more votes in the latter way, at least in the short term.' To the obvious objection that Le Pen's televised doubting of the facts of the holocaust is the classic gambit of the anti-semitic, Sherman responded by saying that Le Pen was tricked by the media and misrepresented by the left and Jewish bodies.

Sherman wanted to help bring the FN into the mainstream by forging links between it and the Conservatives: he sees the French party as 'liberal in many ways', especially on the economy: not anti-semitic, or indeed racist, but anti-Arab on grounds of which he would approve. 'The French don't want to be swamped by Moslem Arabs who cannot be loyal to France. Moslems will never fit in: there are no democratic or secular Moslem states. This is aggravated by high rates of crime in immigrant areas.' He expands the point that the French are not really racist by saying that Le Pen has black servants — from the French Antilles. 'The French believe it's allegiance which makes you French, not colour.'

He moves to a consideration of Britain. That's different. 'The English are much more racist than the French. The mould of the party system has not broken here, and it keeps it down. But if we had PR, and a party organised against immigrants, against homosexuals and so on, then it would have success.' Sherman thus sees the need for pre-emptive action, before this feeling grows so powerful that it *does* break the mould. His recipe:

- stop more immigrants coming ('Lots still are');
- stop 'persecuting' white people through bodies like the Commission for Racial Equality;
- change the education system so that everyone can have their own schools ('can't be any worse than it is now');
- begin 'constructive resettlement'. That needs some explaining.

'The English are much more racist than the French,' alleges Alfred Sherman (left), who wanted to import the 'liberal in many ways' Jean-Marie Le Pen (right)

Sherman thinks that the influx of black and Asian labour was very largely sucked in to failing industries — like textiles and foundries. The mix of mass immigration and decline was a fatal one, and the problems will never be solved. Better to grasp the nettle and send them back: but send them back both with cash equivalents of all the entitlements they have or are likely to have as British citizens *and* export with them the industries in which they work, and which are a drain on the economy anyway. 'You can't,' he says, 'have constructive resettlement without fundamental economic reform.' So textile plants get shifted to Pakistan: both sides benefit.

Economic reform includes the public sector. Public sector provision builds in resentment over minorities, if they are seen (and they always will be so seen, rightly or wrongly) to be gaining more than the whites. See council housing estates. But no one feels bad about an Asian shopkeeper or a black cab driver. Answer: where the market takes over, discrimination decreases.

Sherman is no longer the influence he was on the Prime Minister: he now excoriates the Tories for stupidity and timidity, and expresses a hurt surprise that no one — not the Prime Minister, not Norman Tebbit — contacted him over Le Pen's visit. But he expresses themes which are no longer out of the court of political debate: and his attempt to bring the concerns of the FN closer to those of the Conservative Party would — may still — give a fairer wind to the trends visible on the West European right.

These are: a stressing of the cultural

separateness of certain groups; a desire to re-define Britishness (or Frenchness, or any other set of national characteristics) to exclude other cultures; a detestation of the 'race relations industry'; an encouragement of the tendencies within many ethnic groups to set up their own separate institutions — as schools. Though Sherman claims the banner of relative liberalism, he is squarely in that camp.

He is right in this at least: the issue will not recede. The spectres he raises in Britain, and the example he points to in France, require a response from those who believe in a multi-cultural, multi-racial society whose premises will be increasingly harshly questioned, and which is far from being popularly accepted everywhere. Curiously, Sherman himself pointed to such a response. Speaking of British Jewry, he said that it would disappear as a separate community early in the next century: 'tolerance leading to intermarriage, and a low middle-class birth rate, will kill it off'.

The Jewish community suffered intolerance (still does, at times) and had a high birth rate; intermarriage was deeply frowned on (still is, though less so). A slow attrition of separateness, and of intolerance — much of that due to Gentile guilt over the Holocaust — has led to the position which Sherman describes. Tolerance, and a promotion of equal rights which is tolerance's active partner, could repeat a similar trajectory with other cultures. Ironic that Sherman should be unable to make the connection.

John Lloyd

Camera Press

An electorate of protest

THE FAR-RIGHT in France has rarely been healthier. With a clear-cut programme calling for the expulsion of 400,000 immigrants to cure unemployment, condemning homosexuality as a threat to the moral order and advocating stronger police powers to combat rising crime figures, the French National Front has jumped from a score of 0.11 per cent in the 1983 local elections to an average in today's polls of 12-14 per cent. The Front, with a little help from President Mitterrand's switch to proportional representation, can now boast 33 parliamentary seats.

The popularity of the National Front owes much to the belligerent demagoguery of its founder and leader, the thick-set ex-paratrooper Jean-Marie Le Pen. He is skilful at handling often hostile questioning on television, including reminders of his torturing of a young Algerian in the war over Algerian independence. In the law courts, Le Pen has won every one of his many libel suits against accusations of racism. He is his party's best asset.

On the campaign trail for the spring 1988 presidential elections, Le Pen described himself as the standard-bearer of a 'populist and nationalistic right'. That is an under-estimate: the Front's voters are in fact a much more heterogeneous lot. The hard core of the Front is the traditional extreme right in France, nationalistic and xenophobe. But beyond that, Le Pen has won support from the unemployed, from the young, and from workers who live in run-down council flats where immigrants are unwelcome. Surprisingly, the Front also attracts lycée pupils and students from traditionally right-wing bourgeois families.

Le Pen's electorate, says the head of political studies at the SOFRES polling institute, Jérôme Jaffré, is 'an electorate of protest', and therefore a fragile one. The motivations vary according to the area. In northern and north-eastern France, it is protest at the loss of jobs due to the running down of the shipping and steel industries. Little by little, the extreme right is stealing the anti-system, protest vote away from what was until recently its jealous guardian, the Communist Party.

Must I like Jews?

Opinions vary as to whether Le Pen's dismissal of the gas chambers as 'one detail in the history of the Second World War' in a radio interview on 13 September was a slip — or a deliberate play for anti-Jewish support. For Laurent Fabius, the former Socialist Prime Minister, Le Pen 'is simply a fascist'. Members of the ruling parties on the right were shocked by Le Pen's remarks, including the usually immovable Minister of the Interior, Charles Pasqua. Yet anti-semitism was already part of a panoply of prejudices that the leader of the *Front National* preyed upon to bring national support for his party from 3 per cent up to 10, hiding them in public behind the slightly more respectable cloak of nationalism.

It is not the first time Le Pen has made remarks

that indicate an undercurrent of anti-semitism, outside of his early career as a Poujadiste MP between 1956 and 1962. Not content with attacking the leader of SOS Racisme's Arab parentage, he also said that 'if Harlem Desir gets a good press and receives subsidies, it's because he is half Jewish'. In 1984, he asked a television interviewer 'am I obliged to like Jewish culture, and isn't it rather dangerous to give special protection to Jewish people?' This year, his party actively supported Klaus Barbie during the trial in Lyon. Anyone attending one of Le Pen's meetings cannot fail to notice the way he pauses after mentioning the name of a Jewish politician, to leave space for an expected wave of boos and hisses from the crowd.

Any reference to a wartime event causes some commotion within the political establishment in France . . . the Front National also supported Klaus Barbie in his trial

Any reference to a wartime event causes some commotion within the political establishment in France. In this case, Le Pen attracted vehement criticism from those who are genuinely concerned about racism in any form, and restrained comment from those who were anxious not to go against the popular feeling that had been awakened by Barbie's conviction.

He has kept a firm grip on his own party, pandering to the orthodox hardliners led by Jean-Pierre Stirbois and a 'moderate' faction led by Pascal Arrighi, an MP for Marseille, advocate of closer links with the majority. To keep Stirbois happy, he consistently calls for tough anti-immigration regulations, a strengthened police force with a local militia to combat crime, an end to abortion, and measures to increase the birth rate in France.

For Arrighi, he has tried to keep his rhetoric in check. Bitter irony: Arrighi had just returned from Israel as head of the parliamentary Franco-Israeli friendship society when Le Pen uttered the word detail to describe the gas chambers.

Arrighi's position fits a chilling racist theory that has gained ground in the FN — to open dialogue with the 'oriental Jews' who they feel share their anti-Arab racism and nationalism by advocating a Jewish state with all Arabs expelled — and to reject the 'European Jews' as 'left-wing degenerates', 'obsessed with genocide' and willing to talk to 'PLO terrorists'.

A spread of support

The FN built up a durable and well-organised

party machine after Le Pen inherited several million francs from a right-wing intellectual called Hubert Lambert in 1977, including a leadership training school for the new and local regional branch members. Some 15,000 people — a mixture of Marseille dockers, who used to vote Communist, farmers, shopkeepers, royalists, skinheads and Parisian yuppies — attended the Bleu, Blanc, Rouge rally in Paris on 20 September to hear Le Pen launch an attack on the 'lobbies that control information' — the press, the anti-racist organisations that sued him, and the political establishment. 'When a fourth power grows without checks and balances, without morality, it is time for the people to rise.'

Le Pen's remarks were outrageous, but not shocking enough for prominent conservatives like Gaudin or the former justice minister Jean Lecanuet to shy away from local agreements with the *Front National*. His espousal of the 'revisionist' theory is a mere detail in the extreme right-wing track record of one of France's most ideologically consistent post-war politicians.

The National Front's bastion is on the south coast, where widespread hostility towards the high number of North African immigrants means Le Pen is preaching to the converted. Here the National Front's score is double the national average, reaching nearly 30 per cent in the 1986 parliamentary elections.

Le Pen's nationalism appeals especially to the bitter 'pieds noirs', several thousand repatriates from French Algeria who left the colony in droves when it won independence. The 'pieds noirs' and others like them have deserted the Gaullist RPR (*Rassemblement Pour la République*), chief victim of the Front's bandwagon in one northern borough of Marseilles, where the RPR's share of the vote has fallen from 21 to 6 per cent over the past six years.

But in the south of France, leaders of the RPR and the centre-right UDF (*Union de la Démocratie Française*) lack the will to target the Front. Allain Rollat, a writer on the National Front, says there is an all-party anti-immigrant consensus on the south coast. In his 1983 bid to be elected mayor of Marseille, former Socialist interior minister Gaston Defferre campaigned on the slogan: 'The right is to blame for the arrival of the immigrants. Vote against illegal immigration.'

The consensus has done much to ease the setting up of working partnerships between the two parties of the right (UDF and RPR) and the Front in several regional councils where Front representatives act as arbiters.

Stepping the right way

The UDF takes its marching orders from Jean Claude Gaudin, who has the Front to thank for his presidency of the Provence-Alpes-Cote d'Azur regional council. Head of the UDF's parliamentary group, he was one of the few French politicians to play down Le Pen's 'a detail of the Second World War'. Gaudin commented: 'A political statement has nothing to do with a consensus established at regional level.' Only with the support of National Front voters can he hope to be elected mayor of Marseille in two years' time.

Co-operating with the Front has done nothing to brighten the prospects of the RPR and the UDF in the south — quite the opposite. But the RPR's leader, Prime Minister Jacques Chirac, has so far refused to condemn the local alliances. Speaking on French radio, he said they were 'a matter for local party leaders'. Le Pen, whose offer of a national alliance remains on the table, promptly

hailed this as 'a step in the right direction'.

The French left's condemnations of Le Pen may be more strident than the RPR's or the UDF's, but its methods have proved just as fruitless.

That is especially true of the Communist Party, which blames the other parties and the media for the rise of the Front. In the south of France, Communist Party bosses as well as voters have switched sides. André Iosardo, now the Front's number two in Marseille, used to be a local councillor for the Communist Party. He ditched the Communists after a decade, shocked at finding what he calls 'Arab no-man's-lands' where, he claims, French government officials dare not enter. In last year's elections, Iosardo scored 30.6 per cent, the National Front's top rating in Marseille.

The national Communist Party strategy against the Front became clearer when, after much hesitation, the Communist candidate André Lajoinie did accept an invitation to debate with the National Front leader on TV earlier this month. Lajoinie said his duty was to 'unmask' Le Pen, to show National Front voters that they had been 'duped'. For Philippe Moreau-Defarges, professor at the prestigious Political Science Institute, the Communist Party's attempts are doomed to failure: 'Why should the National Front voters who left the Communist Party go back to it? They chose Le Pen because the Communist Party lacked something it still lacks today: a miracle solution to the problems of immigration.'

Adapting to the foreigners

That is a problem the Socialist Party will also have to tackle. Michel Rocard, a long-time rival of President Mitterrand and a possible presidential candidate, says: 'Obviously there are no miracles in politics, but there are two things we must do to stand up to the National Front. First, bring unemployment down below two million. And second, we have to adapt French society to four million foreigners, to stop Le Pen exploiting the problems of integration.'

Easier said than done, say the anti-racist organisations who feel politicians have failed to stick up for their rights. The biggest and newest of these organisations is SOS Racisme, which has a strong following especially among teenagers and students. With offices in 300 French towns and abroad, members of the group spend much of their time helping the victims of discrimination and of a series of racially-motivated attacks, often by publicising a case in the media.

The charismatic young leader of SOS Racisme, Harlem Desir, is very cautious in his rebuttal of the National Front. He is careful not to criticise the Front's voters but aims at their nationalism, by accusing Le Pen of betraying the republican values of 'Liberté, Egalité, Fraternité'. Desir goes further and calls for the integration of immigrants into French society, arguing the alternative would lead to ghettos. For that he is accused of political naivety by other anti-racist organisations. Albert Lévy, secretary-general of the left-wing MRAP, says Desir should be much tougher in his defence of immigrants: 'I think most immigrants see integration as a way of erasing their cultural individuality. M. Desir should join us and fight for their right to be different.' French anti-racist organisations do sometimes work together, but

much work is duplicated. Like SOS Racisme, for instance, the MRAP also has 300 offices in French towns doing much the same work.

It is unlikely that the anti-racist organisations alone will convince anything but a small proportion of Le Pen's voters to desert him. Even Le Pen's blunders alienate very few of his supporters: his comments that Aids can be caught through 'sweat, tears, saliva and physical contact' and his questioning of the existence of gas chambers in the Second World War have cost him little. Perhaps they are not blunders after all.

**John Follain
and Peter Capella**

W GERMANY

Just a shade to the right — for now

Bonn

ANY NEO-NAZI or extreme right-wing development in the country which gave birth to Nazism attracts attention; sometimes more than it deserves. One this year went round the world: the demonstrations in West Berlin on the death of Hitler's former deputy, Rudolf Hess, and in the small Bavarian town of Wunsiedel where he was to have been buried. As is often the case, the isolated television film gave a false picture.

On the weekend before Hess's funeral in late August, the police detained about 80 skinheads and neo-Nazis in or near Wunsiedel; on the day it was to have been held, about 500 demonstrated at the family grave. To put that into perspective: given a good issue — Bonn's decision in 1983 to station American cruise and Pershing II nuclear missiles, for example — the left can mobilise up to 500,000 for a single rally.

But it is also certain that those 500 do not represent even the tip of the extreme-right iceberg in West Germany. The domestic intelligence agency, the BfV, put the number of extreme right-wingers and neo-Nazis at just over 22,000 last year, spread through 74 distinct organisations.

The most significant, with around 16,000 members, is the German Peoples Union (DVU) of Dr Gerhard Frey, the millionaire publisher of well-selling hate sheets. Along with the 6,100 members of the German National Party (NPD) DVU supporters are classed by the BfV as extreme right-wing but not neo-Nazis; i.e., they do not call for a Fourth Reich, but do 'put the collective interests of the [German] people above freedom of the individual'. The difference is fine, which leads many on the left to accuse the BfV of not taking the far right seriously. An agency spokesman says the extremists 'don't present a threat to our free democratic order'. And as to the 'real' neo-Nazis: 'They're violent militants who present more of a police problem than anything else.' He is probably

correct in that last judgment. Although bodies like the Free German Workers Party (FAP) appeal to already racist skinheads, they are politically insignificant.

The FAP, the largest of the neo-Nazi groups, grew to its present membership of about 400 when the Action Front of National Socialists under the young, charismatic Michael Kuehnen was banned. Kuehnen controlled the FAP from his prison cell — he is doing three years for spreading Nazi propaganda — for some time but the disclosure of his homosexuality, and that he carries the Aids virus, has killed him politically.

Close observers of the radical right — such as Social Democrat federal member of parliament Ernst Walthemathe whose family was forced to flee from the Nazis when he was a child — would like the FAP banned, but see the real danger more in the parties which can lay some claim to being 'legitimate'. Walthemathe points to the state elections in his native Bremen last month, when a marriage of convenience between the DVU and the NPD put one member into the state parliament after an investment of about £670,000 — more than the campaign funds of all the other parties combined. In Bavaria last year, the 'national-conservative' Republicans came from nowhere to 3 per cent of the vote. 'You have to make a differentiation, though,' Walthemathe says. 'Just because people vote for an extreme right-wing party doesn't mean they're Nazis. Most of the voters for the "List D" [D for Deutschland] in Bremen were protests against the economic situation.'

People's Union boss Frey quite deliberately chose Bremen to launch his 'List D': the proportion of foreigners is high and in the two cities which comprise the state they are noticeable; they are also an easy scapegoat for unemployment, which in Bremen is more than twice the national average.

Few observers give the 'List D' a chance of reaching the 5 per cent of the vote needed for representation in other states, and it is also questionable how long it can even hold together. The DVU, for example, professes to believe firmly in 'Western values' and supports German membership of NATO; the NPD has traditionally pleaded for a 'special German way' of neutrality between the superpowers and is just as anti-American as it is anti-Soviet.

Tony Catterall

ITALY

A question of time for immigrants

ARTICLE 12 of the final section of the Italian Constitution states: 'The reorganisation under any form whatsoever of the dissolved Fascist

Party is prohibited'. This may be of symbolic rather than of practical value. There is little possibility of banning a fascist or quasi-fascist party as long as it avoids an overt use of fascist symbols or ideology as the Italian Social Movement (MSI), the obvious candidate for the title of 'reconstructed fascist party', has been careful to do.

Its now elderly leader is Giorgio Almirante, MP and MEP. Probably one of the best television performers among Italian politicians (but the competition is flimsy) Almirante served in Mussolini's notorious 'Salò Republic'. His party has operated in a ghetto of its own since the late 1940s. Its electoral supports averages 5-6 per cent with a peak of 8.7 per cent in 1972.

It is generally agreed by all the other parties that a coalition, even at local government level, with the MSI is politically unacceptable. Its existence, however, can be tolerated because it provides some general advantages. It enables the Christian Democrats to appear as a party of the centre and, by attacking the MSI, to reassert its anti-fascist credentials. The left benefits too because the MSI deprives the parties of the centre of a small but significant proportion of the electorate. Finally legality somehow compels the neo-fascist party to operate within the parliamentary rules and to seek respectability.

Respectability is precisely what Almirante has always been striving for. While he has never renounced his links with the hard wing of the party and its connections with a murky underworld of secret services, terrorists, mafiosi and freemasons, Almirante, unlike Le Pen, has not allowed himself to be caught in any controversy of the 'did six million really die?' variety. His rare forays into historiography have always emphasised the distinctive features of Italian fascism and he has had little truck with Nazism. As the acknowledged representative of the 'nostalgic' wing of the Italian far right he looks back to fascism as a golden age only slightly tainted by a little unpleasantness. In that golden age not only the trains used to run on time but there was order and discipline, men were men and women were women and knew their place: devoted spouses and exemplary mothers.

Almirante has tried hard to attract traditional Catholics — hence his support for the anti-divorce and anti-abortion referendum — as well as those conservatives who think that the values of liberal society, though desirable, are ill-adapted for the 'Italian temperament'. With these people the MSI must perform a complicated act: on the one hand, it attacks the Italian Communist Party by presenting itself as the authentic bulwark of anti-communism, the upholder of NATO and of the West against the red barbarians. On the other hand, it must ceaselessly campaign against Christian Democracy because this is where its main reservoir of potential supporters can be found.

The MSI has not yet played the anti-immigrant card. But it is only a question of time. The presence in the country of one million or so immigrants from North Africa and Ethiopia is too obvious an issue to be left untouched. In the meantime Almirante speaks to retired army officers, elderly civil servants, shopkeepers, southern school-teachers who can no longer cope with uppity teenagers, new teaching methods and disrespectful parents. He reflects their tremendous longing for a world of order and

certainities. His party, however, is not a monolith. There is a strong faction of 'hard' fascists who talk about revolution and violence and clothe their rhetoric with some ill-digested social-darwinism. They collect a clientele of young thugs, themselves a mixture of dispossessed urban subproletarians and the bored progeny of wealthy provincials.

In these last ten years the MSI has attempted to construct for itself some intellectual roots. It has disregarded the not inconsiderable cultural heritage of Italian fascism: the idealist philosophy of Giovanni Gentile or the more relevant populist corporatism of Giuseppe Bottai. The nostalgic wing does not like to think too hard while the thuggish tendency looks abroad to the French 'Eurofascism' of Drieu La Rochelle or the writings of Julius Evola.

This concoction has produced the lucid recognition that the epoch of 'national' fascisms or 'fascism in a single country' is over. Italian fascism, like everybody else, has gone European: it is time to prepare for a new crusade in defence of European civilisation against other races and alien creeds. Here is to be found the meeting point with Le Pen's supporters.

Donald Sassoon

BRITAIN

'We speak for our people'

THE RUMP of the National Front, after all its recent splits and power-struggles, has adopted a new ideological line. It now believes in the equal 'right of all nations and races to run their own affairs free from interference by others'. This new line dovetails with thinking on a wider spectrum of the right in Britain and in Europe which is trying to redefine racism intellectually as 'cultural autonomy'.

The National Front is now under the control of a group led by Nick Griffin, and including former North London Polytechnic student Patrick Harrington, which is much more ideological than the old bootboys. Its paper, *National Front News*, now uncannily resembles the Trotskyist papers of the left. The main headline in August was 'Yankee warmongers go home', and the party slogan has become 'A Third Way Beyond Capitalism and Communism'. More remarkably, the paper has dropped the Union Jack (can the left have it back now?) and replaced it with the Celtic Cross. In its own words, it has replaced 'the old flag of the centralised Westminster state with the fine banners of the British Family of Nations'.

National Front News adds that the Celtic Cross has 'now become the design recognised by all National Revolutionaries in Europe as a symbol of our common determination to avoid another tragic European Brothers War'.

This European orientation, combined with the new ideology of 'separate development', puts Alfred Sherman's attempt to bring together the Tory right and Jean-Marie Le Pen in an interesting light. The obstacles to a pan-European fascism (in the style of Peter Jay's *Apocalypse 2000*) have always been the competing nationalist xenophobias of far-right parties; the idea of separate development provides a way of overcoming them.

But the most striking consequence of the British National Front's new line is its willingness to cooperate with black separatists, in particular the American Louis Farrakhan and his supporters in this country. The Front's latest leaflet campaign declares: 'Louis Farrakhan — he speaks for his people. We speak for ours.'

The Front's other new ally in what the anti-fascist magazine *Searchlight* calls the 'new axis' is Colonel Gadafy, who not only has the advantage of advocating Islamic separatism and hating Israel, but who also is willing to fund destabilisation in Western capitalist countries. Gadafy has funded Farrakhan, and the Front would clearly like to get on the Libyan gravy train. *National Front News* now advertises, with the works of Tolkein and rock band Skrewdriver, Gadafy's *Green Book*.

The only international connection the new-look National Front has not yet made is with 'actually existing' separate development in South Africa.

John Rentoul

**Paying for war
As
You
Earn?**

If you object don't you think you ought to do something about it?

Act now and pledge your support for the Peace Tax Campaign.

Help us secure the right to divert the military element of our taxes into a Peace Building Fund.

Give us your support NOW and fill in the form below.

I/we _____
support the Peace Tax Campaign.

I enclose a donation of £ _____

Name _____

Address _____

Postcode _____

**Return to: Peace Tax Campaign,
1A Hollybush Place, London
E2 9QX.**

'Jews will pay for slandering Le Pen'

By MICHEL ZLOTOWSKI

Jerusalem Post Correspondent

PARIS.-- A French political weekly close to the extreme right wing Front National published a stern warning to the French Jewish community in this week's edition.

Denouncing the "last disinformation operation launched against the Front National's candidate (i.e. Jean-Marie Le Pen) to the presidential election," *Minute* wrote that Le Pen will not be the loser in the campaign of "monumental slander disseminated about his alleged anti-Semitism... The only ones who are liable to pay for this defamatory campaign, unbearable to sensitive citizens of good faith, are the Jews."

"The Jews will be held responsible although the majority of them do not share the bellicose and low political sensibilities of Theo Klein-type Socialists, nor the hatred exacerbated by electoral failures of Jean-Pierre Pierre-Bloch type pseudo-right wingers."

(Theo Klein is Chairman of the CRIF, the body representing the major Jewish organizations in France. His set policy has been one of "No contacts whatsoever with Le Pen." Jean-Pierre Pierre-Bloch is director of *France-Soir*, a large circulation national daily, and is municipal councillor of the 18th arrondissement of Paris. He is the son of Jean Pierre-Bloch, Chairman of the LICRA, the International League against Racism and Antisemitism).

Minute, which has a circulation of 220,000, went on: "Having seen how certain excesses committed in Austria against Kurt Waldheim, and then against the pope himself in Rome, had turned against their initiators, they begin to fear, alas quite rightly, the rebirth of an antisemitism that had been reduced here (in France) to nothing as a result of the horrors of the death camps and of the courage of the people of Israel".

No official reply has yet been issued by the Jewish community.

צירי „החזית" של לה-פן התפרעו בהצבעה על תיקון חוק הגזענות

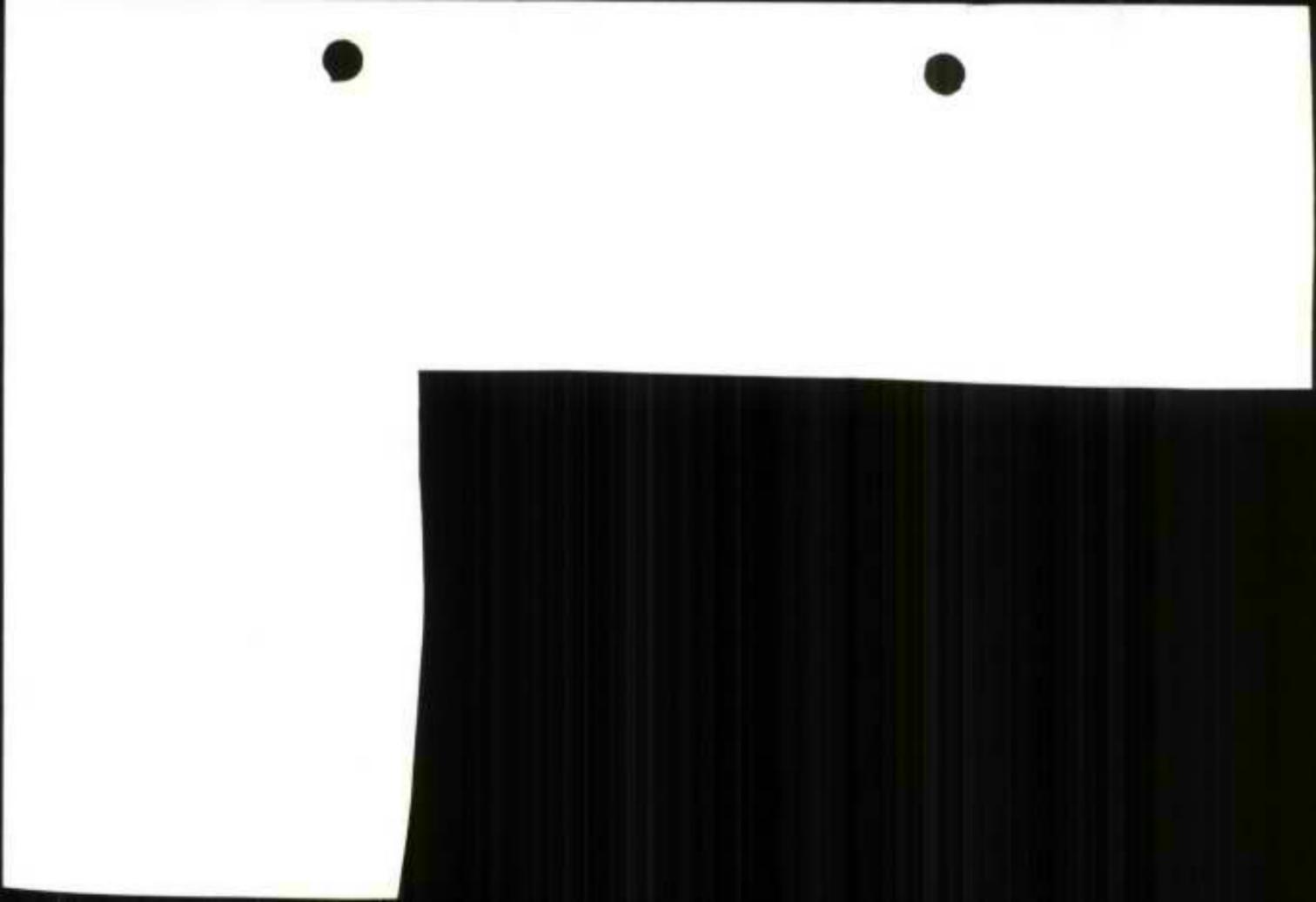
מאת גרעין קיין, 11.10
כמר, דברי בצרפת

פאריס (מיוחד ל.רבר.) - צירי מפלגת „החזית הלאומית" בראשות דאן מארי להפן התפרעו אור ליום אתמול באסיפה הלאומית בפאריס ותקפו והעליבו צירים גוליסטים וסוציאליסטים.

ההתפרעות אירעה כשהלך ישיבה שנמשכה כל שעות הלילה, והעילה היתה היעדרות רוב הצירים מן ההצבעה על חוק נגד כושר סמים ועל תיקון לחוק בנושא הפצת פרסומים גזעניים.

צירי „החזית הלאומית" האסימו את צירי מפלגות הכמשלה בגניבת כספי הציבור, הם פרצו לעבר רוכן היו"ר וספסלי הסיעות האחרות והפעילו את מכונות ההצבעה האיסיות לטובת הצעותיהם.

צירים מכל הסיעות הכיעו ועזוץ מהתנהגות אנטי להפן שתירדו במוכדות האסיפה הלאומית, והגרידו אותה „גסיון למוכס". להפן יערוך כסיבת עתונאים כדי להסביר את „צערי המחאה" של מפלגתו.

לה פן 40 מבריוניו השתוללו במושב האסיפה הלאומית הצרפתית

דחפו צירים, השתלטו על ההצבעה, וגידפו בכל פה **קוני-103**

מאת ארנון יסה, 10.11
כתב על המשמר בצרפת
פאריז. — השתוללות של
אלימות פשיסטית באסיפה הלאומית
ויעוצ את פאריז. ראש המפלגה
הפשיסטית. החזית הלאומית, ואן
מרי לה פן 40 משומרי ראשו,
השתלטו ביום שישי בכוח על אולם
המליאה, נגבו מפתחות הצבעה,
דחפו צירים, והסמיעו גידופים.

רוכני הנאומים המכונה. השוכר,
שבו יושב נשיא האסיפה, הצמידו
אותו לכיסאו וניהלו משם את
המערכה. סטריבויה גירש מהדוכן
צידה גוליסטית. היו"ר איבר את
השליטה. אנשי לה פן נגבו את
מפתחות מכשירי ההצבעה, והצביעו
בעד הצעות התיקון שלהם במקום
הגדרים מכל המפלגות.

פריץ האלימות היה מתוכנן
מראש. לה פן ניהל את ההתקפה
בתנועות ידיים. לה פן יודע, כי הוא
ייעלם מן האסיפה הלאומית אחרי
הבחירות בשל חורה לשיטת בחירות

אזוריות. שומרי ראשו באסיפה
הלאומית לא הותירו ספק כי הם
מתכוונים להפעיל אלימות
וברוטאליות בזמן שעוד נותר להם.
מולם עמדו כמאה צירים
ומפלגות השלטון הימני, חרלי
אוינים. מנהיגים מן הימין תבעו
להטיל עונש על הצירים
המשתוללים. השר לזכויות האדם
קלוד מלורה כינה את מפלגת לה פן
אנטישמית וסכנה לרמוקרטיה.

כמה ימים קודם, על מנת להמלט
ממחווה הערכה לזכר קורבנות
השואה בעמידת רוס במושב

הפתחה של הבית, הורה ראש
הפשיסטים ל-40 ציריו להציע את
מושב הפתיחה. נשיא האסיפה
הלאומית, ואן שאכנדלמאס, פתח
את מושב הסתיו בדיקת רומייה לזכר
היהודים קורבנות פשעי הנאצים
כתגובה על רכרי לה פן. לה פן גם
הודיע, כי יתבע למשפט את שר
הפנים פסקאווי, שהורה לראשי
צירים גוליסטים לנתק או לסרב
לקואליציות מקומיות עם אנשיו.
הימין הכריז מלחמה על לה פן.
עיתון מקומי של ציר ימני יהודי ואן
פייר בלוד, כתב בכותרת ראשית:
לה פן נאצי, גזעני, אנטישמי."

הליגה נגד השמצה
של בני ברית
המלך דוד 30
ירושלים 94101
02—224844
02—221171

הרי וואל

HARRY WALL
Director, Israel Office

לידיעתך

M. BAUKI
F.M.

NEWS

Anti-Defamation League ADL of B'nai B'rith

823 United Nations Plaza, New York, NY 10017 212-490-2525 Telex 649278

LYNNE IANNIELLO
Director, Communications Division

103.4
223

FOR IMMEDIATE RELEASE

New York, NY, September 17....The Anti-Defamation League of B'nai B'rith today told rightist French presidential candidate Jean-Marie Le Pen that his remarks relating to Nazi gas chambers and the Holocaust were "ignorant" and "immoral."

In a cable to Mr. Le Pen, Abraham H. Foxman, ADL's national director, said:

"You have outraged not only your countrymen but civilized people throughout the world by your statement that the Nazi gas chambers were only a 'detail' in the history of World War II and that the fact of the Holocaust itself is debatable.

"To belittle and to cast doubt on the cold blooded Nazi murder of six million Jews is as ignorant as it is immoral.

"We say ignorant because the facts of the Nazi slaughter are overwhelming and incontrovertible. Your statement exposes your true beliefs and positions."

Mr. Le Pen's remarks were made in a Paris radio interview in which he was asked his opinion about revisionist historians who insist that the Nazi extermination of Jews did not take place.

#

AJ, IP, EPF, BHFOR-87

Popularity of Le Pen at new low ^{11.10}

PARIS (JTA). - The popularity of right wing leader Jean-Marie Le Pen has dropped to an all time low, apparently as a result of his publicly expressed doubts as to the existence of the Nazi gas chambers and his reference to the Holocaust as "a detail" in the history of World War II.

In a poll published last week by *Le Figaro* magazine, Le Pen's popularity rating dropped from 17 per cent to 10 per cent.

Le Pen himself shrugged off the results, saying he doubted their methods and their objectivity. In an interview with *Le Quotidien* he said: "On the contrary I feel that public opinion supports me. During the last two weeks only three people resigned from the National Front (the party headed by Le Pen) while several dozen people have joined."

French Prime Minister Jacques Chirac last week energetically condemned Le Pen's statement saying it was "horrible to listen to such things" and called on French schools to step up their teaching of World War II history and the Holocaust.

It was the first public condemnation by Chirac of Le Pen's statement and seems to indicate that he has given up all plans for an electoral alliance with the extreme right wing during next spring's presidential elections.

אנשי לה פן ערכו פוגרום שהזכיר לרבים את ימי הרפובליקה הויימרית

1921

מאת תמר גולן
סופרת פטריק כפרים

כדבר הזה לא קרה ב"אסיפה הלאומית" מאו הימים הקודרים של עליית המאשינס, וצרפת כולה נסערת: חברי הבית ממפלגת הימין הקיצוני של "החזית הלאומית" הש' תוללו במשך שעות ארוכות באולם המלי' אה. דחפו, קיללו ואיימו על חברי הבית, עלו על דוכן היושב ראש, והפעילו את הכפתור החשמלי המשמש להצבעה של חברי מפלגות הקואליציה הממשלתית. המהומה פרצה בליל שישי, כאשר על סדר יומה של האסיפה הלאומית הצרפ' תיית, עמדה הצעת חוק של שר המשפטים, אלברט קלדרון, בנושא המלחמה בסוחרי סמים.

רק חברים מעטים של הפרלמנט נכחו באולם. אנשי הימין הקיצוני טענו, כי הצ' עת החוק היא מתונה מדי, והעלו הצעות תיקון רבות. לאט לאט התרוקן הבית עוד

יותר, לאחר ההצעות, נכחו בו רק כחמסר חברים מתוך 345. אך חברי מפלגת החזית הלאומית, בהנהגת ז'אן מארי לה פן, לא הלכו הביתה ופתחו במיתקפה מתוכננת מראש: שניים מראשי המפלגה, קפצו על דוכן היושב ראש ותבעו ממנו, תוך השמעת איומים, להפסיק את הדיון.

אחרים דילגו על המושבים הריקים של חברי מפלגת הקואליציה הממשלתית מהי' מין והמרכז, אך גם עד מושבי הסוציאליס' טים הגיעו. הם הפעילו את מערכת הכפתור' רים החשמלית הקבועה ליד מושבו של כל ציר פרלמנט, והצביעו בשם הנעדרים מן האולם.

חברי הבית הבודדים שנותרו באולם, ניי' סו למנוע בעד אנשי לה פן המשתוללים, ואלה לא היססו מלהפעיל כוח ולדחוף או' תם, כולל שתי נשים חברות הפרלמנט. הסערה נמשכה במשך כל הלילה, עד שמו' נה בבוקר.

בצרפת דיברו כאן אחמול על נסיון הפר' טי' והיו שהזכירו את מה שהתחולל בברי' נדסטאג הנרמני בתקופת הרפובליקה של ויימאר. אפילו חברי הממשלה, שלא לדבר על האופוזיציה, קראו לנקיטת אמצעים נגד המפלגה, אך במסגרת החוק, בראשם השר לענייני זכויות האדם קלוד מאלרי והשר לענייני הפרלמנט אנדרי ווסיני.

ביום שלישי, יתכנס הבית לדיון מיוחד בתקריות שאירעו בסוף השבוע. אנשי הח' זית הלאומית אמרו, כי הם המייצגים הא' מיתיים של העם, וכי בהיעדר חברי הבית ממפלגות הקואליציה, הם מילאו את חוב' תם לעם והצביעו במקומם. בשבוע שעבר, כאשר נפתח מושב החור' דף של הבית, נעדרו חברי החזית הלאוי' מית, הסיבה - נשיא האסיפה הלאומית הודיע כי המושב ייפתח ברגע של דוסייה לזכר קרבנות הנאציזם, וזאת לאחר דברי לה פן, כי תאי הנאזים לא היו אלא "פרט קטן" בהיסטוריה של מלחמת העולם ה'2.

101
Z
22

Albin Chalandon!

EMBASSY OF ISRAEL
2 PALACE GREEN
LONDON, W8 4QB
TEL. 01-837 8050

שגרירות ישראל
לונדון

~~א. ז. א.~~

פ
א. ז. א.

בברכות מאת

With the Compliments of

אשה רב. ב. ז.
א. ז. א.

א. ז. א. ●
א. ז. א.
23/9/87.

PROPOSED VISIT TO BRITAIN BY JEAN MARIE LE PEN
INTERVIEW WITH SIR ALFRED SHERMAN AND GREVILLE JANNER
BBC RADIO 4
SATURDAY 19TH SEPTEMBER 1987

21771N
A
Janner
2

JOHN HUMPHRIES

Monsieur Jean Marie Le Pen, the leader of the French National Front has been invited to address a fringe meeting at the Conservative Party Conference here next month. Monsieur Le Pen does not shrink from making controversial statements, it was he you may recall who suggested that the Nazi gas chambers were a detail of the last war. So there is great concern that he is coming here and a number of M.P.s and Jewish organizations have asked the Home Secretary to ban him. The invitation came from the former advisor to the Prime Minister: Sir Alfred Sherman who's been in Paris this week to see Monsieur Le Pen. John Silverman asked Sir Alfred if the invitation still stood.

SIR ALFRED SHERMAN

Er - yes, you see the noise is a put up-job. Certain organizations who've been making political capital by selling the blood of dead Jews - er, say the socialists, the communists and the Trotskyites - plus, I am sorry to say, certain Jewish organizations; the so-called Representative Council, which is not very representative and when some of their pressures didn't succeed they managed to get these highly politicized journalists to push in the trick question about the, er, Revisionist Historians hoping to get him annoyed and so that he wouldn't express himself very well and they did so.

JOHN SILVERMAN

The remark he made though in the interview was quite explicit, that the extermination of the Jews was a detail in the Second World War. Do you think that that's a reasonable moderate remark to have made?

SIR ALFRED SHERMAN

They threw this question at him, a trick questions and they said this chap said there weren't gas chambers and he answered, he said this is part, (detail means a part of a picture in French) of the Second World War, that he is not a historian. He knows that they killed lots of Jews and he said whether they were killed in the gas chambers of any other way is not very important.

JOHN SILVERMAN

But he also said, I didn't see the gas chambers myself.

SIR ALFRED SHERMAN

That's true.

JOHN SILVERMAN

Now I haven't seen Napoleon, but I don't doubt that he existed.

SIR ALFRED SHERMAN

Well here was the point. He was saying that he could only - couldn't say anything from his own knowledge. Therefore why did they ask him the question?

JOHN SILVERMAN

A lot of people, a lot commentators in France have said that the reason he said it was because that sort of feeling is very strong within the National Front. That there are many people who do deny the existence of the gas chambers and he was pandering to that view.

SIR ALFRED SHERMAN

Yes, it's totally untrue and this is an attempt by the communists basically to try to paint him as an anti-semite and a fascist which he isn't and which they are.

JOHN SILVERMAN

The Board of Deputies of British Jews has asked you to withdraw the invitation. As a Jew yourself do you not place any weight on that appeal?

SIR ALFRED SHERMAN

No. If you knew the Board of Deputies you wouldn't place any weight on it either? For a start they never thought it seemly to discuss the matter with me, although they know me very well, before they did it.

JOHN SILVERMAN

Many people, Sir Alfred would say that you were playing into the hands of Monsieur Le Pen by giving him some kind of international respectability. What he wants is to be seen as something more than the leader of an extremist party and you're doing that by this invitation.

SIR ALFRED SHERMAN

This word extremist, I think that he represents the feelings of large number of Frenchman who are coming to vote for him because the several things, the decline in the educational standards, the decline in moral standards, the economic crisis and being swamped by foreigners who don't want to be Frenchman. I mean Le Pen would be classed as a wet in Tory terms because he believes in black Frenchmen and yellow Frenchmen and anybody becoming a Frenchman who really wants it but he doesn't want to be swamped by people who don't want to be French and who don't accept a modern secular society. And I'm giving him a chance to appear before them. He will have to earn his respectability. I mean simply appearing on my platform doesn't automatically confer respectability.

JOHN HUMPHRIES

Sir Alfred Sherman. Well, listening to that interview and in our radio car now I trust, is Mr. Greville Janner, the MP and former president of the Board of Deputies of British Jews. Good Morning.

GREVILLE JANNER

Good Morning.

JOHN HUMPHRIES

Are you persuaded by what Sir Alfred had to say?

GREVILLE JANNER

No, not at all. I think it's such a shame that Sir Alfred would see fit to provide a platform for this odious man and I'm very sorry that he obviously doesn't know or understand the workings of the Board of Deputies. They'll speak for themselves, I'm not spokesman for them but as a Jew I find it

repulsive that Le Pen should be here. He didn't just say once that the gas chambers were a minute detail of the Second World War History. He was then asked again about it and he said yes, it's a minute detail of the war. This man takes a point of view which is very similar to that of the National Front here. I believe it's wrong to provide a platform of any sort for this kind of man and I hope very much that, one way or another he will not come.

JOHN HUMPHRIES

Sir Alfred made the point that his enemies, Monsieur Le Pen's enemies were trying to insinuate a derogatory sense into that use of the word "detail", that he didn't actually mean it in the sense that you have taken it.

GREVILLE JANNER

He's a very experienced politician, Le Pen, and he knows what a "detail" is, a "detail" is not a major event. To the world at large, the holocaust, the killing of 6 million innocent people, was not a detail, it was a disaster - it was an unlimited, unrivaled, awful event, indescribable in humanity, that's for everybody, it's also for Jewish people, who like myself lost half their family in it - a description which we find totally impossible to appreciate and anybody who holds that view is as far as I'm concerned, as untouchable and vile in his views as any racist of any sort.

JOHN HUMPHRIES

But, should not at least the Board of Deputies, have discussed this with Sir Alfred.

GREVILLE JANNER

I don't know, That's a matter which you'll have to ask the Board of Deputies. As far as I'm concerned - a discussion with Sir Alfred about this would be likely to lead to a very heated and unpleasant exchange which I personally wouldn't seek. I think that the facts speak for themselves. He has seen fit to provide a platform to this man. This man holds views which are odious, which are unacceptable. He should not have been asked here. There is no excuse for it, anymore than there's any way in which either Sir Alfred or Le Pen himself can wish away the words that he used. As far as I'm concerned if he does come here he'll be treated like the plague.

JOHN HUMPHRIES

Well it is likely that he will. After all it's very unlikely that the Home Secretary will ban him so what will you do if he does come?

GREVILLE JANNER

As far as I'm concerned if he does come I wouldn't be going to Conservative Party Conference anyway. I hope Conservatives will treat the man with contempt and disgust, I'm sure they will. This isn't actually a party matter as between decent people of any party and I hope that the meeting will be a total flop. I fear that people will be inclined to come and protest and demonstrate, well I shall understand very well what they do, but if you're asking me what I'll do, the answer is keep as far away as possible and encourage other people to do the same and show what we think the views of people like this.

JOHN HUMPHRIES

Mr Janner, thank you.

103.11
2))

PRESS CONFERENCE WITH SIR ALFRED SHERMAN
21st SEPTEMBER 1987

[Handwritten signature]

Good morning, thank you for coming. This press conference is not a substitute for the press conference that Jean Marie Le Pen will give in Blackpool, nor is it a substitute for his French meeting. I think a great deal of flack has been thrown at me, I thought I take the chance to clarify a few things.

First of all the Jewish question. Now the Communist and Socialist Alliance in France has done everything it can to blacken Le Pen's name, and I suppose this is par for the course in politics and because he has asked that France should not be flooded by Muslim Arabs who would never fit into France they have called him a racist, which is unfair and also dangerous. Because once one uses the term racism so widely for things which have nothing to do with race, one devalues the term and makes real racism legitimate which is bad because racism attempts to limit potentiality of the human being. Now, as I said, the Socialists and Communists doing is part of the course. What concerns me much more, is that they have managed to get many representatives of Jewish institutions which representative characters they are to assess to join the bandwagon. And the result is that these people are not merely trying to show Le Pen to be an antisemite in a country where there is a good deal of antisemitism in all parties, but they are trying to push him into a more antisemitic position. They are trying to create a vicious circle of confrontation whereby if possible his party would be marginalised and would attract, and not only attract to it antisemites, but actually become increasingly antisemitic.

Now some of the members of Jewish institutions, like Klein, Pierre Klein, are basically doing this partly because they are socialists and partly because his so-called Council of ~~Representative~~ Jewish Institutions is not representative. Many of the main Jewish communal bodies left it, because he was exploiting it for parties and for political purposes. So they think that antisemitism on Le Pen's part will be grist to their mill, and this is very dangerous. I understand that the Socialists and Communists are selling the blood of big Jews to make political capital, at the same time as they are either condoning or closing their eyes to active antisemitism by the PLO, Soviet backers, Cuban and Nicaraguan governments. They go further when they try to stop a dialogue. The reason they managed to slip in this trick question, and trip Le Pen up and he should not have allowed himself to be tripped up. They did it partly because I was in France to visit the Jewish communal institutions in the various towns and particularly in Southern France to hear their view directly instead of depending on Mr Klein's statements on their behalf. And great pressures were put on them not to see me and these pressures came partly from Klein and partly, I have been told, I have no way of checking up, from the Israeli embassy.

Now it seems to me that what one needs is dialogue, and to say to Le Pen, is this your stand or is it not and what about x, y and z in your party, do you like them. Rather than say, you are a fascist and antisemite, therefore you must be denied a platform even to rebutt the charges. And if anybody else denies the charges, well he is a fascist and antisemite, too. And, of course instead of fascist and antisemite, you can say heretic, enemy of the people. So you close your ears and give a dog a bad name and hang it. And I am trying to avoid that and lead to the stage where Jews among others question Le Pen and try to exchange ideas and find out whether the devil is as black as he is painted.

Now with regard to Mr Tebbitt, Tebbitt and Jim Spicer. Now, they've known me for years and they know that very often I follow my own judgment, I've been right. I remember in 1979 after the election and the newly appointed Cabinet Minister said to me, Alfred, if it wern't for you, Edward Heath would still be Leader of the

Opposition. Now Tebbit did not trouble to speak to me, or indeed when I asked for a card, and observer's card for Le Pen was to leak it to Private Eye and he has made up his mind. What he is saying is, Conservatives should condemn Le Pen without a hearing. I think democracy is not that institution, and they should listen first. And Jim Spicer said they have never allowed members of other parties to their conferences. This is not true. Until 1984 it was not relevant, because until the Brighton bombing anyone could turn up at the conference which meant mainly the hotels and the various do's. And I have never heard of anybody being refused then a ticket to go into the hall to listen to the debates if you really wanted to. So that since that security, excess security, now you have to have tickets. And they may refuse an observer's card to him and to nobody else, quite a number of fellow travellers and other people turn up to the Conservative Party Conference and why not. Therefore it seems to me that this is an attempt to interfere with free speech and free thought, and I intend to go ahead with the French meeting and the press conference unless there is some overriding reason why I should not do so. And also I shall try my hardest to go ahead with my attempt to get a dialogue going between Le Pen and some major Jewish institutions. As I have said there are many Jews in France who share my views and think it tragic that they should be dragged along behind the Communist Socialist Coalition chariot and behind the institutional egoism of organisations like the so called Representative Council which can only be bad for Jews. And they should remember there are many times as many antisemites in France as there are Jews and the last thing you want to do if you then marginalise Le Pen and his party, Le Pen won't be in there for ever, he is fifty-eight, fifty-nine and take the party, which can become eventually a fascist party, they will be creating a rod for their own backs.

And therefore I do not regret what I have done and I shall go ahead and I shall try to get some intelligent dialogue going. Thank you, any questions?

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I don't believe so. This came from Le Monde which is an antisemitic paper which is a very strong supporter of the Palestine Liberation Organisation which kills Jews because they are Jews. I went to France Thursday a week ago and I came back Saturday and I was there in the middle of the news and I met Le Pen and I began to meet leaders of Jewish institutions until the shutters were closed. And one of them in Marseilles, which is probably the third biggest Jewish community in Europe, said to me that the Jews are frightened of Le Pen, it is up to him to reassure them. Unfortunately after that he dropped a very large clanger in this conference, but which was deliberately misrepresented. There was orchestrated campaign waived, he did his best to put it right in his declaration and which doesn't go as far as I would like it to go. But I think I ought to say that he says that he is not a racist and antisemitic and he showed what he called the criminal attack against a Jewish restaurant was first blamed on him and only finally they recognised it was done by the PLO and there was a horrid thing named Bauer said that in addition to Jews innocent French victims were killed which applied to many people at the time, he does not consider the Jews innocent. He said he has left no room for doubt about what he thinks about the martyrdom of, and condemnation of the martyrdom of the Jewish people by the Nazis.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

As you know "detail" in French. He said it was part "detail" which in that sense means part of the Second World War. Now he could have chosen his words..... Well, you are saying that, I am telling you the facts, you give your opinion which is biased because Le Monde is a left wing paper and has never said anything about the persecution of the Jews in the Soviet Union, Cuba and Nicaragua, that it

is quiet on. It is very interested in dead Jews and dead antisemites and not in live Jews and live antisemites. I know those tricks, and he denounces the concentration camps and the murder of Jews and other people. If le Monde does not care to carry that is a problem for their professional conscience. And he says two ideologies, totalitarian and anti-religious, communism and national socialism who were allies at the beginning of the Second World War created the abominable system of concentration camps and Nazis have been closed down the communist concentration camps continue. And this is a fact. Now what Le Monde says is less important to me than some of my fellow Jews have allowed to be dragged by the heel. Because you have the problem in France, since the Dreyfus case the Jews believe that they had to be on the left as their face goes there and there enemies on the left. That was a hundred years ago and many of them are locked in a time warp and they have lacked the moral courage to denounce antisemitism from other quarters and this is bad.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Yes, disgraceful. Because the first thing, after they worked with me, we were in each others pockets, Norman Tebbit and I were up till three or four in the morning. The normal thing to do, would be to get on to me and say, Alfred, did you tell Le Pen that he was invited by the Conservative Party and I would have said, of course not. I said, if he comes to the Conference I will run a fringe meeting for him and a press conference. Now, if in France somebody got that mixed up as one person told it to another, you know the old story about passing messages along the trenches, and it started off send reinforcements we are going to advance, and it finished up, send three and fourpence, we are going to a dance. If they'd asked me, elementary courtesy to ring me up and ask me before taking my name in vain, I would have said, no and I said, if you like I issue a statement clarifying that. I cannot invite somebody to the Conservative Conference or deference, it is not mine. I can invite him to a fringe meeting which I am running.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Another thing The Observer has said in order to condemn him that nearly all his entourage had left him because he is antisemitic. The fact is, there are, Le Pen is in a funny situation in France and the ~~Front~~ ~~Nationale~~ which was built up out of disillusion and discontent of a very wide range of people, including the working people who suffer from mass immigration, not the people, the intellectuals who live in Blackpool, plus people from the old political strata, like Comte de Chamre and Comte Dormeson and people with a resistance record and a record of great friendship for Israel and the Jews like Ari Guy and Piagui and also the old right which contains a good deal of antisemitism. Part of it is the old catholic antisemitism, Jews, protestants, freemasons and part is resentment at all the Jews they see running all the left wing media whom I don't accept as Jews. They are simply people of Jewish origin and our job is to push Le Pen to a decision where he makes up his mind. Mind you, most politicians in most parties in France have an antisemitic wing. The antisemitism in France is much deeper, one has to fight against it but you won't get rid of it by next week. It is much deeper in their society than it is in ours. And most of them, most people in France are still living in the age of Dreyfus. But if we say to Le Pen, look here, you want votes, you want to be treated as part of the mainstream right, you either have to get rid of these people, at least tell them to pipe up because they exist in France. I would rather he pushed them out. But when you say to Le Pen you are a scoundrel and antisemite, we don't want to hear what you say and we judged you in advance. This is calculated very carefully to push him back onto those people and create the opposite of what we want to see. In other words, it is not merely self-defeating but counterproductive. And I am trying to prevent that process taking place and make this imperfect world slightly better, where as

I am sorry to say the Socialist Communist Coalition and Jewish organisations like the European Jewish Conference are acting in such a way which will make it worse.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Now, no one has been in touch with me. The only people who have been in touch with me are the press and they have asked me questions I have answered. The Board of Deputies know me very well, we have collaborated on many things and they issue all these statements without troubling to consult me. As I say, this is basically undemocratic people who claim to be acting in the name of democracy and act in a democratic way and ask an opinion. Now, they may prove me wrong, they may convince me that I am doing wrong and we may finish up disagreeing, or they could mirabile dictu realise I have a case. Now, I had a conversation with several Israeli journalists and at the end of it they recognised I have a case. I don't threaten to accept everything I say, that would be asking too much or shall breathe Le Pen and vote for Le Pen. Anyhow, they don't have votes in France. I am not sure I would run a campaign in his favour necessarily. But at least they recognised that I have a case, that I am acting in good faith and there is something in what I say. Whereas the Board of Deputies and Conservative Party have swallowed the other side's line completely and not troubled to ascertain the truth from my point of view.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I don't know whether it is embarrassing them all those in support. I think the embarrassment comes from their behaviour. Because first of all they should have got in touch with me and secondly, they assess, why should they be embarrassed because out of the umpteen fringe meetings in Blackpool, one is Le Pen will defend himself against the charges levelled at him. Now, if he doesn't succeed he goes away and he has lost. If he does, there is no cause for embarrassment. I am sorry, I act on my own judgment. When I started the campaign with Keith Joseph in 1974, I was told that I was embarrassing everyone and now a very large number of people accept that I was right. I give you an example on the Jewish level. It was twenty years ago, the editor of a Soviet Jewish paper, Soviet Heimland, his name was Vergelis was invited to London by left wing groups. And the Israeli embassy organised a boycott against him on the grounds that it wasn't really a Jewish paper, it was a Soviet organ, that he had probably been an informer when large number of Jews were killed. Thirdly, he was a scoundrel. My answer was, whatever it is, at least they recognise Yiddish, secondly he may well have been an informer and most people in Soviet politics who survived do not have clean hands and of course, he was a scoundrel. If he weren't a scoundrel I would not regard him as a fit representative of the Soviet regime. But nevertheless, I thought it very important instead of him being completely left in the hands of the Communists who had invited him over and get a totally false impression of what British Jews thought, he should meet the real British Jews, committed British Jews, because I don't regard those people as Jews and hear their point of view. So I broke the blockade and I rang through to meet the Anglo-Jewish organisation, he had meetings with some Yiddish publications and at the end of it, at least he saw things and some time later I speak to Ivan and Ivan admitted to me that I had been right and they had been wrong and he says you have to talk to the establishment. Therefore I am asking for dialogue and in dealing with all these things I have learnt the one thing, to trust my own judgment, particularly when it is a question of the basic principle of dialogue and freedom of speech.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I would personally not invite Meir Kahane, because I regard his attitude as totally negative and destructive. Whereas Le Pen is totally different saying that

France should not be swamped by Arabs and Israel should not be swamped by Arabs, because France is a nation, they were established in Algeria. They believed in the nineteenth century it was going to be part of France. In the end the Arab Muslim nationalism which cannot fit into a sect, they pushed them out and they say quite rightly, the Arabs wanted their independence in Tunisia, Algiers and Morocco they have it, let them live there. In the case of Israel which was established in an area with Arab inhabitants and which as a result of the 1977 war has more areas, Israel's problem is coexistent with the various Arab nation or nations, whichever way you like to look at it in the corner. I think that our high-tech Zionism, that Jews or those members of the Jewish people who wish to claim it have a right to their national home like all other people. Now the moment to say yes, we should have a national home for the French and English, they are undermining the very ethical and political basis of Zionism. Moreover, the large scale Muslim immigration, like immigration everywhere, low-cost labour is producing a third world in France as it is in Britain and reproducing the colonial situation colonial relationship in the metropolis where you have a poor coloured stratum of low level of education, and incidentally of high criminality and the original nation which is above them you are creating strife. Whereas in Israel the problem is to overcome the antagonism between the two nations which inherit that area among others the Jews and the Arabs. Therefore I cannot see any parallel between the two and I certainly would not invite Kahane .

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I didn't know that he was. I know he went to the US and Torczyner represents one of the Zionist factions had the courage to invite him over and arrange meetings with members of the various Jewish organisations. In other words to try and create dialogue, overcome misunderstandings and get Le Pen to realise that the people who shout against him in France do not necessarily represent the Jewish community, there is room for dialogue and movement towards understanding. And that means concessions on his part certainly. He went there, met them and then many of them went back on that meeting under pressure from outside and did not show themselves up in a very good light. Now, you may say of Le Pen that he is very obstinate, pig headed and he shouts various things afterwards but he is open, he does not go back on things in the way they did and I want to give him a chance to make his position clear and then, if we don't like the position one can say with a clear conscience, I'm sorry no further thing to do with you.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well Mr Tebbit said, in other words he hopes the Conservatives will not give Mr Le Pen a hearing. I shall open the meeting, there will be about four thousand Conservative representatives there and we shall see if any of them have sufficient intellectual curiosity to turn up and hear the other side. It is not for me to say or even to predict, but I should be surprised if there aren't enough to give him a hearing.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

First of all I did not run the conference in order to discuss the history of gas chambers in the Second World War, rather the future. Secondly, I think as a rule that dialogue is valuable. They pushed this question at him precisely in order to deny he is obstinate, to try to instead of him saying, well I never read the staff and I am not interested, he wanted to defend a position of intellectual purity, I do not know, historians debating and show an open mind towards them. They knew he'd say that, and that's why I asked him. And I think everything that has happened in the last few weeks makes it not less important that this dialogue should take place, but more.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well, in that case the historical debate will be a very short one and ended. He said he doesn't deny that they existed Pretending to believe that this was a pejorative. He says they exist. Now, I've got one or two copies of this. If you would like a copy of his statement at first hand.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I have a copy of that article, she went there planted in order to reproduce that. It was not journalism, it was prostitution and this is the sort of tricks which newspapers on the left get up to in order to try to discredit people instead of debating the issues on their merits.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I am sorry, they did. He denied to me, you see, there is a limit beyond which you can deny. He denied it to me and he has never, to the best of my knowledge, he hasn't said that and wouldn't. And I have asked him to clarify. Now this morning I was rung up by a member of the Jewish community who holds a high office, I respect him. He said, Mr Le Pen should not come here unless he is willing to make a statement denouncing antisemitism and making clear his position on the gaschambers. And I said, well, first of all, did you read the original debate in which as I say he was extremely ill advised and deserved to apologise for and his declaration and would you, if you like prepare questions to be put to him. And I said, if you and a few other leading Jews are willing to put questions to him and then I will say to him unless you can give satisfactory answers to these questions, I will call off the debate and then this chap returned and said, well, I don't want to say anything which would justify his coming. Now, this seems to me to be not a logical or intellectually consistent point of view. If the Jews will say, we want Le Pen to answer this that and the other as a condition for coming, I would have said, right and normally what they would do is ask him those questions when he is here. He will be here at a press conference and a meeting at which he can be grilled. And what they are saying is give a dog a bad name and hang it.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

You cannot put France in British political circumstances. First of all, he is in favour of a free market. He has been denounced by the National Front in this country with whom his name is unfortunately confused and for being in favour of free market. National Socialists are in favour of state controlled economic lives just as all other socialists are. He is against mass immigration. His position on immigration can be described as liberal-conservative by British standards because he believes in black Frenchmen and yellow Frenchmen and brown Frenchmen and anyone who really wants to be French should be. For him France is a nation, not a race. Real racism is an Anglo-saxon phenomenon. The French, including Le Pen believe that black Frenchmen are as good as any other Frenchmen. On defence he is pro-European, he is pro-Israeli, he is pro Nato, he has many things in common and these are being obscured by this witchhunt and it is bad for everyone.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I then answer a hypothetical question. And the main thing is, what happens in life is that the unexpected which comes in and therefor I am saying, unless there is something unexpected I won't do it.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I don't, but just knowledge that so much happened since I started this that anything can happen. I don't know. Ortega Garces, a Spanish political philosopher said that truth is only a special case of the phantastic. I just keep an open mind.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well, the whole point is that during the Conservative party conference evryone who is anyone is concentrated there and therefore it is a good chance. I am running several things. I arranged to have a fringe dealing with nuclear energy for which there is no economic case in Britain, I am arranging for one to get us out of the common agricultural policy, both these will be bypartisan. One on space, the politics of space with Geoffrey Pattie and one on the way to get out of Hillsborough, modify Hillsborough with Sir Charles Carter. Some of these are not coming off for reasons of time and I thought it might be a good idea to have one or two events which would lead some conservatives to think. Now a certain opposition to thought in the Conservative Party, which tends to be rather ideological. But I think a little thing is all right in moderation and this would create a focus of interest because Conservative Conferences are usually so well stage managed, they are not very interesting and why they took, there are dozens of fringe meetings, and why they took this particualr one totally out of context is an interesting subject.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Very hard in Blackpool you have everyone. I decided to hold a fringe meeting last year I held a fringe meeting at which I gave the platform to Count Tolstoy to discuss Mac illan's role who was then still alive in the murder, massacre of the Cossacks and the Yugoslav Royal army and to give, if he wanted, Macmillan his apologies and a chance to answer. A fringe meeting, you can't hold a fringe meeting at any other time than at the time of the conference.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Why not, harder. It is much easier I thought and I see no reason why I should not have a fringe meeting and I did not expect, I admit, the hysterical witchhunt campaign against. I did not think that Tebbit would launch into attack without speaking and Jim Spicer and I did not, I was not prepared for the fact that the so called Council of Representatives of Jewish institutions in France would sink so low in their campaign to whip up opinion against it.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well, can you tell me their names. No Tories have phoned me up, no some leading Jews, no Tories have phoned me up. I should say that publicity mongring is an accusation which nobody in politics should make for obvious reasons.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I did, well he is not, because he is not the major Jewish French organisation, because the Consistoire de France and Consistoire de Paris have left, is not representative because the main bodies of Jews left it because he was abusing his position for parties and political views.

Please, don't interrupt, you don't know French politics. The Crief was sent up as a representative Jewish organisation and because of Klein's behavious the main representative of grassroot organisations which was the Consistoire Francais, Consistoire de Paris, Consistoire de Marseille left and other Consistoire people, the leader of the Jewish community in Nice where they have thirty thousand Jews, were all

against Klein, that's why. I saw his letter, it reeked with intellectual dishonesty because he linked up general consideration with Jewish ones. I told him and the others, if you wish to discuss the Jewish dimension I will discuss it with you. If you wish to discuss general politics, French politics, you are no more qualified to discuss French politics than anybody else. And I went over to France to discuss it with them and his letter is actual hotchpotch of allegations, evasions and the rest. Among others in which he says, if you want to limit Muslim Arab immigration, that is racism. Now, it is not racism, it is common sense. And it is not prejudice. Prejudice is pre judging the opposition to immigration comes mainly from the areas where it is, it is experimental. But Klein is playing a double game and I am very unhappy with certain people from the Israeli embassy who will never have anything to do with Le Pen because the Jews of France don't want it. Now, first...

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Definitely, it has not been represented for some months. Now the Israeli said that they won't touch Le Pen because the Jews of France object. Now, first of all you will see this is the first time the Israelis have ever said they would allow Jewish communities in the Diaspora to take a policy, they have usually said, don't stick your nose in what we do. But secondly, then they were part of the attempt to stop the Jewish institutions meeting me and Le Pen. So, on the one hand they say, Jews who don't want us to do so and we must give in. On the other hand, they are inciting the organisations to take this stand and here again you have a mixture of French parties and politics in Jewish affairs. Now, I've been in British politics and I've been in Jewish affairs, and I have always been very careful never to exploit my position in the community of the Jewish knowledge for the sake of parties and political aims. And this is a crime against the Jews and it is very dangerous. Because Jews will always be vulnerable until the Messiah comes. So you want to be very careful and think before you shout and not approach every problem with an open mouth. It was Klein's collaborators in the United States Cinder who ran this enormous campaign against President Reagan over Bitburgh and intelligent Jews said, Reagan is a friend of the Jews, a friend of Israel, against Arab terrorism, don't attack your friend for what at best is only symbolic, visiting the cemetery where they were some SS were killed. After all the SS young people were as much victims of Hitler as we were. Hadn't it been for Hitler they would be decent people and they wouldn't be dead. And they were turned into monsters by Hitler and died. Secondly, I remember during the war, people used to say the only good German is a dead German, by that definition as well. The point is, even if you thought he shouldn't have done it, to run a violent campaign against it was political nonsense done for purposes of political. And the other thing was the Waldheim affair. Now, if they'd got on to Waldheim's record while he was at the United Nations where he was a disgraceful Secretary General, it would have made good political sense to raise it. They did not. They did not get onto it till he was a candidate for the Austrian election and all they did by raising it then, they could not possibly have had any political effect, they just shouted. They enjoy shouting and it merely had the effect of whipping up antisemitism in Austria and Germany. Now this is grist to Mr Singer's mill because he does not live in Austria and Germany. This is the irresponsibility and the idea, shout first think afterwards. And as I say, think first and then if you have to shout, shout.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

No, I am talking about the Israeli embassy which I think has been acting imprudently. It is easy to make enemies and our job is to create dialogue. Certainly the job of diplomats is to create dialogue wherever you can and I am sorry, as I

say, I rest on my own judgment unless I am shown overwhelmingly that I was wrong. You will have a chance to grill Mr Le Pen when he comes.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Of course, he has got to as part , I am going to give twenty minutes for talk and forty minutes for questions and I will do my best to pin him down. Unfortunately some of my best...

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well, in that case if he doesn't give me the undertaking in the light of what you have said, I shall explain I told him this is a condition. I know on Friday is not fair. He said the he was going to make a declaration and answer no questions. This is different from a fringe meeting. I will make it quite clear that the proportion between speech and question and answer sessions will be two to one and he should try to control his actual latin tendency to use large number of words where a small number would suffice.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Yes, we aim at five thirty to six. I hope you will come and grill him. I am informed reliably that politicians enjoy being grilled. Just as foxes enjoy being hunted.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well it will be marked up when you get there, it will be indicated.

pink

De Surenari

- 28711

27.9.07

מיקו

כמה זמנים

יש לי מיקו

על ידי

המורה

המורה

מיקו

שומר

נכנס **

**
**
**

9

11/6
103.11
33
23
103.11
23

חוזם: 9,15352

אל: המשרד

מ: - מריס, נר: 333, תא: 220987, זח: 1900, דח: ר, טג: ש

נד: 8

שומר/רגיע

אל : אירופה 1

פאת: הציו, מריס

בשיחה עם שפירא הממונה על קשרי המפלגה הסוציאליסטית עם ישראל :

א. ב-1 בנובמבר יוצאת משלחת של מזכלים פורליים של המפלגה הסוציאליסטית לארץ.

ב. המשלחת מוזמנת ע"י מפלגת העבודה ותשאר בארץ שבוע ימים.

ג. המשלחה תערוך סיור בארץ ותיפגש עם שה"ח, שהביט יו"ר הכנסת, חברי הכנסת אבן, ברעם ומזניך ההסתדרות.

ד. מזכלי המרציה של מריס יחתמו על הסכם של סניפים חאומים עם סניף העבודה בירושלים,

ה. נמסר לחברי המשלחת חומר על ישראל ואפגוש אותם לפני צאתם.

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, אירא

מסמכים שהוקדמו ביום 25.09.87

1A.01

1A

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

שמרר

נכנס

**
**
**
**

לוי
לוי
לוי
לוי

חוזם: 9,15352

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 333, תא: 220987, דח: 1900, דח: נר, סג: ש

נד: 8

03. 209. 272.
03. 209. 263.

עמוד/רגיל

אל : אירופה 1

מאה : הציר, מריט

Pierre Schapira

בשיחה עם שפירא הממונה על קשרי המפלגה הסוציאליסטית עם ישראל :

א. ב-1 בנובמבר יוצאת משלחת של מזכלים פדרליים של המפלגה הסוציאליסטית לארץ.

ב. המשלחה מוזמנת ע"י מפלגת העבודה ותשאר בארץ שבע ימים.

ג. המשלחה הערוך סיור בארץ ותוכנש עם שה"ח, שהביט יו"ר הנכנסת, חברי הנכנסת אבן, ברעם ומזכ"ר ההסתדרות.

ד. מזכלי הפדרציה של מאריט יחתמו על הסכם של סניפים תאומים עם סניף העבודה בירושלים,

ה. נמסר לחברי המשלחת חומר על ישראל ואפגוש אותם לפני צאתם.

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, אירא

1950
1951
1952

1953
1954
1955

1956
1957
1958

1959
1960
1961

1962
1963
1964

1965
1966
1967

לבלום, אבל לאט

21.9 - 1988

מי שרוצה להגיע מהר לאינפלציה אירופאית, צריך לזכור גם את רמת האבטלה שם

עולם לא עברו, מלבד אייאלו מלאכות מזדמנות, ולפי כל תחזית כלכלית מתקבלת על הדעת גם לא ימצאו תעסוקה עד מחצית העשור הבא. בקצב צמיחה שנתי של 2.5% לשנה אין סיכוי למוכסלי אירופה. מוטב, לכן, שנערוך גם אנתנו חשבון יותר מעמיק וכולל - חשבון של תוצר אבדור ויכולת ייצור משותקת - לפני שנתון להעתיק את כלכלת מערב-אירופה אלינו. איני חושד בפרופ' ברונז או בשר נסים שהם מתכוונים לכך, הם מנהיגים כלכליים שקולים ואנטי-מיתוניים. אך יש מי שאצה להם הדרך מערבה. יותר מדי חסרי סכלנות. נכון, קצב אינפלציה שנתי של עשרים אחוז מסוכן מאוד להמשך ההבראה הכלכלית. נכון, אנו עדיין מרגישים רוב הזמן כמהלכים על מישטח קרח ריק, העלול להתבקע ולגרוף אותנו חזרה אל המערבולת. לכן אין ברירה אלא להאט את האינפלציה, אבל צריך להאט לאט. לבלום במתינות, בתבונה. יהיה זה הישג כלכלי ומדיני מרשים למדי, אם תסתיים 1987 באינפלציה שנתית של 17 אחוז, ושנת 1988 - ב-12 או אפילו 14 אחוז, ולא תהיה בארצנו אבטלה, אלא צמיחה טובה. הנסיון המערב-אירופאי הוא קודם כל אות-אזהרה, ולא אות למאמץ.

על משקל האימרה. האויב של הטוב הוא הטוב ביותר, עלול האויב הגדול ביותר של אינפלציה קטנה להיות הרצון לרדת - מהר - לאינפלציה קטנה עוד יותר. קוראים לה אצלנו "אינפלציה אירופאית". ואכן, במרוצת השנה שחלפה עלו המחירים בהולנד בעשירית האחוז; במערב-גרמניה - כאחוז אחד; בשווייץ ובבלגיה - ככשני אחוזים; בצרפת, בספרד, באיטליה ובבריטניה - כשיעור של 5-4 אחוזים. בעיניים חולמניות מרבדים אצלנו על שיעורי התייקרות כאלה, במהרה כימינו. ייקור של אחוז לחודש כבר נחשב להרבה. הייתי מציע לעצמנו קצת מיתון, קצת הכלנה בשאיפות וביעדים. הנסיון האירופאי של שנות השמונים בהורדת אינפלציה אינו ראוי לחיקוי. להיפך, ראוי שיתרחקו ממנו. ממשלות מערב-אירופה הפעילו מדיניות של ריסון משקי חרוף ומכאיב כדי להאט את קצב האינפלציה מכעשרה אחוז בשנה לזחילה הנוכחית. מדיניות זו השתקפה קודם כל בשיעורי האבטלה. בהולנד אומנם אין אינפלציה, אבל 15 אחוז מכוח-העבודה שלה מוכסל. בכבלגיה מוכסל כל עובד פוטנציאלי עשירי, וכך גם בצרפת, במערב-גרמניה ובבריטניה. במערב-אירופה גדל דור של צעירים שמי

101.11 ננ

בן-דרור ימיני

לא נעים להביט במראה

דברי להיפן מלמדים משהו גם על כאן ועכשיו

21.9 - 1988

היא אנטייתוה לחולשת היהודים בשואה. ■ השואה היא עניין שולי אצל כל מי שמרבה להשתמש בה. הגזען משם טוען, שהשואה היא פרט קטן אחד במלחמת העולם השנייה. הצ' עקנים אצלנו רואים בכל מנהיג ערבי היטלר חדש, וכל יירוי אכנים משול לפתרון סופי. השוטרים הם נאצים, החיילים הם יודו-נאצים, ואזרחים קרויים אשכנזאים. ראש-ממשלה לשעבר, לרדו של פרופסור ידוע, הוא היטלר קטן, וכל שטח כבוש הוא מתנהיריכו. מה זו אם לא הכנאליוציה של השואה, כהמשך לרברים שכבר עמדה עליהם ההיס' טוריונית חנה ארנרט. ■ שמאלנים היו ונשארו השעיר לעזאזל של פטריוטים נבלים. בעקי בות הכלי להיפן, אצו רצו נאמניו, כדי להכריז על תמיכתו הנוערת בישראל, תוך גינוי "הסוציאליסטים הצבועים המכירים באש"ף". נשמע לקוח מהפוליטיקה הישראלית, לא כזו מה שמלמד, שהתקנאו פטריו' טים בפועלים, ועכשיו גם הם יכולים לומר - פטריוטי כל העולם התאחרו. נכון, זה לא נעים להביט במראה, ולראות שגם אצלנו יש חזית לאומנית, ולראות שגם אצלנו יש פטפוטים על עליונות, ולראות שגם אצלנו השואה והנאציון מגוייסיים לכל. מאבק. ואם ביהודים נפלה שלהבת, מה יגידו גזעני העולם.

אולי אנתנו זקוקים לו'אן-מארי להיפן, כדי לפקוח עיני עיוורים. אולי בוכתו אפשר יהיה להסביר את מה שבשפת ההגיון קשה מאוד להסביר. ■ לא צריך להיות אנטישמי כדי לחשוב שהשואה היא פרט שולי. מטפיק להיות מעריץ גלהב של תרבות אחת, עליונה ונעלה. יש היום אנשי אקרמיה, מהם חשובים ומפורסמים, שאינם מסוגלים לחיות עם כתם השואה, שהוא כתם על תרבות עליונה. משום כך, הם משווים בין היטלר לטטאלין. הם טוענים שהיתה מלחמה בין גרמנים ליהודים. הם מנסים להבין את מה שלכל ברדעת קשה מאוד להבין. גם אצלנו יש חסידים שוטים של תרבות המערב. נרמה להם שהם נאורים וחכמים. הם לא מבינים שכל התייחסות לתרבות מסויימת כאל עליונה, מובילה, בהכרח, להצדקות מזורות לעולותיה של אותה תר' בות. ■ היהודים הפכו לעם ככל העמים. גם הם יודעים לשנוא זרים. בצרפת הקימו יהודים ארגון לתמיכה בלהיפן. לא מעטים מביניהם הם פליטי שואה או יוצאי צפון-אפריקה. משום מה, נרמה להם שהתנכלותו לזרים פוסחת עליהם. להם יש חסינות, הם יהודים. להיפן גם יודע לנגן על הגימה הרגשית - הוא תומך בישראל חזקה, כוחנית, לאומנית. ישראל כזאת, לשיטתו, היא מודל לשנאת זרים. ישראל כזאת, אצלנו,

מג'נבה באהבה

יז'ן ל. זג. משה קצב

משה קצב חשף קשר ישראלי במי קום שלא ציפה לו. לא סתם קשר - סיפור אהבה. בארוחת צהריים בג'נבה נפגשו שרי העבודה מארצות אירופה. השר קצב הופתע לגלות שארנסט אנדרס, ראש המשלחת השווייצרית לאוים בז'נבה, מגלה בקיאות בענייני ישראל, עד הפר' טים הקטנים. כשהביע קצב את הערכתו לאיש, מיהר הדיפלומט השווייצרי להסביר: לפני 35 הכרתי ופהפיה יהודיה. התאר הבנו ויצאנו יחד זמן רב. ביום בהיר אחד הודיעה לי, כי החליטה לעלות לי- ישראל וללכת לקיבוץ. אני עדיין אוהב אותה. ידוע לי שהיא נמצאת בעין-הכר ציב והיא כבר סבתא. במשך השנים לא ראיתי אותה, אבל בזכותה אני ער קב כל השנים אחר הנעשה במדינת ישראל..."

5379

תאריך 09.87 **משרד החוץ-מחלקת הקשר**

ירוצא **

שמור

**

**

**

חוזם: 5379, 9

אל: לונדון/113, מריט/199

מ-: המשרד, תא: 080987, זח: 1657, דח: ר, טג: ש

ג: ד

3 (כ"א) 103

שמור / רגיל

לונדון, מריט

רביב. לשלן 52 שרמן - לה-סן

אם אמנם סוסטל יחליט לבוא ארצה קרוב לוודאי שירכל למגוש האנשים שירצה בגלל עברו וזאת בתנאי שזמנם פנוי, מאידך אין להניח שיעלה בידם לשכנע אותנו לתת איזר שהיא לגיטימציה ללה-סן ולכן מוטב שזה יובהר הן לשרמן והן לסוסטל לפני שמתכננים נטיעה.

ישראל לא תקיים קשרים עם לה-סן וממלגתו בישראל או בצרפת לא רק משום התנגדות הקהילה אלא משום שבעינינו הוא ודעותיו מקציט.

מנהל אירופה 1

מ/א

ת.פ: שהח, מנכל, ממנכל, אירא, אירב

8-84
334667 תלמי תומת בערי סו. 10005

LIGUE ANTI-DIFFAMATION DU B'NAI B'RITH
ANTI DEFAMATION LEAGUE OF B'NAI B'RITH

M. B. Goldmann (F.H.)

MEMORANDUM

To : Abraham H. Foxman

From : Robert B. Goldmann

Date : 17 September 1987

Subject : Follow-up on Le Pen and the Holocaust.

103-11
23

Le Pen's remark on Sunday (September 14) that the gas chambers were "a detail" of WW II and that how the Jews and many non-Jews died was a question that historians were debating has created a storm of reaction. All French national papers -- and those of other European countries -- treat the comment as a major story. Even the provincial press gives it headline treatment ! (see attached).

Some political figures see it as a massive blunder that will force the conservative majority to draw a clear "off limits" line between itself and the Front National. Others point to it as definitive evidence unmasking the deeply held anti-Semitic views of Le Pen and the F.N. Still others see two possible reasons for Le Pen's comment : either he is stupid and doesn't realize what he was saying; or he did mean it as a reflection of the influence of revisionist ideologues in his entourage. Either way, Le Pen has hurt himself badly -- not among his hard core supporters, but among those in the conservative mainstream who considered voting for him. Obviously, his efforts to woo Jewish votes by asserting his support for Israel and declaring his opposition to anti-Semitism have been largely neutralized by Sunday's comments.

Among those who have sharply and unreservedly denounced the Le Pen statement are leading spokesmen of the conservative coalition, including the outspoken Minister of State for Human Rights, Claude Malluret, and the head of Premier Chirac's RPR party in the National Assembly, Pierre Messmer. Obviously, the opposition has been predictably vocal, as have all the major human rights groups. Cardinal Lustiger has been articulately emphatic : "I am shocked and appalled ... It is not the number of victims that is decisive, but how and why they were killed".

There is some discussion of lifting Le Pen's parliamentary immunity, but this is not likely. He is due to give an "explanation" on

./...

September 18, but this is not expected to catch up with the Sunday comment or convince many people.

The reaction is likely to continue and to get heavy play. This is the third day since the story first popped, and the amount of copy in the papers is undiminished. There have now been demonstrations before the National Assembly, and the matter is top news. Today, Interior Minister Charles Pasqua (no softie he), said he was "chocking" on Le Pen's statement. I can't see how Chirac can stay silent much longer.

Comment : It is important that we issue a public statement, which I can then go on to send to certain sources here and that gets public exposure in the French media.

- It is probably helpful that Le Pen said what he said, making it clear that he is a rightwing extremist and anti-Semite and thus drawing the line between the Ultra-right and the mainstream conservatives.

- Jewish reaction has been part of the general response, and -- whether by design or by accident -- allowed politicians and non-Jewish organizations and civil rights spokesmen to take the lead. (This is the reverse of what happened in the case of Waldheim, with probably more helpful results for our side).

- As some commentators point out, Le Pen's remark illustrates a new and more insidious kind of revisionism : instead of denying outright that there were gas chambers, this approach merely sows doubt.

In addition, there is the Nolte school, which also stops short of denying the Holocaust, but seeks to put it into "historical perspective".

And finally, there is the "Third World" school that tries to devalue Auschwitz, in order to upgrade (to the 50-50 level at least) the excesses of colonial rule and the cost of winning national independence .

We are thus dealing with subtler and probably more dangerous (because less obvious) versions of revisionism. They call for more imaginative responses and represent a new challenge.

Regards.

cc. Kenneth Jacobson
Frank Reiss
Ted Freedman
Harry Wall ✓

rg:js 982

Dernières Nouvelles d'Alsace

Edition de Strasbourg

N° 216 • Prix 3 F 80
Mercredi 16 septembre 1987

Grand quotidien régional d'information

Le Pen et l'holocauste: L'indignation nationale

TOUT ce qui est excessif est dérisoire. M. Le Pen est excessif. Mais ce qu'il a dit dimanche n'est pas dérisoire. Voilà pourquoi le président du Front national, en ne faisant pas le détail des victimes des chambres à gaz, s'est peut-être bien piégé lui-même. Après l'indécente exploitation du SIDA, cette déclaration faite dimanche au grand jury «RTL-Le Monde» nous incite fortement à penser que le leader d'extrême droite, malgré lui, vient d'être la mauvaise vedette d'un bien triste film: Le Pen contre Le Pen.

Lors de sa dernière prestation à «L'Heure de vérité», durant la première demi-heure, les Français sensibles au talent oratoire populiste de M. Le Pen avaient pu être séduits par le ton d'honorabilité, par le souci de respectabilité du leader extrémiste. Il avait revêtu le complet veston convenable de la «droite nationale», au discours certes ferme mais suffisamment habillé pour convenir dans notre démocratie. Le SIDA changea le cours des choses. Le discours d'exclusion eut tôt fait de nous rappeler la vraie nature de cet homme qui est ce qu'il est et qu'il faut prendre pour ce qu'il est: un extrémiste.

Le scénario vient de se reproduire dimanche. A un degré plus que zéro: glacial. Qu'a-t-il dit? Rien

que de banal: les chambres à gaz n'ont été qu'un «point de détail» de l'histoire de la deuxième guerre mondiale. Mgr Jean-Marie Lustiger, face à cette terrible constatation historique, est-il excessif lorsqu'il déclare, comme hier matin sur «Europe 1»: «Je suis non seulement choqué, mais aussi effrayé par l'avilissement de la pensée de ces hommes, car ils jouent un rôle de perversion de toutes les générations.»

Au-delà de la politique, de ses calculs, c'est bien le fond de l'affaire. Contrairement à ce que le député du Front national, l'honorable Olivier d'Ormesson, a déclaré hier à Strasbourg au Parlement européen, la déclaration sur RTL de M. Le Pen n'a été ni tronquée, ni falsifiée. Lorsqu'on lit l'intégral de ses propos, on constate avec froid dans le dos que M. Le Pen, comme la poignée d'historiens dits «révisionnistes», installe ou distille le doute dans les esprits. Le doute qu'il y ait eu les chambres à gaz, le doute qu'elles aient fonctionné, le doute que l'holocauste ait été voulu, imaginé, programmé et exécuté.

Pierre Messmer, prêt à voter la levée d'immunité parlementaire, pourtant, estime qu'il n'y a pas eu gaffe du citoyen de La Trinité-sur-Mer. «Il est trop habile.» Qu'est-ce à dire? Que M. Le Pen a voulu provoquer une nouvelle fois la majorité,

alors qu'on pensait qu'il la flattait, une majorité dont certains élus ont choisi de faire des alliances locales? La réponse est venue, sur ce point, claire, nette, froide et précise, du docteur Malhuret: «Le prix à payer devra être politique. J'ai toujours dit qu'il fallait se battre contre les thèses du Front national et qu'il ne devrait pas y avoir d'alliance électorale avec ces gens-là.»

La solitude de Michel Noir, l'homme qui préfère perdre une élection que perdre son âme, n'aura pas duré trop longtemps. Vendredi, M. Le Pen qui a provoqué l'indignation nationale va s'expliquer. Que sortira l'habile homme de son chapeau? Qu'il est victime? Qu'il y a complot? Ou que son naturel, que l'on connaît bien car il est écrit dans son passé, l'a trahi? Tant pis pour lui. Pour autant, son électorat va-t-il le fuir? La majorité paraît l'espérer: ceci explique le fort tir de barrage dont a fait hier l'objet M. Le Pen. Plus que jamais, ceux qui, à droite ou à gauche, ont dit de M. Le Pen qu'il apportait de mauvaises réponses à de vraies questions, ont eu raison de tenir ce langage sans chercher la compromission avec une idéologie qui ne peut, constamment, se maquiller.

M. Le Pen, victime de M. Le Pen, a perdu dimanche son fond de teint. J.-L. ENGLISH

(Voir aussi en page 3)

PRESS CONFERENCE WITH SIR ALFRED SHERMAN
21st SEPTEMBER 1987

20/10

rdj. 223

Good morning, thank you for coming. This press conference is not a substitute for the press conference that Jean Marie Le Pen will give in Blackpool, nor is it a substitute for his French meeting. I think a great deal of flack has been thrown at me, I thought I take the chance to clarify a few things.

First of all the Jewish question. Now the Communist and Socialist Alliance in France has done everything it can to blacken Le Pen's name, and I suppose this is part of the course in politics and because he has asked that France should not be flooded by Muslim Arabs who would never fit into France they have called him a racist, which is unfair and also dangerous. Because once one uses the term racism so widely for things which have nothing to do with race, one devalues the term and makes real racism legitimate which is bad because racism attempts to limit potentiality of the human being. Now, as I said, the Socialists and Communists doing is part of the course. What concerns me much more, is that they have managed to get many representatives of Jewish institutions which representative characters they are to assess to join the bandwagon. And the result is that these people are not merely trying to show Le Pen to be an antisemite in a country where there is a good deal of antisemitism in all parties, but they are trying to push him into a more antisemitic position. They are trying to create a vicious circle of confrontation whereby if possible his party would be marginalised and would attract, and not only attract to it antisemites, but actually become increasingly antisemitic.

Now some of the members of Jewish institutions, like Klein, Pierre Klein, are basically doing this partly because they are socialists and partly because his so-called Council of Representative Jewish Institutions is not representative. Many of the main Jewish communal bodies left it, because he was exploiting it for parties and for political purposes. So they think that antisemitism on Le Pen's part will be grist to their mill, and this is very dangerous. I understand that the Socialists and Communists are selling the blood of big Jews to make political capital, at the same time as they are either condoning or closing their eyes to active antisemitism by the PLO, Soviet backers, Cuban and Nicaraguan governments. They go further when they try to stop a dialogue. The reason they managed to slip in this trick question, and trip Le Pen up and he should not have allowed himself to be tripped up. They did it partly because I was in France to visit the Jewish communal institutions in the various towns and particularly in Southern France to hear their view directly instead of depending on Mr Klein's statements on their behalf. And great pressures were put on them not to see me and these pressures came partly from Klein and partly, I have been told, I have no way of checking up, from the Israeli embassy.

Now it seems to me that what one needs is dialogue, and to say to Le Pen, is this your stand or is it not and what about x, y and z in your party, do you like them. Rather than say, you are a fascist and antisemite, therefore you must be denied a platform even to rebutt the charges. And if anybody else denies the charges, well he is a fascist and antisemite, too. And, of course instead of fascist and antisemite, you can say heretic, enemy of the people. So you close your ears and give a dog a bad name and hang it. And I am trying to avoid that and lead to the stage where Jews among others question Le Pen and try to exchange ideas and find out whether the devil is as black as he is painted.

Now with regard to Mr Tebbitt, Tebbitt and Jim Spicer. Now, they've known me for years and they know that very often I follow my own judgment, I've been right. I remember in 1979 after the election and the newly appointed Cabinet Minister said to me, Alfred, if it weren't for you, Edward Heath would still be Leader of the

Opposition. Now Tebbit did not trouble to speak to me, or indeed when I asked for a card, and observer's card for Le Pen was to leak it to Private Eye and he has made up his mind. What he is saying is, Conservatives should condemn Le Pen without a hearing. I think democracy is not that institution, and they should listen first. And Jim Spicer said they have never allowed members of other parties to their conferences. This is not true. Until 1984 it was not relevant, because until the Brighton bombing anyone could turn up at the conference which meant mainly the hotels and the various do's. And I have never heard of anybody being refused then a ticket to go into the hall to listen to the debates if you really wanted to. So that since that security, excess security, now you have to have tickets. And they may refuse an observer's card to him and to nobody else, quite a number of fellow travellers and other people turn up to the Conservative Party Conference and why not. Therefore it seems to me that this is an attempt to interfere with free speech and free thought, and I intend to go ahead with the French meeting and the press conference unless there is some overriding reason why I should not do so. And also I shall try my hardest to go ahead with my attempt to get a dialogue going between Le Pen and some major Jewish institutions. As I have said there are many Jews in France who share my views and think it tragic that they should be dragged along behind the Communist Socialist Coalition chariot and behind the institutional egoism of organisations like the so called Representative Council which can only be bad for Jews. And they should remember there are many times as many antisemites in France as there are Jews and the last thing you want to do if you then marginalise Le Pen and his party, Le Pen won't be in there for ever, he is fifty-eight, fifty-nine and take the party, which can become eventually a fascist party, they will be creating a rod for their own backs.

And therefore I do not regret what I have done and I shall go ahead and I shall try to get some intelligent dialogue going. Thank you, any questions?

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I don't believe so. This came from Le Monde which is an antisemitic paper which is a very strong supporter of the Palestine Liberation Organisation which kills Jews because they are Jews. I went to France Thursday a week ago and I came back Saturday and I was there in the middle of the news and I met Le Pen and I began to meet leaders of Jewish institutions until the shutters were closed. And one of them in Marseilles, which is probably the third biggest Jewish community in Europe, said to me that the Jews are frightened of Le Pen, it is up to him to reassure them. Unfortunately after that he dropped a very large clanger in this conference, but which was deliberately misrepresented. There was orchestrated campaign waived, he did his best to put it right in his declaration and which doesn't go as far as I would like it to go. But I think I ought to say that he says that he is not a racist and antisemitic and he showed what he called the criminal attack against a Jewish restaurant was first blamed on him and only finally they recognised it was done by the PLO and there was a horrid thing named Bauer said that in addition to Jews' innocent French victims were killed which applied to many people at the time, he does not consider the Jews innocent. He said he has left no room for doubt about what he thinks about the martyrdom of, and condemnation of the martyrdom of the Jewish people by the Nazis.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

As you know "detail" in French. He said it was part "detail" which in that sense means part of the Second World War. Now he could have chosen his words..... Well, you are saying that, I am telling you the facts, you give your opinion which is biased because Le Monde is a left wing paper and has never said anything about the persecution of the Jews in the Soviet Union, Cuba and Nicaragua, that it

is quiet on. It is very interested in dead Jews and dead antisemites and not in live Jews and live antisemites. I know those tricks, and he denounces the concentration camps and the murder of Jews and other people. If le Monde does not care to carry that is a problem for their professional conscience. And he says two ideologies, totalitarian and anti-religious, communism and national socialism who were allies at the beginning of the Second World War created the abominable system of concentration camps and Nazis have been closed down the communist concentration camps continue. And this is a fact. Now what Le Monde says is less important to me than some of my fellow Jews have allowed to be dragged by the heel. Because you have the problem in France, since the Dreyfus case the Jews believe that they had to be on the left as their face goes there and there enemies on the left. That was a hundred years ago and many of them are locked in a time warp and they have lacked the moral courage to denounce antisemitism from other quarters and this is bad.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Yes, disgraceful. Because the first thing, after they worked with me, we were in each others pockets, Norman Tebbit and I were up till three or four in the morning. The normal thing to do, would be to get on to me and say, Alfred, did you tell Le Pen that he was invited by the Conservative Party and I would have said, of course not. I said, if he comes to the Conference I will run a fringe meeting for him and a press conference. Now, if in France somebody got that mixed up as one person told it to another, you know the old story about passing messages along the trenches, and it started off send reinforcements we are going to advance, and it finished up, send three and fourpence, we are going to a dance. If they'd asked me, elementary courtesy to ring me up and ask me before taking my name in vain, I would have said, no and I said, if you like I issue a statement clarifying that. I cannot invite somebody to the Conservative Conference or conference, it is not mine. I can invite him to a fringe meeting which I am running.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Another thing The Observer has said in order to condemn him that nearly all his entourage had left him because he is antisemitic. The fact is, there are, Le Pen is in a funny situation in France and the ~~Front~~ ^{Front} National which was built up out of disillusion and discontent of a very wide range of people, including the working people who suffer from mass immigration, not the people, the intellectuals who live in Blackpool, plus people from the old political strata, like Comte de Chamre and Comte Dormeson and people with a resistance record and a record of great friendship for Israel and the Jews like Ari Guy and Piagui and also the old right which contains a good deal of antisemitism. Part of it is the old catholic antisemitism, Jews, protestants, freemasons and part is resentment at all the Jews they see running all the left wing media whom I don't accept as Jews. They are simply people of Jewish origin and our job is to push Le Pen to a decision where he makes up his mind. Mind you, most politicians in most parties in France have an antisemitic wing. The antisemitism in France is much deeper, one has to fight against it but you won't get rid of it by next week. It is much deeper in their society than it is in ours. And most of them, most people in France are still living in the age of Dreyfus. But if we say to Le Pen, look here, you want votes, you want to be treated as part of the mainstream right, you either have to get rid of these people, at least tell them to pipe up because they exist in France. I would rather he pushed them out. But when you say to Le Pen you are a scoundrel and antisemite, we don't want to hear what you say and we judged you in advance. This is calculated very carefully to push him back onto those people and create the opposite of what we want to see. In other words, it is not merely self-defeating but counterproductive. And I am trying to prevent that process taking place and make this imperfect world slightly better, where as

I am sorry to say the Socialist Communist Coalition and Jewish organisations like the European Jewish Conference are acting in such a way which will make it worse.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Now, no one has been in touch with me. The only people who have been in touch with me are the press and they have asked me questions I have answered. The Board of Deputies know me very well, we have collaborated on many things and they issue all these statements without troubling to consult me. As I say, this is basically undemocratic people who claim to be acting in the name of democracy and act in a democratic way and ask an opinion. Now, they may prove me wrong, they may convince me that I am doing wrong and we may finish up disagreeing, or they could mirabile dictu realise I have a case. Now, I had a conversation with several Israeli journalists and at the end of it they recognised I have a case. I don't threaten to accept everything I say, that would be asking too much or shall breathe Le Pen and vote for Le Pen. Anyhow, they don't have votes in France. I am not sure I would run a campaign in his favour necessarily. But at least they recognised that I have a case, that I am acting in good faith and there is something in what I say. Whereas the Board of Deputies and Conservative Party have swallowed the other side's line completely and not troubled to ascertain the truth from my point of view.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I don't know whether it is embarrassing them all those in support. I think the embarrassment comes from their behaviour. Because first of all they should have got in touch with me and secondly, they assess, why should they be embarrassed because out of the umpteen fringe meetings in Blackpool, one is Le Pen will defend himself against the charges levelled at him. Now, if he doesn't succeed he goes away and he has lost. If he does, there is no cause for embarrassment. I am sorry, I act on my own judgment. When I started the campaign with Keith Joseph in 1974, I was told that I was embarrassing everyone and now a very large number of people accept that I was right. I give you an example on the Jewish level. It was twenty years ago, the editor of a Soviet Jewish paper, Soviet Heimland, his name was Vergelis was invited to London by left wing groups. And the Israeli embassy organised a boycott against him on the grounds that it wasn't really a Jewish paper, it was a Soviet organ, that he had probably been an informer when large number of Jews were killed. Thirdly, he was a scoundrel. My answer was, whatever it is, at least they recognise Yiddish, secondly he may well have been an informer and most people in Soviet politics who survived do not have clean hands and of course, he was a scoundrel. If he weren't a scoundrel I would not regard him as a fit representative of the Soviet regime. But nevertheless, I thought it very important instead of him being completely left in the hands of the Communists who had invited him over and get a totally false impression of what British Jews thought, he should meet the real British Jews, committed British Jews, because I don't regard those people as Jews and hear their point of view. So I broke the blockade and I rang through to meet the Anglo-Jewish organisation, he had meetings with some Yiddish publications and at the end of it, at least he saw things and some time later I speak to Ivan and Ivan admitted to me that I had been right and they had been wrong and he says you have to talk to the establishment. Therefore I am asking for dialogue and in dealing with all these things I have learnt the one thing, to trust my own judgment, particularly when it is a question of the basic principle of dialogue and freedom of speech.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I would personally not invite Meir Kahane, because I regard his attitude as totally negative and destructive. Whereas Le Pen is totally different saying that

France should not be swamped by Arabs and Israel should not be swamped by Arabs, because France is a nation, they were established in Algeria. They believed in the nineteenth century it was going to be part of France. In the end the Arab Muslim nationalism which cannot fit into a sect, they pushed them out and they say quite rightly, the Arabs wanted their independence in Tunisia, Algiers and Morocco they have it, let them live there. In the case of Israel which was established in an area with Arab inhabitants and which as a result of the 1977 war has more areas, Israel's problem is coexistent with the various Arab nation or nations, whichever way you like to look at it in the corner. I think that our high-tech Zionism, that Jews or those members of the Jewish people who wish to claim it have a right to their national home like all other people. Now the moment to say yes, we should have a national home for the French and English, they are undermining the very ethical and political basis of Zionism. Moreover, the large scale Muslim immigration, like immigration everywhere, low-cost labour is producing a third world in France as it is in Britain and reproducing the colonial situation colonial relationship in the metropolis where you have a poor coloured stratum of low level of education, and incidentally of high criminality and the original nation which is above them you are creating strife. Whereas in Israel the problem is to overcome the antagonism between the two nations which inherit that area among others the Jews and the Arabs. Therefore I cannot see any parallel between the two and I certainly would not invite Kahane .

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I didn't know that he was. I know he went to the US and Torczyner represents one of the Zionist factions had the courage to invite him over and arrange meetings with members of the various Jewish organisations. In other words to try and create dialogue, overcome misunderstandings and get Le Pen to realise that the people who shout against him in France do not necessarily represent the Jewish community there is room for dialogue and movement towards understanding. And that means concessions on his part certainly. He went there, met them and then many of them went back on that meeting under pressure from outside and did not show themselves up in a very good light. Now, you may say of Le Pen that he is very obstinate, pig headed and he shouts various things afterwards but he is open, he does not go back on things in the way they did and I want to give him a chance to make his position clear and then, if we don't like the position one can say with a clear conscience, I'm sorry no further thing to do with you.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well Mr Tebbit said , in other words he hopes the Conservatives will not give Mr Le Pen a hearing. I shall open the meeting, there will be about four thousand Conservative representatives there and we shall see if any of them have sufficient intellectual curiosity to turn up and hear the other side. It is not for me to say or even to predict, but I should be surprised if there aren't enough to give him a hearing.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

First of all I did not run the conference in order to discuss the history of gas chambers in the Second World War, rather the future. Secondly, I think as a rule that dialogue is valuable. They pushed this question at him precisely in order to deny he is obstinate, to try to instead of him saying, well I never read the staff and I am not interested, he wanted to defend a position of intellectual purity, I do not know, historians debating and show an open mind towards them. They knew he'd say that, and that's why I asked him. And I think everything that has happened in the last few weeks makes it not less important that this dialogue should take place, but more.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well, in that case the historical debate will be a very short one and ended. He said he doesn't deny that they existed Pretending to believe that this was a pejorative. He says they exist. Now, I've got one or two copies of this. If you would like a copy of his statement at first hand.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I have a copy of that article, she went there planted in order to reproduce it. It was not journalism, it was prostitution and this is the sort of tricks which newspapers on the left get up to in order to try to discredit people instead of debating the issues on their merits.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I am sorry, they did. He denied to me, you see, there is a limit beyond which you can deny. He denied it to me and he has never, to the best of my knowledge, he hasn't said that and wouldn't. And I have asked him to clarify. Now this morning I was rung up by a member of the Jewish community who holds a high office, I respect him. He said, Mr Le Pen should not come here unless he is willing to make a statement denouncing antisemitism and making clear his position on the gaschambers. And I said, well, first of all, did you read the original debate in which as I say he was extremely ill advised and deserved to apologise for and his declaration and would you, if you like prepare questions to be put to him. And I said, if you and a few other leading Jews are willing to put questions to him and then I will say to him unless you can give satisfactory answers to these questions, I will call off the debate and then this chap returned and said, well, I don't want to say anything which would justify his coming. Now, this seems to me to be not a logical or intellectually consistent point of view. If the Jews will say, we want Le Pen to answer this that and the other as a condition for coming, I would have said, right and normally what they would do is ask him those questions when he is here. He will be here at a press conference and a meeting at which he can be grilled. And what they are saying is give a dog a bad name and hang it.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

You cannot put France in British political circumstances. First of all, he is in favour of a free market. He has been denounced by the National Front in this country with whom his name is unfortunately confused and for being in favour of free market. National Socialists are in favour of state controlled economic lives just as all other socialists are. He is against mass immigration. His position on immigration can be described as liberal-conservative by British standards because he believes in black Frenchmen and yellow Frenchmen and brown Frenchmen and anyone who really wants to be French should be. For him France is a nation, not a race. Real racism is an Anglo-saxon phenomenon. The French, including Le Pen believe that black Frenchmen are as good as any other Frenchmen. On defence he is pro-European, he is pro-Israeli, he is pro Nato, he has many things in common and these are being obscured by this whitchhunt and it is bad for everyone.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I then answer a hypothetical question. And the main thing is, what happens in life is that the unexpected which comes in and therefor I am saying, unless there is something unexpected I won't do it.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I don't, but just knowledge that so much happened since I started this that anything can happen. I don't know. Ortego Garces, a Spanish political philosopher said that truth is only a special case of the phantastic. I just keep an open mind.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well, the whole point is that during the Conservative party conference everyone who is anyone is concentrated there and therefore it is a good chance. I am running several things. I arranged to have a fringe dealing with nuclear energy for which there is no economic case in Britain, I am arranging for one to get us out of the common agricultural policy, both these will be bypartisan. One on space, the politics of space with Geoffrey Pattie and one on the way to get out of Hillsborough, modify Hillsborough with Sir Charles Carter. Some of these are not coming off for reasons of time and I thought it might be a good idea to have one or two events which would lead some conservatives to think. Now a certain opposition to thought in the Conservative Party, which tends to be rather ideological. But I think a little thinking is all right in moderation and this would create a focus of interest because Conservative Conferences are usually so well stage managed, they are not very interesting and why they took, there are dozens of fringe meetings, and why they took this particular one totally out of context is an interesting subject.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Very hard in Blackpool you have everyone. I decided to hold a fringe meeting last year I held a fringe meeting at which I gave the platform to Count Tolstoy to discuss Macmillan's role who was then still alive in the murder, massacre of the Cossacks and the Yugoslav Royal army and to give, if he wanted, Macmillan his apologies and a chance to answer. A fringe meeting, you can't hold a fringe meeting at any other time than at the time of the conference.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Why not, harder. It is much easier I thought and I see no reason why I should not have a fringe meeting and I did not expect, I admit, the hysterical witchhunt campaign against. I did not think that Tebbit would launch into attack without speaking and Jim Spicer and I did not, I was not prepared for the fact that the so called Council of Representatives of Jewish institutions in France would sink so low in their campaign to whip up opinion against it.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well, can you tell me their names. No Tories have phoned me up, no some leading Jews, no Tories have phoned me up. I should say that publicity mongring is an accusation which nobody in politics should make for obvious reasons.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

I did, well he is not, because he is not the major Jewish French organisation, because the Consistoire de France and Consistoire de Paris have left, is not representative because the main bodies of Jews left it because he was abusing his position for parties and political views.

Please, don't interrupt, you don't know French politics. The Crief was sent up as a representative Jewish organisation and because of Klein's behaviour the main representative of grassroot organisations which was the Consistoire Francais, Consistoire de Paris, Consistoire de Marseille left and other Consistoire people, the leader of the Jewish community in Nice where they have thirty thousand Jews, were all

against Klein, that's why. I saw his letter, it reeked with intellectual dishonesty because he linked up general consideration with Jewish ones. I told him and the others, if you wish to discuss the Jewish dimension I will discuss it with you. If you wish to discuss general politics, French politics, you are no more qualified to discuss French politics than anybody else. And I went over to France to discuss it with them and his letter is actual hotchpotch of allegations, evasions and the rest. Among others in which he says, if you want to limit Muslim Arab immigration, that is racism. Now, it is not racism, it is common sense. And it is not prejudice. Prejudice is pre judging the opposition to immigration comes mainly from the areas where it is, it is experimental. But Klein is playing a double game and I am very unhappy with certain people from the Israeli embassy who will never have anything to do with Le Pen because the Jews of France don't want it. Now, first...

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Definitely, it has not been represented for some months. Now the Israeli said that they won't touch Le Pen because the Jews of France object. Now, first of all you will see this is the first time the Israelis have ever said they would allow Jewish communities in the Diaspora to take a policy, they have usually said, don't stick your nose in what we do. But secondly, then they were part of the attempt to stop the Jewish institutions meeting me and Le Pen. So, on the one hand they say, Jews who don't want us to do so and we must give in. On the other hand, they are inciting the organisations to take this stand and here again you have a mixture of French parties and politics in Jewish affairs. Now, I've been in British politics and I've been in Jewish affairs, and I have always been very careful never to exploit my position in the community of the Jewish knowledge for the sake of parties and political aims. And this is a crime against the Jews and it is very dangerous. Because Jews will always be vulnerable until the Messiah comes. So you want to be very careful and think before you shout and not approach every problem with an open mouth. It was Klein's collaborators in the United States Cinders who ran this enormous campaign against President Reagan over Bitburgh and intelligent Jews said, Reagan is a friend of the Jews, a friend of Israel, against Arab terrorism, don't attack your friend for what at best is only symbolic, visiting the cemetery where they were some SS were killed. After all the SS young people were as much victims of Hitler as we were. Hadn't it been for Hitler they would be decent people and they wouldn't be dead. And they were turned into monsters by Hitler and died. Secondly, I remember during the war, people used to say the only good German is a dead German, by that definition as well. The point is, even if you thought he shouldn't have done it, to run a violent campaign against it was political nonsense done for purposes of political. And the other thing was the Waldheim affair. Now, if they'd got on to Waldheim's record while he was at the United Nations where he was a disgraceful Secretary General, it would have made good political sense to raise it. They did not. They did not get onto it till he was a candidate for the Austrian election and all they did by raising it then, they could not possibly have had any political effect, they just shouted. They enjoy shouting and it merely had the effect of whipping up antisemitism in Austria and Germany. Now this is grist to Mr Singer's mill because he does not live in Austria and Germany. This is the irresponsibility and the idea, shout first think afterwards. And as I say, think first and then if you have to shout, shout.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

No, I am talking about the Israeli embassy which I think has been acting imprudently. It is easy to make enemies and our job is to create dialogue. Certainly the job of diplomats is to create dialogue wherever you can and I am sorry, as I

say, I rest on my own judgment unless I am shown overwhelmingly that I was wrong. You will have a chance to grill Mr Le Pen when he comes.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Of course, he has got to as part , I am going to give twenty minutes for talk and forty minutes for questions and I will do my best to pin him down. Unfortunately some of my best...

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Well, in that case if he doesn't give me the undertaking in the light of what you have said, I shall explain I told him this is a condition. I know on Friday is not fair. He said the he was going to make a declaration and answer no questions. This is different from a fringe meeting. I will make it quite clear that the proportion between speech and question and answer sessions will be two to one and he should try to control his actual latin tendency to use large number of words where a small number would suffice.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

Yes, we aim at five thirty to six. I hope you will come and grill him. I am informed reliably that politicians enjoy being grilled. Just as foxes enjoy being hunted.

Q.

A. Sir Alfred Sherman

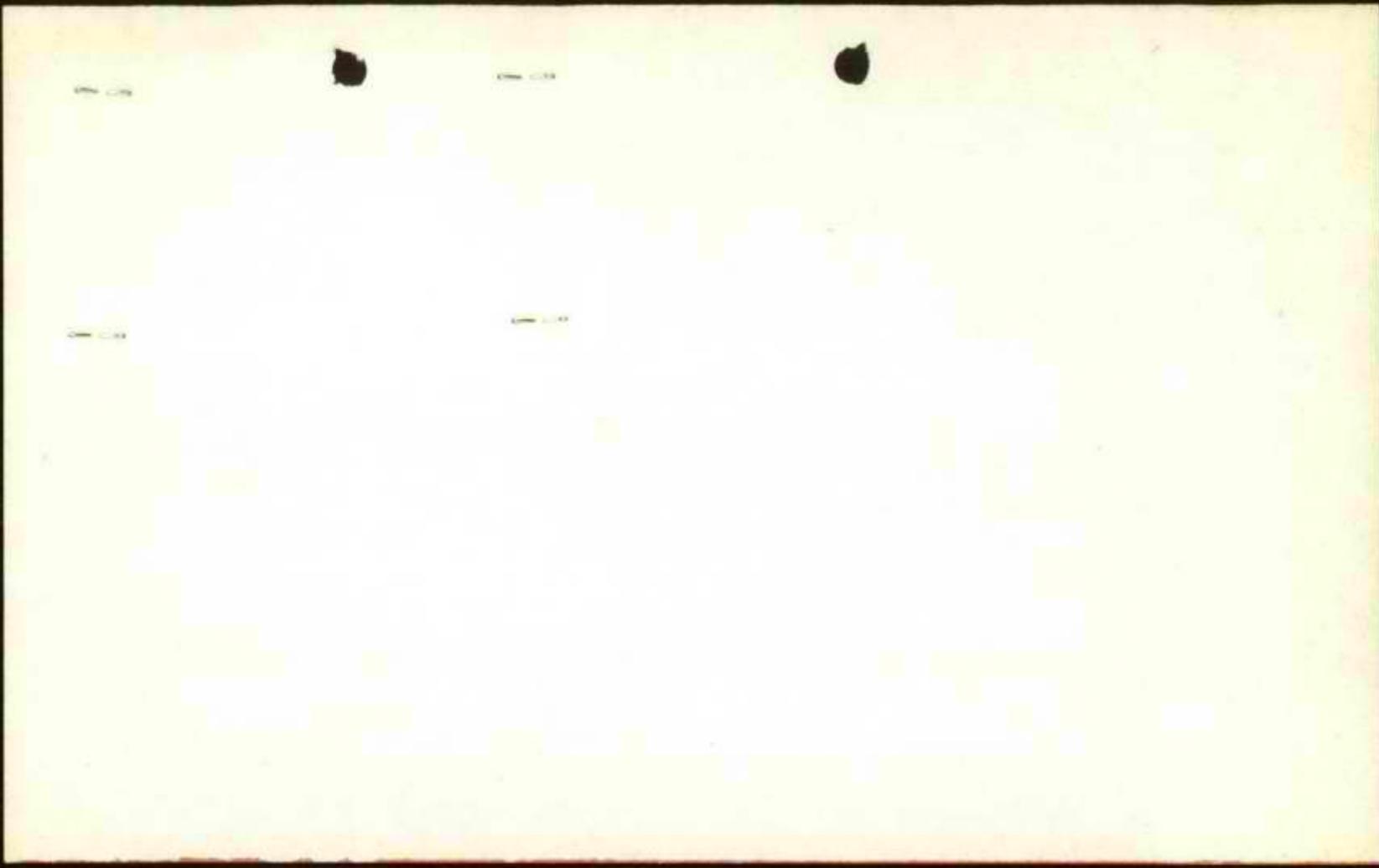
Well it will be marked up when you get there, it will be indicated.

מ. 103.
213

לה פני תאני הנאונים
היו רק פרט קטן

מאדם (עליו) אולם המעורבות הייתה בעלת צורה את
המחנה המיושבים בעת ההיא המאופיינת המעורבות הייתה
מאד קטנה מאד. ישנם כמובן קשרים בין תאני המאדם אולם אלה
קטנים כפי שהזכרתי בעברת העולם הישן.

אולם המעורבות המעורבות הייתה בין השאר אלה הייתה לא
היתה את המעורבות של לא מאד קטנה על פי דברי המעורבות.

GLGL

FRA0289 4 I 0254 FRA /AFP-PH67

CEE-France-LePen flt1

Réactions en cascade au Parlement européen aux propos de M. Le Pen

STRASBOURG (CEE) 17 sept (AFP) - Les propos de Jean-Marie Le Pen sur les chambres à gaz durant la seconde guerre mondiale ont suscité cette semaine à Strasbourg, au Parlement européen, dont le leader du Front national est membre depuis 1984, une cascade de réactions sur tous les bancs de l'assemblée.

Le Parlement a ainsi observé mercredi matin une minute de silence "par respect pour toutes les victimes du racisme", après que son président Lord Plumb eut déclaré, sans citer nommément M. Le Pen, que de nombreux parlementaires avaient été "offensés et préoccupés" par ses propos.

Dès mardi, le socialiste français Jean-Pierre Cot, soutenu par le communiste italien Giovanni Cervetti et le socialiste portugais Antonio Coimbra Martins, avait en effet demandé en séance que le Parlement se saisisse des "propos ignominieux" de M. Le Pen.

Olivier d'Ormesson, membre du groupe des Droites européennes, que préside M. Le Pen, répondait que la déclaration de celui-ci avait été "tronquée et falsifiée". De son côté, Mme Simone Veil déclarait à l'AFP que M. Le Pen "avait exactement soutenu les thèses révisionnistes" qui mettent en doute la réalité du génocide Juif.

Même les Membres du groupe des Droites européennes ont participé à la minute de silence de mercredi, mais ont-ils précisé plus tard, à la fois "pour les victimes des camps de concentration nazis et des camps de concentration communistes".

Suivra

AFP 171637 SEP 87

GLGL

FRA0290 4 I 0247 /AFP-PH68

CEE-France-LePen flt2-der

Réactions...

STRASBOURG (CEE) - M. Le Pen lui-même avait fait une brève apparition mardi dans les couloirs de l'assemblée, mais s'était refusé à toute déclaration, laissant s'exprimer ses amis politiques des Droites européennes. Ce groupe compte 17 députés (sur 518 parlementaires européens), 10 Français du Front national, 5 Italiens du MSI (Mouvement social italien), un Grec et un Britannique, unioniste d'Irlande du nord, John Taylor.

M. Taylor a d'ailleurs révélé mercredi, dans un communiqué destiné à la presse britannique, le contenu de la conférence de presse que doit tenir vendredi M. Le Pen. Selon le député britannique, "M. Le Pen condamnera l'honneur de l'holocauste, confirmera son option pour un traitement égal envers les peuples de toute religion y compris les Juifs; renouvellera son soutien à Israël et dénoncera le double jeu des socialistes français qui affirment soutenir Israël alors que certains d'entre eux soutiennent ouvertement l'OLP".

A l'inverse, plusieurs euro-députés travaillistes britanniques ont demandé mercredi que les autorités de leurs pays interdisent l'entrée en Grande-Bretagne à M. Le Pen, qui doit s'y rendre le mois prochain pour assister au congrès du Parti conservateur, à Blackpool.

Enfin, le général Ariel Sharon, ministre israélien de l'Industrie, en visite à Strasbourg, s'est déclaré "choqué" par les déclarations de M. Le Pen à l'issue d'un entretien mercredi avec Lord Plumb.

vdr/dz

AFP 171638 SEP 87

FRFR

FRA0291 4 GP 0310 FRA /AFP-RI27

Radio-télévision

Courrier

100-M
313
9
29-09-1987

מפלגות ימין בצרפת הודיעו: לא יהיו קואליציות עם מפלגת לה-פן

בעקבות הכרזותיו האחרונות על השואה • מפלגות הימין המסורתיות יצרו בשנים

האחרונות קואליציות מקומיות עם מפלגת "החזית הלאומית" בהנהגת לה פן ^{21.9.87}

מאת יואב מוזק

פאריס (מיוחד ל"הארץ") מספר אישי מדינה בכירים משורות הימין הצרפתי הכריזו בימים האחרונים על כוונתם למנוע "ככל מחיר" הסדרים קואליציוניים - מקומיים או ממלכתיים - עם מפלגת "החזית

הלאומית" שכהנהגת דאךמארי לה פן. הכרזותיהם של המדינאים, בהם שני שרים בכירים בממשלת הימין מרכז שבראשות ז'אק שיראק, הושמעו בעקבות התבטאויותיו של להפן לפני כשבועיים. להפן תאר

או את תאי הגזים כ"פרט" בהסטוריה של מלחמת העולם השנייה. השר הבכיר לענייני חברה ור" ווחה, פיליפ סגאן ואיש מפלגת השלטון הגוליסטית, הצהיר כי אם יתפתח מצב פוליטי שבו תתקשר מפלגתו מטעמי בריתות קו"

אליציוניות עם "החזית הלאומית", יעזוב את המפלגה "בתוך פחות משעה".

שר התרבות, פראנסואה ליאונאר (שהוא גם מנהיג המפלגה הרפובליקאית, השותפה בקו" אליציה, הכריז כי ככוונתו להעביר בקרוב כמסורת מפלגתו החלטה הרישמית נגד שיתוף פעולה עם להפן ומפלגתו.

שירות אנוכיות

מפלגות הימין המסורתיות ברתו בשנים האחרונות מספר בחירות מקומיות עם אנשי מפלגתו של לה פן, במטרה להבטיח לעצמן רוב קו" אליציוני במסדרות השלטון המקומי בשישה מחוזות ובשתי ערים ברחבי צרפת. מנהיגי מפלגות השמאל שבאופוזיציה הפרלמנטארית, וכן הנשיא מיטראן מאשימים זה תקופה ארוכה את ראשי הימין בהתפשרויות קטנות עם הימין הריאליסטיסטי לצרכים אנוכיים של מינושל מקומי. בית המשפט ספוד לפאריס הרשיע באמצע השבוע את להפן בהשמעת הערות בעלות אופי גזעני, והדיב אותו בתשלום קנס סמלי לאגודות אנטיגזעניות ולארגונים של קו"ר בנות הנאצים. להפן הודיע כי ככוונתו לערער על ההישג שחייב קבלה בעקבות הליכי בירור מזורזים של בית דין לשפיטה מהירה.

רפול מכחיש שהזמין את להפן לישראל

ח"כ רפאל איתן הכחיש אתמול בתוקף את הידיעה שהזמין את דאךמארי להפן לבקר בישראל. מקור הידיעה, ספורסמה ב"ברבר", בנציגו של ז'אק טורצינר, מראשי יהדות ארה"ב, בצרפת, מישל דרעי.

בהודעתו אומר ח"כ רפאל איתן:

"להיפן ותנועתו והם מפלגה גזענית, אנטישמית וניאורנאצית. דברי להפן על תאי הגזים הם רק פועל יוצא של תפיסת עולמו הפאשיסטית. להיפן ותנועתו צריכים להיות מוקצים מחמת מיאוס בעיני כל יהודי בעולם".

21.9.87

0

1

100-1-501

100-1-501

100-1-501

רפנל' הזמין את להפן לישראל וביטל ההזמנה לאחר התבטאותו להפן ביטל ביקורו בבריטניה + כד' שלא להזמין את תאצ'ר"

כארי להפן ביטל את ביקורו
כבריטניה בחודש הבא, בטענה כי
אינו רוצה להזמין את פרנצ'ס
תאצ'ר ובעקבותיה, כי הוא מעדיף את
מדיניותה בודאי לא נרצה לתאצ'ר
נחת.

כד' אלפרד שרמן, אשר הזמין את
להפן לנאום בוועידת המפלגה
השמרנית, אמר, כי חופש הדיבור
בננו מלהפן ביטל החיסרון של
אמצעי התקשורת בבריטניה. הוא
אמר, כי המפלגה השמרנית לא
הפעילה עליו לחץ לביטול הביקור,
אם כי יזר המפלגה גורמן טביס,
תבע מהחברים לא להשתתף
בפגישה.

השופט קבע, כי אופיים הספקני
של דבריו להפן ובחירת המלים
וספק קטנו היה בהם כדי להטיח
ספק ולהביא לבאנאליוואציה של
סכלם של המגורשים, וכעיקר
יקורם ויצענים. בית המשפט הטיל
עליו לשלם פראנק אחד לכל תומך
1,000, פרטק המצאות לכל אחד
בהתבטאים. להפן אמר, כי החלטת
בית המשפט "מדהימה" וכי הגיש
ערעור.

השופט קבע, כי אופיים הספקני
של דבריו להפן ובחירת המלים
וספק קטנו היה בהם כדי להטיח
ספק ולהביא לבאנאליוואציה של
סכלם של המגורשים, וכעיקר
יקורם ויצענים. בית המשפט הטיל
עליו לשלם פראנק אחד לכל תומך
1,000, פרטק המצאות לכל אחד
בהתבטאים. להפן אמר, כי החלטת
בית המשפט "מדהימה" וכי הגיש
ערעור.

השופט קבע, כי אופיים הספקני
של דבריו להפן ובחירת המלים
וספק קטנו היה בהם כדי להטיח
ספק ולהביא לבאנאליוואציה של
סכלם של המגורשים, וכעיקר
יקורם ויצענים. בית המשפט הטיל
עליו לשלם פראנק אחד לכל תומך
1,000, פרטק המצאות לכל אחד
בהתבטאים. להפן אמר, כי החלטת
בית המשפט "מדהימה" וכי הגיש
ערעור.

השופט קבע, כי אופיים הספקני
של דבריו להפן ובחירת המלים
וספק קטנו היה בהם כדי להטיח
ספק ולהביא לבאנאליוואציה של
סכלם של המגורשים, וכעיקר
יקורם ויצענים. בית המשפט הטיל
עליו לשלם פראנק אחד לכל תומך
1,000, פרטק המצאות לכל אחד
בהתבטאים. להפן אמר, כי החלטת
בית המשפט "מדהימה" וכי הגיש
ערעור.

Le Pen calls off Blackpool visit

By DAVID HOROVITZ
Jerusalem Post Correspondent
LONDON. - Claiming that he did
not wish to embarrass Prime Minister
Margaret Thatcher by turning up
unwanted to her party conference
next month, French National Front
leader Jean-Marie Le Pen has cancelled his
proposed visit to Blackpool.

Announcing this decision in London
last week, Sir Alfred Sherman -
who issued the invitation to the
French presidential contender - said
that Le Pen had been the victim of
"media hysteria."
"The atmosphere which has been
created will ensure that Mr. Le Pen
has no chance of receiving a fair
hearing consistent with an open society,"
said Sherman.

Although top Conservatives - including
party chairman Norman Tebbit - had
been pressing Sherman to call off the
visit, the decision to cancel appears to
have been Le Pen's alone.

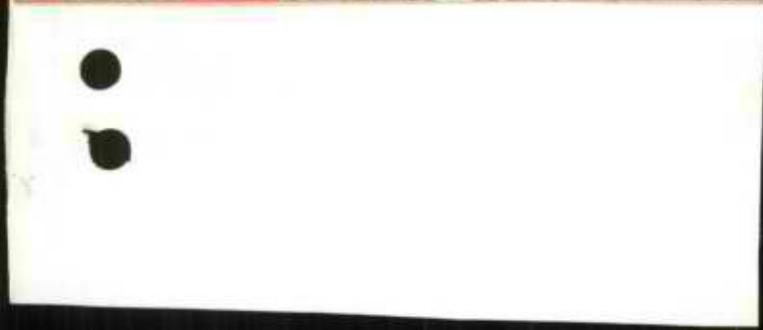
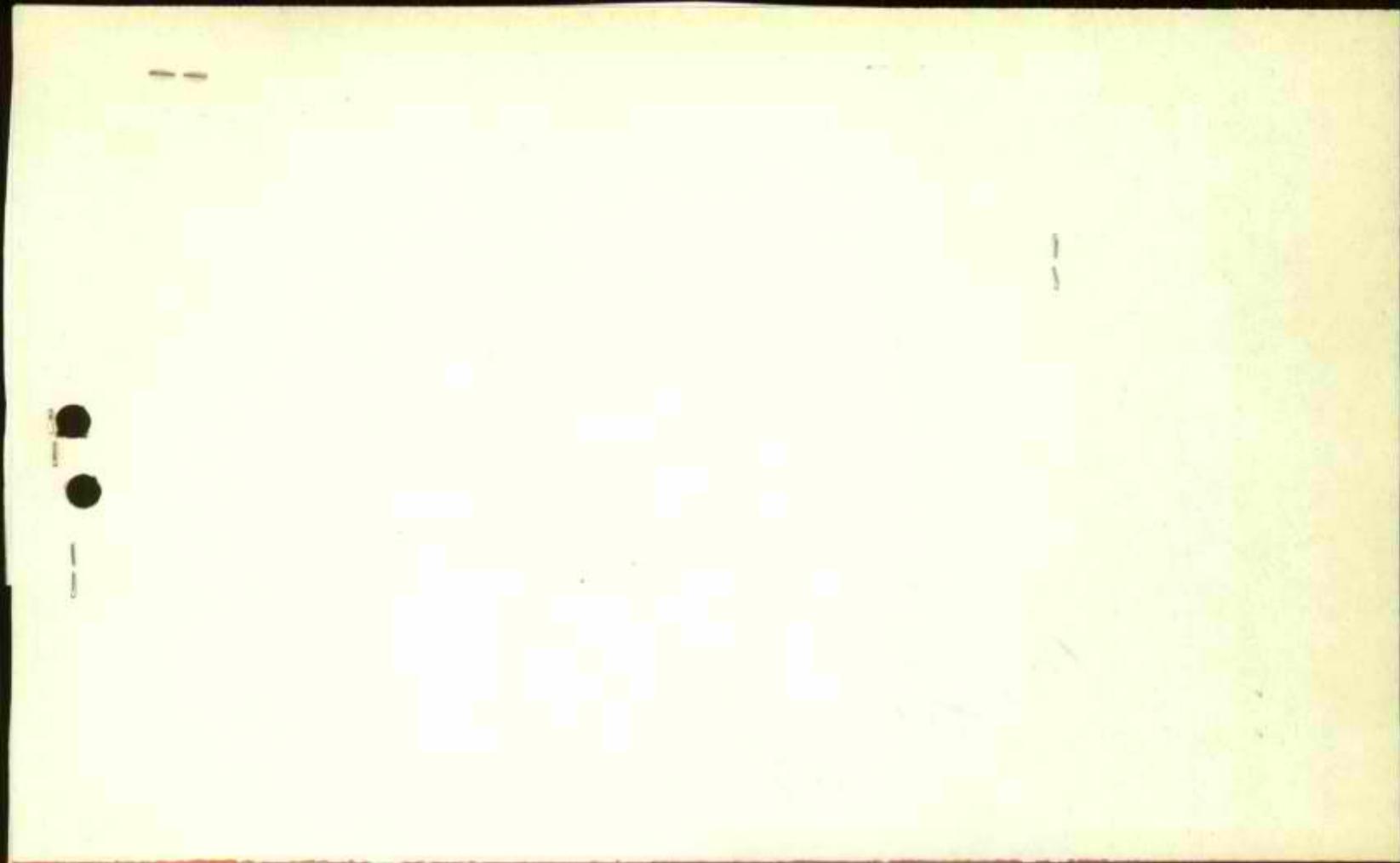
He said in Paris that he had "no
wish to embarrass those in England
who wish to give me a hearing, nor
do I wish to embarrass Mrs. Margaret
Thatcher, whom I admire enormously
and many of whose policies I deeply
admire."

Le Pen's visit was never going to
be welcomed by mainstream Conservatives,
but mild protest changed to outrage
following reports of Le Pen's remarks
on French television to the effect that
the Nazi concentration camps were "a
point of detail in the history of the
Second World War."

Those comments appear to have
outraged Frenchmen as well: Latest
opinion polls indicate that at least a
fifth of Le Pen's supporters have
switched allegiance to other presidential
candidates since his TV appearance.
Le Pen was previously estimated to
have the support of about 11 per cent
of the French electorate.

103.11

223

משרד החוץ - מחלקת הקשר

ידצא **
**
**
**

פרוט: 9,14971
אל: לונדון / 375
מ: המשרד, תא: 220987, זח: 1518, דח: מ, טג: ש
ג: ד: 8

מ.א. (101)
3 (כ)

שמור/מיוזי

לשגריר ולציר

לפי העיתונות כאן שרמן הולך ומשתפר ועתה מגן גם על אנשי
האס אס שהיו קרובי בנות היטלר כמו היהודים. במסגרת
הדיסקרדיטציה שלו תוכלו להשתמש ודאי בציטטה הבאה מפי לה-פן
כפי שפרסמה ע"י עיתונאית שהצליחה לחדור למלויתו וללוותו
במסע הרצאה. היא פרסמה את הכתבה בירחון GLOBE היוצא
בצרפת במהדורתו מספטמבר 87.

צטט: ' (בשיחה) טרנן לה-פן כי שמע מפי דומא אשר כנבס למחנה
בוכנרולד לפני כניסתם של החיילים האמריקנים כי הם
(האמריקנים) הם שוכנו עם משרכות כדי להצדיק את מספר
החיילים שהועלה על ידי היהודים. עוד מוסיף לה-פן מפי ידידו
מבלי להטויר מה היו מעשיו במחנה בוכנרולד - שמי שהיה
מגלה את הסוד הזה, דינו מוות'

טרן ציטוט.

מנהל אירופה 1

רד

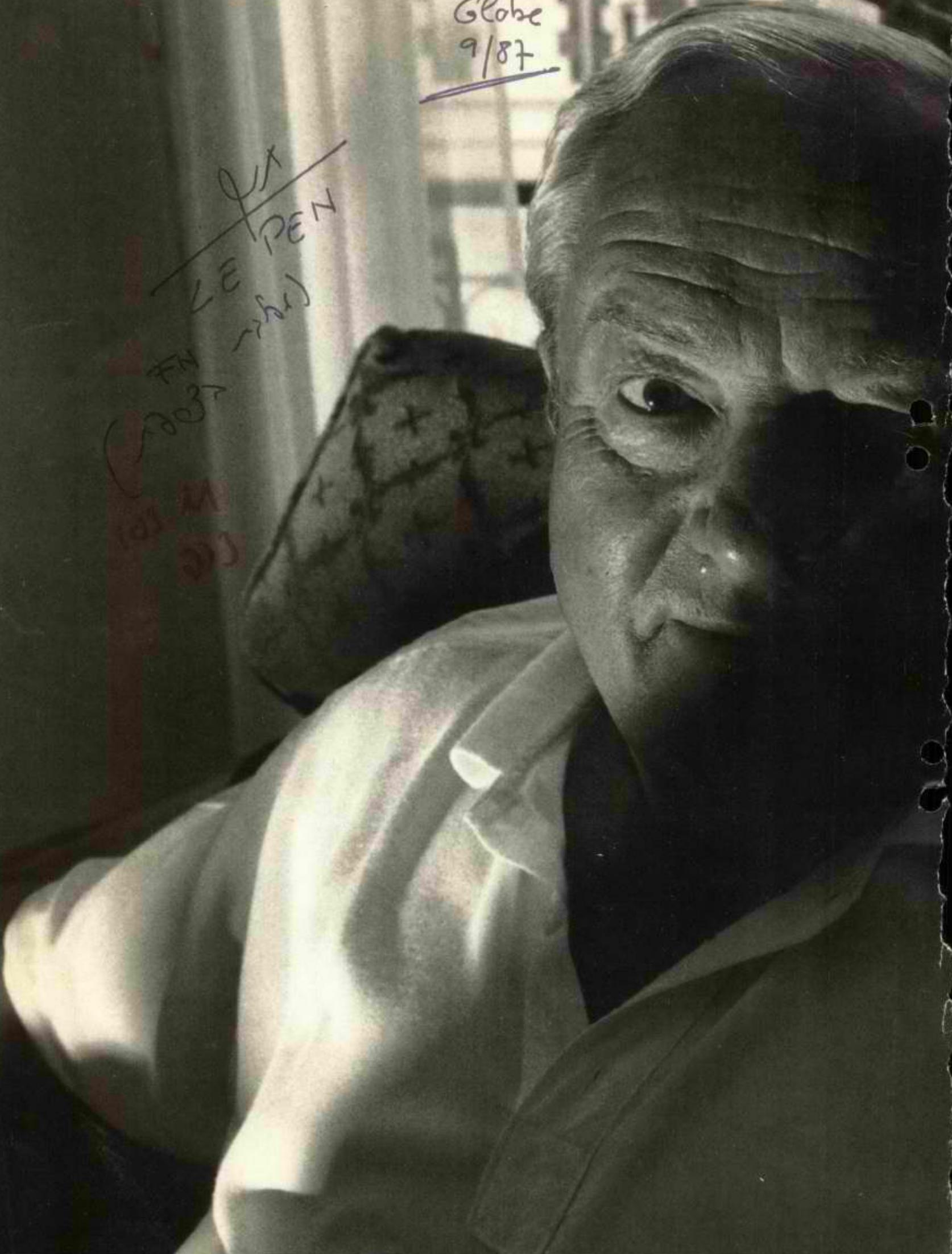
תפ: שהח, ממנכל, ממנכל, אירא, אירב, תכרצרה, אביטל, הסברה

8-44
235662 20 0192 001045

'Globe'
9/87

~~LE PEN~~

FN
2022
CC

C17®

JEANS & JEANSWEAR

MATA-HARI chez les fachos

Photos : VINCENT THIBERT

**Le Pen tel
qu'on ne
l'a jamais vu
ni entendu.
Séduit, il igno-
rait, et pour**

**cause, que Denyse Beaulieu notait
pour « Globe » ses confidences
inquiétantes. Le Pen dit enfin tout
haut ce qu'il pense tout
bas. Un document
politique accablant.**

Par DENYSE BEAULIEU

« N'oubliez pas que la Nature vous fit un con pour foutre avec les hommes, sa main forma du même jet le cœur qu'il faut pour les tromper. » Sade.

J'ai accepté, en guise de vacances, une mission tout à fait possible. M'introduire auprès de Jean-Marie Le Pen au cours de sa tournée des plages, afin de recueillir ses gestes et ses propos. L'aventure a tout le piquant d'un léger danger, et tout l'attrait d'une bonne action. Je me présente donc comme l'envoyée spéciale du *Devoir* de Montréal, ce qui est vrai – sans bien sûr leur parler de ma mission d'observation pour *Globe*. Il ne se méfierait pas d'une candide « petite cousine du Québec ». Quant au photographe qui m'accompagne, Vincent Thibert, il a le crâne rasé, ce qui lui suffit à prétendre à un air de famille.

Mardi 4 août, à la Trinité-sur-Mer Epais, ventru, plus rose que bronzé, la mèche platinée au vent, il accueille les journalistes au bout du quai, pour les mener en excursion aux îles d'Houat et d'Hoedic. Le ton est cordial, la pause assurée mais – chose qui ne cessera de m'étonner –, son unique œil bleu, enfoncé dans des replis de chair, ne regarde rien, qu'il fixe l'horizon en jouant les marins, qu'il se recueille au bénéfice exclusif des cameramen dans la chapelle de l'île ou qu'il pousse la chansonnette avec les pêcheurs en buvant du gros rouge à la guinguette locale. Il ne voit pas non plus les deux gamines métis qui lui tirent la langue, ni les adolescents qui scandent « *Le Pen, le pénis* ». Il est trop entouré pour que je l'aborde, j'attends donc qu'il vienne à moi. Et il vient, lorsque nous partageons sa vedette entre deux îles. Il ne parle d'abord qu'à Vincent. Il raconte des petites anecdotes pour journalistes gentils. Je ne prends la peine de ne dire qu'une chose et l'approche est faite.

Je le retrouve dans le jardin de sa maison natale... La glace est rompue. Il me prend par le bras fort affectueusement pour me guider au salon. Ses femmes, c'est-à-dire deux de ses blondes progénitures, s'affairent dans la cuisine. Il me débite le discours habituel sur le péril islamique et la dévitalisation de l'Occident. Je fais mine d'être convaincue par ses mauvais arguments en avalant un bâillement. Il m'interroge à son tour, et il s'étonne :

– Quel âge avez-vous ? Vous n'êtes pas mariée ? Vous n'avez pas d'enfant ?

– Il ne manquerait plus que cela ! Avoir un enfant sans être mariée ! Que diraient mes parents ?

Ma réponse le satisfait, plus, l'enchanté. Il me promet, en pressant paternellement ma main entre les siennes, de fréquents entretiens...

Tout Trinité-sur-Mer assiste au meeting du héros local : il y a bien 1 500 personnes sous le chapiteau (un succès très relatif). Le leader du Front fait son entrée, aux accents triomphants du chœur patriotique – et en VF – du *Nabucco* de Verdi. Il tient son public, plus de deux heures, sans lire son texte, sans flancher, rouge, suant dans sa chemise fantaisie de vacancier, qui forme contraste avec le costume-cravate des autres élus. Il tonne, menace, développe des plans économiques propres à séduire les petits-bourgeois qui l'écoutent, et qui se moquent avec lui d'un Fabius entendant « *judaique* » dans « *sidaïque* », preuve d'une « *perversion raciale* ». Son rictus déformant, tandis qu'il prononce ces mots, m'effraie. La perversion de Le Pen me paraît bien plus claire : il ne s'emporte jamais tant que lorsqu'il évoque ces masses grouillantes et copulantes qui se reproduisent sous le nez des Français, qui ne jouissent plus des Françaises... Gonflé à bloc, il conclut le meeting en entonnant *la Marseillaise*, tout en s'essuyant le museau rose et dégoulinant.

« Venez me rejoindre derrière le podium, après "la Marseillaise". Je laisserai des instructions à mon service d'ordre. Je vous enlève ! »

Mercredi 5 août, Concarneau

Je n'assiste à la conférence de presse du « président » que pour qu'il m'y voie, et pour glisser à l'un des membres de son entourage que mon photographe m'abandonne. Aussi, lorsque je l'appelle Le Pen, il m'offre, d'un ton obligeant et doux, de me prendre personnellement en charge. Je feins de croire, ravie, que c'est pour me faciliter le travail. « Venez me rejoindre derrière le podium, après la Marseillaise. Je laisserai des instructions à mon service d'ordre. Je vous enlève ! »

Après le meeting de Concarneau, je chemine discrètement vers l'arrière de la tribune. Le « président » étend un bras protecteur. Le garde du corps, Fred, qui nous pousse dans la CX grise, est une caricature de baroudeur, a des oreilles en chou-fleur, des épaules de déménageur. Le chauffeur aussi a l'air d'un « dur ».

**J'apprends ainsi que
« si Harlem Désir (que dans
ses discours
il appelle :
Jean-Philippe
Désir, dit Harlem),
a si bonne
presse, s'il reçoit
des subventions,
c'est qu'il
est à moitié
juif ».**

Quant à Le Pen, il s'éponge le front décidément et me sourit en soufflant. Un peu nerveuse, je joue la gaieté bavarde, jusqu'à ce que nous arrivions au relais de luxe où nous devons souper. Les compagnons du « président » nous attendent. Il n'y a qu'une femme parmi eux, celle du garde du corps – « *qui est plutôt un ami, d'ailleurs...* » – fanée mais encore affriolante, avec son soutien-gorge pigeonnant. Mon hôte l'installe à sa gauche, et me place à sa droite, du seul côté où il voit : « *Je ne l'ai pas fait exprès* », plaisante-t-il, pour la énième fois... L'œil de verre ne suit pas toujours l'autre : cela m'écœure légèrement. Le chef plaisante grassement en mâchonnant du saucisson dont il nourrit aussi l'énorme dogue noir du propriétaire. Il parle, avale du saucisson, parle, parle tout en n'écoutant pas et ne regardant rien, pas plus qu'au premier jour. Il raconte longuement une anecdote sur une carte postale reçue jadis par son père, une photo de la grille du 8, parc de Montretout, héritée depuis par le fils. Et tous de s'émerveiller de ce merveilleux présage... Il me raccompagne à mon hôtel, toujours escorté du chauffeur et du garde. Il est très gai et me chante à l'oreille des airs de corps de garde, de légionnaires et de marins. En retour, je lui fredonne *Carmen* : il est trop occupé à s'emparer de ma main (ou trop ignare) pour entendre l'avertissement que je lui lance...

Affalé sur la banquette, il se ressaisit, bombe le torse, il me demande si j'aime les Français.

– Mais tout dépend lesquels...

– Vous savez, la pub et le cinéma essayent de présenter une image du Français cosmopolite, petit, brun, frisé...

– Genre Michel Boujenah ?

– Oui, voilà. Un juif tunisien ! Vous vous rendez compte ! C'est une image fautive ! Ce n'est pas ça la France !

Comme je fais mine d'approuver, il se rassure, il saisit ma main tout entière. Nous arrivons chez moi avant qu'il ait gagné le poignet. Il me conduit à la porte, et me quitte en sifflotant un air de *Carmen*.

Jeudi 6 août. Moëlan-sur-Mer/Paimpol/Lannion

Il me rappelle vers 10 heures le lendemain matin. Il est guilleret et lourdement enjoué :

– Vous avez bien dormi ?

– (Moi, surprise par cette soudaine élégance) Affreusement. J'ai été dévorée par les moustiques. (Mais ça ne dure pas, l'élégance, avec cet homme-là. Tout de suite on s'embourbe.)

– Vous auriez dû rester avec nous, susurre-t-il. Vous auriez été dévorée par des Français !

Mon photographe, après m'avoir conduite au même relais que la veille, m'abandonne au « président ». Il m'attendra à la prochaine étape. Nous n'avons pas fait deux kilomètres, que Le Pen se saisit à nouveau de mes doigts. Une manie. Je feins de feindre de ne pas m'en rendre compte. Je l'entretiens du Canada. Je me force à lui sourire de temps à autre. Je tente en vain de l'intéresser à la déchristianisation du Québec afin d'éviter ses mains moites. Il me raconte une confidence de Trudeau (ex-Premier ministre du Canada), selon lequel Margaret, son épouse, aurait été corrompue par des services secrets dans le but de lui nuire. Il veut me parler de Pierrette, c'est clair. Il m'en parle.

– Elle a été corrompue par son amant, un écrivain qui devait

faire le « nègre » pour moi. C'était l'époque du Parlement européen, j'étais souvent absent. Il a séduit ma femme. C'est lui qui est derrière cette histoire de photos dont il espérait tirer beaucoup d'argent.

– Vous croyez qu'il pourrait y avoir quelqu'un d'autre derrière cette histoire, un complot de vos ennemis ?

Derrière la distance et la grandeur d'âme apparentes transparaît l'humiliation, l'amertume.

La trahison de Pierrette et ses poses dans *Playboy* servent la paranoïa originelle du « président ». Il vaut toujours mieux être la victime d'un puissant complot qu'être un cocu.

– C'est possible. J'y ai pensé. Je ne sais pas...

Il se renfrogne pendant un moment. Je relance la conversation en le mettant sur le sujet d'une de ses paranoïas préférées, celle des « *lobbies contrôlant les médias* ». J'apprends ainsi : « *Si Harlem Désir (que dans ses discours, il appelle Jean-Philippe Désir, dit Harlem) a si bonne presse, s'il reçoit des subventions, c'est qu'il est à moitié juif. Et qu'on tolère les frasques de Jean-Edern Hallier pour la même raison. Juif et Breton : un mélange indiqué...* » ! Et lui de m'expliquer que les juifs sont les « *nouveaux intouchables* » ; qu'on a le droit de critiquer tout le monde sauf les juifs ; que la liberté d'expression est bafouée quand il s'agit d'eux... On connaît la chanson.

Nous déjeûnons chez un député du Front. Il est tout de suite question du chèque en blanc fait par Gordji : « *La presse va encore utiliser ça contre nous... Oh, et puis l'argent n'a pas d'odeur ! La vertu nationaliste a ses raisons que la raison... Souvent, on ne sait pas. On n'est pas vraiment renseigné.* » Qu'il s'agisse de l'argent de Gordji, de l'identité du vandale qui, la veille, a lacéré les pneus de l'auto du journaliste de *l'Événement du jeudi* ; ou encore de l'assassin de ce colleur d'affiches communiste dont ils doutent qu'il soit des leurs : « *Un couteau, ce n'est pas le style de nos gars. Ils ont des matraques, du gaz lacrymogène, mais pas des couteaux.* » Difficile de le croire vraiment, avec cet air de vieux para qui couvre les conneries de ces chers petits si courageux, mais aussi si impulsifs.

On se laisse aller à quelques confidences. Ça fait du bien... le chauffeur me confie qu'il a menacé de tuer et de jeter à la Seine des Arabes qui auraient offert des bonbons à sa fillette : « *On les aurait retrouvés longtemps après, on aurait cru à un règlement de compte entre Arabes...* »

Je sommeille dans la voiture après le repas. Le « président », mon protecteur, m'installe d'office la tête sur sa paternelle épaule, en posant la main sur mes genoux, d'abord légèrement, puis plus hardiment, lorsqu'il me croit endormie. Mais bientôt, la digestion aidant, c'est lui que j'entends ronfler, sa grosse tête ballottant et me cognant mollement au gré du chemin. Nous sommes accueillis à l'hôtel de Paimpol par un député dont l'épouse, aussi députée, vient d'accoucher d'un septième

**« Si j'avais le choix,
j'aimerais mieux être envahi
par les
Allemands que
par les Arabes.
Au moins, eux,
ils avaient
Goethe, Schiller.
Les Arabes
n'ont jamais
rien fait de
mémorable... »**

de lui, me chuchote Le Pen, *chaque coup porte!* »

Vendredi 7 août, Paimpol/Bréhat

Le « président » part de nouveau en excursion : c'est encore pour être filmé. Il adore ça. Dans ces moments-là, il est docile, emprunté, prêt à tout pour plaire. Un tracteur tire la charrette où nous nous sommes entassés pour arriver à la maison d'un autre député du Front, qui vit dans l'île de Bréhat. Il doit être filmé, retirant des filets et des cageots de la mer. L'unique crabe accroché au filet est si petit qu'il est rejeté... Nous revenons au rivage afin que notre sujet passe son slip de bain. Il ne prend pas la peine de débarquer. Sans aucune honte pour sa lourde bedaine et ses varices, il se change, debout dans le hors-bord, entouré d'amis qui ne le dissimulent que fort mal. Il semble même ravi d'exhiber son postérieur national, obscène dans sa bonne humeur gauloise : « *Puisque tout le monde a vu mon cul dans « le Canard »!* » Il fait ensuite de la planche à voile : le journaliste l'interviewe dans cette posture. Même une chute ne l'empêche pas de terminer sa phrase... Sur le chemin du retour, je me rapproche du journaliste qui filme le documentaire. Il me dit : - Tu es dans le même hôtel qu'eux ? Fais attention, les fins de soirées sont parfois...

- Je vois. Jusqu'à présent, cependant, ma beauté n'a pour eux d'égale que mon intelligence...

- Autrement dit, tu es une pute.

- A ce point-là ?

- Oui, dit-il en souriant. Je souris aussi, ne sachant trop s'il me méprise ou me jalouse.

Je retourne au « président ». Il est en train de déclarer : « *Si j'avais le choix, j'aimerais mieux être envahi par les Allemands que par les Arabes. Au moins, ils avaient Goethe, Schiller. Les Arabes n'ont jamais rien fait de mémorable. Juste quelques fenêtres décorées...* » Visiblement très satisfait de ses barbotages nautiques, il se remet à chanter, et fait des cabrioles...

Le dîner, à Paimpol, est très gai. Le Pen se risque même à me fredonner l'hymne des SS à l'oreille, en me demandant d'un air coquin de deviner ce que c'est... On plaisante beaucoup, et grassement :

- Quand un petit enfant blanc meurt, raconte le photographe du Parti, il lui pousse des ailes et il devient un ange. Quand un petit enfant noir meurt, il lui pousse des ailes et il devient mouche !

enfant. On fait, bien sûr, le plus grand cas de cette exceptionnelle fécondité. Le Pen, d'abord vertueux, se fait immanquablement salace. L'organe, l'organique, il n'y a que cela, pour les faire frissonner, de peur ou de plaisir. On nage en pleine obsession sexuelle avec leurs histoires de « substance », substance française contre virus étranger grouillant : « *Méfiez-vous*

Le « président », pris d'un fou rire aigu, se tape violemment les cuisses. Il éprouve cependant le besoin d'ajouter : - Attention, n'oublie pas qu'il y a une journaliste ici !

- Je compte sur la loyauté de notre amie québécoise, assure le « président », tandis que je lui souris avec dévotion.

Un effort pour hausser le niveau de la conversation l'amène sur la littérature. Jacques Laurent est particulièrement adoré, depuis qu'interrogé sur Le Pen, il a répondu : « *Il est gros!* » Ça, Jean-Marie, pourtant « *blindé* » (*sic*), n'est vraiment pas prêt de l'oublier.

- Cette outre pleine de whisky, grogne l'intéressé, avec une hargne sans plus de retenue.

- Il a bien renié ses amis, celui-là, (renchérit son voisin) !

- Il nous a trahi. Sans remords. Et tout ça... pour avoir son siège à l'Académie, explique Le Pen... Maintenant qu'elle est contrôlée par les juifs, il a dû se mettre à plat ventre pendant des années pour se faire pardonner ses erreurs de jeunesse. Dire qu'il a le culot d'expliquer, histoire de faire plaisir à ses nouveaux amis les juifs, qu'on a rien compris dans son passé de hussard ; qu'il n'a jamais été un homme de droite, morale : il a été plébiscité avec enthousiasme par l'assemblée dégénérée et corrompue...

- Ça se passe comme ça à l'Académie ? dis-je, en feignant la consternation.

- Oui, bien sûr, ce n'est qu'un des nombreux exemples du terrorisme intellectuel d'aujourd'hui. Même à la Libération, on était moins sévère !

- Normal, il n'y avait presque plus de juifs.

- Bon, j'aime autant qu'il vous ait renié, celui-là. Ses livres me tombent des mains... Pouah, cette obsession des petites culottes...

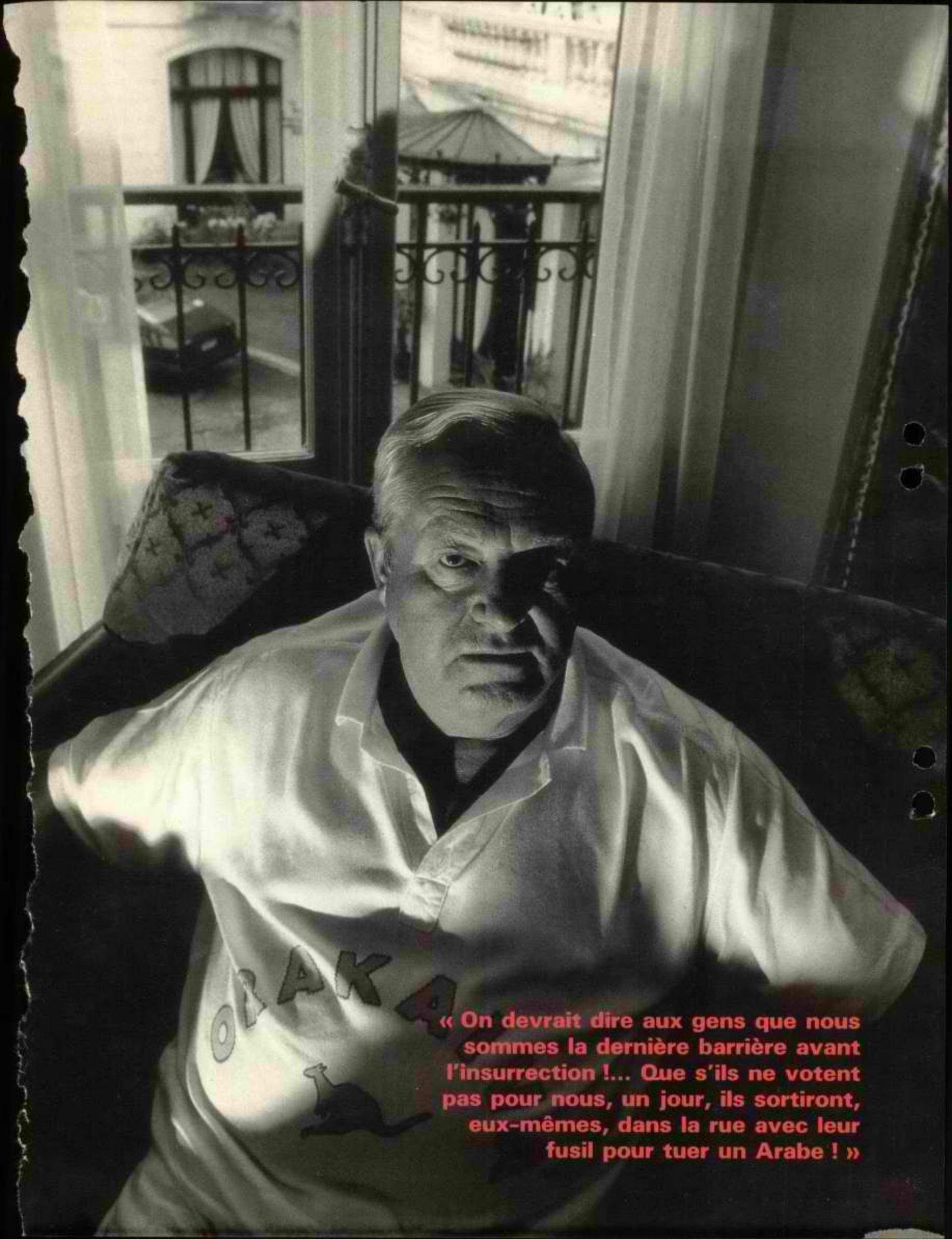
Sur ses paroles prononcées en ma direction, je prends congé, avant qu'il ne soit question des miennes.

Samedi 8 août, Saint-Malo/Dinard

Comme prévu, je vais réveiller le « président ». Il est visiblement présentable, un peu grotesque tout de même, avec cette veste de pyjama déformée, et cette taille moulée, boudinée plutôt, dans une serviette nouée. Un peu ridicule, le grand chef, au saut du lit, tout ébouriffé, bouffi, geignard. Je suis saisie d'une soudaine compassion pour l'héroïne Pierrette qui a dû supporter tant de petits matins avec lui. Un macho, côté coulisses ; rebondi, babouche et slip Eminence avec, à son chevet, un colt 38 toujours chargé. « *C'est mon petit frère* », dit-il avec tendresse. Je redoute de faire Eva Braun en diable, installée, que je suis, dans la voiture présidentielle. La main du grand homme est fermement posée sur ma cuisse. Il n'a visiblement plus l'intention de me laisser échapper... Pour faire diversion, je l'interviewe, magnétophone en main. Il se laisse un peu aller, à dire tout haut ce qu'il pense tout bas :

- Moi aussi, je suis pour la défense des droits de l'homme. Mais pas de n'importe quels hommes... Je suis un adversaire de cet égalitarisme forcené qui prétend réputer tous les hommes égaux. Ils le sont par rapport à un code de droits minimal, on n'a pas le droit de les faire souffrir, de les détenir...

La décadence, Jean-Marie lui doit tout. Là se trouve l'essentiel de son fonds de commerce. C'est le moment de lui servir un peu d'apocalypse, résultat garanti. Le thème « tout fout le

« On devrait dire aux gens que nous sommes la dernière barrière avant l'insurrection !... Que s'ils ne votent pas pour nous, un jour, ils sortiront, eux-mêmes, dans la rue avec leur fusil pour tuer un Arabe ! »

camp, tout va mal... » est connu, mais le roi des beaux a su en intellectualiser le *pathos*.

- La femme pervertie par le féminisme n'est plus à sa fonction naturelle... Et l'homme va devenir gris avec la fusion du melting-pot racial exprimant sous la houlette soit du dictateur soviétique, soit de big brother, des idées stéréotypées dictées par les ordinateurs.

L'ordonnance de ses idées à lui s'effiloche, il est décidément en plein délire paranoïaque. A l'« être androgyne », fruit d'un laxisme moral fomenté à coup sûr par les ennemis de l'Occident, il oppose des « hommes courageux » venus apporter le « message de salut ». Des hommes attaqués, bien entendu, par les lobbies « cosmopolites et homosexuels » qui régissent les médias, et qui le persécutent, lui, par un « racisme antifrançais. *L'Événement du Jeudi* et *Globe* lui paraissent avoir été spécialement créés à cet effet : « *J'ai refusé une interview à l'Événement parce que je ne veux pas donner à leurs lecteurs ma caution en acceptant de leur parler.* »

Nous déjeunons chez un ancien commandant de navire malouin. La conversation porte, comme souvent, sur quelques incidents raciaux. L'un des convives, un architecte, donne le ton :

- On devrait dire aux gens que nous sommes la dernière barrière avant l'insurrection !... Que s'ils ne votent pas pour nous, un jour, ils sortiront, eux-mêmes, dans la rue pour tuer un Arabe !

- Dites-leur plutôt le contraire..., précise Le Pen. Ils ont surtout la trouille d'être descendus, un beau jour, par un Arabe... La ratonnade n'est, pour cette compagnie de notables petits bourgeois, qu'une activité sportive pour jeunes nationalistes. A leur âge, on ne se salit pas les mains... Des Arabes (ennemis désignés), on passe aux juifs (ennemis plus sérieux et plus obsessionnels mais, jusque-là, évités). Le Pen affirme tenir d'un médecin ayant pénétré dans Buchenwald avant les Américains, que ces derniers y ont construit des fours crématoires pour justifier le nombre de morts avancés par les juifs. « *Si nous disions cela, aurait confié cet ami, dont Le Pen ne dit d'ailleurs pas ce qu'il faisait à Buchenwald, nous serions morts.* » Il raconte aussi que les SS n'entraient jamais dans les camps, régis par les déportés communistes qui, en tant que tels, étaient favorisés. A « preuve », un dîner de soixante couverts offert par Léon Blum, prisonnier, pour son mariage... Les femmes écoutent avec ravissement, les hommes renchérissent... Les juifs, apparemment, mettent plus en appétit que les Arabes.

Nous allons ensuite visiter le site du chapiteau, en plein territoire HLM. Une douzaine de personnes accueillent Le Pen avec une banderole : « *Le Pen hors de chez nous, tes discours, on s'en fout.* » L'offensé, furieux, bondit hors de la CX en gueulant : « *Balayez-moi ça !* » Son entourage, qui rêve d'en découdre avec les « cocos » se rue sur les protestataires. Le chauffeur m'ordonne de rester dans l'auto. Les fachos reviennent vite plutôt contents d'eux !

- On ne peut pas se laisser insulter comme ça ! Aujourd'hui, ils étaient dix, demain ils seront cinquante ! Il fallait leur montrer l'exemple tout de suite !

- Je me suis mêlé à eux, après. Ils ont tellement eu la trouille

quand on cognait qu'ils ne m'ont même pas reconnu. Le type au mégaphone a le bras tout bleu, cassé...

- On lui a enlevé le mégaphone ?

- Non, mais on a pris la banderole et on l'a déchirée.

- Il y avait deux gamines particulièrement vicieuses qui nous narguaient. Je leur ai collé une raclée...

- Moi, j'ai de la couenne de bolcho sous les ongles !

- Heureusement que ça ne s'est pas passé ce soir, devant les journalistes.

Manifestement, je n'en suis plus une pour eux. Je suis un peu des leurs. De la famille. Le Pen me rejoint, après avoir copieusement injurié les organisateurs locaux, ce qui lui a rendu sa bonne humeur. Il me confie : « *Je leur ai dit de leur tordre la viande...* » Sa main s'égare un peu dans l'échancrure de ma robe. Je fais mine de craindre les regards « *Il y a des vitres noires, personne ne peut nous voir...* » Il interrompt cependant ses entreprises pour écouter les informations. Un enseignant allemand a été condamné à la prison pour avoir enseigné qu'Auschwitz n'existait pas. Il est scandalisé par ce cas parmi tant d'autres, de « terrorisme intellectuel ». Ah, ce « diktat juif » qui n'hésite pas à bafouer la démocratie... !

Je parais au dîner en imper kaki.

- Vous êtes en tenue de combat, plaisante Le Pen.

- C'est que je suis agent secret !

Je n'ai pas pu me refuser ce plaisir... Après le meeting, Le Pen me prend à part pour me suggérer de « travailler » un peu le lendemain au petit déjeuner. « *Nous n'avons pas encore parlé de l'homme. Vous devriez le connaître sur le bout des doigts...* »

Dimanche 9 août, Dinard

Il me tutoie, maintenant, ce qui donne à cette troisième interview un ton presque amical. Je dois m'en convaincre, malgré

toutes les horreurs supportées au cours de cette mission impossible, malgré la promiscuité douloureuse, malgré les moments de découragement. Cette fois, il veut parler de « l'homme Le Pen ». Il veut m'épater, avec sa virilité de marin breton choisi par l'Histoire, avec sa certitude d'avoir la « baraka », avec son destin balayant tout sur son passage. Il fait le beau. Il rentre son ventre, plus rose que jamais. Quand je lui parle de sa réputation d'« affreux macho », il est aux anges, mais se défend poliment en invoquant son enfance parmi les jeunes et les veuves, ses filles blondes et son héroïne Jeanne d'Arc. Une fois sa tirade terminée, il a l'air brusquement abattu, fatigué, amer. Il me reparle de sa femme. Il ne triche plus, époux ordinaire et meurtri.

Je préfère couper court à ses confidences. Je sais trop ce qu'il y a d'insoutenable dans le phénomène Le Pen, ce n'est ni sa cruauté, ni son passé de tortionnaire, ni même ses clandestines nostalgies nationalo-socialistes ; mais c'est plutôt le mâle ordinaire, banalisé, acceptable, qu'il symbolise et propage.

Je me sens à mon tour amère... Ce n'est que lorsque mon photographe, revenu me chercher, me chuchote qu'un des agents de sécurité lui pose trop de questions, que je me ressaisis. Nerveux, nous filons comme si nous devions semer des poursuivants. Puis, brusquement, nous éclatons de rire, secoués jusqu'aux larmes d'avoir dû feindre si longtemps, triomphant d'y être parvenus... J'ai glissé dans mon portefeuille le numéro personnel du « président » : son cadeau d'adieu... ■

**Il me chante
à l'oreille des airs
de corps de
garde,
de légionnaires...
Le Pen se risque
même à me
fredonner l'hymne
des SS !**

נכנס

בלמש

חידוש: 16016/9

אל: המשרד

ט-ל: לונדון, נר: 276, תא: 230987, זח: 1400, דח: מ, ט, ג: ב

נד: א

103.11
333

(9)

בלמש/מידוי

אל: מנהל אירופה 1

וע: מרים

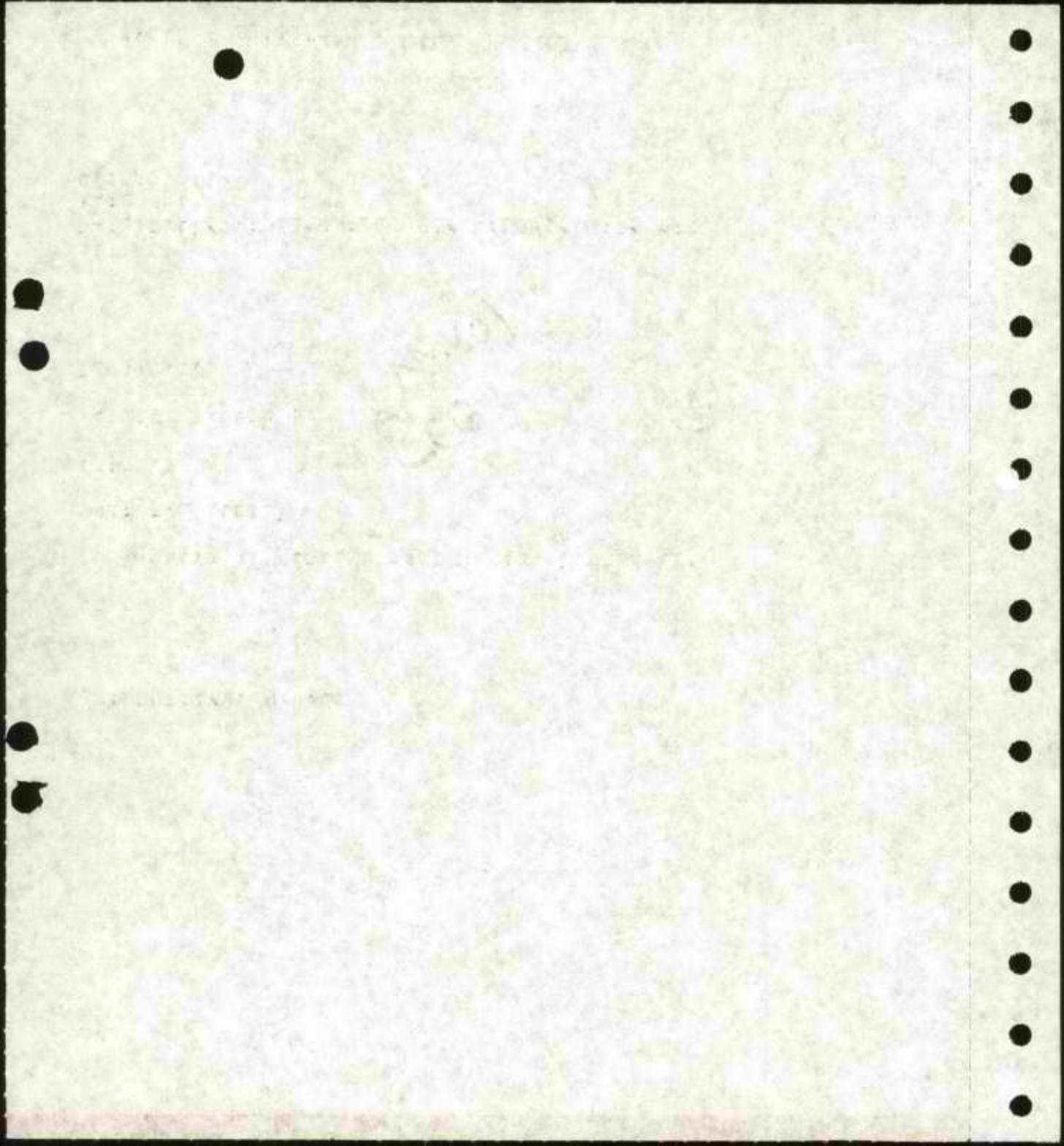
טאת: הצייר לונדון

שרמן הודיע על ביטול הרשעתו של לה-פן ובלקפול.

רביב

הפ: ממנכ"ל, אירא, אירב

משרד החוץ - מחלקת הקשר

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמרר

**
**
**
**
**

חרוזם: 9,14231

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 239, תא: 210987, זח: 1600, דח: מ, סג: ש

נד: @

103.11

שמור/מידוי

אל: אירופה 1

320

העמק: עגור-ציר / מרום

מאח: לונדון/השגריר

לה פן-שרמן

אתמול התקשר אלי שרמן ואשר את קבלת מכתבי אליו (מברק הציר 215 מ-18.9.87) ביקש להיפגש איתי דחופה במאמץ לשכנעני בצוקת זרבו. אמרתיו שאין טעם לפגישה. אמר שלקראת סוף השנה הוא ירצה לזקור בארץ בקשר לכל האירוע.

אבנר.

05

תפ: שהח, זרהמ, מנכל, ממנכל, אירא, אירוב, תפרצות

1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025

12881

תאריך : 18.09.87 **נושד החוץ-מחלקת הקשר**

שמור

נכנס **
**
**
**

חידום: 12881/9

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 215, תא: 180987, זח: 1600, דח: מ, טג: ש
נד: 8

9.

103.4
נכנס

שמור/מידי

אל: אירופה 1

זע: שגריר, ציר-פריס

מאת: הציר לונדון

בתשובה לעלן: נר 271

לה פן - שומן

להלן נוסח מכתב שהשגריר שיגר אתמול לסיר אלפרד שרמן:

I HAVE FOLLOWED WITH A GOOD DEAL OF ANXIETY
THE DEVELOPMENTS RELATING TO THE INVITATION TO LE
PEN TO ADDRESS A MEETING IN BLACKPOOL.

IN VIEW OF HIS LATEST REMARKS ON "THE HISTORICAL
DETAIL" OF THE GAS-CHAMBERS I CANNOT IMAGINE THAT
YOU WOULD WISH TO ASSOCIATE YOURSELF WITH THIS
MAN.

רביב

רות

תפ: שהח, רהמ, מנכל, ממנכל, אירא, אירב, תפוצות

OFF

1000

STATION
THE
STATION
STATION

STATION
STATION
STATION
STATION
STATION
STATION
STATION

M. 201
806

I HAVE FOLLOWED WITH A GOOD DEAL OF ANXIETY
THE DEVELOPMENT RELATIVE TO THE INVITATION TO BE
GIVEN TO ADDRESS - METALWORK IN THE WORLD
IN VIEW OF HIS EARLIER REMARKS ON THE HISTORICAL
DEVELOPMENT OF THE GAS-FLAMMERS I SHOULD WISH
YOURSELF WISH TO ASSOCIATE YOURSELF WITH THIS
VIEW

END

END

STATION

נכנס

בלמס

חוזם: 9,12947

אל: המשרד

מ-: פריט, נר: 285, תא: 180987, זח: 1800, דח: מ, טג: ב

נד: 6

בלמס/מידוי

103.11

אל: אירופה 1

3 כפ

דע: הסורה, תמוצות

מאח: הסורה פריט

LE PEN התבטאויות

להלן עיקר זכרי מנהיג "החזית הלאומית" במסיבת עיתונאים שקיים הבוקר בבנין האסיפה הלאומית:

QU'AI JE DONC DIT A RTL QUI PUISSE JUSTIFIER CETTE
 VERITABLE CHASSE A L'HOMME OLIVIER MAZEROLLE
 -MAVAIT POSE LA QUESTION+ CONSIDEREZ VOUS QU'IL
 YA EU UN GENOCIDE JUIF DANS LES CHAMBRES A GAZ ,
 J'AI REPONDU ,IL YA EU BEAUCOUP DE MORTS*DES CENTAINES
 DE MILLIERS PEUT-ETRE DES MILLIONS DE MORTS JUIFS
 ET AUSSI NON-JUIFS+. CETTE REPONSE ETAIT CLAIRE
 ET POUR DES GENS DE BONNE FOI, NE LAISSAIT PLANER
 AUCUN DOUTE SUR CE QUE JE PENSE DU MATYRE DU PEUPLE
 JUIF D'EUROPE PAR LES NAZIS ET SUR LA CONDMANATION
 QUE JE PORTE SUR CE CRIME.

NEGLIGEANT CELA, MES ENNEMIS ET AVEC QUELLE FUREUR, M'ONT
 FAIT GRIEF D AVOIR DIT QUE LES CHAMBRES A GAZ
 ETAIENT UN+DETAIL DANS L HISTOIRE DE LA DEUXIEME
 GUERRE MONDIALE+FEIGNANT DE CROIRE QUE CE MOT

RECEIVED
DEPARTMENT
OF THE ARMY
WASHINGTON, D.C.

TO: THE SECRETARY
OF THE ARMY
WASHINGTON, D.C.

100-101
200

YOUR OFFICE IS REQUESTED TO ADVISE THE
APPROPRIATE AGENCIES OF THE RESULTS OF THE

ATTENTION IS DRAWN TO THE FACT THAT THE
RESULTS OF THE INVESTIGATION CONDUCTED BY
YOUR OFFICE ON THE MATTER OF THE
ALLEGED VIOLATION OF THE
PROVISIONS OF THE
MILITARY DISCIPLINE ACT
BY THE
SERVANTS OF THE
ARMY
ON THE
DATES
AND AT THE
PLACES
HEREIN
RECORDED
AND
INDEXED
AS
FOLOLO
AND
AS
FOLOLO

YOUR OFFICE IS REQUESTED TO ADVISE THE
APPROPRIATE AGENCIES OF THE RESULTS OF THE
INVESTIGATION CONDUCTED BY YOUR OFFICE
ON THE MATTER OF THE ALLEGED VIOLATION
OF THE PROVISIONS OF THE MILITARY
DISCIPLINE ACT BY THE SERVANTS OF THE
ARMY ON THE DATES AND AT THE PLACES
HEREIN RECORDED AND INDEXED AS
FOLOLO AND AS FOLOLO

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

ETAIT EMPLOYE DANS UNE ACCEPTION FEJORATIVE. IL S
AGIT LA D'UN PROCEDE HABITUEL DU TERRORISME INTELLECTUE
L QUI A COURS CHEZ NOUS. DANS NON ESPRIT ET DANS
TIOS LES DICTIONNAIRES, DETAIL+SIGNIFIE PARTIE D
UN TOUT+OR LA DEXIEME GUERRE MONDIALE DJRA 6 ANS*ELLT
MIT AUX PRISES DES CENTAINES DE MILLIOJN D'HOMMES
ET FIT PLUS DE 50 MILLIONS DE MORTS, DONT 35 MILLIONS
D EUROPEENS LAISSAT DEPUIS LA MOITIE DE L EUROPE
SOUS LA BOTTE SOVIETIQUE. CHACUN DE CES ELEMENTS
SI MEURTRIER SI ATROCE QU'IL AIT ETE FUT UN ELEMENT
DE CETTE IMMENSE TRAGEDIE HUMAINE. LES CAMPS DE
CONCENTRATION OU MOURURENT PAR MILLIONS JUIFS, TZIGANES
/ CHRETIENS ET PATRIOTES DE TOUTE L EUROPE ET LES
METHODES EMPLOYEES POUR METTRE A MORT LES DETENUS: PENDA
ISONS FUSILLADES PIQUES, CHAMBRES A GAZ, TRAITEMENT
INHUMAINS, CONSTITUERENT UN CHAPITRE, UNE PARTIE
UN DETAIL DE L HISTOIRE DE LA DEUXIEME GUERRE MONDIALE
COMME EN TEOIGNENT TOUS LES OUVRAGES GENERAUX
QUI Y FURENT CONSACRES.

LES HURLEMENTS ET ANATHEMES DONT JE SUIS L OBJET
LA MALEDICTION DERNIERE ET MORTELLE DONT ON VEUT
ME FRAPPER EN ME MARQUANT DU FER DU RACISME DT
DE L ANTISEMITISME TOUT CELA VISE UN BUT EXTREMEMENT
PRECIS QUI CONSISTE A M EMPECHER D EXPRIMER L ANGOISSE
DE MILLIONS DE FRANCAIS DEVANT L ETAT DE LA
FRANCE DE LES INVITER AU SURSAUT ET D ETRE LE PORTEUR
DE LEURS ESPERANCES -- ALORS, COMME POUR ATTEINDRE
CE BUT ET FRAPPER LE FRONT NATIONAL ET MOI- MEME
IL EXISTE UN ARME ABSOLUE, L ACCUSATION DE RACISME
ET D'ANTISEMITISME, ON L A DEGAINEE EN PRENANT PRETEXTE
DE RACISME ET D ANTISEMITISME, ON L A DEGAINEE EN
PRENANT PRETEXTE DE O PROPOS RADIOPHONIQUES QUE
J AI TENUS ET EN ME TRANSFORMANT EN GRAND SATAN
DE LA POLITIQUE FRANCAISE.

AU SIGNAL L APPAREIL DE LA GAUCHE S EST MIS EN
BRANLE ENTRAINANT DANS SON SILLAGE UN CERTAIN NOMBRE
DE GOGOS DE LA MAJORITE. CE N EST PAS LA PREMIERE
FOIS QUE DE TELLES CAMPAGNES SONT ORCHESTREES
CONTRE MOI ET LE FRONT NATIONAL, CE FUT LE CAS LORS
DE L ATTENTAL CRIMINEL DE LA RUE COPERNIC OU+L*EXTRME

STATIONERY AND PRINTING COMPANY
1000 EAST 10TH AVENUE
DENVER, COLORADO 80202
TELEPHONE 333-1111
FACSIMILE 333-1111
CABLE 333-1111
MAILING LIST
1000 EAST 10TH AVENUE
DENVER, COLORADO 80202
TELEPHONE 333-1111
FACSIMILE 333-1111
CABLE 333-1111
MAILING LIST

STATIONERY AND PRINTING COMPANY
1000 EAST 10TH AVENUE
DENVER, COLORADO 80202
TELEPHONE 333-1111
FACSIMILE 333-1111
CABLE 333-1111
MAILING LIST
1000 EAST 10TH AVENUE
DENVER, COLORADO 80202
TELEPHONE 333-1111
FACSIMILE 333-1111
CABLE 333-1111
MAILING LIST

STATIONERY AND PRINTING COMPANY
1000 EAST 10TH AVENUE
DENVER, COLORADO 80202
TELEPHONE 333-1111
FACSIMILE 333-1111
CABLE 333-1111
MAILING LIST
1000 EAST 10TH AVENUE
DENVER, COLORADO 80202
TELEPHONE 333-1111
FACSIMILE 333-1111
CABLE 333-1111
MAILING LIST

משרד החוץ-מחלקת הקשר

-DROITE+FUT DESIGNEE PAR LA CLASSE.
POLITICO-MEDIATIQUE A LA VINDICTE PUBLIQUE UN AN
PLUS TARD.ON ANNONCAIT DISCRETEMENT QUE LES TUEURS
ETAIENT DES PALESTINIENS: DES INNOCENTS AVAIENT
ETE LYNCHES VITRIOLÉS.BATTUS,INSULTES LE JUGEMENT
TEMERAIRE AVAIT DEBOUCHE SUR L'INJUSTICE.

2) AI-JE DIT AUTRE CHOSE ET HONNETEMENT,CELA JUSTIFIE
T-IL LE PROCES DE SORCIER QUE L'ON ME FAIT DANS
LA PRESSE ECRITE PARLEE ET TELEVISEE?ET QUI AURA
LA LOYALTE ET LE COURAGE DE RECONNAITRE S'ETRE
OU AVOIR ETE TROMPE OU AVOIR TROMPE LES AUTRES ?.
DEUX IDEOLOGIES TOTALITAIRES ET ANTI RELIGIEUSES
LE COMMUNISME ET LE NATIONAL-SOCIALISME,D'AILLEURS
ALLIEES AU DEBUT DE LA DEUXIEME GUERRE MONDIALE
ONT CREE L'ABOMINABLE SYSTEME DES CAMPS DE CONCENTRATION
- L'UN D'EUX A DISPARU DEPUIS 42 ANS,L'AUTRE LE
COMMUNISME,CONTINUE DEPUIS 70 ANS A FAIRE REGNER
SUR LE MONDE LA MISERE,L'OPPRESSION LA TERREUR
ET LA MORT. CERTES LES CRIMES DES UNS N'EFFACENT
PAS CEUX DE AUTRES,MAIS LES CRIMES NAZIS APPARTIENNENT
AU PASSE ALORS QUE LES CRIMES COMMUNISTES APPARTIENNEN
T AU PRESENT ET HELAS A L'AVENIR. J'AI PERDU NON
PERE MORT POUR LA FRANCE,PENDANT LA GUERRE,JE SAIS
DONC LE PRIX DE SANG ET DES LARMES,JE COMPATIS
A LA DOULEUR DE TOUS CEUX QUI ONT VU DISPARAITRE
DES ETRES CHERS DANS LA TOURMENTE. JE VOUDRAIS
DIRE AUX JUIFS FRANCAIS,MES COMPATRIOTES OU'ON A
TENTE D'EFFRAIER PAR CETTE CAMPAGNE MENSONGERE,QUE
JE NE LES CONFONDS PAS AVEC CEUX QUI PRETENDENT
PARLER EN LEUR RACE OU LEUR RELIGION.

עד כאן, דודן. ==

חפ: שהח, רהמ, מנכל, ממנכל, אירא, אירב, תמרצות, אביטל, מעת, הסברה

THESE ARE THE RESULTS OF THE
ANALYSIS OF THE SAMPLES
COLLECTED AT THE SITE
ON 10/10/68. THE RESULTS
INDICATE THAT THE
CONCENTRATIONS OF THE
VARIABLES ARE AS FOLLOWS:

1. pH: 7.2
2. ALKALINITY: 120 mg/L
3. TOTAL SOLIDS: 150 mg/L
4. TOTAL DISSOLVED SOLIDS: 100 mg/L
5. TOTAL SUSPENDED SOLIDS: 50 mg/L
6. CHLORIDE: 100 mg/L
7. SULFATE: 50 mg/L
8. NITRATE: 10 mg/L
9. NITRITE: 5 mg/L
10. AMMONIA: 2 mg/L
11. PHOSPHATE: 1 mg/L
12. IRON: 0.5 mg/L
13. ZINC: 0.2 mg/L
14. COPPER: 0.1 mg/L
15. CADMIUM: 0.05 mg/L
16. LEAD: 0.02 mg/L
17. MERCURY: 0.01 mg/L
18. SILICA: 10 mg/L
19. SILICIC ACID: 5 mg/L
20. BORON: 1 mg/L
21. FLUORIDE: 0.5 mg/L
22. MANGANESE: 0.1 mg/L
23. COBALT: 0.05 mg/L
24. NICKEL: 0.02 mg/L
25. CHROMIUM: 0.01 mg/L
26. MANGANESE DIOXIDE: 0.5 mg/L
27. IRON DIOXIDE: 0.2 mg/L
28. ZINC DIOXIDE: 0.1 mg/L
29. COPPER DIOXIDE: 0.05 mg/L
30. CADMIUM DIOXIDE: 0.02 mg/L
31. LEAD DIOXIDE: 0.01 mg/L
32. MERCURY DIOXIDE: 0.005 mg/L
33. SILICIC ACID: 5 mg/L
34. BORON: 1 mg/L
35. FLUORIDE: 0.5 mg/L
36. MANGANESE: 0.1 mg/L
37. COBALT: 0.05 mg/L
38. NICKEL: 0.02 mg/L
39. CHROMIUM: 0.01 mg/L
40. MANGANESE DIOXIDE: 0.5 mg/L
41. IRON DIOXIDE: 0.2 mg/L
42. ZINC DIOXIDE: 0.1 mg/L
43. COPPER DIOXIDE: 0.05 mg/L
44. CADMIUM DIOXIDE: 0.02 mg/L
45. LEAD DIOXIDE: 0.01 mg/L
46. MERCURY DIOXIDE: 0.005 mg/L

--- 10/10/68 ---

--- 10/10/68 ---

12881

משרד החוץ-מחלקת הקשר 18.09.87

שמור

נכנס

**
**
**
**

חוזם: 9,12881

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 215, תא: 180987, זח: 1600, דח: מ, סג: ש

נד: 8

103.11

320

שמור/מידוי

אל: אירופה 1

זע: שגריר, ציר-מריס

מאח: הציר לונדון

בתשובה לעלן: נר 271

לה פן- שומן

להלן נוסח מכתב שהשגריר שיגר אתמול לסיר אלפרד שרמן:

I HAVE FOLLOWED WITH A GOOD DEAL OF ANXIETY THE DEVELOPMENTS RELATING TO THE INVITATION TO LE PEN TO ADDRESS A MEETING IN BLACKPOOL.

IN VIEW OF HIS LATEST REMARKS ON "THE HISTORICAL DETAIL" OF THE GAS-CHAMBERS I CANNOT IMAGINE THAT YOU WOULD WISH TO ASSOOCIATE YOURSELF WITH THIS MAN.

רביב

רוח

תפ: שהח, רוחמ, מנכל, ממנכל, אירא, אירב, תפוצרת

1954

1954

TO: DIRECTOR
FROM: SAC, NEW YORK
SUBJECT: [Illegible]

103-11
806

RE: [Illegible]
[Illegible]
[Illegible]
[Illegible]
[Illegible]

RE: [Illegible]

I HAVE FOLLOWED UP THE MATTER AND HAVE
BEEN ADVISED THAT THE MATTER IS BEING
HANDLED BY THE [Illegible]

THE MATTER IS BEING HANDLED BY THE
[Illegible] AND I WILL BE IN CONTACT
WITH YOU TO ASSOCIATE YOURSELF WITH THIS

Yours
[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

CHICAGO, ILL.

1950

LIBRARY

CHICAGO, ILL.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

פאריס, כב' אלול תשמ"ז
16 ספט' 1987

(Handwritten signature and scribbles)

אל: מיקי בבלי, מנהל אירופה 1
מאת: עתונות, פאריס

103-4
קיש
הנדון: : לה-פן

רצ"ב חומר נוסף בנדון. ראה נא במיוחד ה "תרגיל"
שעשו לו ב- GLOBE.

בברכה
קיש-11
יוש עמישב

תחזות בצרפת נגד להיפן שאמר כי "תאי הגאזים היו פרט שווליי"

7.3.77

מנהיג "החזית הלאומית" הימנית קיצונית הוסיף: "לא אמרתי שתאי הגאזים לא היו קיימים, אלא שלא ראיתי אותם במו עיני" □ השגריר סופר: הדברים מהווים סכנה לאנושות כולה, לא רק ליהודים

46.9 י"ג
מאת כתבי סוכנויות הידיעות בפריז -

השר הצרפתי לטובות האו"ם, קלוד מאלהורה, הצטרף לסבני התבטאויותיו של מנהיג "החזית הלאומית" הימנית קיצונית, דאן-מארי להיפן, שאמר כי תאי הגאזים במחנות ההשמדה היו, פרט שווליי בהיסטוריה של מלחמת העולם השנייה, וכי פרט זה עדיין נתון לזיכורה בין היסטוריונים. להיפן אמר ערו: "לא אמרתי שתאי הגאזים לא היו קיימים, אלא שלא ראיתי אותם במו עיני".

להיפן הייב לשלם מבחינה פוליטית על ידיעותו הבלתי נסבלות, אמר השר מאלהורה, בצדקה ככלות זיה. אין כל דבר משרה בין חברה רימוקסית, לבין ידיעותיהם של ההוגים הימנים קיצוניים. מי יכול לטעון שתאי הגאזים היו פרט שווליי, אם לא מי שמעוניין לסמך זה וישכח, אמר השר הצרפתי.

שגריר ישראל בצרפת, עובדיה סופר, ממה אתמול על דברי להיפן. הוא אמר כי דברים אלה מהווים סכנה ועל כן לאנושות כולה, לא רק ליהודים.

החזית הלאומית של להיפן איננה מסלנה ויערה וחזרת השיבות. כוונה עולה על כוונה של המפלגה הקומוניסטית הצרפתית. היא זכתה ביותר מ-10 אחוזים מהקולות בבחירות לפרלמנט, שנערכו במאוס אשתקד, ויש לה 33 נציגים בפרלמנט.

דבריו של להיפן עוררו גל מתואת בצרפת ומחוצה לה. מוכרי הליגה לזכויות האדם הוקיע את הדברים, וכן גם אירגון הסטודנטים היהודיים ונציגי אירגונים רבים אחרים. יזר האספה הלאומית הצרפתית, ז'אק שאנדרלן, מס, שלחם בשורת המחללה האנטישמית במלחמת העולמית השנייה, אמר כי דברי להיפן עוררו בו חלילה מנהיגים סוציאליסטים ואירגונים אנטי-ציונים שונים הצטרפו לביקורת על המנהיג הימני הקיצוני.

איגוד הסטודנטים היהודיים ציין אתמול בתודעה לעיתונות, כי דברי הפוליטיקאי הצרפתי הוסיפים את הגישה האנטישמית של ז'אק מארי להיפן ומסלנתו.

יש לציין כי דובר מדינתו, היסטוריון רוזוויילט, שטען כי במהלך המלחמה העולמית לא בוצע רצח כנגד היהודים, נידון ב-1981 לטלושה חודשי מאסר על-תנאי ולקנס, לאחר שנמצא אשם בהשמדה נוצנית.

Arms scandal rocks the Fiat empire

By WILLIAM SCOBIE

There is fear and trembling this week in Italy's "Valley of Guns," a lush, green 40-kilometre stretch of the Lake District running from Gardone to Brescia, heart of the country's \$5 billion a year arms industry.

Here in Val Trompia, 90 per cent of Italian weaponry for export is made, in factories small and large - from the famous Beretta works (founded 1526) to sophisticated groups such as Valsella Meccanotecnica SPA of Brescia, which specializes in naval mines - large numbers of which are thought to be bobbing in the waters of the Persian Gulf, awaiting the arrival of their next target, the Italian Navy.

Italy's parliament voted last week to send a task force of minesweepers and frigates to protect ships.

With the arrest last week of illegal arms dealing charges of Valsella's chairman, Ferdinando Borletti, his son, Giovanni, and 30 other suspects - including two Mafia bosses - Brescia's arms tycoons are asking: who will be next?

father and son stoutly maintained their innocence.

The prosecutors charge that in at least two major deals, Valsella knew that its consignments were travelling by the "triangle system." The weapons, with a legal end-user certificate, are shipped to some country outside Italy's embargo laws. Then - after money has changed hands - they travel on, to the Gulf.

Judge Lama's investigators accept that official papers say that a 1986 shipment of 30,000 mines was destined for the Nigerian Army, but they charge that these mines ended up in Iran, after passage through Syria. The satisfied customers then placed a fresh order for another two million sea and land mines.

A Barcelona firm called Boviga formed the apex of the next triangle. Payment was arranged through Swiss banks, and again the mines found their way through Syria to Iran. Investigators say they have proof that Valsella executives knew the ultimate destination of the arms.

That "proof" - at least the crucial part of it - was found, the state claims, in dozens of documents abandoned in a hotel room by the mysterious middleman and prime mover in these and other arms deals, one Aldo Anghessa.

On September 2, Anghessa, 45, a playboy wheeler-dealer with a chequered past, was in the Adriatic port of Bari, on Italy's heel, awaiting the arrival of a rickety Lebanese cargo ship the Boustany. Also waiting were Italian customs, police and carabinieri.

The customs got there first. On board, hidden among tons of scrap metal and in secret compartments in the hull was found a stack of weapons that included Soviet grenade-launchers, anti-tank bazookas, an American-made anti-helicopter missile, plus various guns, anti-personnel mines and missiles of Italian manufacture. These, said the police, had been sold originally to Iran through the triangle system, and were now on their way back to equip Middle Eastern terrorists in Italy and across Europe.

What police had not expected to find aboard Boustany I was the cache of drugs: 55 pounds of hashish and four-and-a-half pounds of pure heroin, worth several million dollars and clearly destined for the Mafia.

It was the first time officials had uncovered proof positive of long suspected Mafia involvement in underground arms running. The two trades run in tandem, and for the past 18 months, since the Rome airport massacre that left 13 dead, state prosecutors have been following up suspected links between the Sicilian drug smugglers and the Mid-

Italian warships leave for the Gulf yesterday; Fiat Chairman Gianni Agnelli. (Reuters)

A bizarre network of international arms peddlers, bribed officials, Iranian terrorists and gun-and-drug smugglers.

State prosecutor Augusto Lama, head of a vigorous investigation into the arms traffic, sees it as only the tip of the iceberg.

The Valsella affair, exposing a bizarre network of international arms peddlers, bribed officials, Iranian terrorists and Mafioso gun-and-drug smugglers has shocked Italy, sparking calls for tough new laws on arms exports and the firing of Ministers who oversee such sales.

It has also spread dismay in the Turin boardrooms of Fiat, which controls 50 per cent of Valsella. Gianni Agnelli's industrial empire, freshly escaped - at some cost - from its unhappy partnership with Gaddafi's Libya, has no wish to be entangled in this new aid-the-terrorists scandal.

Fiat quickly tried to distance itself from its subsidiary by saying that it was "not involved in the running of Valsella and knows nothing of arms shipments to countries at war."

The state prosecutor's response was that Fiat should have known. Arms tycoon Borletti, 65, is a Fiat director.

"The Valsella group actually put in a formal request to the government last February for a huge increase in mine production - some two million," said a prosecution official. "Where did Fiat chiefs imagine they were going?"

The Borlettis are one of Milan's best-known society families. Ferdinando, present patriarch of the dynasty, is a long-time friend of the Agnellis, with many powerful political allies.

Under questioning in a Tuscan jail all last week by state prosecutors,

dle Eastern arms buyers. The Rome slaughter has always been considered the work of the Abu Nidal gang, and Italian police believe the same group was awaiting the current shipment.

The other coup of the week was the evidence left by the shady Anghessa, who was in touch by radio with the Boustany I when it entered Italian waters. Investigators say that the documents left in his hasty flight from a room in Bari's Windsor Hotel provided ample evidence that Valsella knew that its mines were bound for Syria.

But was Anghessa a double agent? Anghessa, who holds Italian and Swiss passports and conducts his business in fluent English, has been widely identified as a Swiss police informer - which Swiss officials deny. It is known that he "escaped" some years ago from a Swiss jail, where he was serving time for fraud, then reappeared in Lebanon, with every sign of affluence, offering to arrange arms deals for interested groups in interesting ways.

That Anghessa was in regular contact with executives of Valsella is reportedly proved by police wiretaps. He must have known that Valsella had been badly hit by Italy's ban on sales to Iran and Iraq three years ago. According to a Fiat spokesman, Valsella's sales are still

dwindling, from \$18.6 million last year to a predicted \$3m. in 1987, yet only last February the company asked Rome authorities for permission to increase production to meet "a big military order," which prosecutors believe was the two million mines destined for Iran.

If Italian mines damage Gulf shipping in coming weeks, it will be no novelty. Iran uses made-in-Italy Sea Killer missiles, one of which smashed through the 82,000-ton Korean tanker Astro Pegasus two weeks ago, holing several layers of steel plating and spraying the crew with shrapnel.

"This is a grave moral issue for Italian business," says Massimo Teodori, a Radical Party leader. "Other arms firms are operating on the fringes of legality. Such deals don't go through without money changing hands in Government offices. High officials have been protecting dealers, with the secret service turning a blind eye."

Despite the shock waves rolling through the Italian business world, no one expects Fiat, with interests in almost every aspect of the economy, from cars to tourism agencies to bio-engineering to weapons, to be seriously harmed. Whatever Valsella's fate, the company is only one of many irons in Fiat furnaces.

(London Observer)

חרום: 9,11039

אל: לונדון/251

מ-: המשרד, תא: 160987, זח: 1646, ידו: מ, ס: ג: ב

בד: 8

בלמו/מידוי

לציר

להלן תרגום דברי לה-פן לטלוויזיה הצרפתית ב-13.9

הדברים מעוררים טענה בצרפת ונרדו מחאה פומבית וחריפה של שגריר ישראל. אנחנו מקווים ושזברים אלה ישנעו סופית שרמן והחושבים כסודו להמנע מכל יוזנה בהקשר לה-פן, למטרה זו מועברים אליכם הדברים.

צטוט:

שאלה: מה דעתן על תוכן הטעות ול פוריסון ורוק (הטרה - שני הסטוריונים אנטישמים המבחישים את השואה).

תשובה: אינני מכיר את הטעות ושי פוריסון ורוק - אך מה שלא תהיינה טעות אלה ואחרות המדעות מבחינה אינטלקטואלית אני תומך בחומש הרוח - אני חושב והאמת הנה כוח יוצא מן הכלל שאינו חושש משקרים או לכך ואני מתנגד לכל צורת איסור או תקנות על המחשבה. יש לנו יסוד חוקים שניתן להפעילם אם אנשים פוגעים בחוק.

כל שאנו יוזעים על ההסטוריה ושי המלחמות מלמד אותנו שמטפר מסויים של עובדות הועמדו בטיבם ובונינו. צריך היה 50 שנה או ששים שנה כדי לדעת מה בדיוק קרה ללואיסיטניה. אני מתעניין מאוד (PASSIONE) בהסטוריה של מלחמת העולם השנייה. אני שואל את עצמי מטובו שאלות. אני לא אומר שחודרי הגזים לא היו קיימים. בעצמי יא ראיתי אותם, ולא למדתי את הנשוא באופן מיוחד. אולם אני חושב שזה מרט קטן בהסטוריה

1950-1951
1952-1953
1954-1955
1956-1957
1958-1959

1960-1961

1962-1963

1964-1965

1966-1967
1968-1969
1970-1971
1972-1973
1974-1975

1976-1977

1978-1979
1980-1981
1982-1983

1984-1985
1986-1987
1988-1989
1990-1991
1992-1993
1994-1995
1996-1997
1998-1999
2000-2001

2002-2003
2004-2005
2006-2007
2008-2009
2010-2011
2012-2013
2014-2015
2016-2017
2018-2019
2020-2021

משרד החוץ-מחלקת הקשר

של מלחמת השנייה.

שאלה: שישה מליונים של נרצחים זה פרט קטן?

תשובה: שישה מיליוני נרצחים? ניצוד?

שאלה: שישה מליוני יהודים שנתו בזמן מלחמת העולם השנייה האם זה נראה לך כפרט קטן?

תשובה: השאלה שהוצגה הנה כיצד אנשים אלה מתו או לא

שאלה: זה לא פרט קטן

תשובה: כן, זה פרט קטן במלחנה. ברצונך לאמר לי שזו אמת משמים שבה נולם צריכים להאמין? שזו חובה מוסרית? אני טוען שיש הסטוריונים שמתורכחים עם זאלות אלה.

שאלה: אתה עצמן, מר לה-מן: האם אתה חושב שהיה גנוסטייד של היהודים בתאי גזיט?

תשובה: היו הרבה הרוגים, מאות אלפים, אולי מליונים מתים יהודים וגם אנשים שלא היו יהודים.

עד כאן

מנהל אירופה 1

ר/ע

תפ: שהח, מכנבל, ממנבל, אירא, אירוב, אביטל, מעת, הסברה, תכרצות

1944

1945

1946

1947

1948

1949

1950

1951

1952

1953

1954

1955

1956

Le Pen's remarks spark protest wave throughout France

By MICHEL ZLOTOWSKI and Associated Press
PARIS — The declarations of Jean-Marie Le Pen, leader of the extreme right-wing National Front, about the gas chambers and the murder of six million Jews being "minute details of the history of World War II" have triggered a tidal wave of protests in France.

with Mr. so-and-so when he says this and that? I am Jean-Marie Le Pen, I write and I speak.

"It is on the opinions I express that I have to be judged."

The furor over Le Pen's comments began to build Monday and dominated French newspapers and broadcast news yesterday.

Polis have shown Le Pen drawing 12 per cent or more of the vote in the first round. This would make his supporters crucial to the chances of a conservative candidate in the expected runoff against President Francois Mitterrand or another socialist.

While Le Pen's supporters include fringe extremists, fascists and declared racists, he has couched most of his statements carefully to appeal to a broader range of voters dissatisfied with the traditional parties of the right and left.

"For a long time he has presented himself as a classic figure from the right, simple and good-natured, but he is simply a fascist," former Premier Fabius said in a radio interview.

"Jean-Marie Le Pen's imprecisions have always been carefully calculated to get across what he wants to say while steering clear of statements that might violate laws against provoking racial hatred," said Claude Malhuret, minister for human rights in Chirac's government.

Fabius said he was pleased by the unanimity of condemnation that Le Pen's remarks drew, but added that he expects a few ambiguities to be raised by some people who think an alliance with Le Pen is not so bad.

Chirac's centre-right coalition was in turmoil earlier this year, debating publicly over the best response to Le Pen's growing strength — whether to denounce his ideas, or move slightly to the right to lure his voters away.

In some regional governments the National Front has been included in governing coalitions to keep the socialists out of office.

Crif, the body representing organized Jewish community in France, said that the declarations of Jean Marie Le Pen did not really surprise Jewish leaders.

"Crif, through its leader Theo Klein, has repeatedly condemned the racist and xenophobic campaigns of the National Front. Today Jean Marie Le Pen had revealed himself by making the thesis of the self-proclaimed revisionist historians his own."

יהודי צרפת: ישראל צריכה להילחם בהכחשת השואה

תביעות לבטל חסינותו של להפאן בעקבות הצהרותיו על תאי הגזים

החוק הנוכחי אינו מאפשר תביעה משפטית נגדו. גם הקדיגל של פריז לאן מרי לוסטרה פרסם הדעה ובה אמר, שדבריו של להפאן מלאים אמת.

לעודד ביקורים של נוער מישראל ומן העולם באתרי השואה. כצורת נמשך גל המחאות על התבטאויותיו של ראש מפלגת החזית הלאומית "ואן פריז להפאן" שהטיל ספק בקיומם של תאי הגזים וכינה אותם "פרט קטן בהיסטוריה" של מלחמת העולם השנייה. להפאן, המחיש כי הצטרף למכתישי השואה, עמד למסור הדעת הבהרה ביום ו'.

נציגי סיעות תבעו להסיר את חסינותו הפרלמנטרית. שר המשטרה אלכן שלגרו אייר, כי

הכחשת השואה ע"י לה פן מקוממת עליו גם את הימין

פשיעי הנאצים, תומיע כסיעון במערכת הבחירות שלו. כצורת תנועות לאחרונה צעו. כצורת תנועות צעירים נאציזם גוענים, ואם עד כה הפיע לה פן תחת מסכה של פוליטיקאי מלוקק לפי-לה מאטן וחזר לה פן למעשה, לעודד אנטישמיות עממית הזכירה כי למחף בוחרים הוא גם משתמש בכללציה של השואה כדי לזכיק תווית כשרות למערכת הגזענית שלו לגרום דים.

לוח, וסגן ראש התנהגה היהודית, הנרי בולבקו, אמרו כי הקהילה לא התפעלה. לה מונד" כתב, כי אלה מן הימין שמגנים את לה פן עכשו, תוכו עד כה כנצורים. לה פן תמיד היה קשור לנאציזם ולגוסטלניה למשטר וישי. צירים שונים באסיפה הלאומית קראו להסיר את חסינותו. ארגונים קראו אתמול להפגנה מול האסיפה הלאומית בפריז, כדי לתבוע את השקיעתו כציר.

מנהיגי הימין גינו כולם בחריפות את לה פן כגועני, מפחיר, פשיסט, מפלגת. אך ראש מפלגת הרפובליקנים, דאן קלור גרוז אמר, שאין זיקה בין דבריו לקואליציות המקומיות ועם אנשי מפלגתו. מנהיגים אחרים תומכים בניתוק מוחלט ממפלגת לה פן. שר הכותב והאדם, קלוד מלור מטרדיקלים, אמר לי כי לה פן חייב לשלם באופן פוליטי על הכחשת השואה. לה פן עצמו אינו מתכחש למה שאמר, מה שמסמן כי הכחשת השואה או הפחתה כערך וזוועת

התקשורת סוערת, שיראק שותק על הערתו האנטישמית של מנהיג הימין

במסיכות גז. האיור הזה מציג את בעיית לה פן באורה האמיתי: האיש הזה אינו סתם פרופסור משוגע או טיפוס שולי. הוא מנהיג מפלגה שיש לה 35 צירים כפרלמנטי ונט הצרפתי ואשר זכתה בבחירות האחרונות ביותר מ-11% מקולות הבחורים. עברו יותר מ-24 שעות לאחר שידור הרדיו, ורק לאחר שהענות לה מונד מיר סם את התמליל המלא של דבריו לה פן, התלה המערכת הפוליטית להגיב.

הסוציאליסטים היו הראשונים. ממני הינו הקואליציה הממשלתית של הימין, הגיבו בזעם, אותם אנשים שנימנו עם כוחות צרפת התופשית של הגנרל דה גול במלחמת העולם השנייה.

לא כל בקרב השותף האחר בקואליציה, ה-UDF. קלוד אודין, ראש הקבוצה הפרלמנטרית של מפלגה זו דיבר אתמול על התקופה העצובה הזו בחייו טוריה הצרפתית שאסור לשכוח, אך בני קש להפריד בין היסטוריה ופוליטיקה.

16.9

מאת גרעון קין, סוטר בצרפת הברית

פריז, (מיוחד לדבר) - הרב הראשי של יהודי צרפת רנה מיראט הציע, כי ישראל תקים כליים שיוקרוש לרדיקים להילחם בהכחשת שואת יהודי אירופה וכי לקטום זולמנו שרי החינוך וראשי מערכת החינוך במדינות מערב אירופה.

הוא דיבר בישיבת הנהלת הקרן להנצחה וזכר הילדים שניספו בשואה, שנערכה במאריה. השר וספי שפירא, שישב ראש בישיבה, הודיע כי יביא את הצעה בפני שר החינוך והתרבות, הנהלת הסדר החליטה

מאת ארנון יפה, כתב על המשטר בצרפת פריז. גנריות תביעות חסינות הפרלמנטרית, מתריבים בפריז נגד ראש הממשלה אנטישמיות שאינן דאן מרי לה פן. אחרי השואה, בחרה כי תאי הגזים הם פרט קטן בהיסטוריה. כמפלגת השלטון הימני יש מחלוקת אם להמשיך בכריכות המקומיות בערי השדה עם אנשי, או להצרים כליל את מפלגתו. לה פן הקיף עצמו בחסינות כציר כפרלמנט אירופי וכאסיפה הלאומית. וזאת מתכוון לנצלן לעודד אנטישמיות עממית כדי למשך בוחרים חדשים. הוא רואה בכל מי שנאבק נגדו יהודי.

הקהילה היהודית מודאגת מההסתה הגלויה של לה פן, שהאשים את היהודים בשליטה על האקוסיה הצרפתית. השלוויה והרדיו. מזכיר חוג ירדי מפיס' כרנר

הצהרותיו של מנהיג הימין הקיצוני, דאן פיור לה פן, לפיה תאי הגזים אינם אלא "פרט קטן" בהיסטוריה של מלחמת העולם השנייה, מוסיפה להכות גלים בצרפת. אך בעוד התקשורת תוקפת בהד ריפות את לה פן, ניתן להוות גוונים שר נים, בעיקר בקרב חוגי הקואליציה של הימין, הנמצאת בשלטון. ראש הממש"ק לה, ז'אק שיראק, שומר עד כה על שתי קת מדאיגה.

השר הישראלי יוסף שפירא, שהגיע לפאריס במסגרת פעילותו למען "קרן ילדי השואה", אמר אתמול: "זהו צירוף מקרים טראגי, המעיד על כך כי נסיונו להנציח את מיליון הילדים היהודיים שנטבחו בשואה, אינו רק ענין של זכויות העבר, אלא יש לו השלכות אקטואליות. בכוחותי להציע, כי שר החינוך של ישר"א יזמין את ראשי מערכות החינוך באי

מאת גרעון קין, סוטר בצרפת הברית

פריז, (מיוחד לדבר) - הרב הראשי של יהודי צרפת רנה מיראט הציע, כי ישראל תקים כליים שיוקרוש לרדיקים להילחם בהכחשת שואת יהודי אירופה וכי לקטום זולמנו שרי החינוך וראשי מערכת החינוך במדינות מערב אירופה.

הוא דיבר בישיבת הנהלת הקרן להנצחה וזכר הילדים שניספו בשואה, שנערכה במאריה. השר וספי שפירא, שישב ראש בישיבה, הודיע כי יביא את הצעה בפני שר החינוך והתרבות, הנהלת הסדר החליטה

מאת ארנון יפה, כתב על המשטר בצרפת פריז. גנריות תביעות חסינות הפרלמנטרית, מתריבים בפריז נגד ראש הממשלה אנטישמיות שאינן דאן מרי לה פן. אחרי השואה, בחרה כי תאי הגזים הם פרט קטן בהיסטוריה. כמפלגת השלטון הימני יש מחלוקת אם להמשיך בכריכות המקומיות בערי השדה עם אנשי, או להצרים כליל את מפלגתו. לה פן הקיף עצמו בחסינות כציר כפרלמנט אירופי וכאסיפה הלאומית. וזאת מתכוון לנצלן לעודד אנטישמיות עממית כדי למשך בוחרים חדשים. הוא רואה בכל מי שנאבק נגדו יהודי.

הקהילה היהודית מודאגת מההסתה הגלויה של לה פן, שהאשים את היהודים בשליטה על האקוסיה הצרפתית. השלוויה והרדיו. מזכיר חוג ירדי מפיס' כרנר

הצהרותיו של מנהיג הימין הקיצוני, דאן פיור לה פן, לפיה תאי הגזים אינם אלא "פרט קטן" בהיסטוריה של מלחמת העולם השנייה, מוסיפה להכות גלים בצרפת. אך בעוד התקשורת תוקפת בהד ריפות את לה פן, ניתן להוות גוונים שר נים, בעיקר בקרב חוגי הקואליציה של הימין, הנמצאת בשלטון. ראש הממש"ק לה, ז'אק שיראק, שומר עד כה על שתי קת מדאיגה.

השר הישראלי יוסף שפירא, שהגיע לפאריס במסגרת פעילותו למען "קרן ילדי השואה", אמר אתמול: "זהו צירוף מקרים טראגי, המעיד על כך כי נסיונו להנציח את מיליון הילדים היהודיים שנטבחו בשואה, אינו רק ענין של זכויות העבר, אלא יש לו השלכות אקטואליות. בכוחותי להציע, כי שר החינוך של ישר"א יזמין את ראשי מערכות החינוך באי

103.11

כב' באלול התשמ"ז

16 בספטמבר 1987

985

103.11
203

אל : יו"ר הכנסת

מאת : מנהל אירופה 1.

מר הלל הנכבד,

רצ"ב דברי לה-פך בטלויזיה הצרפתית ב-13/9, במקור ובתרגום, אני
מניח שדברים אלה עשויים לעניין את חברי הכנסת וביחוד אותם חברי כנסת
שעלולים להתקל בהזדמנות זו או אחרת באנשי ה-Front National.

בברכת שנה טובה,

מ. בבלי

העתק : השגריר פאריס

הטנכ"ל המדיני, משה"ח.

הדברים מעוררים סערה בצרפת וגררו מחאה פומבית וחריפה של שגריר ישראל. אנחנו מקווים שדברים אלה ישכנעו סופית שרמן והחושבים כמוהו להמנע מכל יוזמה בהקשר ללה-פן. למטרה זו מועברים אליכם הדברים.
צטוט:

שאלה: מה דעתך על תוכן הטעות של פוריסון ורוק (הערה - שני הסטוריונים אנטישמים המכחישים את השואה).

תשובה: אינני מכיר את הטעות של פוריסון ורוק - אך מה שלא תהיינה טעות אלה ואחרות ^{האזנה} מבחינה אינטלקטואלית אני תומך בחופש הרוח - אני חושב שהאמת הנה כוח יוצא מן הכלל שאינו חושש משקרים אי לכך אני מתנגד לכל צורת איסור או תקנות על המחשבה. יש לנו ספר חוקים שניתן להפעילו אם אנשים פוגעים בחוק.
כל שאנו יודעים על ההסטוריה של המלחמות מלמד אותנו שמספר מסויים של עובדות הועמדו בספק ובוויכוח. צריך היה 50 שנה או ששים שנה כדי לדעת מה בדיוק קרה ללוואיסיטניה.

אני מתעניין מאד (Passioné) בהסטוריה של מלחמת העולם השניה. אני שואל את עצמי מספר שאלות. אני לא אומר שחדרי הגזים לא היו קיימים, בעצמי לא ראיתי אותם, ולא למדתי את הנושא באופן מיוחד. אולם אני חושב שזב פרט קטן בהסטוריה של מלחמת העולם השניה.

שאלה: שישה מליונים של נרצחים זכ פרט קטן?
תשובה: שישה מליוני נרצחים? כיצד?

שאלה: שישה מליוני יהודים שמתו בזמן מלחמת העולם השניה האם זה נראה לך כפרט קטן?
תשובה: השאלה שהוצגה הנה כיצד אנשים אלה מתו או לא.

שאלה: זה לא פרט קטן?
תשובה: כן, זה פרט קטן במלחמה. ברצונך לאמר לי שזו אמת משמים שבה כולם צריכים להתאמין? שזו חובה מוסרית? אני טוען שיש הסטוריונים שמתווכחים עם שאלות אלה.

שאלה: אתה עצמך, מר לה-פן האם אתה חושב שהיה גנוסייד של היהודים בתאי גזים?
תשובה: היו הרבה הרוגים, מאות אלפים, אולי מליונים מתים יהודים וגם אנשים שלא היו יהודים.

עד כאן.

QUESTION: SUR LE FOND QUE PENSEZ VOUS DES THESES DE MM. FAURISSON ET ROQUES?
LE PEN: " JE NE CONNAIS PAS LES THESES DE M. FAURISSON NI DE M. ROQUES. MAIS QUELLES QUE SOIENT CES THESES ET QUELLES QUE SOIENT CELLES DEVELOPPEES INTELLECTUELLEMENT JE SUIS UN PARTISAN DE LA LIBERTE DE L'ESPRIT. JE PENSE QUE LA VERITE A UNE FORCE EXTRAORDINAIRE QUI NE CRAINT PAS LES MENSONGES OU LES INSINUATIONS. PAR CONSEQUENT JE SUIS HOSTILE A TOUTES LES FORMES D'INTERDICTION ET DE REGLEMENTATION DE LA PENSEE. NOUS AVONS UN CODE PENAL QUI S'APPLIQUE SI LES GENS VIOLENT LES LOIS. TOUT CE QUE NOUS SAVONS SUR L'HISTOIRE DES GUERRES NOUS APPREND QU'UN CERTAIN NOMBRE DE FAITS ONT ETE CONTROVERSEES ET DISCUTES. IL A FALLU CINQUANTE OU SOIXANTE ANS POUR SAVOIR CE QU'IL NE ETAIT ARRIVE EXACTEMENT DU LUSITANIA (1) JE SUIS PASSIONNE PAR L'HISTOIRE DE LA DEUXIEME GUERRE MONDIALE. JE ME POSE UN CERTAIN NOMBRE DE

משרד החוץ-מחלקת הקשר

QUESTIONS. JE NE DIS PAS QUE LES CHAMBRES A GAZ N'ONT PAS EXISTE. JE N'AI PAS PU MOI-MEME EN VOIR. JE N'AI PAS ETUDIE SPECIALEMENT LA QUESTION. MAIS JE CROIS QUE C'EST UN POINT DE DETAIL DE L'HISTOIRE DE LA DEUXIEME GUERRE MONDIALE."
QUESTION: SIX MILLIONS DE MORTS C'EST UN POINT DE DETAIL? LE PEN: " SIX MILLIONS DE MORTS? COMMENT?
QUESTION: SIX MILLIONS DE JUIFS MORTS PENDANT LA SECONDE GUERRE MONDIALE. VOUS CONSIDEREZ QUE C'EST UN POINT DE DETAIL? LE PEN: " LA QUESTION QUI A ETE POSEE EST DE SAVOIR COMMENT CES GENS ONT ETE TUES OU NON".
QUESTION: VE N'EST PAS UN POINT DE DETAIL. LE PEN: " SI, C'EST UN POINT DE DETAIL DE LA GUERRE. VOULEZ-VOUS ME DIRE QUE C'EST LA VERITE REVELEE A LAQUELLE TOUT LE MONDE DOIT CROIRE? QUE C'EST UNE OBLIGATION MORALE? JE DIS QU'IL Y A DES HISTORIENS QUI DEBATTENT DE CES QUESTIONS "

QUESTION: VOUS-MEME, M. LE PEN, CONSIDEREZ-VOUS QU'IL Y A EU UN GENOCIDE JUIF PAR LES CHAMBRES A GAZ?

LE PEN: " IL Y A EU BEAUCOUP DE MORTS. DES CENTAINES DE MILLIERS, PEUT-ETRE DES MILLIONS DE MORTS JUIFS ET AUSSI DE GENS QUI N'ETAIENT PAS JUIFS. JE SUIS ETONNE DE DEVOIR A CHAQUE EMISSION DE TELEVISION ET DE RADIO REPENDRE A DES QUESTIONS QUI PRENNENT UNE FORME INQUISITORIALE ET QUI SONT TOUJOURS LES MEMES: EST-CE QUE VOUS CROYEZ A CECE? ETES-VOUS D'ACCORD AVEC M. UNTEL QUAND IL DIT CELA? MOI JE PARLE. C'EST SUR LES OPINIONS QUE J'EXPRIME QUE JE DOIS ETRE JUGE. EST-CE QUE JE CROIS DECI? EST CE QUE JE CROIS CELA? EST CE QUE JE CROIS EN DIEU? EST CE QUE JE N'Y CROIS A LA VIERGE MARIE? EST CE QUE JE CROIS AU PECHE? JE N'AI PAS A REPENDRE A CE GENRE DE QUESTION. "

פרזם: 9,11039

אל: לונדון/251

מ-: המשרד, תא: 160987, דח: 1646, דח: מ, סג: ב

ג: ד

מ.מ. 103
בנב

בלמס/מידוי

לציר

להלן תרגום דברי לה-פן לטלויזיה הצרפתית ב-13.9

הדברים מעוררים סערה בצרפת וגררו מחאה נומבית וחריפה של שגדיר ישראל. אנחנו מקווים שזברים אלה ישכנעו סופית שרמן והחושבים כמותו להמנע מכל יוזמה בהקשר ללה-פן, למטרה זו מועברים אליכם הדברים.

צטוט:

שאלה: מה דעתך על תוכן הטעות של פוריסון ורוק (הערה - שני הסטוריונים אנטישמים המכחישים את השואה).

תשובה: אינני מכיר את הטעות של פוריסון ורוק - אך מה שלא תהיינה טעות אלה ואחרות המוצגת מבחינה אינטלקטואלית אני תומך בחופש הרוח - אני חושב שהאמת הנה כוח יוצא מן הכלל שאינו חושש משקרים אי לכן אני מתנגד לכל צורת איסור או תקנות על המחשבה. יש לנו ספר חוקים שניתן להפעילו אם אנשים פוגעים בחוק.

כל שאנו יודעים על ההסטוריה של המלחמות מלמד אותנו שמספר מסויים של עובדות הועמדו בטמק ובויכוח. צריך היה 50 שנה או ששים שנה כדי לדעת מה בדיוק קרה ללואיסיטניה. אני מתעניין מאוד (PASSIONE) בהסטוריה של מלחמת העולם השנייה. אני שואל את עצמי מספר שאלות. אני לא אומר שחזרי הגזים לא היו קיימים. בעצמי לא ראיתי אותם, ולא למדתי את הנושא באופן מיוחד. אולם אני חושב שזה פרט קטן בהסטוריה

ATLANTA, GA
MAY 12, 1964
MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR, FBI

MEMORANDUM
200

RE: [Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

[Illegible]

משרד החוץ-מחלקת הקשר

של מלחמת השנייה.

שאלה: שישה מליונים של נרצחים זה כרט קטן?

תשובה: שישה מיליוני נרצחים? כיצד?

שאלה: שישה מליוני יהודים שמתו בזמן מלחמת העולם השנייה האם זה נראה לך כפרט קטן?

תשובה: השאלה שהוצגה הנה כיצד אנשים אלה מתו או לא

שאלה: זה לא פרט קטן

תשובה: כן, זה פרט קטן במלחמה. ברצונך לאמר לי שזו אמת משמים שבה כולם צריכים להאמין? שזו חובה מוסרית? אני טוען שיש הסטוריונים שמתורכחים עם שאלות אלה.

שאלה: אתה עצמך, מר לה-פן האם אתה חושב שהיה גנוסייד של היהודים בתאי גזים?

תשובה: היו הרבה הרוגים, מאות אלפים, אולי מליונים מתים יהודים וגם אנשים שלא היו יהודים.

עד כאן

מנהל אירופה 1

ר/ט

תפ: שהח, ממנכל, ממנכל, אירא, אירב, אביטל, מעת, הטברה, תפוצות

1944

THE UNITED STATES OF AMERICA

DEPARTMENT OF THE INTERIOR

BUREAU OF LAND MANAGEMENT

WASHINGTON, D. C.

OFFICE OF THE DIRECTOR

MEMORANDUM FOR THE DIRECTOR

FROM: SAC, [illegible]

SUBJECT: [illegible]

DATE: [illegible]

BY: [illegible]

RE: [illegible]

1. [illegible]

פרוטוקול: 10008, 9

אל: המשרד

מ-: פריס, נר: 219, תא: 150987, זח: 1200, דח: 1, טג: 1

נד: 8

בהול/בלמט

אל אירופה 1

מאת עתונות פריס עמישו

מיקי בולי

להלן לוקשתן תמליל התבטאויותיו של להמן בענין השואה
ודאי הגזים (מתוך ליברטורן והיום).

QUESTUON: SUR LE FOND QUE PENSEZ VOUS DES THESES

DE MM. FAURISSON ET ROQUES?

LE PEN: " JE NE CONNAIS PAS LES THESES DE M. FAURISSON
NI DE M. ROQUES. MAIS QUELLES QUE SOIENT CES THESES
ET QUELLES QUE SOIENT CELLES DEVELOPPEES INTELLECTUELLE
M ENT , JE SUIS UN PARTISAN DE LA LIBERTE DE L'ESPRIT. J
E PENSE QUE LA VERITE A UNE FORCE EXTRAORDINA IRE
QUI NE CRAINT PAS LES MENSONGES OU LES INSINUASIONS. PAR
CONSEQUENT , JE SUIS HOSTILE A TOUTES LES FORMES
D'INTERDICTION ET DE REGLEMENTATION DE LA PENSEE. NOUS
AVONS UN CODE PENAL QUI S'APPLIQUE SI LES GENS
VIOLENT LES LOIS. TOUT CE QUE NOUS SAVONS SUR L
HISTOIRE DES GUERJES NOUS APPREND QU'UN CERTAIN
NOMBRE DE FAITS ONT ETE CONTROVERSES ET DISCUTES. IL
A FALLU CINQUANTE OU SOIXANTE ANS POUR SAVOIR
CE QU'IL NE ETAIT ARRIVE EXACTEMENT DU LUSITANIA
(1) . JE SUIS PASSIONNE PAR L'HISTOIRE DE LA DEUXIEME
GUERRE MONDIALE. JE ME POSE UN CERTAIN NOMBRE DE

100-1001

משרד החוץ-מחלקת הקשר

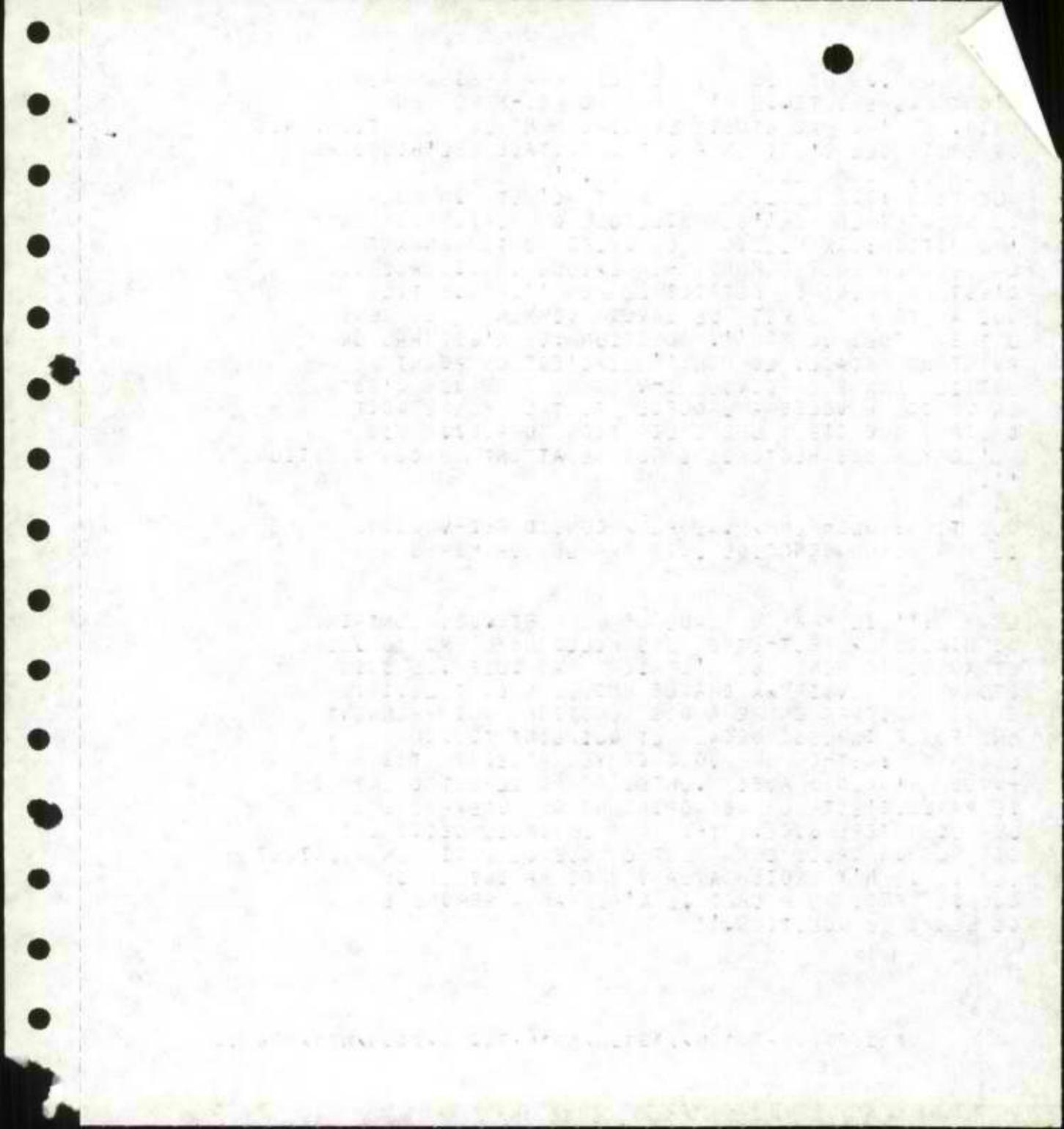
QUESTIONS. JE NE DIS PAS QUE LES CHAMBRES A GAZ N'ONT PAS EXISTE. JE N'AI PAS PU MOI-MEME EN VOIR. JE N'AI PAS ETUDIE SPECIALEMENT LA QUESTION. MAIS JE CROIS QUE C'EST UN POINT DE DETAIL DEL'HISTOIRE DE LA DEUXIEME GUERRE MONDIALE. ''

QUESTION : SIX MILLIONS DE MORTS C'EST UN POINT DE DETAIL? LE PEN: '' SIX MILLIONS DE MORTS? COMMENT?

* QUESTION: SIX MILLIONS DE JUIFS MORTS PENDANT LA SECONDE GUERRE MONDIALE, VOUS CONSIDEREZ QUE C'EST UN POINT DE DETAIL? LE PEN: '' LA QUESTION QUI A ETE POSEE EST DE SAVOIR COMMENT CES GENS ONT ETE TUES OU NON''. QUESTION: VE N'EST PAS UN POINT DE DETAIL. LE PEN: '' SI, C'EST UN POINT DE DETAIL DELA GUERRE. VOULEZ-VOUS ME DIRE QUE C'EST LA VERITE REVELEE A LAQUELLE TOUT LE MONDE DOIT CROIRE? QUE C'EST UNE OBLIGATION MORALE? JE DIS QU'IL Y A DES HISTORIENS QUI DEBATTENT DE CES QUESTIONS ''.

QUESTION: VOUS-MEME, M. LE PEN, CONSIDEREZ-VOUS QU'IL Y A EU UN GENOCIDE JUIF PAR LES CHAMBRES A GAZ?

LE PEN: '' IL Y A EU BEAUCOUP DE MORTS. DES CENTAINES DE MILLIERS, PEUT-ETRE DES MILLIONS DE MORTS JUIFS ET AUSSI DE GENS QUI N'ETAIENT PAS JUIFS. JE SUIS ETONNE DE DEVOIR, A CHAQUE EMISSION DE TELEVISION ET DE RADIO, REPENDRE A DES QUESTIONS QUI PRENNENT UNE FORME INQUISITORIALE ET QUI SONT TOUJOURS LES MEMES: EST-CE QUE VOUS CROYEZ A CECE? ETES-VOUS D'ACCORD AVEC M. UNTEL QUAND IL DIT CELA? MOI JE PARLE. C'EST SUR LES OPINIONS QUE J'EXPRIME QUE JE DOIS ETRE JUGE. EST-CE QUE JE CROIS CECI? EST CE QUE JE CROIS CELA? EST CE QUE JE CROIS EN DIEU? EST CE QUE JE N'Y CROIS A LA VIERGE MARIE? EST CE QUE JE CROIS AU PECHE? JE N'AI PAS A REPENDRE A CE GENRE DE QUESTION. ''.

5888

הארון : משנת 1950. מחלקת הקשר

נכנס

שמור

**

**

**

**

חוזם: 9,5888

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 107, תא: 080987, דח: 1400, דח: ר, טג: ש

נד: @

5

103-11-101

שמור/רגיל

אל: מנהל אירומה 1

מאת: השגריר, מריט

לה-בן. לשלן 91, לשלוי 5 .

בעקבות פעולתנו הודיענו ראש ה- CONSISTOIRE במרסיי ששוחח קשות עם דריי והצליח להניא מלארנן ביקור עבור לה-בן בישראל .

דריי טען שתורציונה האמריקני הוא שלחץ אך עבשיר בעקבות מנייתו דריי מושך יזו מכל העניין .

טופר . =

תפ: ממנבל, אירא

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
DEPARTMENT OF CHEMISTRY

RECEIVED

APR 10 1954

CHICAGO, ILL.

DR. J. H. GOLDSTEIN

1000 UNIVERSITY AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS

Dear Dr. Goldstein:

Yours of

April 8, 1954

is received

שטר

נכנס **

**
**
**

חוזם: 9,4735

אל: המשרד

מ-: לונדון, נר: 63, חא: 070987, חז: 1600, דח: מ, טג: ש

נד: 2

*10.11
232*

מידו/שטר

אל: אירופה 1 אירופה 2

זע: שגריר ציר- השג מריס

טאת: הציר לונדון

שיר אלמדו שרמן- לה-50

א. הנל הזמין את לה 50 לנארם ב FRINGE MEETING
בוטיוה של המפלגה השמרנית. הבורד און דפיוטיס מחה
במני מרכז המפלגה השמרנית על כן. המרכז השיב כי אינו
מתרגב במנגשים שלא מטעם המפלגה ושסירבו לאפשר
לה 50 להיות אורה בוטיוה.

ב. לפני זמן קצר התקשר איתי שרמן ואמר שנוסע למריס
ויפגוש גם את לה-50. אמרתו כי אני מציט שיהיה בקשר
אם שגוררותינו במריס בכל הנושא. בעניין לה 50 אמרתו
לו שמדינת ישראל אינה יכולה להטכים למשהו שאינו מקובל
על יהדות צרפת וכידוע יש התנגדות ניכרת לה-50.

ג. הבורק התקשר שרמן ואמר שסטטל זהוא החליטו לנסוע
ארצה בראשית נובמבר כדי לשוחח עם רהט וממ רהט ושהח
על הנושא.

אנא הגובהכנס.

דביב

א

מחלקת המידע והקשר עם המדינות

2109

תאריך : 09.87. נשדד החוץ-מחלקת הקשר

ירצא **

שמור

**

**

**

חוזם: 2109, 9

אל: מריט/59

מ-: המשרד, תא: 030987, חז: 1436, דה: ר, טג: ש

נד: &

103.11
צנח

שמור/רגיל

השגריר

LE PEN - לשלן 5.

האם יש מקום לדעתך לנסות ולהניא את MICHEL DRAY מלארון ביקור LE PEN בארץ, תוך הפעלת השפעתם של חוגים מהקהילה היהודית במרסיי?

DRAY זכור כמעלתן בחוגים שהיו מקורבים ל-GASTON DEFERRE דוקא ושמענו שיש לו קרובי משפחה הגרים באשוד.

אירומה 1

ד

תפ: שהח, מנכל, אמנכל, אירא, תפוצות

מסמך 2109/87

Handwritten text, possibly a signature or initials, in the center of the page.

21 מרץ 1987

~~אין~~
FN
בבית

~~אין~~
אין

אין
אין
אין

אין

103.11

33

100-1000

100-1000

100-1000

100-1000

F
20/09/84

Pourquoi ne pas dialoguer avec Jean-Marie Le Pen ?

Aujourd'hui, il y a en France deux droites, comme il y eut, de 1945 à 1981, deux gauches.

Depuis la demande formulée ce week-end par Jean-Marie Le Pen d'organiser une rencontre « au sommet » des dirigeants de droite, la confusion règne dans les rangs du RPR et de l'UDF.

Dans la mesure où le Front national, incarnation d'un nationalisme militant,

PAR JEAN BOTHOREL

paraît s'inscrire pour longtemps dans le paysage politique français, ne convient-il pas, à tout le moins, de prendre en compte ce fait nouveau avant de se perdre dans des discussions dites « morales », et qui ne sont que démagogiques ?

De toute évidence, le fascisme ne guette pas notre pays et si d'aucuns agitent ce chiffon noir, c'est qu'ils y trouvent un intérêt. Les socialistes ne sont jamais plus à l'aise que dans ce rôle de procureurs, et loin de souhaiter le recul du Front national, ils ne ménageront aucun effort pour arroser la plante. Qui, à moins d'être naïf, pourrait en douter ? Et qui ne voit que plusieurs

journaux de « gauche » ont, avec l'émergence du phénomène Le Pen, retrouvé une nouvelle jeunesse ? Tout cela est cousu main, n'en déplaise à Harlem Désir que l'on a entendu hier soir.

Voilà pourquoi les responsables de la droite libérale, s'ils ne veulent pas tomber dans le piège qui leur est tendu, devront - à plus ou moins long terme - discuter avec le leader du Front national. C'est un choix qui n'ira pas sans tumulte, sans bourrasque. Mais c'est probablement le choix difficile et obligé de tout candidat RPR ou UDF à la présidence de la République.

De ce point de vue, l'ascension de François Mitterrand vers le pouvoir est riche d'enseignements : ses chances sont devenues réelles dès l'instant où il a accepté de discuter avec le PCF et où, conforté par cette discussion, il s'est imposé comme le fédérateur des gauches non communistes.

Cette stratégie d'union avec Georges Marchais fut pourtant l'objet d'attaques très virulentes de la part de plusieurs de ses « amis », de Pierre Mendès France à Gaston Defferre, de Gilles Martinet à Michel Rocard. En 1982, à la veille de sa

mort, Mendès continuait de critiquer la présence des ministres communistes au gouvernement... Or, à l'époque, la victoire de M. Mitterrand consommait la quasi-disparition du PCF.

Si François Mitterrand a pu s'allier à Georges Marchais, au nom de quelle « morale » serait-il interdit à Jacques Chirac ou à Raymond Barre de dialoguer avec Jean-Marie Le Pen ? Le PCF, quoi qu'on ait pu en dire, n'a pas déteint sur l'actuel chef de l'Etat, qui n'est ni communiste ni marxiste ; il s'en est plusieurs fois expliqué, et on l'a cru. Pourquoi voudrait-on que l'idéologie proclamée du Front national inspire demain M. Chirac ou M. Barre ?

L'autre versant

Bien sûr, un mot, « le » mot, ne manquera pas d'être lâché : racisme. Là encore, ne faudrait-il pas que chacun témoigne d'un peu de modestie ? Le racisme et la xénophobie ne sont-ils pas sous-jacents à tous les électors extrémistes ? Quand François Mitterrand flirtait avec le PCF, celui-ci avait, sur ce terrain, plus de leçons à recevoir qu'à donner. Que l'on se souvienne, simple-

ment, du bulldozer du maire communiste de Vitry lancé contre un foyer de travailleurs immigrés de la Sonacotra, en décembre 1980.

Les thèses que développe Jean-Marie Le Pen sont une chose. On peut les refuser comme on peut les adopter. La classe politique qui va de la droite modérée à la gauche modérée ne peut, en revanche, se dérober en poussant des cris de vierge effarouchée. Feindre la peur n'est-elle pas la plus mauvaise des attitudes ? L'une des vertus de la démocratie est précisément d'éviter cette politique de l'autruche. Puisque M. Le Pen existe, ne faut-il pas discuter, à découvert, avec lui ? Qu'y a-t-il là de si déshonorant et de si terrifiant ? Fait-il trembler nos leaders ?

Aujourd'hui, il y a en France deux droites comme il y eut, de 1945 à 1981, deux gauches. Cette réalité risque, dans le cadre du scrutin présidentiel, d'imposer à la droite libérale une double contrainte : une candidature unique RPR-UDF ; un aménagement des rapports politiques avec Jean-Marie Le Pen. En somme, le schéma qui s'imposa, sur l'autre versant, à François Mitterrand dès 1965.

J. B.

PG
RPN / Haj

Figaro

VENDREDI 21 AOUT 1987

LA VIE POLITIQUE

Le secrétaire général du RPR répond à Le Pen

Toubon juge sans objet un sommet de la droite

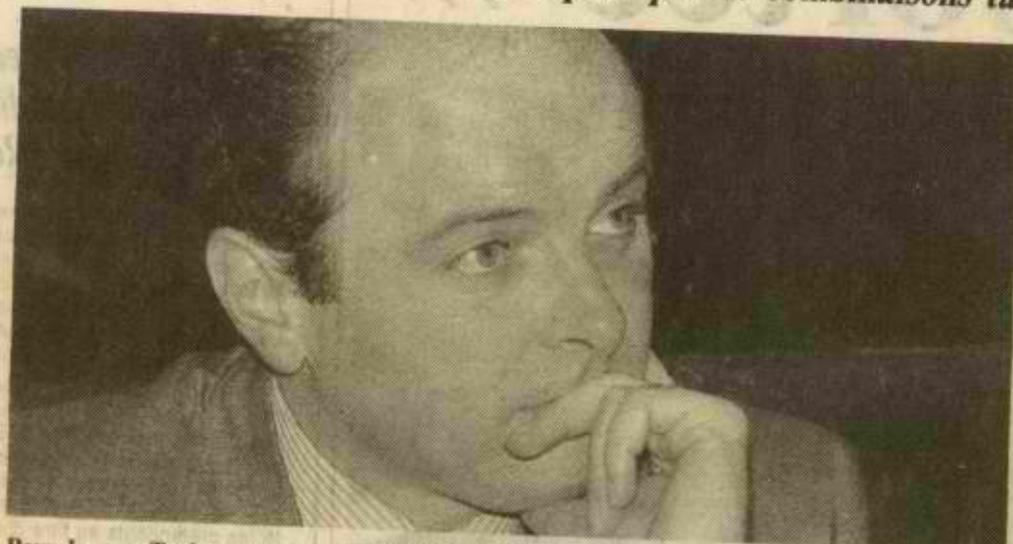
« L'issue de l'élection présidentielle ne dépend pas de combinaisons tactiques ».

L'élection présidentielle n'est pas comparable aux élections législatives. Ces deux consultations ne sont pas régies par les mêmes règles. A partir de ces axiomes, Jacques Toubon vient de répondre par la négative à la proposition de Jean-Marie Le Pen sur une réunion au sommet des leaders de la droite avant l'élection du printemps 1988.

Dans un entretien avec Claude Weill, publié par le *Nouvel Observateur*, le secrétaire général du RPR estime qu'un tel sommet serait « sans objet ». Pour lui, en effet, « l'issue de l'élection présidentielle ne dépend pas de combinaisons tactiques mais du lien direct qui se créera entre un candidat et les électeurs ». Ce qui est aussi l'avis de François Léotard qui a déclaré sur TF1 que « le mot négociation n'a pas de sens dans une présidentielle ».

Autant dans des élections législatives, le poids des partis est important, aussi bien pour la désignation des candidats que pour la constitution des alliances, autant dans l'élection présidentielle l'élément dominant est bien ce face-à-face entre le candidat et le suffrage universel.

Jacques Toubon adresse donc une triple réponse au leader du Front national :

Pour Jacques Toubon, « il n'y a pas d'électeur de droite, partisan d'une société de liberté qui doit être un adversaire ». (Photographie GWD.)

— Le candidat soutenu par le RPR se battra sur ses propres idées.

— Comme il ne s'agit pas de législatives, il n'y a pas à discuter d'accord majoritaire ni de portefeuilles ministériels.

— Tous les candidats qui ne se situent pas à gauche doivent proclamer que leur premier objectif est d'empêcher un socialiste de rester ou d'entrer à l'Elysée.

Le choix doit être clair, es-

time Jacques Toubon : « Avec l'ensemble de la droite, nous refusons l'étatisation, la socialisation, la médiocratisation qui sont au cœur du projet — ou aujourd'hui de l'absence de projet — socialiste. D'un côté le collectivisme, de l'autre une société libérale... Ce sera un choix de société. »

« Entre une société de liberté et une société socialiste, je choisis une société de liberté. Il n'y a pas d'électeur de droite, parti-

san d'une société de liberté qui doit être pour nous un adversaire ni voir en nous des adversaires. Dans cette bataille, nos adversaires, ce sont les socialistes et les communistes. »

Pour autant, ajoute le secrétaire général du RPR, cela ne veut pas dire que « sur un certain nombre de sujets touchant à la morale ou aux droits de l'homme nous n'ayons pas des idées radicalement différentes de celles du Front national ».

Ainsi, pour Jacques Toubon, l'essentiel est de battre la gauche, et pour y parvenir la meilleure arme n'est pas l'accord entre des états-majors de partis mais l'union des électeurs de droite.

Dans cette même interview, le secrétaire général du RPR se prononce contre une éventuelle candidature unique de la majorité, proposition avancée par M. Giscard d'Estaing et reprise récemment par Olivier Guichard. « La majorité comprend deux familles d'importance comparable, même si le RPR reste très en avance sur l'UDF », et « il est légitime que chacune veuille être représentée par un candidat ». La sagesse étant, bien sûr, que l'émulation et la compétition ne nuisent pas à la qualité des reports de voix entre les deux tours.

« Les reports risquent d'être déterminants. » A droite, mais aussi à gauche. Jacques Toubon est convaincu qu'il y aura « au moins deux candidats socialistes ». « Si François Mitterrand se représente, Michel Rocard ne pourra pas faire marche arrière. Dans l'hypothèse où M. Mitterrand ne se représenterait pas, je suis persuadé que tous les socialistes ne soutiendront pas Rocard. »

NOT

ITS DIVERS — EDUC

haute

te c

e im

17/08/87

Jean-Marie Le Pen : un sommet de la droite

La tournée des plages du président du Front national vient de s'achever à Dunkerque, vingt et unième étape. Il a relancé l'idée d'une rencontre avec Jacques Chirac, Raymond Barre et François Léotard.

DUNKERQUE :
Sophie HUET

Enfin les vacances : en achevant vendredi soir à Dunkerque sa tournée des plages entamée le 15 juillet dernier à Ajaccio (vingt et un meetings en un mois), Jean-Marie Le Pen a manifesté son soulagement et sa satisfaction.

Soulagement d'avoir pu mener à bien sa tournée, malgré les incidents de parcours. Le chapiteau bleu blanc rouge spécialement conçu pour l'opération a en effet brûlé le premier jour à Nice, dans un entrepôt sous douane. Ce qui n'a pas empêché la caravane du Front national de poursuivre sa route contre vents et marées.

Satisfaction d'avoir tenu son pari : chaque soir, le chapiteau vert et blanc du Front a accueilli en moyenne plus d'un millier de personnes (la polémique sur les chiffres est inévitable mais il y avait bien 1200 personnes le 14 août au soir à Dunkerque). Des vacanciers de tous âges qui ont accepté de payer 30 francs de leur poche pour écouter pendant plus de deux heures les propos musclés du président du Front national.

Jean-Marie Le Pen, dont la dernière tournée des plages remonte à 1965, époque de la campagne présidentielle de Jean-Louis Tixier-Vignancourt, a dans l'ensemble été accueilli plutôt froidement par les élus locaux. Seules exceptions : Ajaccio, où Jean-Paul de Rocca Serra, José Rossi et Charles Ornano Idi ont réservé un accueil « présidentiel », selon l'expression de certains ; la Vendée, où le maire de Grand-Landes recherche assidûment des signatures d'élus pour le candidat de la droite nationale. Dans une ambiance bon enfant, on a même inauguré un muscadet « Le Pen ».

A la Trinité bien sûr, sa ville natale, dans la soirée du 4 août (une date idéale pour évoquer l'abolition des privilèges... syndicaux), le meeting du fils du pays s'est transformé en fiesta. Au Touquet enfin, le député maire Léonce Deprez a accueilli en grande pompe le porte-drapeau des « Français d'abord » et a organisé en sa faveur une réception.

Partout ailleurs, les élus ont opté soit pour l'indifférence, le silence, soit pour l'opposition

A Dunkerque, la vingt et unième et dernière étape du tour de France de Jean-Marie Le Pen. (Photographie AFP.)

avouée. Le maire de Houlgate fut le seul à interdire purement et simplement le meeting. Le député maire de Carnac, Christian Bonnet, a fait savoir à l'avance (suivi par le maire de Perros-Guirec) qu'il ne laisserait pas la caravane du Front national s'installer près des menhirs.

« Battre le socialisme »

Et, dans d'autres municipalités (Concarneau ou Saint-Malo), les autorités locales se sont arrangées pour que les meetings se déroulent dans des endroits difficilement accessibles, loin du centre ville.

« Je suis un marin de gros temps. C'est quand la mer est calme, le plus décidé », déclarait vendredi soir Jean-Marie Le Pen, plus optimiste que jamais, faisant mine de ne prêter aucune attention aux états d'âme de la classe politique où il ne voit que des « marins d'eau douce ».

Dans la cité de Jean Bart, le président du Front national a fait sien la devise du célèbre corsaire : « Foncez dessus et rentrez dedans ! » Tout un programme... A ceux qui le contrent ouvertement, Le Pen répond : « Nous réglerons cela le plus

démocratiquement du monde aux élections municipales. » Mais le président du Front national prend dès maintenant l'initiative de proposer à MM. Chirac, Barre et Léotard une rencontre au sommet pour « étudier les conditions de la victoire » à l'élection présidentielle. Dans une interview qui paraît aujourd'hui dans l'hebdomadaire *Le Point*, Jean-Marie Le Pen veut « parvenir à construire la majorité victorieuse », et il estime peser « un peu plus de 20 % des voix ».

A Dunkerque, vendredi soir, le président du Front national a ajouté : « Je tends la main à tous les Français, à commencer par ceux qui sont sur les tribunes, qui veulent battre le socialisme. La balle est dans leur camp. C'est d'abord à eux de répondre. » Pour clarifier sa position, le « grand timonier », comme l'appellent certains, a affirmé qu'il « ne ferait pas, avec les voix de la droite, une politique de gauche, et avec l'argent des Français, une politique favorable aux étrangers ».

Mais le président du Front national n'en continue pas moins à critiquer sans ménagement les hommes qui nous gouvernent ainsi que ceux qui les ont précédés, entre 1974 et 1981 : ceux-là mêmes qu'il convie à sa table

pour négocier les conditions de la victoire de 1988.

Certes, les attaques sont moins nombreuses, mais elles n'ont rien perdu de leur vigueur. Au passage, Jean-Marie Le Pen affirme que « l'on a fait plus de socialisme sous Giscard, Chirac et Barre que sous Mitterrand, Marchais et Mauroy », évoquant le taux des prélèvements obligatoires qui atteindrait, selon lui, 48 % en France. « Je ne dis pas cela pour décharger la mule socialiste ou le bourricot du PS », ajoute Le Pen. Mais il le dit quand même... L'homme veut « réagir contre la sinistrose » et accuse la classe politique dans son entier d'avoir laissé venir le déclin, la décadence.

Qu'il s'agisse du chômage, de l'éducation ou du Sida, Jean-Marie Le Pen dénonce le laxisme et le manque de fermeté politique de nos dirigeants dont certains sont pris comme têtes de turc (Simone Veil, Michel Noir, Claude Malhuret, Philippe Séguin...).

Au fil des discours, le président du Front national change de rubrique (un jour, il évoque le sujet du chômage, le lendemain, la politique étrangère) mais le ton ne varie pas. Encore et toujours la « préférence nationale ».

« les Français d'abord ». Des notions simples, agrémentées de maximes imagées pour faire passer un discours parfois technique.

Pour exprimer l'importance de la production de richesses, il déclare : « On ne fait pas de grandes parts dans des petits gâteaux. » Et pour dénoncer les droits acquis, il les compare à « une bouée de sauvetage dans laquelle il n'y a pas d'air : les droits ne sont jamais acquis. Ils s'acquiescent », explique-t-il.

A l'issue de cette tournée des plages, le président du Front national, plus « lepéniste » que jamais (son slogan : « Elysez Le Pen » est à la mesure de son optimisme), invite donc les dirigeants de la droite à le rencontrer. La réponse est facile à prévoir. Si l'on en juge les remous provoqués par les alliances locales avec le Front national, on peut s'attendre à une fin de non-recevoir.

Le Pen ne se fait guère d'illusion mais, à l'image du verre à moitié vide pour certains, à moitié plein pour d'autres, le président du Front national a une réponse prête dans tous les cas de figure.

** נכנס

שמור

**
**
**
**

הרזם: 9,388

אל: המשור

מ-: פרוס, נר: 5, תא: 010987, דח: 1500, דח: ר, ג: ש

ג: ד: ש

103.11
2)3

שמור/רגיל

אל : אירופה 1

מאת: פרוס/השגריר

GAUBERT שהינו עוזר שר הפנים הצרפתי התקשר עמי (1.9) ומטר לי שנוע לר, שיהווי תושב מרסיו בשם מישל זריו מתכוון לארגן ל- LE PEN ביקור בישראל. שאל כיצד אנו מתווחסים לאפשרות כניל. חזרתו באזנו גובר על עמדתנו אותה ביטאתי בגישושים שקיים LE PEN בעבר ושלמיה ישראל לא תוכל למנוע ביקורו בהיותה ארץ פתוחה אך LE PEN לא יוכל לצנות להתקבל ע"י אישים או אנשי מימסד ישראלים. במילים אחרות עשינו הכל כדי להניאו מלבוא. גובר הודה לנו על המיוע וציון שצם מציוס יששו הכל על מנת להניאו את מישל זריו מליושם את תרכניתר. הכל ליודיעתנס.

סומר.

תפ: שהח, ורהמ, מנכל, ממנכל, אירא, תפוצות

AMBASSADE D'ISRAËL

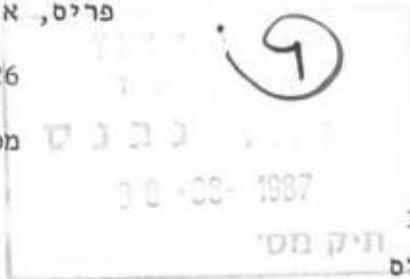
שגרירות ישראל

2166

פריס, א' אלול תשמ"ז

26 אוגוסט 87

98 מס'

103.11
300

אל ; אירופה 1
מאת ; הציר פריס

הנדון ; המפלגה הרפובליקנית (P.R.)

מפלגתו של שר התרבות LEOTARD אירגנה שלושה ימי עיון לחברי המפלגה על נושאים שונים כולל הנושא המז'תי. מר עמנואל הלפרין שהיה עד כה יועץ התרבות בשגרירותינו הוזמן להרצות בפני פורום חברי מפלגה זו. מצ'ב התוכנית - תשומת ליבכם לאישים המופיעים בכנס זה.

בברכה

יצחק אבירן

EMPLOI DU TEMPS

JEUDI 27

- ACCUEIL A PARTIR DE 14 HEURES
 - 18 H 30 : OUVERTURE SPECTACLE NAUTIQUE
 - 19 H 30 : APÉRITIF
 - 20 H 00 : Dîner
 - 22 H 00 : FILM ENQUÊTE SUR L'AMÉRIQUE LATINE : "DIEU ET MARX" DE JF. BONOMO
- EN PARALLÈLE : RÉUNION DES SECRÉTAIRES FÉDÉRAUX
RÉUNION DE CERTAINES COMMISSIONS

VENDREDI 28

MONTE LIBRE "LES DEBATS LES ENJEUX"	9 H 45 10 H 45	CONFÉRENCE D'ALEXANDRE DE MARENCHES			
	11 H 00 12 H 00	<u>PACIFIQUE SUD</u> C. ZORGBIBE M. KASPI An : Ph. MARCOVICI	<u>AFGHANISTAN</u> J. PUIG M. TANDAR M. BARRY An : Ralph PINTO	<u>AFRIQUE</u> M. KALFLECHE M. GATO An : M. PONDAVEN	<u>MOYEN-ORIENT</u> M. GAZZO M. HALPERIN M. MALEK
LE COMMUNISME A L'HEURE DE GORBATCHEV	12 H 15 13 H 00	CONFÉRENCE DE JEAN-BERNARD REMOND			
	14 H 45 16 H 15	<u>L'URSS BOUGE T-ELLE</u> M. TATU M. LACHAUX An : R. PINTO	<u>LA POLITIQUE ÉTRANGÈRE DE L'URSS</u> H. CARRERE D'ENCAUSSE An : B. LECOMTE	<u>COMMENT NÉGOCIER AVEC L'URSS</u> M. BESANCON M. RIGOULOT An : Ph. MARCOVICI	<u>INDOCHINE ASIE PACIFIQUE</u> M. BROYELLE M. JOYAUX
	16 H 30	DÉBAT : LE GORBATCHÉVISME An : P. WAJSMAN - B. LECOMTE - Ph. MARCOVICI M. TATU - M. BESANCON - H. CARRERE D'ENCAUSSE - M. RIGOULOT JEAN LECANUET - J.F. DENIAU - CLAUDE MALHURET			
	18 H 30	<ul style="list-style-type: none"> • COCKTAIL A LA MAIRIE DE BORDEAUX (200) • DÎNER A LABARDE (CHATEAU GISCOURS) 			

17 H 30
ARRIVÉE
J.C. DELMAS

SAMEDI 29

SECURITE EUROPEENNE MORALE ET "REAL POLITIK"	9 H 45 11 H 15	<u>LES OPTIONS ZERO</u> M. COPEL M. DE ROSE An : J. BONOMO	<u>L'ENJEU ALLEMAND</u> M. PICAPER M. HERMANN An : Fabrice LE QUINTREC	<u>DESINFORMATION ET SECURITE EUROPEENNE</u> M. D'ORCIVAL M. CATHALA An : R. PINTO	<u>DROITS DE L'HOMME ET TIERS MONDE</u> M. MALHURET M. CHESNAIS M. MIRANDA
	11 H 30 12 H 30	L'EUROPE FACE AUX 2 GRANDS (PERSP. FRANCO ALL.) CONFÉRENCE : "LE LIEN FRANCO-ALLEMAND" JEAN-FRANCOIS PONCET - M. HERMANN			
L'EUROPE A L'AUBE DE 1992	12 H 30 13 H 00	INTRODUCTION PAR A. MADELIN DE L'EUROPE A L'AUBE DE 1992			
	14 H 45 16 H 15	<u>FRANÇAIS + EUROPEENS LEUR CAPACITE DE CHANGEMENT</u> M. DE VULPIAN M. O. GISCARD D'ESTAING An : Ph. VASSEUR	<u>EUROPE DES CITOYENS OU EUROPE DES SUJETS</u> M. LEPAGE M. LECLERC M. CAILLE An : Fabrice LE QUINTREC	<u>L'EUROPE ACTEUR ECONOMIQUE INTERNATIONAL</u> M. C.N MARTIN An : JM. SYLVESTRE	
	16 H 30 18 H 00	DÉBAT : L'EUROPE - J.F. PONCET - Ph. VASSEUR - A. GIRAUD - M. D'ORNANO (TOUS LES MINISTRES PR PARTICIPENT AU DÉBAT)			
	" DÎNER SUR LE BASSIN D'ARCACHON				

DÉJEUNER AVEC
MM. GAUDIN
LUCOTTE
TOUBON

DIM 30

9 H 30 10 H 30	BILAN ET PROPOSITION DE CHAQUE MINISTRE (SALLES SÉPARÉES POUR CHAQUE MINISTRE)
10 H 45 11 H 00	PATRICK WAJSMAN : "10 PRINCIPES"
11 H 15	DÉBAT : MINISTRES PR - "HEURE DE VÉRITÉ" : LA RÉPONSE FRANÇAISE AU DÉFI INTERNATIONAL
12 H 15/12 H 30	CLOTURE PAR CHAQUE COMMISSION

כח' באב התשמ"ז
23 באוגוסט 1987
946

103-11
קובץ

אל : הציר, פאריס
מאת : מנחם אירדסה 1.

הנדון : מפלגת Le Pen
מכתבך מ-18/8.

תודה על מכתבך ועל החומר המעניין שצורף אלי. העברתי
חומר זה להסברה ולממ"ד. במשרד וכן ליג"ר הכנסת ולח.כ.
נחמיאס. בחתחשב בכך שעוד נוסיף ונראה חברי מפלגת
זד "מתגנבים" לארץ, טוב שבכנסת תהיה תמונה ישלחה
יותר.

בברכה,

מ. בבלי.

1950

1951

1952

1953

1954

1955

1956

1957

1958

1959

1960

1961

1962

1963

1964

1965

1966

1967

1968

1969

1970

1971

1972

1973

1974

1975

1976

1977

1978

1979

1980

1981

1982

1983

1984

1985

1986

1987

1988

1989

1990

1991

1992

1993

1994

1995

1996

1997

1998

1999

2000

2001

2002

2003

2004

2005

2006

2007

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

2016

2017

2018

2019

2020

2021

2022

2023

2024

2025

** נכנס

שמור

**

**

**

חוזם: 7,6719

אל: המשרד

מ-: פריט, נר: 139, תא: 090787, זח: 1900, דח: ר, סג: ש

נד: @

103.11 זר

שמור/רגיל

אל אירופה 1

לידיעת לשכת מס רוהם ושהח

מאת השגריר פריט טופר

התקשרה עמי, X EDITH CRESSON השדה לסחר החוץ לשעבר
וממנהיגיה של המפלגה הסוציאליסטית ומטרה שבדעתה לערוך
ביקור פרטי בארץ עם בעלה ובתה החל מה-26 ליולי.

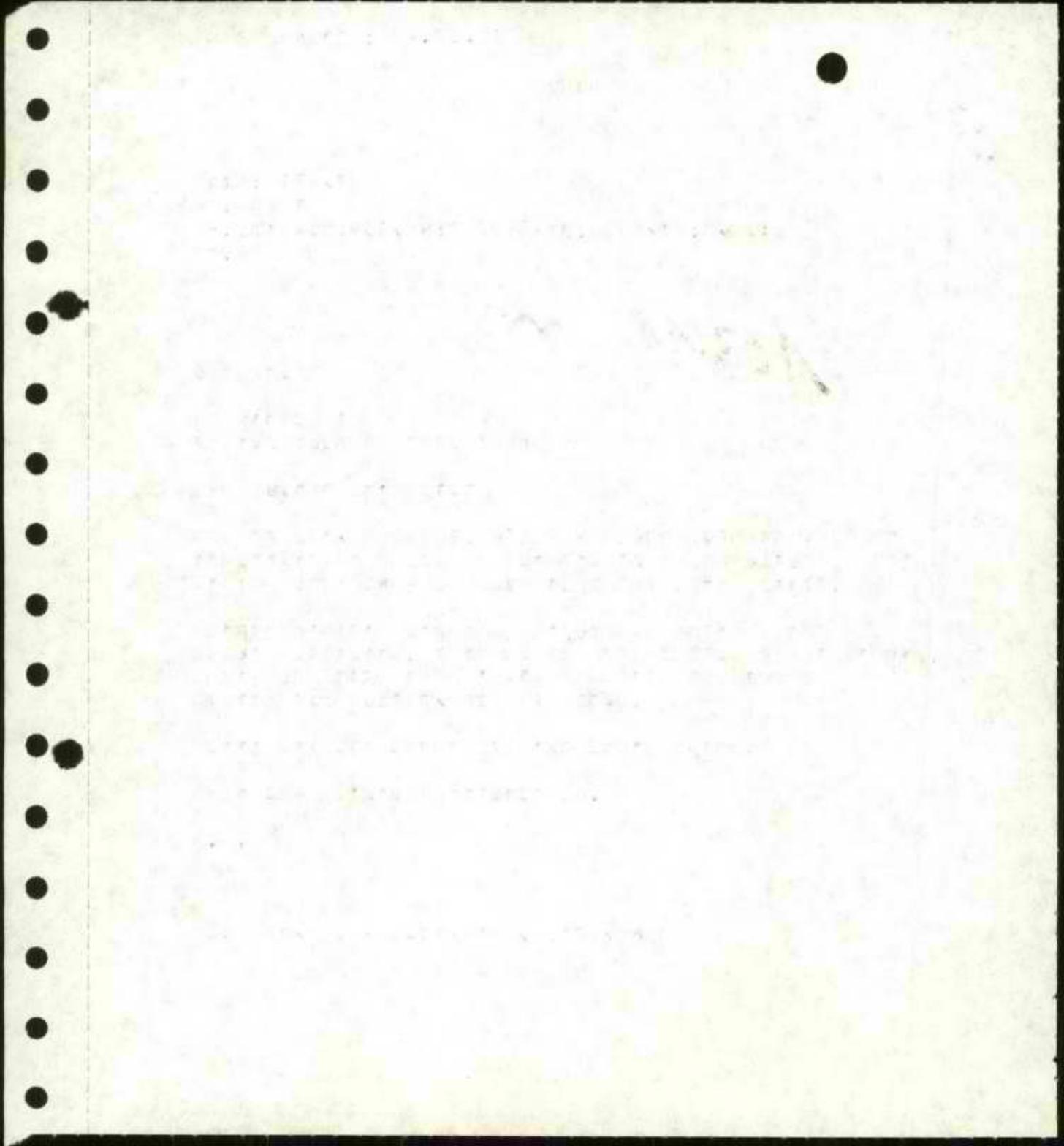
הביקור תירוטי בעיקרו אן ביקשה שגם אסדיר עבורה מספר
מפגשים פוליטיים. לאור מעמדה הרם במפלגה הסוציאליסטית.
ממליץ שממ רוהם ושהח ימגוש אותה וכן להפגישה עם
מזכל מפלגת העבודה, חכ עוזי ברעם.

אציון שיוחנך מנור מטפל ביתר פרטי ביקורה.

תאמר נא פגישות והודיעוני נא.

ד.ב.

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, אירא, אביטל, מאור

Mme Anne-Marie Dupuis, député européen
Maire de Cannes

י. מנור
103.11 373
Jérusalem, le 28 juin 1987

Chère Madame,

On m'a communiqué il y a quelques temps la réponse donnée par le Président du Conseil des Ministres des Communautés Européennes à la question posée par M. Alfred Coste-Floret (document ci-joint).

Je suppose que c'est à la suite de la démarche que j'avais entreprise auprès de vous il y a quelques mois, que M. Coste-Floret a posé cette question en se référant à la résolution du Parlement australien, octobre 1986, dont je vous avais communiqué le texte.

Permettez-moi, chère Madame, de vivement vous remercier pour les efforts que vous avez déployés en la matière.

Cette réponse est certes un peu décevante puisque tout en paraissant soutenir sur le fond la demande d'annulation de la résolution 3379(XXX), elle conduit à un constat d'impuissance en l'absence d'une procédure pour annuler un résolution de l'Assemblée Générale des Nations Unies.

J'ai décidé de faire appel à diverses autorités en la matière pour éclaircir cette question de procédure, ayant appris que la possibilité d'annulation existait, et qu'il y avait même eu un précédent avec la résolution de l'Assemblée Générale des Nations Unies sur le refus d'admettre l'Espagne (1946) puis de l'admettre (1955).

Je ne manquerai évidemment pas de vous tenir informée des réponses que je recevrai à ce sujet.

Veillez agréer, Madame le Député, l'expression de ma profonde considération.

Yohanan Manor
Président

Y. Manor

PARLEMENT EUROPÉEN

Question orale de M. Alfred Coste-Floret
conformément à l'article 44 du règlement au Conseil des Communautés Européennes
pour l'HEURE DES QUESTIONS de la période de session de janvier 1987.

OBJET : RACISME ET ANTISÉMITISME

Le Parlement australien vient d'adopter une motion aux termes de laquelle la résolution 3379 de l'Assemblée générale de l'Organisation des Nations Unies, qui assimile le sionisme au racisme « donne une interprétation erronée et inadmissible du sionisme, est incompatible avec la charte des Nations Unies et n'a servi qu'à intensifier un antagonisme religieux et à inciter à l'antisémitisme ».

Le Conseil partage-t-il cette opinion et, étant donné que le racisme et l'antisémitisme constituent une menace grave pour les valeurs que professe la Communauté Européenne ainsi que pour les Droits de l'Homme, peut-il faire connaître au Parlement les mesures qu'il compte prendre en vue de faire annuler la résolution 3379 ?

Réponse du Président en exercice du Conseil des Ministres

Le racisme sous toutes ses formes a été condamné dans la déclaration contre le racisme et la xénophobie signée le 11 juin 1986 à Strasbourg au sein du Parlement Européen par les Présidents des institutions.

Cette position a été constamment soutenue par les Douze, notamment dans le cadre des Nations Unies, en ce qui concerne la résolution 3379/75 de l'Assemblée générale de l'Organisation des Nations Unies, assimilant le sionisme au racisme, elle n'avait reçu le vote favorable d'aucun des pays membres de la Communauté. Il n'existe pas de procédure tendant à l'annulation d'une résolution adoptée par l'Assemblée générale des Nations Unies.

N.D.L.R. - Cette réponse est une mauvaise « échappatoire ». Elle paraît ignorer que l'on peut toujours déposer aux Nations Unies une résolution constatant que les données d'un problème ayant changé, sa solution doit être modifiée.

MICHEL SWISS

VOUS ACCORDE LES MÊMES REMISES EXCEPTIONNELLES QU'AUX TOURISTES ÉTRANGERS

Toutes les grandes marques de
PARFUMS

ACCESSOIRES HAUTE-COUTURE - PRODUITS DE BEAUTÉ - PORCELAINES - CADEAUX - MAROQUINERIE

16, RUE DE LA PAIX-PARIS

Tél. 42.61.71.71

2e étage (Ascenseur)

(du lundi au samedi de 9 heures à 18 h 30)

הגדל: אקביצור מערכה הז'א

9

בברכה מאת

הקונסוליה הכללית של ישראל

מרסיי

Avec les Compliments du

CONSULAT GENERAL D'ISRAEL

MARSEILLE

רצ"ג מאמר מן המפעל הצירי ג'מ
טאמארוג היצירות זרבה-ישראל

בברכה
מישראל

לאורכא מכתב מ-8.8.87

93-6-87

103.11723

L'amitié nîmoise pour Jérusalem et Tel Aviv

Les associations amies d'Israël se sont retrouvées
pour un week-end positif

NÎMES jumelée avec la ville israélienne de Rishon Le Zion vient de vivre un week-end au cours duquel les liens avec Israël ont été vécus concrètement.

En effet, les associations françaises, amies de cette ville, se sont retrouvées, pour 48 heures, à l'hôtel du Midi, pour des séances de réflexions.

Ouvertes samedi à 17 h, par Mme Sara Fleiderman, directrice générale adjointe des relations extérieures de l'O.S.M., ces rencontres ont permis aux délégations présentes, menées par le sénateur Pierre Giraud, président du bureau national de France-Israël, d'entendre une allocution de M. Grieffel, adjoint au maire de Tel Aviv et de M. Rabinowicz, directeur de l'union des pouvoirs locaux en Israël. Le soir même, en présence de M. Michaeli, consul général d'Israël à Marseille; Jean Bousquet, député-maire; Mme Dufoix, député; M. Sigal, président des élus socialistes du conseil municipal; Mme Landes, conseillère municipale; Mme Simone Charrier, présidente de France-Israël de Nîmes, se déroula un gala avec la participation de la chanteuse

israélienne Michèle Taurer et du guitariste Pierre Benichou. En prélude, tandis que la communauté juive de Nîmes avait largement répondu à l'appel des organisateurs, M. Grieffel remit un bibelot représentant les clés de Jérusalem à Jean Bousquet, notant que Nîmes réussissait le «tour de force» d'avoir l'expression amicale tout à la fois de Jérusalem et de Tel Aviv.

Le député-maire devait, en retour, lui remettre la médaille de Nîmes et rappelait son émotion lorsqu'il se rendit pour la première fois à Jérusalem. «Nous avons une grande amitié pour votre pays», dit-il à M. Grieffel en soulignant avoir trouvé naissance à cette sympathie dans le comportement à son égard de M. Aimé Grumbach dont les conseils lui permirent la réussite dans la vie.

Jean Bousquet devait, en cette occasion, évoquer le nazisme pour affirmer avec force: «Plus jamais ça», tout en affirmant sa volonté de s'opposer totalement à toutes les formes d'extrémisme.

La journée dominicale fut enfin consacrée à un panorama de l'actualité israélienne avec De-

Le maire adjoint de Tel Aviv remet un bibelot représentant les clés de sa ville à Jean Bousquet, en présence du consul général d'Israël et de Mme Charrier, présidente de France-Israël de Nîmes.

nis Charvit, professeur en sciences politiques à l'université de Jérusalem, puis à une confé-

rence sur la propagande arabe et leurs moyens d'information sur Israël avec M. Haim Atvitz,

délégué en France du département de la jeunesse à l'agence juive de Paris.

PROTOCOLE

Midi - Libre
Mardi 16 juin 87

IMAGES

16 JUIN

RELATION, REDACTION: 20,
Nîmes, ☎ 66.67.34.74.
ES ET ABOONEMENTS:

☎ 65.67.45.34.

133.16.

DE GARDE

le samedi 20 juin à 8 h: M. Ran-
son, tél. 66.64.14.12.
le libre choix de l'infirmier

DE GARDE

le centre commercial Wagner
du 16 juin soir au 19 juin au
18, rue Curatorie (près de la
34.04 du 19 juin au soir au 22

MORALE

DE AUX VICTIMES

3000 Nîmes, ☎ 66.29.18.38.

MENTS ISOLEES

adi, de 13 h à 21 h, le samedi de
ris, ☎ 66.36.05.57, 18, bd Ami-

TOXICOMANIE

d, Nîmes ☎ 66.21.07.89

MIDI

l'adresse: C.H.R., ☎ 66.67.00.00.
ents: ☎ 66.27.41.11.

POMPIERS

l ou 18.
27.26.
☎ 66.64.07.01.

Handwritten mark resembling a stylized 'B' or '2' inside a circle.

י"ז בסיון התשמ"ז
14 ביוני 1987
807

372 מ. 103

אל : מר י, עמישב, השגרירות, פריס
מאת: אירופה 1,

הנדון : הופעת שני נציגי ה-"חזית הלאומית" בכנסת
מכתב 118 מה-9.6.87,

קראנו בעיון את הדיווח שלך בנדון.

נסיונות צירי ה-"חזית הלאומית" Bacielot ו- Descaves להפגש עם 3 החכ"ים בכנסת לא היו אלא מעשי תרמית ואפילו מאמרו של כתב "Libération" משקף את זאת (אף כי בפתח דיווחו הוא נוקט בסגנון הלועג והעויץ האופייני לו).

אם נרצה למנוע "הפתעות" מסוג זה בעתיד, טוב יהיה אם נעמיד לרשות יו"ר הכנסת תיק רקע על ה-"חזית הלאומית", כולל סקירת רקע על מנהיגה, לרבות ההתבטאויות הגזעניות והאנטישמיות שלו (אולי בהתבסס על סקירות ה-A.D.L. בצרפת), ורשימת חברי האסיפה הלאומית, הסנאט והפאר של חתנועה. יו"ר הכנסת יוכל להפיץ חומר זה או לעשות בו שימוש כראות עיניו.

נודה אם תעביר אלינו את חומר הרקע הדרוש.

בברכה,
אריה אבידור.

העתק : לשכת השר
לשכת המנכ"ל
המשנה למנכ"ל ✓
ראש אמית"ק
הציר, פריס,

5

103.4
303

טו' בסיון התשמ"ז
12 ביוני 1987
803

אל : מר יצחק אבירן, הציר, פריס
מאת: אירופה 1.

הנדון : הזמנת משלוח קברוצה הידידות
הפרלמנטריות צרפת-ישראל.
מכתב 33 טה-30.3.87.

האם הספקת בינתיים להפגש עם MARCUS ולשמוע ממנו
בענין ?

בברכה,

אריה אבידור.

108-4-203

DEPT. OF JUSTICE
WASHINGTON, D. C.
20535

TO: SAC, NEW YORK
FROM: SAC, PHOENIX

RE: JAMES EARL RAY
ALLEGED ATTEMPT TO OBTAIN
PASSPORT TO ENGLAND

PHOENIX ADVISED THAT AN INDIVIDUAL WHO IDENTIFIED HIMSELF AS JAMES EARL RAY, TELEPHONED THE PHOENIX OFFICE OF THE FBI AND REQUESTED ASSISTANCE IN OBTAINING A PASSPORT TO ENGLAND.

PHOENIX

WAS RECORDED.

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

פריס, כט' אדר תשמ"ז

30 מרץ 87

מס' 33

9

311.103

אל : מר אריה אבידור - אירופה 1

מאת: הציר, פריס

הנדון: הזמנת משלחת קבוצת הידידות

הפרלמנטריות צרפת-ישראל

מכתבך מה- 12.3

לוי' אל

פגשתי את חבר הפרלמנט MARCUS באסיפה הכללית של
ה-C.R.I.F. סיכמנו להיפגש אולם זאת נעשה במועד מאוחר
יותר (לאחר חופשת הפסח) כי הוא ייעדר מפריס בתקופה זו.
(כאן מתחילה עוד מעט עונת החופשות).

בברכה
יצחק אבירן.

17743

תאריך פושדז' דאזויץ-מוחלקת הקשר

** כנס **

שנד

**

**

**

חוזם: 5,17743

אל: המשרד

מ-: מרום, נר: 445, תא: 290587, זח: 1500, דח: ר, טג: ש

נד: 8

9

צרכ 103.11

שמור/רגיל

קולט אביטל.

סמינר ציוני טרצואליסטטי. תודיעי נא לישראל גת ששני
המשתתפים מטעם המפלגה הטרצואליסטטית הם: -

- 1) DEPUTE DE PARIS GISELLE STEVNAT
- 2) DEPUTE DE CHARENTE-JEROME LAMBERT

הראשונה היתה כפר בארץ במשלחת בראשותו של
השני הינו מהנחרות הצעירים והמבטיחים. תודה.

אבירן. ===

תפ: אביטל, הטורה, אירא

** נכנס

שמו

30-11-87

חוזם: 5,14793

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 350, תא: 250587, זח: 1600, דח: דר, טג: ש

נד: 8

שמו/רגיל

אל: אירומה 1

מאת: הציר מריט

קונגרס ה- R.P.R.

בימים 23-24 דנא השתתפתי כמשקיף בקונגרס ה-R.P.R. דבר זה איפשר לי להכיר רבים ממנהיגי המפלגה ופעיליה במריט ובמרווינציות. באי הקונגרס בחרו מחדש פה אחד כיו"ר המפלגה את ז'אק שיראק ולמזכ"ל המפלגה את ז'אק טרונן.

א. לאחר סיומה אין טופית של נאומים בה לקחו חלק רוב חברי המפלגה בעיקר הצטיינו נאומיהם של שר הפנים שטס דגש על המלחמה בטורר והצלחות משרדו וכן נאום שרת הבריאות שיצאה נגד הפחד מפני מחלת האיידס כגורם לשנאת זרים ראשי הסיערת המדלמנט פייר מסטר והטנט וכן ראשי המפלגה ופעיליה במרווינציות ובבירה. הקונגרס בא לסיומו עם נאום הסיכום של שיראק.

1. לאחר הברכות והתודות על בחירתו מחדש ולאחר שהזכיר את אבות המפלגה דה גול ופומפידו (ז'יטקארד לא הזכר ע"י אף אחד מהנאומים) יצא שיראק בביקורת חריפה על המש שנות שלטון המפלגה הסוציאליסטית שבקואליציה עם המפלגה הקומוניסטית הביאו את המדינה למצב של הרס כלכלי וסוציאלי ולהחלשת מעמדה הבינלאומי.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

2. קד מנחה בנאום שיראק - המלחמה נגד האלימות בבית ובחוץ. הוא מדגיש שממשלתו כוונתה לתפעל להגנת זכויות האדם בכל מקום בעולם. במסגרת זו צרפת התנגדת לשלטון הגזעני בדרום אפריקה ולוחמת למען העלייה של יהודי ברה"מ.

3. צרפת דוגלת בשמירת הסוברניות של כל העמים. במסגרת זו היא בעד הוצאת הכוחות הזרים מקמבודיה ואפגניסטאן. וכן תפעל להפסקת המלחמה בין אירן לעיראק, במצע המפלגה מוזכרת גם לבנון ושם דרישה להוצאת כל הכוחות הזרים מאזמתה והחזרת עצמאותה וחופש בעולתה של ממשלת לבנון. (כאמור לא הוזכר הדבר בנאומי)

4. כדי לחזק את מעמדה הבינלאומי תפעל צרפת למען בנייתו וחידוקו של כח ההרתעה, צרפת מתנגדת להצעות הסובייטים לפירוק הנשק ולהסכם בנדון בין בין ארה"ב לצרפת וכן אחז מקורי היסוד של מדיניות החוץ של צרפת היזוקה של אירופה והעמדתו שורה זכויות לשתי מעצמות העל.

5. שיראק מצוין הישגי ממשלתו במלחמה נגד הטירור ויעילות המשטרה שהתבטאה בתפיסת קבוצות טרור מכל הסוגים. מצוין שלא רק יגיב למשילות טרור אלא גם ידגם בעולות נגד אותן קבוצות המועלות באלימות ונגד חוקי המדינה.

6. שיראק יוצא חוצץ נגד הדמגוגים (כרוזתו ל- LE PEN) הכונה

לרגשות האפלים של אזרחי המדינה (משוררים רגשות גזעניות ואנטישמיות). במאמץ לעורר הומת סובלנות שכאה ופחד כלפי זרים. הוא מדגיש שהזרים שנמצאים בצרפת באופן לא לגאלי יוחזרו לארצותיהם (הוא מבין שזרים אלה בגלל תנאים כלכליים קשים במדינותיהם ובחימוש אחר נרנסתם נמצאים בצרפת) ואילו אלה הנמצאים באופן חוקי יש לסייע להם להתאקלם כי המדינה זקוקה להם ולעבודתם.

7. חלק מנאומי מקדיש שיראק לנושאי כלכלה וחברה - דגש על הצורך בפיתוח המחקר וביסוסן של תעשיות עתידות מדע: פרנקופוניה: ובקשר מיוחד עם מדינות אפריקה המרכזונית.

8. הקונגרס מהווה פתיחה למירוץ לקראת הבחירות לנשיאות
1988.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

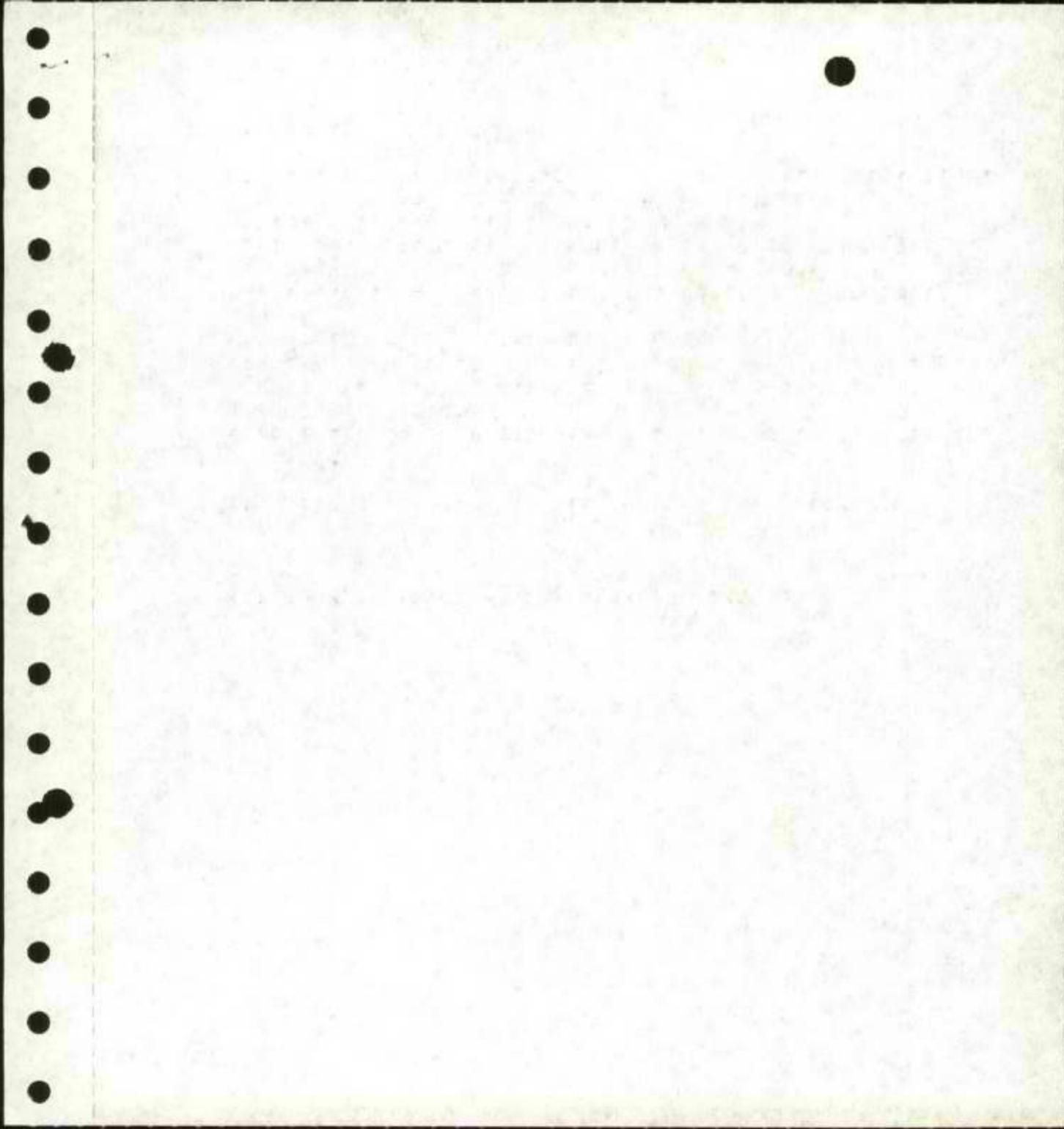
ב. הערות:

1. נציגו המכלגה מדרוס צרפת עמט שוחחתי רואים בסוציאליסטים ולא ב- LE PEN את עיקר האויב. המעניין שדווקא הצעירים היו קיצוניים יותר. אחוז הזרים רציני ויש התמרמרות גדולה נגדם לכן מעמדו של LE PEN חזק ויש להתחשב בו אם רוצים לנצח את הסוציאליסטים - בעיקר האמור לגבי הקבוצה הזאת ממרטיי.

2. הנעלם הגדול בקונגרס היה השר לטחר חוץ NOIR הוא לא השתתף ורבים שמחו לכן כי חששו שהשתתפותו תביא לעימות חריף בין תומכיו לאלה המזדהים עם רעיונות LE PEN והם רביים. ימים יגידו מה יעלה בגורלו ואם ימשיך בתפקידו ובפעילותו במפלגתו.

ג. בדיפ סקירת עיתונות מיוחדת ותגובות מהקונגרס.

תפ: שהה, מנבל, ממנבל, אירא, אירבי, ר/מרכז, ממד

** נכנס

שמור

**
**
**
**

צנז - 44-103

רוזם: 5,13415

אל: המשרד

מ-: פריט, נר: 327, תא: 220587, חז: 1700, דח: ר, טג: ש

נד: א

9

שמור/רגיל

אל אירופה 1

מאת הציר אבירן

מגישה עם LEPENSEC, מנהל המחלקה לקשרי חוץ של המפלגה הסוציאליסטית

LEPENSEC מגשתי בכנסת עוד בטרם צאתי מהארץ בהגיעו לבקור בראש משלחת חברי מפלגתו אורחי תנועת העבודה בשיחה השתתף שפירא שהיננו האחראי לקשרים עם ישראל.

1. סכמנו שיעשה מאמץ מצידם שראשי ערים סוציאליסטים שעריהם עדין אינך במסגרת ברית תאומות עם אחת מערי ישראל יצטרפו לברית במשך השנה כן שנוכל להזמין במסגרת החגיגות לכבוד 40 שנה לעצמאותינו.

2. קבלתי ממנו הצעות ושמות של חברי מרלמנט, ראשי מוסדות המפלגה, ראשי אגודים שלדעתם חשוב שאמגוש.

3. הודיע לי שטובם לשלוח שני נציגים לסמינר בחודש יוני. שמות הנציגים אבדיק לכשיאושרו.

4. ספר שקיבל הנחיות מגוסטפין לעמוד לרשותי ולעזור לי במלוי תפקידי.

5. בסוף השבוע אשתתף כמשקיף בקונגרס מפלגת RPR

ביום ראשון ינאם שירק בפני באי הכנס ומחכים לשמוע דעתו טובי הפולמוס שעורר NOIR אשר לסחר חוץ טובי

1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025

משרד החוץ-מחלקת הקשר

LE PEN ומפלגתו.

תפ: שהח, מנכנל, ממנכל, אירא, אירב, ר/מרכז, ממד

** נכנס

שמור

**
**
**
**

103.11.023

חוזם: 5,13415

אל: המשרד

מ-פריט, נר: 327, תא: 220587, זח: 1700, דח: ר, טג: ש

נד: @

שמור/רגיל

אל אירומה 1

מאת הציר אבירן

פגישה עם LEPENSEC, מנהל המחלקה לקשרי חוץ של המפלגה
הסוציאליסטית

LEPENSEC פגשתי בכנסת עוד בטרם צאתי מהארץ בהגיעו
לבקר בראש משלחת חברי מפלגתו אורחי תנועת העבודה
בשיחה השתתף שפירא שהינו האחראי לקשרים עם ישראל.

1. סכמנו שיעשה מאמץ מצידם שראשי ערים סוציאליסטים
שעריהם עדיין אינן במסגרת ברית תאומות עם אחת מערי
ישראל יצטרפו לברית במשך השנה כן שנוכל להזמין במסגרת
החגיגות לכבוד 40 שנה לעצמאותינו.

2. קבלתי ממנו הצעות ושמות של חברי פרלמנט, ראשי מוסדות
המפלגה, ראשי אגודים שלדעתם חשוב שאפגוש.

3. הודיע לי שרובם לשלוח שני נציגים לסמינר בחודש יוני. שמות
הנציגים אבירן לנשיא ושר.

4. ספר שקיבל הנחיות מגוסטפין לעמוד לרשותי ולעזור לי
במלוי תפקידי.

5. בסוף השבוע אשתתף כמשקיף בקונגרס מפלגת RPR

ביום ראשון ינאם שירק בפני באי הכנס ומחכים לשמוע
דעתו טביב הפולמוס שמורר NOIR השר לסחר חוץ טביב

10-11-01

10-11-01
10-11-01
10-11-01

10-11-01
10-11-01
10-11-01
10-11-01

10-11-01
10-11-01
10-11-01
10-11-01

10-11-01
10-11-01
10-11-01

10-11-01
10-11-01

10-11-01
10-11-01

10-11-01
10-11-01

משרד החוץ-מחלקת הקשר

11098

תאריך : 20.05.87

נכנס **
**
**
**

שמו
3 ככ 11.11.10

חוזם: 5,11098

אל: המשרד

מ-: פריס, נר: 253, תא: 190587, ח: 1610, ד: ר, ס: ג: ש

נד: @

9

שמו/רגיל

אל: אירופה 1

מאת: הציר פריס

מזכ' המפלגה הסוציאליסטית ג'וספין.

1. ג'וספין בא למלוני בטולוז שם השתתפתי בחגיגות יום העצמאות של הקהילה, לארוחת בוקר עימי. בשיחה בת כמעט שעה, בעידודי, הובטחה לי תמיכתו ועזרתו בקיום קשרים עם אישים במוסדות שונים של מפלגתו. צויין שהם מקיימים קשרים הדוקים עם מספר שגרירויות ורואים זאת בעיין יפה. כבר נקבעה לי פגישה ליום 21.5 עם LEPENSEC מנהל המח' לקשרי חוץ של המפלגה.

2. ג'וספין ביקש וקיבל סקירה על המצב במזהת', מלחמת אירן-עיראק, הערכות על ועידת אשפ' האחרונה באלג'יר ובמיוחד התעניין בפעילותה של ברהמ' באיזורנו.

3. המזכ' הביע חששות כבדים מחיזוקו של LE PEN. אם כי הפגיעה לדעתו תהיה בעיקר במחנה הימין (מפלגות RPR ו-UDF פגעו קשות לפי הנחתו) אין הוא רוצה בחיזוקו של הנל' כי למפלגתו גוון פשיסטי ואנטישמי במיוחד. הוא הביע פליאה שמנהיגים יהודים בארהב' שלא מכירים את המציאות הצרפתית' ניסו לתת לו לגיטימציה. שמח מאוד על תגובתו החריפה של נשיא ה- CRIF.

ג'וספין ציין ש- LE PEN שואב את עיקר כוחו בדרום צרפת ובעיקר אצל ה- PIEDS NOIRS אלה שברחו מצפון אפריקה והחיים עדיין עם הטראומה הזו

משרד החוץ - מחלקת הקשר

מושרד החוץ-מוחלקת הקשר

למרות שמאז עברו 25 שנה.

4. מועמדו לנשיאות כמובן מיטראן עם כי המועמד טרם הביא את דעתו בנדון. חזר על מה שכבר פורסם בראיון לכלי התקשורת, שבמקרה של נצחון הסוציאליסטים בבחירות יראה כנכון שראש המפלגה (קרי הוא ג'וספיני) יהיה מועמד לראשות הממשלה. ציין שנוהג כזה קיים גם בישראל.

5. ג'וספיני סיפר על הערכתו למנהיגים ישראלים ובמיוחד ציין ידידותו כלפי שהח' ומזכל' מפלגת העבודה.

6. המזכל' הדגיש הקשרים הידידותיים שלו עם השגריר.

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, אירא, ר/מרכז, ממד

מושרד החוץ-מחלקת הקשר
שמור

כנס

**

**

**

**

חוזם: 4,8259

אל: המשרד

מ-: פריט, נר: 200, תא: 170487, זח: 1645, ד: ט, ג: ש

נד: 8

9

644

קובץ 11.11

שמור/רגיל

אל: אירומה 1

מאת: הציר פריט

ח'כ עוזי ברעס היה בביקור פרטי בפריט, לאחר שהשתתף בוועידה של המפלגה הסוציאליסטית בליל.

1. ח'כ ברעס נגש את מזכל האליזה, ביאנקו. עמו דן בנושא הוועידה הבינלאומית. ראו דיווחנו מפגישת המנכל המדיני. כן נגש את מישל רסקארד אשר סיפר לו שבועתו לנסוע בזמן הקרוב לבריה"מ שם מתכוון להעלות נושא יהודי ברה"מ. לקראת נסיעתו יתקשר עם השגרירות לקבלת תדרון. בפגישתיו של ח'כ ברעס לא נלווה איש מהנציגות.

2. לח'כ ברעס נקבעו פגישות ברציף באמצעות שגריר צרפת בישראל. ח'כ ברעס החליט לא לקיימן.

אבירן. =

===

דח

תפ: שהח,מנכל,ממנכל,אירא

משרד החוץ-מחלקת הקשר

9332

** יצא **
**
**

שמו

773

אל: פריס, נר: 703, מ: המשרד
דח: מ, סג: ש, תא: 120487, זח: 0800

9

שמו/מירי

זינ 11.11

הציר

ניקור LE DRIAN שלך 105.

1. הודענו על בואו למרכז מפלגת העבודה אולם העיתוי לניקורו נבחג ובחול המועד אינו מותר סיבויים רבים להסדרת פגישות.

2. להזכירך, הכנסת בפגרה.

3. אילו נודע לך דבר ניקורו מבעוד מועד, ניתן היה להסדיר פגישה עם ראשי מרכז השלטון המקומי, שכן לה-דריאן מכהן גם כראש העיר LORIENT

משרד החוץ-מחלקת הקשר

4. ראש אגף אמיתי ק מוכנה לארחו לארוחת צהריים ב-15 או ב-16.

ניצור עמו קשר עם בואו כדי לתאם זאת.

אירופה 1

י.בי

תפ: ממנכל, אירא, אביטל

משרד החוץ, תל אביב, 1980

משרד החוץ, תל אביב, 1980

1970-17-200, 0, 0007
ST-11-1-1001, 100, 000

11.21
203

1970-17-200, 0, 0007

1970-17-200, 0, 0007

1970-17-200, 0, 0007

1970-17-200, 0, 0007

1970-17-200, 0, 0007

1970-17-200, 0, 0007

1970-17-200, 0, 0007

1970-17-200, 0, 0007

1970-17-200, 0, 0007

1970-17-200, 0, 0007

4456

תאריך : 08.04.87

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שנ 77

כנס

773

חודש: 4,4456

אל: המשרד

מ-: פריס, נר: 105, תא: 080487, זח: 1300, דח: מ, טג: ש

נד: 2

585

אמיני

103.11.773

Maire de Lorient

élu à l'AN en 1978, 1981, 1986.

שמור/מיוז

אל אירופה 1

מאת הציר אבירן

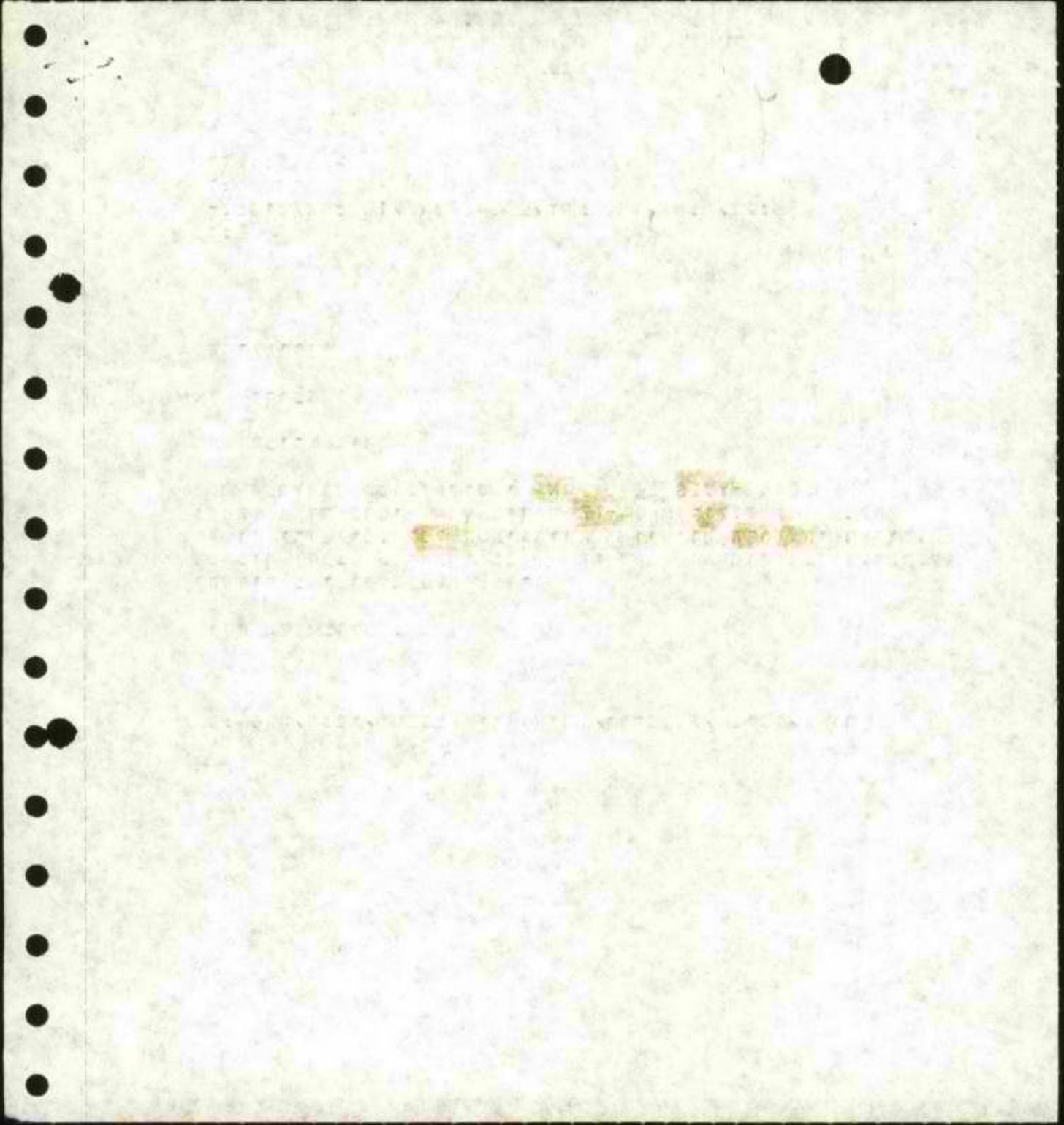
חבר המרלמנט הסוציאליסטי JEAN -YVES LE DRIAN ישהה בבקור פרטי בארץ בין ה 14-17 אפריל. משתכן במלון הלטרן ירושלים. לכל הסתייגויות ממדיניות החוץ הישראלית. מעוניין להפגש עם חברי כנסת כדי לקבל הבהרות בנוון. התוכלו להסדיר פגישות בכנסת עבורו?

חודה על טפולנס.

חפ: שהח, מנבל, ממנבל, אירא, אירב, יורכנסת, אביטל, מאור.

אמיני
אמיני
אמיני

15-16 א

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמו

9159

צא

**
**
**
**

אריה

אל: בריסל, נר: 595, מ: המשרד
דח: ר, סג: ש, תא: 100487, רח: 1430

צג. 11.102

365
קלי (צפוי-)
ישאג המכיר
בענייני
יעזי רכבה
אלוהם כסח

שמודרגיל
הציר.

ביקור LE DRIAN שלך 105.

1. הודענו על בואו למרכז מפלגת העבודה אולם העיתוי לביקורו נ בחג ובחול המועד אינו מותר סיבויים רבים להסדרת פגישות.

2. להוכיחך, הננסת בפגרה.

3. אילו נודע לך דבר ביקורו מבעוד מועד, ניתן היה להסדיר פגישה עם ראשי המרכז השלטון המקומי, שכן לה-דריאן מכהן גם כראש העיר LORIENT.

4. ראש אגף אמיתי יק מוכנה לארחו לארוחת צהריים ב-15 או ב-16 ניצור עימו קשר עם בואו כדי לתאם זאת. אירופה 1.

א/מ

תפ: ממנכל, אירא, אביטל, מאור

1948
1949
1950

1951

1952

1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025

2026

2027

ט' בניסן התשמ"ז
8 באפריל 1987
710

יגור

3
11.11.87

אל : מר דהושע עמישב, השגרירות, פריס
מאת : אירופה 1,

הנדון : לה-פן בארץ ?
מכתב מה-2.4.87,

בשיחה ב-27/3 עם מלקום הונליין, מנכ"ל ועידת הנשיאים, שמענו ממנו כי תמו אי-ההבנות שהיו ביסוד פגישתם עם לה-פן וכי עתה, לאור התגובות בקרב יהדות צרפת ובארץ, הם מודעים היטב לדמותו של האיש ושל תנועתו,

כפי שהשגריר הבהיר בזמנו לשליחו של לה-פן, ביקור מנהיג "החזית הלאומית" בארץ איננו רצוי ואין להעלות על הדעת אפשרות שיפגוש ראשי השלטון כאן.

אשר ל- Jacques SOUSTELLE, הייתי מסייג את הדברים ואומר כי הוא שותף לחלק מדעותיו של לה-פן (המאבק למען אלג'יריה הערפתית והפעילות המחתרית במסגרת ה-O.A.S. בסוף שנות ה-50 ובתחילת שנות ה-60): לא זכורות התבטאויות גזעניות או אנטישמיות מפיו של סוסטל כפי ששמענו לא פעם מלה-פן (האיש שתבע עד לא מזמן את "הזכות הלגיטימית" לא לאהוב היהודים) או מתומכיו, ביניהם הקבוצות הפשיסטיות והניארו-נאציות המהוות הגרעין הלוחם של "החזית הלאומית".

ידוע כי לה-פן עסוק בשיפור תדמיתו וכי הוא שואף ליצור לעצמו דמות של אישיות פוליטית מכובדת. הוא אף הצליח לאחרונה למצוא לעצמו מליץ יושר חשוב בדמותו של הנשיא לשעבר GISCARD D'ESTAING (שנזקק כנראה לתמיכת חברי סיעת "החזית הלאומית" כדי להבחר לתפקיד יו"ר ועדת החוץ של האסיפה הלאומית), אולם "תעודות ההכשר" של V.G.E. ואחרים אין בהן די כדי להשכיח את העובדות על דרכו של האיש ותנועתו הרצופה עמדות והתבטאויות אנטישמיות.

חשוב איפוא להמשיך ולדכא כל יזמת תיווך או התערבות שמטרתה תהיה להביא לביקורו של לה-פן בארץ,

ברכה,
אריה אבידור

העתק : השגריר, פריס

המשנה למנכ"ל, (בצירוף תצלום המכתב הנכנס)

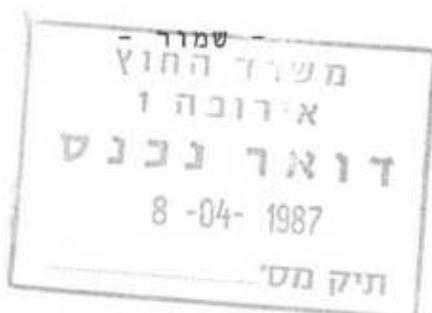
ראש אגף אמית"ק (" " " ")

מר משה פוקס, תפוצות (" " " ")

פאריס, ג' ניסן תשמ"ז
2 אפריל 1987

58

אל: אריה אבידור, אירופה 1

מאת: עתונות, פאריס

הנדון: לה - פן בארץ ?

משיחה עם מזכיר הקונסיסטואר במרסיל, שלאשתו קשרי משפחה עם ג'ק טורצ'ינר מראשי יהדות ארה"ב, נודע לי כי לה-פן הרשים מאוד את המשתתפים במפגש שנערך בניו-יורק. לדברי האיש, החליט טורצ'ינר לפעול למען יוזמן לה-פן בארץ ויפגוש את ראשי השלטון.

כזכור שלח כבר בעבר מנהיג "החזית הלאומית" שליחים לשגריר על-מנת לשכנעו להסכים לביקורו בארץ, אולם השגריר דחה אותם באדיבות באומרו כי טרם הגיע הזמן לביקור שכזה. הממסד היהודי כאן מתנגד לקשרים כלשהם עם לה-פן וקבלתו בארץ תעורר ללא ספק מחלוקות קשות ומיותרות.

אגב, אותו מקור מוסר שאנשי לה-פן מתכוונים להפעיל לטובת פטרונם את ז'ק סוסטל (SOUSTELLE), ידיד ותיק השותף לדעותיו של מנהיג הימין הקיצוני.

בברכה
יוש עמישב

העתק: השגריר, כאן

OFFICE OF THE DIRECTOR
UNITED STATES DEPARTMENT OF AGRICULTURE
WASHINGTON, D. C. 20250

Handwritten signature

DATE: 10/15/57

TO: SAC, NEW YORK

FROM: SAC, NEW YORK

RE: [Illegible]

URGENT 10/15/57

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, OCTOBER TWELVE LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, OCTOBER TWELVE LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, OCTOBER TWELVE LAST.

RE NEW YORK TELETYPE TO BUREAU, OCTOBER TWELVE LAST.

BT

END

U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE

**
**
**
**

אל: מדסיי, נר: 510, מ: המשרד
דח: ר, סג: ש, תא: 020487, רח: 1600

ציון 11 בספט
9

שמור/רגיל

הקונכיל

נסיעת השר בר לב למדסיי לשלך 1

השר בר לב נוסע לפריס ולמדסיי בענין תנועת העבודה. נמסר לנו שפרטי נסיעתו אצל יצחק קינן, שליח נוער, הסוכנות היהודית, פריס.

אירופה 1

תפ: ממנכל, אירא

ממנכל, אירא
ממנכל, אירא
ממנכל, אירא

1900-07-05
1900-07-05

Handwritten signature

1900-07-05

1900-07-05

1900-07-05

1900-07-05

1900-07-05

1900-07-05

1900-07-05

DÉLÉGATION PERMANENTE
D'ISRAËL
AUPRÈS DE L'U. N. E. S. C. O.

פריס, 25 למרץ 1987

מס' 183

5

אל: תפרוצות.

מאת: הנציג הקבוע ליד אונסק"ו, פריס.

בני 11.11

רצ"ב מכתב ששלח נשיא בני-ברית העולמי ליו"ר המועצה הבינממשלתית של בני-ברית
בר הוא מביע צער על מפגש ביך מנהיג הימין הקיצוני LE-PEN ליהודים בארה"ב.

בברכה,
י. עמירוד.

העתק: אירופה 1.

B'NAI B'RITH

District 19, Europe Continentale
Distrikt 19, Kontinental Europa
District 19, Continental Europe

HM/JS/825

Paris, le 12 mars 1987

POUR VOTRE INFORMATION

Texte d'une lettre adressée le 6 mars 1987 par M. Seymour D. REICH, Président mondial du B'nai B'rith à M. Georges M. BLOCH, Président du Conseil international :

Mon Cher Georges,

J'ai été très désagréablement surpris d'apprendre, grâce à vous, qu'un déjeuner avait été organisé il y a peu à New York par des leaders d'organisations juives, en l'honneur d'une délégation parlementaire française comprenant le chef du Front National, Jean Marie Le Pen.

Je comprends parfaitement votre indignation, de même que celle de la communauté juive française toute entière.

Il faut que vous sachiez que le B'nai B'rith n'était pas invité; même s'il l'avait été, il n'y aurait pas participé, parce que Le Pen dirige un mouvement politique qui, sans aucun doute, est raciste et antisémite, bien que parfois, il tente de camoufler son idéologie raciste par des arguments économiques (voir sa campagne contre les travailleurs immigrés).

Comme vous le savez sûrement, il y a quelques mois, à la suite de poursuites engagées par la LICRA, un tribunal français, près de Paris, a condamné Le Pen pour délit d'antisémitisme suite à ses attaques contre un certain nombre de journalistes français.

Je suis au courant du fait que, depuis longtemps, la communauté juive de France refuse de rencontrer Jean-Marie Le Pen. Je partage votre colère de l'avoir vu participer à une rencontre avec des Juifs américains.

Seymour D. REICH

Handwritten initials or signature in the top right corner.

AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

פאריס, כב' אדר תשמ"ז

23 מרץ 1987

47

Handwritten in blue ink: 'לב 11.11.87' (likely referring to a date or recipient).

אל: השגריר ב. נתניהו. נאו"מ

מאת: קצין העתונות, פאריס

הנדון: ה- LE FIGARO MAGAZINE

למברקי 296 מיום 19/3

בסופו של דבר פורסם בגליון השבועון כנ"ל מה-14/3 תיקון לידיעה שפורסמה שבוע קודם לכן אודות פגישתך כביכול עם מנהיג ה"חזית הלאומית" לה-פן.

התיקון מופיע במסגרת והעתון מודה חד-משמעית בטעותו. רצ"ב מכתבי לעורך השבועון והקטע כפי שפורסם.

בברכה

יהושע עמישב

Handwritten signature in blue ink.

העתק: אירופה 1 ✓

מצפ"א

מע"ת

frira à ses lecteurs le résultat d'une grande enquête menée auprès d'un certain nombre de personnalités du monde littéraire sur la génération des écrivains de l'avenir. Cinq jeunes écrivains de moins de quarante ans seront notamment distingués. En liaison avec ce thème de la génération de l'avenir, *le Figaro littéraire* se penchera sur son passé : en effet, il a accueilli des générations d'écrivains aussi prestigieuses que celle à laquelle appartenaient Emile Zola et Guy de Maupassant, celle de Gide, de Proust et de Valéry. Enfin, il a ouvert ses colonnes entre les deux guerres à l'une des plus brillantes générations littéraires, celle de Morand, Mauriac, Drieu La Rochelle, Malraux, Maurois.

Le Figaro littéraire évoquera également le Salon du livre, ses bilans, ses perspectives et s'intéressera particulièrement à l'un des thèmes de ce salon consacré notamment aux librairies thématiques, les livres de cuisine.

Enfin, *le Figaro littéraire* présentera ses habituelles critiques autour du feuilleton d'André Brincourt, avec notamment les signatures de Patrick Grainville, Claude-Michel Cluny, Renaud Matignon, Jean Chalon, etc.

Erratum

Une erreur de transmission nous a, à tort, fait figurer M. Netanyahu, ambassadeur d'Israël à l'O.N.U. (et non conseiller à l'ambassade d'Israël à Washington) parmi les personnalités sionistes rencontrées le 20 février par Jean-Marie Le Pen lors de son dernier voyage aux Etats-Unis. N. Netanyahu, qui n'a jamais rencontré le président du Front national, se trouvait ce jour-là à Londres.

loppe chez les Verts et dans une forte minorité du S.P.D. Les Allemands n'ont pas accepté de gaieté de cœur la division de l'Allemagne. Or, les illusions de la détente ont été telles que certains ont cru possible un rapprochement déterminant avec la R.D.A., et les appels du pied de M. Gorbatchev accélèrent incontestablement la montée de la pensée national-neutraliste en R.F.A., d'autant que l'Europe communautaire (et parfois la France) n'a pas toujours compris les aspirations profondes du peuple allemand.

□ Le national-neutralisme ne se dé-

traine peu à peu de se voir contré par une culture catholique de plus en plus active et brillante, s'appuyant sur les deux Länder les plus dynamiques d'aujourd'hui en R.F.A. le Rhénanie et le Sud-ouest. De surcroît, une forte minorité du protestantisme allemand estime que le national-neutralisme, conduisant à la dénucléarisation de l'Europe centrale, est un important facteur de paix.

* Directeur de l'Institut des hautes études européennes, et adjoint au maire de Strasbourg.

NULLE PART AILLEURS...

■ **Autin Jean** : entre deux réunions de la C.N.C.L., il a écrit *Foch ou le Triomphe de la volonté* (chez Perrin). La première biographie du Maréchal depuis quarante ans.

■ **Courège André** : il va commercialiser un chocolat et un cognac à son nom. Première commande d'alcool, 50 000 bouteilles pour les duty-free.

■ **Malavoy Christophe** : l'un de ses premiers films *l'Arbre sous la mer*, de Philippe Muyl, est en train d'être présenté dans la plupart des universités américaines.

■ **Meryl Macha** : son livre de recettes *Joyeuses Pâtes* vient d'être adapté pour l'Italie.

■ **Sonny and Cher** : Sonny, ex-partenaire de Cher se reconvertit dans la politique. Il est candidat à la mairie de Palm Spring où il possède un restaurant.

JACQUES PESSIS

A Bruxelles, les écrivains du « Figaro Magazine » ont animé la Foire du livre

A l'arrivée en gare de Bruxelles, la « photo de famille » des quarante écrivains.

□ A l'initiative du *Figaro-Magazine*, une quarantaine d'écrivains ont animé avec succès la fête du Livre organisée dans le cadre de la XIXe Foire internationale de Bruxelles. Après avoir fréquenté en rangs serrés les allées du palais Rogier, les Bruxellois ont pu dialoguer avec les auteurs venus dédicacer leurs ouvrages. Les hasards de l'ordre alphabétique faisaient se côtoyer les genres avec sérénité : Paul Guth, cerné par les caméras, n'a pas fait d'ombre à Catherine Hermaty-Vieille, tandis que Jacques Faizant et Virgil Gheorghiu réussissaient leur cohabitation. François Bluche répondait aux questions de la presse belge entre deux signatures de son *Louis XIV*, et Christiane Collange, très entourée, avait assorti son ensemble aux cou-

vertures de ses derniers livres. En fin de soirée les quarante du *Figaro-Magazine*, accompagnés de Louis Pauwels et d'Alain Griotteray, regagnaient leurs deux wagons Club 34 qui les avaient transportés avec le concours de la S.N.C.F., la S.N.C.B. et Wagons-lits France. Les Parisiens peuvent déjà le noter : la prochaine fête du Livre du *Figaro-Magazine* se tiendra le 6 décembre à l'Opéra.

L'an dernier, le dimanche, la Foire du livre de Bruxelles avait 33 000 entrées. Dimanche dernier, elle en a eu 48 000 : à cette forte augmentation, dont se félicite le président Vandermeulen, la présence du *Figaro-Magazine* et de ses quarante écrivains n'a pas peu contribué. ■

Paris, le 5 Mars 1987

Cher Monsieur,

Suite à l'information publiée dans le numéro du 28/2 du "Figaro-Magazine" (P. 101), concernant le récent voyage de Monsieur Le Pen aux U.S.A., je vous demande de bien vouloir publier dans la prochaine livraison de l'hebdomadaire que vous dirigez la mise au point suivante.

Contrairement à ce qui est indiqué dans ce compte-rendu, Monsieur Netanyahu, ambassadeur d'Israel à l'ONU (et non conseiller à l'ambassade d'Israel à Washington), n'a jamais rencontré le Président du Front National, ni au cours de cette visite, ni en nulle autre occasion. Le 20 Février, jour de leur prétendue rencontre, Monsieur Netanyahu se trouvait d'ailleurs à Londres.

Le rédacteur de la rubrique "Vérités" a donc pris de sérieuses libertés avec le titre de sa rubrique. Je vous serais reconnaissant de bien vouloir dans la même publication présenter les excuses du "Figaro-Magazine" à Monsieur Netanyahu, pour la publication de cette information dénuée de tout fondement.

Veillez agréer, Monsieur le Rédacteur en chef, l'assurance de ma meilleure considération.

*Yehoshoua AMISHAV
Attaché de Presse*

*Monsieur Henri-Christian GIRAUD
Rédacteur en chef
LE FIGARO MAGAZINE
37, rue du Louvre*

12008 PARIS 13, RUE BABELAIS - 75008 PARIS - TÉL. 42 56 47 47

ט' באדר התשמ"ז
10 במרס 1987

(J)

ק"מ

אל : גבי עליזה אשד, לשכת השר
מאת: אירופה 1.

הנדון : שאילתה בע"פ - 270 של ח"כ שבח ווייס

להלן נוסח התשובה המוצע על ידינו:

אין ישראל יכולה להכתיב למנהיגים יהודים בארצות חוץ עם מי להיפגש או את מי להחרים,

יש לנו יסוד להניח כי המנהיגים שיזמו את המפגש יודעים היטב כי יוזמתם נתקבלה כמשגה רציני בדעת הקהל הישראלי,

נברכה,

אריה אבידור,

למנוחה
אמנו, כבוד
875

הכנסת

ירושלים, ח' באדר התשמ"ז
9 במרס 1987

ש א י ל ת ה ב ע ל - פ ה

אל: ~~ראש הממשלה~~
זי המלך

מאת: ח"כ שבח וייס

מפגש לה-פן עם מנהיגים יהודים בארה"ב

בעקבות פרסומים על פגישת מנהיגים יהודיים בארצות הברית עם מנהיג הימין
הקיצוני בצרפת לה-פן, ברצוני לשאול את כבוד ראש הממשלה:

1. מה יחסה של ממשלת ישראל לענין זה?

2. האם הגבנו ואם כן באיזו צורה?

שבח

ח"כ שבח וייס

*** הכנסת ה-11 ***
*** שאילתה בעל-פה ***

מספר: 270

נדשמה ב- 9.3.87

תשובה עד- 11.3.87

4527

תאריך : 03.87

מסוד החוץ-מחלקת הקשר

נכנס **

שמרר

**

**

**

חוזם: 3/4527

אל: המשרד

מ-: פריט, נר: 110, תא: 090387, זח: 1600, זח: מ, ט: ג: ש

נד: @

224

קרב 03.11.87

שמרר/מידוי

מאן, ממ'ד/בנ'ל 2

מאת: לבנון/פריט

איו קומרו.

נציג מפלגת האומדזיציה באיו קומרו, ה-UNION NATIONALE

DEMOCRATIQUE DES COMORES מבקש לשוחח עימי בנושאים

הקשורים למצב באי. האם חל איסור או קיים עניין לשמוע

האיש? הנחוננא.

לבנון. ==

תפ: שהח, ממנכל, ממנכל, אירא, אירב, ר/מרוכז, ממד

מסוד החוץ-מחלקת הקשר

תת אומן

9

29 שדואר הקטן
מסא 720 פה 1
דואר נכנס
25-01-1987
תיק מס'

אל: אירופה 1
מאת: השגרירות, פאריס

הנדון: ביקור חברי המפלגה הסוציאליסטית בארץ

פייר שפירא, האחראי על דסק ישראל במפלגה הסוציאליסטית סיפר כי בשבוע שעבר סוכם במוסדות המפלגה להעתיק להזמנת מפלגת העבודה ולבקר בארץ:

הביקור אמור להתקיים מה-16 בפברואר ועד ל-20 בו. במשלחת ארבעה חברים:

1. Le Pain Sec האחראי על קשרי חוץ של המפלגה
 2. פייר שפירא
 3. Gisèle Stivenat נציגה של העיר פאריס בתואר Première Fédérale
 4. Axel Keval האחראי על הצרפתים בחו"ל.
- כמובן שאנשי הקשר במפלגת העבודה הם ישראל גאט וקלוד ללוש.

+ לפירא

בברכה
L.S.
י. לבנון

היונה כניאה - L. LEPENSEC
Secrétaire National aux relations internationales
Député du Finistère
העתק: השגריר, Conseiller général
Conseiller régional, Maire de Mellac
אריה

נכנס **
**
**
**

שמור

חוזם: 2,5354

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 188, תא: 110287, זח: 2000, דח: ר, טג: ש

נד: 8

ניינ 11/11

שמור/רגיל

אל: אירופה 1

מאת: השגריר, מריט

משלחת בראשות LE PAIN SEC, האחדאי על קשרי החוץ של המפלגה הסוציאליסטית, באה לראותני היום (11/2) לפני נטיעתם ארצה ב-16/2, באורחי מפלגת העבודה.

לה פאן סק, אהד יותר לעניינינו מקודמו וביקש לשמוע בנוסף להתפתחויות באזור, דעתנו על הנושאים שנוגעים לנו שיעלו בקונגרס המפלגה הסוציאליסטית שיתקיים בתחילת אפריל ב- LILLE, הצענו שתהיה במצע התייחסות ליהודי ברה"מ וטוריה והפצחנו שהתייחסות לסכסוך הערבי-ישראלי תתאים את עמדת הנשיא מיטראן וזאת בשל נטיות חריגה שקיימות בשוליים לגבי הנושא הפלסטיני.

לה פאן סק הבטיח להעביר לנו הצעות לנסווחים כאשר יתגבשו סופית.

סיכר שועידת המפלגה הסוציאליסטית שתיערך בעיר ליל באפריל תיערך בסימן אחדות השורה לאחד שהשבוע סוכס שלא תהיה קריאה מטעם הועידה לנשיא להציג מועמדותו לנשיאות, וזאת כדי לספק את האגף של דוקארד שהבטיח בתמורה לקבל מרות המפלגה וקביעת מועמדה לנשיאות.

סומר==

ר/

DATE

NO

TO: DIRECTOR
FROM: SAC, NEW YORK
SUBJECT: [Illegible]

RE: [Illegible]

NY 100-100000

NY 100-100000

[Illegible text block]

END

YCS

משרד החוץ-מחלקת הקשר

תפ: 1 שהח, מבכל, ממככל, ענרג, אירא, אירב, ר/מרכז, ממד

19660 8-88
משרד החוץ, תל אביב

1900

נכנס **
**
**
**

שמור

חוזם: 2,1708

אל: המשרד

מ-פריט: נר: 49, תא: 040287, חז: 1430, זח: ר, טג: ש

נד: @

קובץ
11.11.87

שמור/רגיל

אל: אירופה 1

דע: לשכת מ"מ רה"מ ושה"ח

מאת: השגריר פריס

מפגישה (3/2) עם מזכל המפלגה הסוציאליסטית, ליונל ז'וטמן, לפי בקשתו.

התנצל על שבשל ניתוח קטן שעבר נוצר ממנו לפגוש את מ"מ רה"מ ושה"ח. ביקש לשמוע ממני על הביקור ועל ההתפתחויות באזור ועמדותינו בנושאים השונים. דבר שעשיתי.

לגבי המצב הפנימי בצרפת, ציין שלפי שעה נראה שהתפתחויות בלתי צפויות בתחום הסוציאלי גרמו לקשיים הנוכחיים של הממשלה בצרפת. איש לא חזה את מרו הטודנטים ושיראק לא הפיק את הלקחים והוא ממשיך במדיניות הרפורמות הסוציאליסטיות שמעוררות תסיסה, אך לועתו המצב רחוק מלהביא לידי הכרעות ברורות ואף כי מערכת הבחירות החלה, עדיין מוקדם להסיק מסקנות לגבי סיכויי מועמד זה או אחר, או לגבי התחזקות או החלשתן של מסגרות או מפלגות פוליטיות קיימות. המפלגה הסוציאליסטית טובלת מחוסר הוודאות ביחס למועמדות מיטראן לנשיאות ואי-וודאות זו גורמת לנזילות בגיבוש הפנימי של המפלגה ויצירת מסגרות פוליטיות בתוך המפלגה וטביב האישים השונים המתמודים בתוכה על המועמדות לנשיאות. הוא מוכן להמר שרוקארד יהיה מוכן להסיר מועמדותו

מס' החוץ-מחלקת הקשר

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

במידה ומיטראן יגיש את מועמדותו, בפעם הראשונה
היה מוכן ז'וסטמן לתאר כסיכויים יותר מסבירים למועמדות
רוקארד מטעם המפלגה הסוציאליסטית במידה ומיטראן
לא ירוץ לבחירות. תיאר את ההתמודדות בין האישים
האחרים, : פביוס, שבנמון, מוראה. דיבר מתוך זלזול
מה בכוח הפוליטי העומד מאחורי האישים הנ"ל. במיוחד
ציין את פביוס. לפי שעה, הוא פועל ללכוד השורות
ופועל כמזכ"ל ללא מחשבות משניות על מועמדותו הוא
עצמו לנשיאות. ציין שהוא עשה FUSION עם מוראה
זאת מתוך מגמה להחליש את יתר המועמדים שבתוך
המפלגה. ציין שבנסיונות הקיימות, יצא ריימון
בר מוררוח מהנסיגה שחלה במעמד שיראק הטובל
גם מחוסר ליכוד שורות בתוך מחנהו המורכב ממפלגות
וזרמים שונים. עם זאת, ז'וסטמן אינו מאמין שבאר
יכול לנצח בלי מכונה מפלגתית כלשהי. בצד יתרונו
העכשווי, בלטה תלישותו וחוסר השענותו על בטיס מפלגתי
כלשהו בוועדת ה-UDF
שהתקיימה לאחרונה ושממנה הוא נפקד למרות פופולריותו

סדמר =

תפ: שהח, מנכל, ענוג, אירא, אירב, ר/מרכז, ממד

משרד החוץ - מחלקת הקשר

ארכיון

CONSULAT GENERAL D'ISRAEL

הקונסוליה הכללית של ישראל

מרסיי, 3 בפברואר 1987

ד' בטבת תשמ"ז

106.2 - 130

103.11

קונסול

אל: מנהל מח' אירופה 1

מאת: הקונסוליה הכללית, מרסיי

סגרת הנוצח אצו
מכירתו של אבי רבינוביץ.

הנדון: ביקור גודיין בישראל

בהמשך למברקי מה 15 ינו' ומכתבי 55 מה-16 ינו' 1987,
רצ"ב העתקי התכתבות ביני לבין מר ג'ן קלוד גודיין חבר
האסיפה הלאומית ונשוא המועצה האיזורית.

מהמכתב המצורף מסתבר שמר גודיין טרם קבע תאריך לביקורו.
בעל-פה אמר שמתכוון להציע מועד אך אחרי חג-הפסח.

ב ב ר כ ה,
י. מיסאלג

העתק: מר א. פלמור, הציר, פאריס

1087

1087

1087

1087

1087

1087

1087

1087

CONSEIL RÉGIONAL
Provence - Alpes - Côte d'Azur

MARSEILLE, le 28 JANVIER 1987

Le Président

N/REF : MB/MC/142/87

Monsieur I. MICHAELI
Consul Général
CONSULAT GENERAL D'ISRAEL
454, rue Paradis
13008 MARSEILLE

Monsieur le Consul,

J'ai bien reçu votre lettre du 12 Janvier qui a retenu ma meilleure attention.

J'ai appris que l'un de mes Collaborateurs vous a fait part de mon désir d'effectuer un voyage officiel en Israël.

J'ai le plaisir de vous confirmer par la présente ce souhait. Cependant, les dates qui vous ont été indiquées ne me paraissent pas pouvoir être retenues et je pense être en mesure, dans les prochains jours, de vous préciser à quelle période cette visite pourrait avoir lieu.

A ce moment là, je serais très heureux d'envisager avec vous les modalités de ce déplacement.

Dans l'attente du plaisir de vous rencontrer,

Je vous prie de croire, Monsieur le Consul, à l'assurance de mes sentiments les meilleurs.

Jean-Claude GAUDIN

N. Réf. 545 101.4

Marseille, le 12 janvier 1987

Monsieur Jean-Claude GAUDIN
Président du Conseil Régional
Le Grand Favois
Avenue du Prado
13008 MARSEILLE

Monsieur le Président,

Nous avons eu le plaisir lors de notre dernier entretien d'évoquer l'éventualité d'un voyage en Israël au printemps.

Soucieux de la réussite de cette entreprise, je suis à votre entière disposition pour prendre les contacts nécessaires en Israël afin que vous soit réservé l'accueil qui vous est dû, surtout avec les hautes personnalités de l'Etat.

Je vous prie de croire, Monsieur le Président, à l'assurance de ma haute considération.

Pour I. MICHAËLI
Consul Général

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמור

303.11 303

741

**

י ו צ א

**

**

**

אל: מדסיי , פריס , נר: חוים 496 , מ : המשרד
דח: ר , סג: ש , תא: 200187 , רח: 1530

שמור/דגיל

הקונבייל.

דע: פריס.

ביקור CAUDIN . שלך 32 .

המועד המוצע (1-4 במרס) אינו מתאים מבחינת המרכז לשלטון
מקומי בשל ביקור משלחת אחרת באותם הימים. המרכז מציע כמועד
חלופי את השבוע שיחל ב-15 במרס.
תאם נא עם אנשי המועצה האזורית המקומית.

אירופהו/ מקצייב.

חפ: שמורק, מקצב, הסברה, ענוג, אידא

ERG 11.201

NO. 2007, ERG 11.201, MARCO 2007, 11.201, 2007
1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000

1000 1000

1000 1000

1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000
1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000
1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000
1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000 1000

1000 1000

1000 1000 1000 1000 1000 1000

CONSULAT GENERAL D'ISRAEL

הקונסוליה הכללית של ישראל

מרסיי, 16 בטבת תשמ"ז

16 ינו, 1987

55 - 106,2

322
103.10

אל: אירופה 1

מאת: הקונסוליה הכללית, מרסיי

הנדון: ביקור גודיין בישראל

בהמשך למברקי נר 32 מה - 14 ינוי 87 רצ"ב מכתב של המועצה האיזורית.

במברקי נפלה טעות. הביקור מתוכנן בין 4 - 1 במארס 1987 ולא כפי שכתוב בו. אך מאחר והאסיפה הלאומית בצרפת פותחת מושב האביב באפריל, ניתן ללא ספק לשנות מועד הגעתה של המשלחת לתאריך אחר בחודש מארס.

קחו נא רק בחשבון שישנן שתי טיסות ממרסיי לישראל בימים א' ו-ד', וכי הוא רוצה לטוס ביום א' בלבד.

ב ב ר כ ה
י . מיכאלי

100-11-001

CONSEIL RÉGIONAL
Provence - Alpes - Côte d'Azur

MARSEILLE, le 13 Janvier 1987

Direction de la Communication
Le Chargé de Relations Publiques

DS/MM

Monsieur ITZHAK MICHAELI
Consul Général d'Israël
454, Rue Paradis
13008 MARSEILLE

Monsieur le Consul Général,

Le Conseil Régional Provence-Alpes-Côte d'Azur envisage de signer un accord de coopération avec l'Union des Pouvoirs Locaux d'Israël.

A cette occasion, Jean Claude GAUDIN, Président du Conseil Régional Provence-Alpes-Côte d'Azur, Président du Groupe U.D.F. à l'Assemblée Nationale, souhaite se rendre en visite officielle en Israël du 1er au 4 Mars 1987 inclus.

Jean Claude GAUDIN tient à marquer l'attachement profond qui le lie à l'Etat d'Israël et désire encourager et soutenir une coopération dans les domaines économiques et culturels.

Ces échanges et ces investissements pourront se faire dans le cadre de cet accord de coopération.

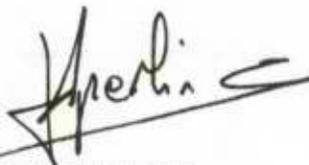
Il serait souhaitable que notre délégation puisse rencontrer les plus hautes autorités israéliennes :

- Monsieur Itzhak SHAMIR, Premier Ministre
 - Monsieur Shimon PERES, Ministre des Affaires Etrangères
 - Monsieur Shlomo HILLEL, Président de la Knesset
- ainsi que l'ensemble des ministres concernés par cet accord.

Un voyage préparatoire est prévu début février pour régler les différents problèmes et organiser ce déplacement.

Souhaitant pouvoir compter sur votre efficace collaboration,

Je vous prie de croire, Monsieur le Consul Général, à l'expression de mes sentiments respectueux.

Daniel SPERLING

שמו

1031103

** נכנס
**
**
**

חוזם: 1,5581

אל: המשרד

מ-: מדטוי, נר: 32, תא: 140187, זח: 1600, דח: 7, טג: 5

נד: 2

Jean. Claude Gaudin (UDF - PR)
Président du Conseil Régional Provence-Alpes-Côte d'Azur
Né 8.10.39 à Marseille. Prof. ~~de la lettre~~

Maire du 4ème arrondissement de Marseille.
Président du groupe UDF-PR à
l'AN. (Elu à l'AN en 78, 81 et 86)

שמו/רגיל

אל: אירופה 1

דע השגרירות מריז- (העבר)

Membre de droit du Bureau politique du P.R.
(Barista)
Gaudin

מאת: מדטוי

UDF

גודיין חבר האסיפה הלאומית ראש סיעת אר.ד.פ. בה לכן
נשיא המועצה האזורית מתכנן ביקור בישראל בראש משלחת
המועצה האזורית בין 8--11 למרס מעוניין להפגש מלבד
ראשי השלטון המקומי עם רוהם ועם שה"ח. הבריקר
אן את התאריך מתאים ומה סיכויי הפגישות. בדיפ
של השבוע הבא אשלח מכתב רשמי מהמועצה לכן תולדות
חיו. גודיין הנר אישיות מרכזית מוכרת במדיניות
הפנים הצרפתית הלאומית והאזורית סיכוייך להבחן
כראש עיר במדטוי בבחירות הבאות גדולים ביותר
מיכאלי.

תפ: שח, מנכל, ממנכל, טכנר, אירא, שמורק, מאור

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
JERUSALEM

משרד החוץ
ירושלים

כח' בכסלו התשמ"ז
30 בדצמבר 1986
556

רענן
103.11

אל: מר י. ענוג, סמנכ"ל

מאת: מנהל אירופה 1

הנדון: ביקור ז'ק טובון

רצ"ב דו"ח הביקור שחובר על ידי אריה אבידור. בנספח
דו"ח מפורט של השיחה עם שה"ח פרס.

מן הראוי שאציין שמיד עם שובו לפריס טובון התקשר
טלפונית מביתו אל ביתו של מר אבידור כדי להודות לו
שוב, להביע שביעות רצונו המלאה והתרשמותו הרבה מן
הביקור ולהזמין את אבידור להיות אורחו בפריס אם
יזדמן לשם.

ב ב ר כ ה.

יוראל אלון

העתקים: לשכת השר
לשכת המנכ"ל המדיני
השגרירות, פריס

אור

כו' בכסלו התשמ"ז
28 בדצמבר 1986

548

ש מ ר

אל: מנהל אירופה ו
מאת: אריה אבידור, אירופה ו

הנדון: ביקור JACQUES TOUBON

מזכ"ל מפלגת ה-R.P.R., ז'ק טובון, ביקר ביקור רשמי כאורחנו בין התאריכים 19-23 בדצמבר 1986, הח"מ ליווה את האורח בכל מהלך סיורו הרשמי כאן ולהלן דו"ח על הביקור:

1. תכנית הביקור והמו"מ להכנה:

טובון הביע את רצונו לבקר בארץ באזני שגרירנו עוד בחודש יולי ש"ז וציין שהביקור בעידוד רוה"מ שיראק (שהוא גם ראש מפלגתו). בחודש נובמבר האחרון נמצאה הסכמה על המועדים הנ"ל לקיום הביקור והוחל בהכנות התכנית. השגריר דיווח (מברק פריס 460 מ-26.11.86) כי סיכם עם טובון על מפגשים וסיורים בארץ "גם במקומות שאין הרציף ממליץ עליהם". וכי "מלבד סיורים מקיפים באיזור ירושלים, רצוי שיעבור דרך יהודה ושומרון ויבקר בצפון, כולל רמת הגולן". כן הובא לידיעתנו כי טובון יגיע בלוויית רעייתו.

אימצנו את המלצות השגריר והגשנו הצעת תכנית אשר כללה מלבד מפגשים בדרג הגבוה ביותר (רוה"מ, מ"מ רוה"מ ושה"ח) גם סיורים בירושלים, יו"ש והגולן. קיבלנו את תגובתו של השגריר (מברק פריס 3 מ-1.12.86) כי "התכנית נראית לו בהחלט".

בשלב זה היו איפוא כל הסימנים שהביקור ישא אופי ידידותי, בלא מגבלות ומכשולים. מה גם שהשגריר דיווח (מברק פריס 274 מ-15.12.86) מתוך שיחה עם טובון: "טובון חזר והדגיש שביקורו בארץ מקבל משמעות מיוחדת דווקא על רקע המבחנים הפנימיים שעוברים על הממשל בעקבות הפגנת הסטודנטים, העובדה ששיראק שולח אלינו בעיצומם של הארועים הנ"ל את מקורבו ואיש סודו מוכיחה, לדברי טובון, את דבקותו של שיראק בידידותו עם ישראל ובשאיפתו להמשיך הידוק הקשרים עמה".

אלא שחל מפנה והחלו הצרפתים להטיל מגבלות על תכנית הביקור כשבוע ימים לפני המועד המתוכנן לקיומו:

א. ב-15.12.86 הבריק השגריר (מברק פריס 289) כי "לאחר קבלת הסכמתו לתכנית המקורית, חזר טובון וביקש להכניס בה מספר שינויים, כנראה עקב התערבות הרציף שביקש ממנו לנהוג לפי הכללים המקובלים לגבי חברי ממשלה ולפטוח על רמת הגולן ועל הביקור בגשר אלנבי". באותו מברק העביר השגריר את בקשתו של טובון לפגוש את ראש עיריית בית לחם אליאס פרג'.

ב. בשלב זה נכנסה לתמונה גם השגרירות הצרפתית אשר נטלה על עצמה את ניהול המו"מ על פרטי הביקור. הדבר נעשה בשלבים, לעתים תוך הסתמכות מפורשת על קשר ישיר שלה עם לשכתו של טובון ולעתים בהתייחס להנחיות ממקורות בלתי ברורים. השגרירות הצרפתית חזרה על הבקשה כי נוציא מן התכנית את הסיור בגשר אלנבי ובגולן והוסיפה משאלה שהסיור לצפון לא ייעשה דרך כביש הבקעה אלא בתוך תחומי הקו הירוק. כן ביקשו לשריין לאורחים ארוחת צהריים פרטית ביום א' (21 בדצמבר) אצל השגריר הצרפתי. מאוחר יותר הובהר לנו כי אין מדובר

-2-

עוד בארוחה אצל השגריר אלא אצל הקונכ"ל שלהם בירושלים גם ההרכב לארוחה זו הושאר במעורפל: פעם נאמר לנו שהיא תהיה בהשתתפות "אישיים", פעם אחרת שההרכב יהיה ממוזמנים צרפתיים, ולבסוף החליטו לכנותה "ארוחה פרטית".

מיימ נוקשה במיוחד נוהל סביב אופן ביצוע הסיור בירושלים שתוכנן ליום א'. (מיימ לאחר הארוחה הנ"ל): סיור זה תוכנן כמובן בלווייתנו ואף חשבנו לערוך אותו בהדרכת האב DUBOIS כדי להקנות לו את המימד הרוחני-נוצרי הרצוי תוך שמירה על אופי ישראלי מלא. השגרירות הצרפתית דחתה כל אפשרות של סיור בעיר עמנו והעמידה דרישה קטגורית שהסיור יהיה בלוויית הקונכ"ל שלהם בירושלים בלבד, להוציא כל גורם ישראלי. עוד נדרש מאתנו כי הסיור למצדה ייעשה דרך ערד וכי נימנע מירידה לים המלך בדרך יריחו. אגב כך, במהלך הביקור, ביום ב' בבוקר, נערכו הצרפתים להסיע את טובון למצדה במכונית הקונכ"ל שלהם בדרך יריחו כאשר, על פי תכניתם המאולתרת זו, היינו נוסעים במכונית המשרד בעקבותיהם ונפגשים עמם שם, זאת כדי "להרוויח זמן". מובן שדחינו את הצעתם והסענו את האורחים במכונית המשרד, בדרך ערד על-פי התכנית שנכפתה עלינו קודם לכן.

יום לפני הגיעו של טובון נמסר לנו (גם דרך שגרירותנו וגם על-ידי השגרירות הצרפתית) כי הוחלט להצמיד לטובון מלווה בשם NERVE FABRE-AUBRESPY. על אף בקשותינו החוזרות, לא הצלחנו לקבל הבהרות מיהו האיש ומה תפקידו. נתברר לאחר הגיעו כי הוא מכהן כיועץ ליד שר הפנים PASQUA ועיסוקו בחלוקת אזורי בחירה בעקבות הרפורמה בחוק הבחירות בצרפת. צירופו של פבר-אוברספי ברגע האחרון גרמה קשיים בהכנות הארגוניות (חדרי מלון וכד') ושיבשה את התכנון התקציבי שהוכן מראש עבור הביקור.

בקשה אחרונה שהועברה אלינו: פגישה עם ראשי עיריית נצרת, טופיק זאייד ליום שבת (20 בדצמבר). הבקשה הועברה לעיריית נצרת אולם נדחתה על-ידם עקב השתתפותו של זאייד בכנס "אגודת בני הכפר" באותו יום.

לסיכום פרק זה, הביקור אשר נועד להערך בסימן של ידידות ולשמש אות להידוק הקשרים עם ישראל הפך ערב קיומו לקודר עקב שורה של תכתיבים צרפתיים חסרי תקדים ועמידה עיקשת מצדם של פרטי פרטים וכן שימת דגש על-ידם לפגישות וארועים עם גורמים פלסטיניים.

טובון גילה לנו בעת שהותו כאן שההנחיות הנוקשות הנ"ל נבעו משיראק עצמו ולהערתנו כי אישיים בולטים ממפלגתו - כולל שיראק עצמו - ביקרו כאן באופן חופשי בכל המקומות בשנים האחרונות, הגיב כי באותה תקופה הם היו באופוזיציה וכי עתה כשהם בשלטון, עליהם לנהוג משנה זהירות בעניין.

2. מהלך הביקור:

אחר הגיעם לנתביג ביום ו' (19 בדצמבר) אח"צ, הוסעו האורחים במישרין צפונה אל קבוץ גינוסר שם לנו באכסנית הקבוץ. בערב הוזמנו לביתם של מזכיר המשק, יצחק זכאי, ורעייתו אנט, למחרת נערך סיור קצר בקבוץ, ביקור בכפר נחום ובנצרת בצהריים טעדו האורחים על שלחנו של חייכ אמל נסר-אל-דין בביתו בדלית אל כרמל. טובון התעניין בעדה הדרוזית בכלל ובמעמדה בישראל בפרט לעומת בסוריה ובלבנון. המארח גם פרש בפני אורחו את עמדותיו בסכסוך המזהתי. התפתח דיון מעמיק בנושא ובמסגרתו הציג טובון עמדה שהוא הגדיר כעמדת צרפת. תמציתה: צרפת תומכת בזכות קיומה ובטחונה של ישראל, היא גם מאמינה שבטחונה יובטח רק על-ידי פתרון הבעיה הפלסטינית. אשר לצורת הפתרון: ברגע שמכירים בזכותו של העם הפלסטיני להגדרה עצמית, חייבים להכיר מראש בכל צורה של ביטוי זכות זו. קרי, אפשרות של הקמת מדינה פלסטינית.

-3-

במוצי"ש נכחו האורחים בהיכל התרבות בתל-אביב בקונצרט חגיגי של התזמורת הפילהרמונית הישראלית בניצוחו של דניאל ברנבוים ובהשתתפות מקהלת התזמורת הפילהרמונית של פריס, ולאחריו השתתפו בקבלת פנים בבית השגריר הצרפתי.

ביום א' בבוקר נערך ביקור בבית התפוצות ובסיומו נסעו לירושלים לארוחה אצל הקונכ"ל הצרפתי ולסיור בעיר בלוויתו.

בערב סעדו עם גב' קולט אביטל והשיחה נסבה על עמדתנו בתהליך השלום ונושאים אחרים. השיחה התנהלה באווירה חופשית ונוחה. בהמשך, חזו בתיאטרון ירושלים במופע פולקלור של להקת הורה ירושלים.

ביום ב' בבוקר נתקבל טובון לשיחה של כשעה אצל ממ רוה"מ ושה"ח (ראה נא דיווח מפורט בנספח). לאחר מכן ביטא טובון התרשמותו העמוקה מן השיחה ומדרך הצגת הנושאים הבהירה והמשכנעת של שה"ח, לאחר מכן יצאו האורחים לאתר האנדרטה לזכר יהודי צרפת שנספו בשואה, ברוגלית שם התקיים טקס (בלתי מתואם אתנו מראש) מטעם הקרן הקיימת עם הדלקת משואה ונטיעת עצים. בהמשך, נסיעה לים המלח (בדרך ערד) וסיור במצדה. בערב היו אורחי ח"כ אליהו בן-אלישר ורעייתו לארוחה בירושלים. באווירה חופשית ונינוחה הציג ח"כ בן-אלישר עמדות בנושא השטחים ונושאים אחרים.

פגישה שתוכננה לאותו יום עם רוה"מ בוטלה עקב ישיבת הממשלה הממושכת (היא הסתיימה רק בחצות) שהתקיימה בנושא תקציב המדינה והתכנית הכלכלית.

במסגרת ארוחת בוקר, ביום ג', שמע טובון סקירה על ההיבטים הגיאוגרפיים באזור מפי נציג דובר צה"ל, סא"ל ויצראוב. נערך ביקור ביד ושם וסיור בכנסת בלוויית ח"כ אהרון נחמיאס וארוחת צהריים עם מנהל מחלקת אירופה ו. התפתחה שיחה בעניין מעמדה של אירופה -וצרפת בפרט- במסגרת תהליך השלום. טובון הקשיב בעניין לסקירת מארחו בנושא והעלה את השאלה מהן הדרכים לשיפור המעמד האירופאי במסגרת זו, ולשילוב מדינות הקהילה בצורה מועילה מבחינתנו בתהליך השלום. בהזדמנות זו הודה האורח כי ביקורו תרם אצלו לנטישת דעות קדומות שהיו לו מקודם כלפי הסכסוך. הוא אמר שעם תום ביקורו יש לו יותר שאלות פתוחות מאשר תשובות נחרצות ושהוא הבין שבאזור "הדברים אינם צבועים צבע שחור או לבן אלא גוונים רבים של אפור".

אח"צ ערך טובון ביקור אצל אליאס פרג', ראש עיריית בית לחם. הוא סיפר שרוה"מ שיראק הוא אשר ביקש ממנו לפגוש את פרג'. לאחר מכן, סיים את חלקו הרשמי של ביקורו בסיור במוזיאון ישראל והיכל הספר. האורחים נסעו לפנות ערב לתל-אביב שם התארחו אצל השגריר הצרפתי ובערב טסו בני הזוג טובון לאילת לבילוי חופשה פרטית בת 4 ימים.

3. סיכום והערכה

את ביקור טובון יש לבחון מ-2 היבטים:

א. המו"מ עם הצרפתים לקביעת תכנית הביקור והתנאים שהוכתבו לנו נתגלו כנוקשים מאד באופן מפתיע. הורגש רצון צרפתי עז להגיע לתכנית "מאוזנת" ביננו לבין גורמים פלסטיניים, בלא התחשבות בעובדה שטובון הוזמן על-ידנו. הועמדנו מול גילויים של הקפדה חסרת תקדים מצדם על פרטי פרטים כדי למנוע חציית "הקו הירוק" או סיור משותף עמנו בירושלים. זאת, על אף העובדה שהאורח איננו מכהן כשר בממשלה צרפת.

-4-

ב. הביקור לכשעצמו: הורגשה תמורה מסוימת בעמדת האורח במהלך 5 ימי שהותו. במשך הביקור שינה טובון את התנהגותו משמירה מנומסת של מרחק בתחילתו עד להפגנת ידידות חמימה כלפי מארחיו בסופו, ומהשמעת עמדות נחרצות עד לפתיחות, הקשבה וגילוי הבנה לעמדות שהוצגו לו. האורח חש מבוכה כלפינו מן המיגבלות שהצרפתיים הטילו על תנועותיו בארץ והוא התיחס מספר פעמים לענין בנימה של התנצלות. הוא אף התבטא בבדיחות הדעת שברצונו לשוב ולבקר בעתיד ביקור פרטי בארץ - "כדי שיוכל לראות את כל המקומות האסורים לו הפעם".

ג ב ר כ ה,

אריה אבידור

כד' בכסלו התשמ"ז
28 בדצמבר 1986

549

זכרון דברים של פגישת נציג רוח"מ ושה"ח עם מר
JACQUES TOUBON, מזכ"ל מפלגת ה-R.P.R. מצרפת,
ביום 22.12.86

השיחה התקיימה בלשכת שה"ח החל משעה 09:15 וארכה כשעה. נכחו בה: השגריר
מר עובדיה סופר; מר אורי סביר מנהל לשכת השר; מר PHILIPPE DE SUREMAIN יועץ
שגרירות צרפת, מר HERVE FABRE-AUBRESPIY, יועץ בלשכת שר הפנים של צרפת (ומלווה של
טובון); אריה אבידור, מח' אירופה ו.

השיחה נסבה סביב 2 סוגיות עיקריות: חלק כלכלי-חברתי והתהליך המדיני.

1. החלק הכלכלי-חברתי:

לאחר דברי פתיחה, העלה טובון את ענין הדיון הממושך בישיבת הממשלה יום קודם לכן בנושא
תקציב המדינה והתכנית הכלכלית, שה"ח סקר את הנושא בפני אורחו והסביר כי הממשלה
שואפת לחולל 3 שינויים עקריים:

א. בשוק ההון;

ב. בהפחתת נטל המסים;

ג. בתקציב המדינה.

שה"ח ציין כי המפתח להצלחת התכנית הכלכלית הקודמת היה בהסכמת 3 השותפים: האגודים
המקצועיים, התעשיינים והממשלה. הפעם, אין הסכמה כללית שכזו; ההסתדרות מתנגדת ליצירת
מתח בין שכבות עובדים על רקע תכנית הפחתת המסים. לשאלת האוצר אודות עמדת המפלגות
השיב שה"ח כי קיימת התפצלות בין המפלגות השונות בענין אולם גם בתוך המפלגות קיים פילוג
פנימי בנושא המדיניות הכלכלית. שה"ח העריך כי לפתרון הבעיות יוקמו 3 ועדות שרים נפרדות
לטפול בנושאים שבמחלוקת, והדגיש כי יש כאן 2 בעיות נפרדות: תקציב המדינה שיש להגיש
לכנסת במשך חודש ינואר, והתכנית הכלכלית.

שה"ח הביע את דעתו כי במדינה דמוקרטית ישנה חשיבות ליצירת קואליציה כלכלית, אף יותר
מקואליציה פוליטית.

טובון הביע הסכמה ואישר שקיום רוב בממשלה אין בו די כדי לבצע רפורמות, כפי שהדבר
הוכח לאחרונה בצרפת. שה"ח הוסיף כי העתונות (הישראלית) התייצבה להגנת התכנית הכלכלית
אולם נראה שהיא איבדה מהשפעתה על דעת הקהל וגם מיכולתה לייצג אותה. הבעיות מתמקדות
ב-3 מישורים:

א. בממשלה;

ב. במפלגות;

ג. בין המפלגות, ועל אף הרוב הגדול שיש לממשלה בכנסת,

הכרחי להתחשב בעמדת ההסתדרות. אשר לכנסת, מורגשת כבר אצל מספר חכ"ים החושה של בחירות.

טובון העיר כי המשטר בישראל הוא מן הדמוקרטיים ביותר אפילו מבין מדינות המערב. שה"ח
השיב בלצון כי הדבר נובע כנראה מכך שהיהודים אינם אוהבים משמעת. טובון ענה באותה נימה
כי אותם הדברים נאמרו גם על הגאליים, אבות העם הצרפתי. הוא הוסיף כי
תחוקתיים (INSTITUTIONS) כגון משטר נשיאותי, בחירות רוביות וכו' המאפשרים למשול.

-2-

שה"ח השיב על כך בחיורך כי הנשיא מיטרן סיפר לו שהוא שמח היום על כך שהמאבק שהוא ניהל בזמנו נגד אותם יסודות תחוקתיים לא הצליח.

לשאלת שה"ח על המצב הכלכלי בצרפת, סיפר טובון כי תכנית הפריוטיזציה (PRIVATISATION) מתבצעת בהצלחה, הוא הביא כדוגמא את מפעלי SAINT GOBAIN ואמר כי עד סוף שנת 1987 יועברו 6 פירמות גדולות נוספות לבעלות משקיעים פרטיים. האורח ציין שהפרנק הצרפתי פוחת השנה בשעור 6 אחוזים. צעד זה כוון במיוחד כלפי המרק הגרמני (ולאו דווקא מול הדולר שאיבד ממילא מערכו כלפי המטבעות האירופאיים) והוא הוכתר בהצלחה. עוד ציין טובון שמצפים לגידול בתל"ג של 3%, לעומת 2.5% בשנה שעברה, ששעור גידול האוכלוסיה בצרפת נמוך מלהבטיח חידוש מספר האוכלוסין ועל כן מנהלים מדיניות של עידוד הילודה. ישנם בצרפת 2.5 מליון מובטלים המהווים 10.5% מהאוכלוסיה הפעילה, אולם השנה, לראשונה מזה 6 שנים, הוחל מחדש ביצירת תעסוקה (היינו נוצרים יותר מקומות תעסוקה חדשים מאשר מקומות במפעלים נסגרים) והדבר מחייב מדיניות תקפה בתחום השכר והמחירים. שעור האינפלציה היה השנה 2 אחוזים. טובון הודה כי למעשה הסוציאליסטים, בתקופת כהונתו של שר האוצר לשעבר JACQUES DELORS, הם שהחלו במדיניות זו של מיתון השכר והמחירים תוך הפסקת השיטה שהיתה נהוגה של הצמדת השכר למדד המחירים, והוא ציין שזה היה ההישג הטוב ביותר בתקופת שלטונם בתחום הכלכלי, אותו הם השיגו הודות ההבנה ששררה בינם לבין האיגודים המקצועיים. בתחום זה, רואה טובון המשכיות מסוימת גם אצל הממשלה הנוכחית.

שה"ח אמר כי שעור גידול האוכלוסיה בישראל היה 2.5% מכאן שגידול התל"ג היה שלילי. טובון שאל מהו השעור הממוצע של פוריות האישה בישראל (TAUX DE FÉCONDITÉ). שה"ח השיב כי השעור הממוצע הוא 2.8 ילדים למשפחה ובאשר להתפצלות שעור זה בין עדות הרי שישנה נטייה לירידה אצל המשפחות הערביות ונטייה לעליה אצל המשפחות היהודיות ומגמה של איזון.

טובון העיר שזהו שעור קמוצע גבוה יחסית וסימן שתושבי ישראל בוטחים בעתידם.

שה"ח העיר כי בעיותיה הכלכליות של ישראל אינן ממש בעיות כלכליות במובן המקובל וציין את נטל הוצאות הבטחון הגדולות 25-20% מן התל"ג, משקל קליטת העליה: העריך את הוצאות קליטתם של 16.000 יהודי אתיופיה ב-600 מליון דולר. טובון שאל מה בדבר קליטת עולי צפון אפריקה, והאם עלות קליטתם היתה אף היא כה גבוהה. שה"ח השיב כי המאמץ הלאומי לקליטת עולים כלל בניית כ-30 ערי פיתוח חדשות וציין כי הבעיות בקליטת העליה היו לגבי בני הדור הראשון, ושעתה, בני הדור השני נקלטו היטב במדינה.

שה"ח הרחיב את הנושא באומרו כי רבים מעלים על נס את שגשוגה הכלכלי של יפן, אולם אלה מתעלמים מן העובדה שיפן אינה מפרישה לצרכי בטחונה הלאומי אלא אחוז אחד בלבד מהתל"ג שלה ולמעשה איננה משלמת את מחיר החופש ממנו היא נהנית. לעומתה ישראל, מדינה קטנה, מחוייבת להחזיק תשתית צבאית של מדינה גדולה. מחיר מערכות הנשק עלה עליה תלולה: מחיר טוס "מיסטר" היה 300.000 דולר בשנות ה-50; מטוס "מירז" עלה 3 מליון דולר; מטוס "פנטום", 6 מליון דולר, ולעומת זאת מחיר מטוס F-16 25 מליון דולר. שום מדינה בעולם לא הצליחה להעלות את תפוקתה הלאומית בשעור גידול שכזה תוך אותה תקופה. תוך 30 שנה נכפו על ישראל 5 מלחמות. העלות הכלכלית של מלחמת יום הכיפורים היתה 20 מיליארד דולר. גם הנסיגה מסיני עלתה מחיר יקר: מתוך חוב לאומי של 20-22 מיליארד דולר, 10 מיליארד נבעו מן הצורך להקים תשתית חדשה אחרי מלחמת 1973. שה"ח הוסיף וקבע שלולא הוצאות הבטחון לא היו לישראל בעיות כלכליות.

-3-

טובון שאל אם מאזן התעשייה הבטחונית של ישראל רווחי. שה"ח ענה בחיוב בציינו כי המרכיב הבטחוני בייצואנו הוא כ-1.5 מיליארד דולר והוסיף כי הייצוא הבטחוני תורם גם לשמירה על רמת איכות גבוהה בייצור שלנו. הוא עוד אמר כי התעשייה הבטחונית של ישראל משתווה בהיקפה לזו של בריטניה אולם יש לנו בעיה במציאת שווקים: מדינות מעדיפות לקנות מארה"ב ומצרפת ואנו נדחפים ל"עולם האפור", איבדנו שוק חשוב בעקבות נפילת השאה באיראן.

בהקשר לתעשייה הבטחונית, אמר שה"ח כי עדיין טמונה בזכרוננו החרדה מהאמברגו. אמברגו לאספקת נשק הוטל על ישראל מהקמתה על-ידי כל המדינות. המדינה הראשונה ששברה את מעגל האמברגו מ-1955 ועד 1967 היתה צרפת.

2. התהליך המדיני:

טובון החווה את דעתו כי בעית הביטחון היא בעית השלום. שה"ח הביע הסכמה והוסיף כי עלינו להרתיע ובו בזמן לשאוף לשלום שהרי מצב של חולשה מזמין תוקפנות. הוא הביע אופטימיות כי נוכל להמשיך בתהליך השלום.

לשאלת טובון, הכיצד?, הסביר שה"ח:

- עם מצרים, פתחנו בתהליך של בוררות על שאלת טאבה.
- עם ירדן והפלסטינים, אנו צריכים להגיע למו"מ ללא תנאים מוקדמים; אנו שואפים למו"מ ישיר עם הירדנים/פלסטינים.

לשאלת טובון אם הני"ל מקובל גם על הליכוד, השיב שה"ח בחיוב והוסיף: להכנת המו"מ 3 תנאים:

א. מצב מתקבל על הדעת בשטחים: עצירת ההתנחלויות, מנוי ראשי ערים; פתיחת בנק ירדני בלא מיגבלות, גשרים פתוחים על נהר הירדן, הסכם לתיפעול חברת החשמל המזרח-ירושלמית ל-10 השנים הבאות. גם מלך ירדן שינה את מדיניותו כלפי השטחים: חידש תשלום שכר המורים ביו"ש, סגר את משרדי אש"פ. יש הסכם ביננו על חלוקת מי הירדן. קיימת אוירה יותר נוחה.

ב. הירדנים ביקשו פורום בינלאומי. החלטנו להסכים בצורה מסוימת. איננו מתנגדים לשיתופה של בריה"מ בתנאי שהיא תחדש את הקשרים עמנו ותשנה את עמדתה כלפי יהודי בריה"מ. אנו קרובים להסכמה על מסגרת הפורום בצורה של קבוצות גיאוגרפיות. הפורום יתמוך במו"מ ולא יחליפו. יש כאן בעיות: הירדנים דורשים שהפורום יוסיף לפעול גם אחרי הפתיחה. הסכנה היא שירצו להשתמש בפורום כמסגרת לבוררות.

טובון העיר בשלב זה כי הנשיא מובארק עמד בתוקף (A INSISTÉ) בעת שיחותיו האחרונות עם הנשיא מיטראן ועם רוה"מ שיראק על ועידת ה-5.

-4-

שהי"ח השיב כי הוא הציע ועדה מכינה והמצרים הסכימו. אבל כבר בהשתתפות ה-5 במסגרת זו ישנה בעיה אך הוא הביע את בטחונו שנוכל להתגבר עליה. הוא הוסיף כי ישנם הבדלי השקפה בין מצרים וירדן על השתתפות הפלסטינים: מלך ירדן מתנגד להשתתפות ערפאת, מצרים מתיחסת אליה בחיוב. הבחירה שלנו בין המלך וערפאת היא כמובן המלך, המלך מוכן לקונפדרציה אבל הוא לא יהיה מוכן לסכן את קיומו: הדרישות הפלסטיניות כוללות דגל, דרכון, צבא ורוטציה בשלטון.

ג, הבעיה השלישית נוגעת לייצוג הפלסטיני. זוהי בעיה קשה ואמרנו לשכינינו שעלינו ללכת צעד צעד: תחילה נפתור את שאלת הפורום ואחר כך ניגש לשאלת השתתפות הפלסטינים.

לשאלת טובון אם קיים מגע (ביננו לבין ירדן) בשאלות אלה, ענה שהי"ח שאכן יש מגע קרוב מאד.

לקראת סיום, אמר טובון שרוה"מ שיראק מוכן להעמיד את האשראי לו הוא זוכה במדינות ערב לשרות התהליך, השיחה נסתיימה בזוטות על רשמיו של האורח ותכניות המשך ביקורו.

רשם הדברים: אריה אבידור, אירופה 1.

רוב
מ.א.

המנכ"ל המדיני
אירופה I

הנדון: JACQUES TUBON - מזכ"ל מפלגת RPR
(של שיראק)

גם אם אין אנו מגיבים בכל צורה שהיא על דרישותיו של האורח
 הג"ל, רצוי שנדע כי תכתיביו בקשר לפרטי ביקורו מעידים על רצון
 להרשים את הציבור הפלשתינאי שעמו ייפגש בעת שהותו אצלנו כאורחנו.
 התכתיב האחרון שקבלנו - באמצעות השגרירות הצרפתית - הוא
 "להסיעו אך ורק בתחומי הקו הירוק". כן חזרו על משאלתו כי הסיוור
 בירושלים יהיה רק בלווי הקונכ"ל הצרפתי. ניצול כל כך מובהק ומודגש
 של ביקור בישראל לצורך הבעת עניין צרפתי בצד הפלשתינאי של הקונפליקט
 היבו ללא תקדים.
 אין לנתק את ההתנהגות הזו מאיטיותו של שיראק הממונה על
 האורח הג"ל.
 הפרשה כולה עומדת בסתירה לרוח הדיווחים המשתדלים, ללא הצלחה,
 לפרש את מדיניותו המזיזתית של שיראק.

ב ב ר כ ה,

ישעיהו ענוג

1957

THE UNITED STATES OF AMERICA

DEPARTMENT OF STATE

OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL

Handwritten initials and scribbles

REPORT OF JACQUES THIBOU - (1957)

On the 15th day of June 1957, the undersigned, Attorney General, received from the Honorable Jacques Thibou, a report of the activities of the Communist Party, U.S.A., in the State of New York, during the year 1956.

The report of the Honorable Jacques Thibou, dated June 15, 1957, contains information regarding the activities of the Communist Party, U.S.A., in the State of New York, during the year 1956. The report is being submitted to the Department of State for its information.

The report of the Honorable Jacques Thibou, dated June 15, 1957, is being submitted to the Department of State for its information.

The report of the Honorable Jacques Thibou, dated June 15, 1957, is being submitted to the Department of State for its information.

J. C. B.

SECRET

שמו

נכנס **

**

**

**

חוזט: 12,7031

אל: המשרד

מ-: מריט/כר: 275, תא: 151286, זח: 1800, זח: ר/טג: ש

נד: 8

זינו 11.11.86

שמו/רגיל

אל: אירופה 1

דע: מי'מ דה'מ דשה'ח, מנכ"ל מדינה, מנכ"ל

מאת: השגריר, מריט

מסוף שבוע במחיצת MICHEL ROCARD :

כידוע, מישל רוקארד הינו המועמד המוכרז העיקרי לנשיאות המסתמן במחנה הטוציאליסטי באם מיטראן לא ירוץ לבחירות. לאחרונה, הופיע בתכנית הטלביזיה החשובה "שעת האמת" וביטא עמדות שאינן נוחות במיוחד בסוגיית הקשרים של צרפת עם סוריה וכן קרא, באותה התכנית, להדוק הקשרים עם העולם הערבי המתון שעליו מנה את אלג'יריה.

היתה לי הזדמנות לתהות על קנקנו, לאור ההתפתחויות האחרונות ולבדוק עמו מחדש עמדתו בסוגיה הפלסטינית לאור שיחות רבות שקיימתי עמו בנושא ושבהלכן נראה לי שהתיישר עם עמדה יותר ביקורתית כלפי אש"פ ונחה לנו.

רוקארד טען שבתכנית הטלביזיה לא ניתנה לו הזדמנות להציג את עמדותיו לגבי הסכסוך ושאת הצהרתו יש להבין על רקע הערכה המשותפת לכל האויבים הפוליטיים בצרפת, מכל הקשת, שאין להתנתק מסוריה, שאסאד הינו גורם של יציבות באזור ושערעור מעמדו יכול לגרום לזעזועים שיחזקו התשטעה האיראנית והאינטגרליזם האיסלאמי ושינוצלו גם ע"י הדירה מואצת יותר של ברה"מ.

ИПРП

1000 **

**
**
**

ИПРП: 1000.07
ИПРП: 1000.07
ИПРП: 1000.07
ИПРП: 1000.07

1000.07

ИПРП: 1000.07
ИПРП: 1000.07
ИПРП: 1000.07
ИПРП: 1000.07

משורר החוץ-מחלקת הקשר

רוקארד הסכים עם רביס מהטיועונים שהצגתי, קרי, שאין לבער את אסאד מאחריותו הישירה לפעולות הטרור, כולל החסות וההקלות שהעניק לגרומי הטרור השונים בטרוריה לבנון ומקומות אחרים, שהתמיכה באסאד מחלישה את חוסיון והגורמים המתוכנים שמעוניינים להכנס להדברות עם ישראל הסכנה הנשקפת מטרוריה המצטיידת בנשק כימי והמרבכה לעשות בו שימוש אוטרטיבי, כפי שמעידים המאורעות האחרונים בדרום לבנון. עם זאת, ציין רוקארד שאין לדעת הממסד הצרפתי תחליף לאסאד ושקיום קשר מבוקר עמו הביא להרפייה בפעולות הטרור והפיגועים באירופה ובצרפת במיוחד. גם על אש"ף שוחחנו ארוכות ועמדת רוקארד מעוגכה במדיניות המוצהרת של מיטראן שגם אם כמה מהיבטים אינם נוחים לנו, המשניותה מהווה, לדעת רוקארד, ערובה מפני שינויים מסוכנים ובלתי מבוקשים.

ביחס למצב הפנימי, רוקארד טוען שההפגנות הן תופעה חברתית חדשה שכל מדינאי מפוכח חייב לראותה באור הנוון קרי: שאינה תולדה של מדיניות ממשלתית זו או אחרת. רוקארד טוען שהוא ביטא זאת היטב בכנס המפלגה הסוציאליסטית שהסתיים ביום מפגשנו. רוקארד מבטל השפעת עליה קרנו של מיטראן בעקבות ההפגנות, ככנס אלקטוראלי בר-קיומא לבחירות לנשיאות. לדעתו ככל שמיטראן מצטייר בעיני הציבור כ"אביה של האומה", כן נוחתים סיכוייו להבחר שוב כנשיא, שעל פי החוקה הינו מוסד אקזקוטיבי ולא "בורר עליוני". רוקארד גם טען שלהפגנות הסטודנטים אין השלכות על ניות התמיכה הציבורית במפלגה הסוציאליסטית ושהמפלגה לא בהכרח תפיק מהן רווח. הערכה דומה הושמעה לנו ע"י ז'וספיין (מזכ"ל המפלגה) בריגובואה (שר האוצר לשעבר) ומפדון (סגן המזכ"ל) עם מפגשנו בשבוע האחרון. רוקארד כראה אופטימי ובוטח בסיכוייו במירוץ-לנשיאות גם בתוך המפלגה וגם בבחירות עצמן. לשם כך, בדעתו לצאת למסע בעולם ובראש ובראשונה בארה"ב ובברז"ל. הבטיח שבתכנית מסעותיו לא ימטה על ישראל, אף כי נתן להבין שאינה בין עדיפותיו הראשונות.

טלמר==

ר/ם

שנור

נכנס **

**

**

**

חוזם: 12,7030

אל: המשורד

מ-: מריט, נר: 274, תא: 151286, זח: 1730, זח: ר, טג: ש

נד: 8

ציון 11.11

שמור/רגיל

אל: אירופה 1

זע: מי'מ רה'מ ושה'ח' מנכ'ל מדינר

מאת: השגריר, מריט

מפגישה בביתי עם זיק טובון מזכ"ל ה- RPR העומד
לבקר בארץ:

1. טובון חזר והדגיש שביקורו בארץ מקבל משמעות מיוחדת
דווקא של רקע המבחנים הפנימיים שעוברים על הממשל
בעקבות הפגנות הסטודנטים. העובדה ששיראק שולח אלינו
בשיצומם של האירועים הנ"ל, את מקורבו ואיש סודו מוכיחה
לדברי טובון, את דקותו של שיראק ביידידותו עם ישראל
ובטאיתו להמשיך הדוק הקשרים עמה.

2. כמצופה, טובון בטוח בכושר ההשרדות של שיראק ויכולתו
להתגבר על הבקיעים שנתגלו בתוך מחנהו מצד מחנה ליאונרדו.
לדבריו, שיראק הציב סדר עדיפויות חדש: זחיית הרפורמות
החברתיות והאצת תהליך הרפורמות הכלכליות הזוכות
להצלחה והענקת עדיפות מוחלטת לקשר עם הבוחר. לשם
כן יוצאים שיראק וחברי ממשלתו למסע הסברה ברחבי צרפת
בשלושת החדשים הראשונים של 88.

3. טובון אינו מוטרד מעלייות הרפורמטריות של מיטראן
וטען, כמו דוקארד, שהצדמתיים יבחרו בטובו של דבר מי
שמצטייר בעיניהם כמסוגל למשול ולא להיות "בורר עליונ'".

12.000.000

12.000.000
12.000.000
12.000.000

12.000.000

12.000.000

12.000.000

12.000.000

12.000.000

12.000.000

12.000.000

12.000.000

מושרד החוץ-מחלקת הקשר

4. לנוכח הטענות שהשמעתי על מדיניות החיזור בלתי אש"כ וטוריה, ביקש טובוך שלא נעלים עין מההיבטים החיוביים של מדיניות הממשל הנוכחי: תמיכת צרפת בצעדים קולקטיביים אירופיים נגד הטרור, אפילו אם הם מינומליים, יש בהם שידוש לטובה, הפסקת משלוחי הנשק לטוריה, הפסקת המגעים החשאיים עם גורמים ערביים המוסדים ו/או בלתי ממוסדים.

5. טובוך לא הסתיר מגמת ה- RPR להמשיך בדיקת רגליהם של יתר מרכיבי הרוב הימני שבאה לידי ביטוי במינויים האחרונים לושחת התקשורת ושניתנו לשליטתם הבלעדית של גורמי ה- RPR.

טובוך==

רמ/

תמ: שהח,מנכ"ל,ממנכ"ל,ענר,אירא,אירב,ר/מרכז,ממד

שמור

נכנס

**

**

**

**

הודעת: 12,7039

אל: המשרד

מ: מדינת ישראל, נר: 289, תא: 151286, זח: 1830, זח: ב, ט: ג, ש

נד: ג

קובץ
מ.א.א.

שמור/בהול

אל: אירופה 1 - מאור

מאת: השגריר, מדינת

ביקור ז'יק טובון.

לשלכם 760

לאחר קבלת הסכמתו לתכנית המקורית, חזר טובון אלינו וביקש להכניס בה מספר שינויים, כנראה עקב התערבות הרצין שביקש ממנו לנהוג לפי הכללים המקובלים לגבי חברי המשלה ולמסרה על דמת הגולן ועל הביקור בגשר אלנבי.

מציעים להשאיר, מלבד הני"ל, התכנית כפי שהיא. דהיינו הנסיעה לצנן מחרת הטיור ברמת הגולן ולהוסיף, לפי בקשתו, ביקור בנצרת ובעיירה מעלות.

טובון גם ביקש לבקר בדרגלית דאמפר לקבוע הביקור לשעות שהיו מיועדות לביקור בגשר אלנבי. כן הביע רצון למגוש את כריג'י, ראש עיריית בית-לחם ואנו מניחים שהוא יבקר שם בלוחית הקונטול שלהם בירושלים.

טובון==

רמ/

תפ: מנכ"ל, ענדוג, איון, אירוב, שמורק, מאור

SECRET

SECRET

SECRET
SECRET
SECRET
SECRET

SECRET
SECRET
SECRET
SECRET
SECRET

SECRET
SECRET
SECRET
SECRET
SECRET

SECRET
SECRET
SECRET

SECRET
SECRET
SECRET
SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

8 דצמבר 1986

מס' 333

9
 11.11.86
 רב

אל: אירופה 1

מאת: השגרירות, פאריס

הנדון: דברי מישל רוקאר בטלביזיה

בדו"ח עיתונות יומי, העברנו אליכם התיחסות מדבריו של מישל רוקאר המנהיג הסוציאליסטי בתוכנית *L'Heure de la Verité* לברשת הטלביזיה השנייה ב-3 בדצמבר. רוקאר, אשר דיבר על נושאי דיומא, לא פסח על המזה"ת, על סוריה, הטרור ופרשת הוואשינגטון טיימס. לנוחיותכם, מצ"ב החלק המלא על הדברים הנוגעים לנו מתוך דבריו של רוקאר בתוכנית זו. תשומת לבכם לאבחנה שעושה רוקאר ביחס למדינות ערב הנקראות בפיו מתונות. הוא אף מונה אותן בשמן. יתרה מזו, הוא כורך הדברת נגע הטרור בהסכמת ושיתוף פעולה עם אותן ארצות ערב מתונות. באשר לסוריה, נראה שרוקאר נפל בפח הלפ"י, לאמור שאסד לא ידע על פעולות המודיעין עליהם הוא מופקד ורוקאר יוצא להגנתו. רוקאר, לעומת זאת, קבע שהוא מסתייג מההאשמות שהושמעו, כביכול, על השרותים הישראליים, בהתייחסו לפרשת הוואשינגטון טיימס.

בברכה
 י. לבנון

העתק: השגריר

ממ"ד / בנ"ל 2

4744

Antenne2

L'HEURE DE VERITE

de

Michel ROCARD

UNE EMISSION DE FRANCOIS-HENRI DE VIRIEU

MERCREDI 3 DECEMBRE 1986

20 H 30

pour que nous puissions encadrer par un accord international cette relation entre les deux pays qui fournira les bases des orientations de citoyenneté, de nationalité et puis aussi militaire. Et si vous me le permettez, je ferais à ce point de sujet, puisque nous parlons de l'Algérie, une dérivation sur le problème du terrorisme, je pense que vous alliez y venir.

Albert du ROY : J'ai beaucoup de questions à vous poser là-dessus.

Michel ROCARD : Je voudrais dire, les problèmes du terrorisme sont de la dernière gravité. Nous voyons le Président Reagan en situation difficile pour n'avoir pas parlé vrai et je crois qu'il y a deux choses qu'il est important de dire ce soir.

L'action contre le terrorisme ne peut pas être intégralement publique et je crois que la lucidité d'une opinion responsable doit reconnaître un droit au secret assez large à tout gouvernement, mais la condition, c'est alors que le peu qui est dit, au moins, ne soit pas en contradiction avec ce qui est fait et c'est aussi vrai du Président REAGAN que ce pourrait l'être si ce qui se passe en France levait des incertitudes.

Albert du ROY : C'est aussi vrai pour l'affaire GREENPEACE par exemple ?

Michel ROCARD : Tout à fait, bien entendu ! Et ce que je veux dire de plus et qui est peut-être encore plus important, est ceci, et c'est l'association d'idées avec l'Algérie qui m'amène à le dire.

Le terrorisme est inquiétant. La partie la plus actuelle nous vient du Moyen-Orient, certains pays d'Occident sont en train de se laisser aller à l'idée d'une vaste hostilité du monde occidental contre tous ces Arabes terroristes et c'est totalement déraisonnable et je veux dire ce soir avec une très grande force que nous ne vaincrons le terrorisme, qu'avec l'accord et la coopération des pays arabes responsables. Il y a une majorité écrasante de citoyens arabes et de pays...

Albert du ROY : Qu'est-ce que le mot pays arabes responsables ?

Michel ROCARD : Et de pays arabes qui tiennent à leur dignité internationale, qui respectent les Droits de l'Homme et qui ont des positions diplomatiques internationales, avec lesquels on peut entrer en relation suffisamment.

Bien sûr, cela vise les pays que l'on dit modérés, c'est-à-dire, je pense à l'Arabie Saoudite, au Koweït, à un certain nombre... au Maroc, à la Tunisie, d'alliés de l'Occident, mais j'y mets aussi l'Algérie justement parce que pour avoir des options diplomatiques différentes de celles de la République Française, un choix international de non-engagement, ce pays aussi tient à sa respectabilité internationale et rejette le terrorisme.

Albert du ROY : Quels sont les pays arabes qui ne sont pas responsables ?

Michel ROCARD : Laissez-moi finir une phrase et puis l'on revient à cela qui est très grave aussi. Je veux dire en tout cas que si nous nous laissions aller à une politique conduite dans des conditions telles que nous rencontrerions l'hostilité de tous ces pays, nous ne pouvons pas gagner dans la lutte contre le terrorisme qu'eux-mêmes rejettent puisqu'ils les déshonorent également.

Derrière votre question, se profile le problème de la Syrie, notamment. Bon, c'est le seul sur lequel on est une information relativement suffisante. Du problème de la Syrie, je veux dire simplement ceci. Il y a eu de nombreux cas de terrorisme où des officiels syriens, civils ou militaires, ont été à l'évidence impliqués. Tout le monde le sait, c'est prouvé, ce n'est pas discuté. Mais ce que les gens qui suivent le Moyen-Orient savent aussi, et c'est mon cas, j'aime beaucoup cette région, j'y suis beaucoup allé, et ma foi, elle pèse sur notre destin, autant s'y intéresser de très très près, savent que le Président de la Syrie, le Président Afez el HASSAD qui a passé il y a une douzaine d'années, une dizaine, un accord avec l'Union Soviétique, commence à étouffer un peu à l'intérieur de cet accord.

Et vous qui êtes un observateur attentif, vous ne pouvez pas ne pas savoir que depuis quatre ou cinq ans, il a émis quelques signes de recherches de relations un peu plus étroites avec l'Occident. Les observateurs informés savent que le Président HASSAD gêne certains dans son propre pays ou sur la scène internationale et qu'il y a des entreprises qui visent à le déstabiliser. Autrement dit, quand un officiel syrien est impliqué dans une affaire de terrorisme, on n'est jamais sûr qu'il travaille pour le compte de son Président et il faut même se demander s'il ne travaille pas contre. Et là, s'arrête l'information que nous avons, observateurs. Je n'appartiens pas au gouvernement. Une phrase encore ! C'est délicat !

Le gouvernement a le droit au secret. C'est à lui de juger s'il en sait assez pour impliquer le gouvernement syrien ou s'il en sait assez au contraire pour essayer dans cette partie compliquée où la bataille se passe à l'intérieur de la Syrie, de jouer dans un sens de détente et de limitation du terrorisme. Là-dessus, moi je ne veux pas porter de jugement, mais j'ai dit cela ce soir pour que l'on n'aille pas trop vite, que l'on condamne trop vite, et pourquoi n'irai-je pas au bout du raisonnement ? Madame THATCHER est peut-être partie un peu trop vite !

Albert du ROY : Sur ce point là, en tout cas, donc des rapports avec la Syrie, vous partagez l'avis exprimé par, enfin qu'aurait exprimé Jacques CHIRAC dans une interview qu'il a démentie mais dont tout le monde sait qu'elle est vraie ?

Michel ROCARD : Tout le monde sait qu'elle est vraie, pas si sûr. A l'exclusion absolue d'une allusion aux services secrets israéliens dont je ne vois pas ce qu'elle fait là ...))

Albert du ROY : Non mais je parle de la Syrie !

Michel ROCARD : Sur la Syrie, je partage plutôt son avis et je respecte en tout cas le fait que pour trancher sur ce problème, il faut toute une information qui ne peut pas être publique qu'il a peut-être, je l'espère, et que je n'ai pas.

נכנס

בלמס

חוזט: 12,3255

אל: המשרד

מ-: מריס, נר: 144, תא: 071286, זח: 1900, דח: מ, ט: ג: ב

נד: 8

זיב 11.11.11

בלמס/מידוי

אל: אירופה 1, דובר המשרד

דע: לשכת מיימ רוהיימ ושר החוץ, לשכת שר התלויים ושד התיירות

מאת: השגריר, מאריס

הרובא לידיעתי שקול ישראל שיודר יזיעה שהועתקה כנראה בעתונות בישראל, ששרובה יזיעה על ביקורת צרפתית על הצהרות שריס בישראל על פגישתי ביום ו' עם שר החוץ ריימונד. לידיעתכם אחרי הפגישה נמנעתי ממתן כל הצהרה או תגובה לתקשורת, ובתשובה לשאלת סוכנות הידיעות הצרפתית שהסתמכה על שיודר קול ישראל בירושלים הכחשתי שזמנתי לפגישה עם שר החוץ בענין נקאש וציינתי שבגישה זו שגרתית ונקבעה זמן דרב מראש.

סייץ הוציאה הודעת תיקון בהתאם.

תפ: שהח, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, אירב, שמורק, מעת, הסברה, תמס, שרהתיירות, מנכלתיירות, סייבל, תביעות

Handwritten notes in Hebrew, including a large scribble and several lines of text. Some legible words include 'אירופה', 'מריס', 'נכנס', and 'בלמס'. There are also some numbers and symbols.

1972

1972

15.12.80
1972
1972
1972

1972

1972

1972

1972

1972

1972

1972

25

ב' בכסלו תשס"ז
4 בדצמבר 1986

ס ס ו ר

494

צ'וק 13.11

אל: מר שמואל אבנא, יועץ מיוחד לראש העיר
סאט: אירופה 1

הנדון: ביקור JACQUES TOUBON - צרפת

לשיחתנו מהיום: ז'ק טובון, מזכ"ל ה-R.P.R. (המשלוח הגוליסטי שבראש רוח"מ ז'ק שיראק) יבקר בארץ בין התאריכים 19.12.86-24.12.86. טובון הינו מן המקורבים לז'ק שיראק ובעל פוזמה במשלוחו (הגדולה שבמשלוח המרכיבות את המשלוח בצרפת מהודש פרט האחרון). נפגישו עם רוח"מ, מ"מ רוח"מ ושה"מ דעם יו"ר הכנסת.

נוסף על המקידו הנ"ל, טבחן טובון גם כראש מועצת הרובע ה-13 של פריס ובתוקף המקידו זה, אנו מעליצים שראש העיר יאזח לקבלו. יתכן גם שנוכל לעניינו במעילות האגודה החדשה "פריס-ירושלים", אם התגבש בינתיים ענינה הידבית כלתיה (בקניין זה טעמים עדיין להבהרות העיר בפריס, בהשוואה למכתבנו 481 ט-26.11.86 שהתקן טענו הועבר אליך).

טובון יבקר כאן בלוגית רעיייתו. השנים דובריס אנגלית.

העתנו כי ראש העיר ונגב' קולק יארחו אותם לארוחת עתריים במסעדה בירס א', 21.12.86 וכי נחשטן לארוחת יאורגן לחס סיור כללי בעיר בלוגית טדריך טעס המקידית. הצקה חלופית, שראש העיר יקבל את טובון לסגישה בירס ג', 23.12.86, בשעות אחר העתריים.

נודה על הטובתך.

ב ב ר כ ה

אריה אבידור

העק: מר דניאל קדט, טאו"ר

שמו

נכנס

**

**

**

**

חוזם: 12,568

אל: המשרד

מ-: מריט, נר: 16, תא: 011286, זח: 1900, זח: ר, טג: ש

נד: 8

שמו/רגיל

אל: אירומה 1

מאת: הציר מריט

שמו

? יר 11.11.86

ביקור ROSSINOT

נשיא המכלגה הרדיקלית ROSSINOT (שפגשתיו לרגל וועידת מבלגה) הניע משאלה לבקר בארץ במחצית השניה של חודש מאי 1987. ROSSINOT מבחן בממשלת שיראק שר לעניני הקשר עם המרלמנט (כהונה המעניקה לו חברות בקבינט) וכן כראש עיריית NANCY (המתואמת עם קרוית שמונה) הכוונה של ROSSINOT לבקור של ארבעה-חמישה ימים (מיום חמישי עד יום שני) ומשולבים בו פגישות מדיניות והבטים מוניציפליים ותירותיים.

המכלגה הרדיקלית היא מרכיב בין מרכיבי ה-UDF וזה ייצוג של שר ושני סגני שרים בממשלה ו-28 נבחרים באסיפה הלאומית, הסינאט והמרלמנט האירופי.

העתיקה שבין מכלגות צרפת, המכלגה הרדיקלית (אשר עם נשיאה בעבר נמנה גם פייר מנדס-פראנס) מצטיינת ביחס עקבי של ידידות כלפי ישראל. ההמלצה להענות למשאלתו של ROSSINOT ניתנת גם על דעת השגריר.

תכ: שהח, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, שמורק, מאור, טקס, יורבנסט

5

ז' בחשוון תשס"ז
9 בנובמבר 1986

425

ריב
ריב
MS.A.1
MS.B.2

אל: השגריר/הציר, פריס
מאת: מנהל אירוסה 1

הנדון: רייטון באר

מר דוד ליבון נפגש איתי. זאת לפי השלצת חשכ"ל לשעבר דוד קטחי. קטחי
המליץ על פגישה זו הן בפני ליבון והן בפני.

העלה רצונו של רייטון באר לבקר בארץ בסוף מרס - תחילת אפריל 1987. הכוונה
היא לנסות לארגן לו הזמנה להרצאה טעם מוסד אקדמי יוקרתי, לארגן לו ביקור
שלא בארץ, פגישה עם הצמרת המדינית וסיוורים בארץ מטעמנו כשלכיסוי כל החוצאות
ידאג ליבון.

עוד לפני פגישה איתו ביקשתי בטלפון את ליבון שבטעמו הקרוב לפריס ישוחח איתכם.
לדבריו עשה כך. גם בפגישה ביקשתי לדווח לכם עליה. מצידו הפניתי שאלה בלתי
מחייבת לנשיא האוניברסיטה של ת"א פרופ' שאני. הגיב "בתלהבות" ואף שאל אם
באר יסכים עקרונית להרצות ב"טכרן גב' תאצור" הסמוקט באוניברסיטה. ביקשתי
ליבון שיחשוב על כך. כמו כן שאלתי את מר טיכאל בבלי אם האוניברסיטה העברית
תרצה לארח באר להרצאה (לפני כשנתיים הרי פתנקיץ ארחו). תשובה נקבל בקרוב.

על התפתחויות, אם יהיו, נדווח.

ב ב ר כ ה,

יואל אלון

100

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Handwritten notes: $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$, $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$, $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

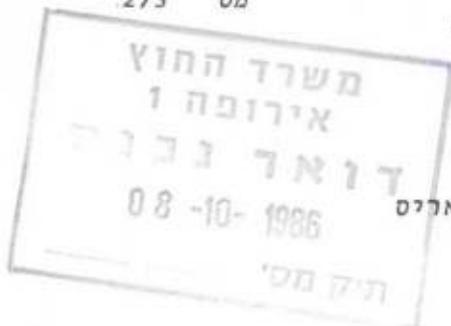
AMBASSADE D'ISRAËL

שגרירות ישראל

2 אוקטובר 1986

מס' 273

אל: אירופה 1

מאת: השגרירות, פאריס

הנדון: משלחת איגודים מקצועיים בישראל

ראונא במצורף מכתבו של מזכ"ל אחד הגופים המחוזיים של
האיגוד המקצועי Force Ouvrière בנוגע לביקור משלחת של
האיגוד בישראל עפ"י הזמנתו של מר ניסן הרפז.

בברכת שנה טובה

י. לבנון

ק"מ 11.11

PARIS, le 16 septembre 1986

Monsieur l'Attaché social
Ambassade d'Israël
3, rue Rabelais
75008 - P A R I S

Monsieur l'Attaché social,

J'ai l'honneur, et le plaisir de porter à votre connaissance, qu'une délégation du bureau de l'Union des Syndicats Force Ouvrière de Paris se rendra en Israël du samedi 15 novembre au dimanche 23 novembre 1986, à l'invitation du Conseil ouvrier de la Histadrout de Jerusalem, et de son secrétaire général Nissan Harpaz.

Voici la composition de cette délégation :

- Jacques MAIRÉ, secrétaire général de l'Union départementale de Paris et de l'Union régionale d'Ile-de-France, membre de l'exécutif national ;
- Christian BROEDERS, presse et relations internationales ;
- Madame Françoise BOUVIER, secrétaire générale du syndicat des instituteurs et directeurs d'écoles de Paris ;
- Marcel FERON, secrétaire général du syndicat des Postes et Télécommunications d'Ile-de-France, membre du Comité économique et social d'Ile-de-France ;
- Roger VARNIER, secrétaire général du syndicat Force Ouvrière du Commerce d'Ile-de-France, secrétaire général de la Bourse du Travail (Maison des syndicats) ;
- Michel WERTH, secrétaire général du syndicat F.O. de la R.A.T.P, membre du bureau de l'Union des Ingénieurs et Cadres F.O.

Je vous prie d'agréer, Monsieur l'Attaché social, l'expression de ma considération.

Jacques MAIRÉ

Union départementale des syndicats Force Ouvrière de Paris

61 rue Beaubourg 75139 Paris cédex 03 Tél. 271 24 25 Télex: 670583 F

משרד החוץ-משלחת הקשר

**
**
**

מל: המשרד, נר: 427, מ: פריס
דח: ר. סג: ש, תא: 310786, רח: 1900

צ'ונג וו. צ'א

שמור/רגיל

מל: אירופה 1

מאת: השגריר, פריס

מארוחת ערב עם JACQUES TOUSSON, מוכיל ה- R.P.R. (מפלגתו של שיראק) בל/30:

1. טובון מבקש לבוא לביקור רשמי בארץ בנובמבר ש.ו., תאריך מדויק עוד יודיעני. מסר שהביקור בעודד שיראק, בדעתו לשגר לטובון הרמנה רשמית. הוא יבוא, קרוב לוודאי, בלויית רעייתו הקרובה מאד לישראל וליהדות.

2. במהלך השיחה שנגעה לנושאים המעניינים אותנו, ציין טובון ששיראק מעריך מאד את שהיית ריימונד ורוחש לו אמון מיוחד. משום כך מייעץ טובון לאמץ הקשרים עם ריימונד שלדבריו נח לנו. =1970

תפ: פה, מנכל, ממנכל, ענוג, אירא, שמורק, אורחים, טקס

11.2.21

משרד החוץ-מחלקת הקשר

בלמים

מל: המשרד, (ר: 145, מ: פריס
 דח: ר, סג: ב, תא: 090786, יח: 1830

בלמס/רגיל

מל: עורך מעריב - תל-אביב
 ט: מע"ח

מאת: עתונות, פאריס

אנו דוחים הפדאנות המגמתית הכלולה בידיעה שנתפרסמה בחתימת
 תמר גולן בגליון 'מעריב' מה-4/7.
 האמת היא שאין שגרירות ישראל מקיימת כל קשר עם מפלגת הימין
 הקיצוני של לה-פן.

לגופה של הידיעה הנ"ל, נמצאה דרך להבהיר ללה-פן שאין ביקורו
 בארץ רצוי. התנהגות סיעתו, באסיפה הלאומית, בהקשר העונקת
 'דוקטורט' למחקר אנטי-שמי, ע"י אוניברסיטת נאנט, הוקעה
 וצודה החריפה ביותר ע"י שגריר ישראל.
 דובר השגרירות--

תפ: שהח, מנבל, ממנבל, ענוג, אירא, שמורק, מעת, הסברה

משרד החוץ-מחלקת הקשר

2199

**

נכנס

שמור

**

**

**

משרד החוץ
אירופה 1
1980
09-07-1986
תיק מס'

אל: המשרד, נד: 125, מ: פריס
ר: מ, ט: טג: ש, תא: 080786, זח: 1980

קובץ 11.11.86

שמור/מייד

אל: אירופה 1

מאת: השגריר פריס

ניקוד השם לשטוב BEREGOVY

לשלכם 145

ממליץ נשל מעמרו במפלגה הסוציאליסטית וקדבתו אלינו
1910

תפ: שהח, מנבל, ממנכל, ענוג, אירא

1900 G. L. GEORGE, JR. 1000
1000 G. L. GEORGE, JR. 1000

1000 G. L. GEORGE, JR.

1000 G. L. GEORGE, JR. 1000
1000 G. L. GEORGE, JR. 1000

1000 G. L. GEORGE, JR. 1000

[Handwritten signature]

יום 11.11.47

Ⓟ

מנהיג היגיון הקיצוני בצרפת רוצה לבוא לישראל

רות.

לדברי מקורות מהימנים, נעשתה הפי
ניה כבר לפני זמן מה, אך רק אתמול
הורה השגריר, עובדיה סופר, לתת לה
פרסום רשמי.
חוגים ישראלים בפאריס הביעו תמי
חה על שהשגרירות מקיימת קשר עם
המפלגה הניאופאשיסטית, שמנהיגה
נדרן מספר פעמים על הסטה אנטיסמית.

מאת תמר גולן

47-86 א.י.א.

ד"ר יאן מארי לה סן, מנהיג מפלגת
הימין הקיצוני של צרפת, "החזית
הלאומית", הופנה לשגרירות ישראל
בפאריס בקשה לסייע לו בארגון כ"י
קוד ופגישות עם אישים פוליטיים
בארץ - מסר אתמול דובר השגריר

הפאשיסטי לה פן מבקש לערוך ביקור רשמי בישראל

מאת אריהן יפה, כתב "על המשמר" 4-7-46

פאריס. — מנהיג הפאשיסטים הצרפתיים ד"ר מארי לה פן, חותר להשיג
הזמנה לביקור רשמי בישראל, אחד ממקורביו, ציר "החזית הלאומית"
באנטיסמית, פנה אל שגריר ישראל בפאריס, עובדיה סופר, בבקשה
מטעם לה פן להזמין לישראל.

סופר השיב לו, כי אין מה לדבר על הזמנת לה פן.

המנהיג הפאשיסטי, שזכה בהכרהו לפרלמנט בתעודת כשרות כפוליטיקאי
מן המין, אינו מסתפק בביקור פרטי. הוא הפך לזכות בהזמנה רשמית, כמו
מנהיג מפלגה צרפתית. ארתורו איז' הצרפתי חותר להופיע כפרודיטוראלי
כביכול.

הבקשה בעוררת מוכחה כחוגים ישראליים. לה פן מכיר דעות אנטישמיות
בעקפין וברמיוס. בעיתון הווסבו. מינוט" הוא מפיץ שנאת ישראל. חסידיו
מגנים את העיונות, אך הם רואים בישראל כאמצעי להלום בערבים.
לה פן יזאם להשיג ממסע לישראל תורת כשרות, לגיטימציה גם בקרב
היהודים. הביקור אמור לטרוח מהסמעות על אנטישמיות.
מהלכות שמועות, כי כתב ידיעות אחרונות כאן מקורב ללה פן והביע
תמיכה בדעותיו.

סופר חש בקושי לרחות אותו על הסף. הוא מסר למקורביו, כי יעביר את
בקשתו לשר התוצ. אך מצידו אין מה לדבר על ביקור לה פן כשל העמדות
שנאקה מפלגתו. הוא הוסיף, כי רבים מצירי תנועתו הביעו תמיכה בתו
המבחינה את השמרת היהודים על ידי הנאצים.
סופר הודה שמכרם לראש הממשלה יזראק על ביטול התו.

1911
M. H. M.

63

כ' סיוון	תשמ"ו
27 יוני	1986
מס' 67	

משרד החוץ
אירופה 1
דואר נכנס
02-06-1986
תיק מס'

ד
צורה 11.11.86

אל: תפוצות.

מאת: הציר, פריס.

הנדון: השואה בתפיסתו של LE PEN.

יו"ר "החזית הלאומית" JEAN MARIE LE PEN התראיין בבטאון תנועתו NATIONAL HEBDO (11 ביוני) והתייחס שם אל הדוקטורט הידוע של H. ROQUES.

בקטע המצורף מסכם LE MONDE (21 ביוני) הדברים שאמר LE PEN על מימדי השואה ועל המתת היהודים בגזים.

LE PEN אינו מכחיש כמישרין שקרבנות השואה היו שישה מיליון, אולם מטיל ספק בכך בעקיפין ע"י ההרהורים שהוא מהרהר בדוגמה ידועה מתולדות צרפת - שואת VENDEE - שהוכיחה הגזמות במספר הקורבנות שחשבו עליו במשך זמן רב. האנלוגיה אינה דרושה הבהרות.

אותו ספק מלווה התייחסות אל השימוש בגזים, לא ע"י הכחשת התופעה, כי אם להיפך, ע"י זה שהוא מזדהה עם דעת "ההיסטוריונים הרשמיים החושבים היום ש(חדרי הגזים) היו בשימוש, אולם כפולין בלבד. הדגש הוא על התיבות "היום" ו"אולם".

דבריו אלה של LE PEN שקעו בין דפי בטאונו וגם דלייחם משם ע"י LE MONDE לא הגבירה תהודתם. אין זה גורע מערכם המכהיר - יחד עם התנהגות חברי LE PEN בדיון "באסיפה הלאומית" על "הדוקטורט" של ROQUES - את תפיסת אנשי "החזית הלאומית" ושל ראש התנועה עצמו בנוגע לשואת העם היהודי.

ב ב ר כ ה

אליעזר פלמוה

העתק: אירופה 1.

• *Ce qu'en dit M. Le Pen.* - Dans une interview publiée le 11 juin par *National hebdo*, l'organe de son parti, le président du Front national, M. Jean-Marie Le Pen, évoquant la thèse de M. Roques, déclare : « Tous les gens raisonnables admettent, je crois, la mort en masse de juifs dans les camps nazis. Les historiens dits « révisionnistes » mettent, eux, en doute le moyen de cette extermination - les chambres à gaz - et son étendue - les six millions. N'étant pas spécialiste, j'ai entendu comme tout le monde le chiffre de six millions, mais je ne sais pas exactement comment il est établi... Pour prendre le cas d'un autre génocide - le génocide ven-

déen - j'observe que les estimations ont varié de 50 000 à 500 000 morts pendant deux cents ans, et qu'aujourd'hui seulement un système d'évaluation sérieux - d'ailleurs imparfait - situe le chiffre à 117 000. Tout cela est de la technique historique qui relève des spécialistes, et, en ce qui regarde le génocide juif, il ne me semble pas incompréhensible que les historiens des deux bords, en toute bonne foi, prennent du temps à établir leur chiffrage. Quant aux chambres à gaz, je m'en tiens aux historiens officiels, qui pensent aujourd'hui qu'elles n'ont fonctionné qu'en Pologne. »

Le Monde 12 juin 1986

25 יוני 1986
מס' 201

משרד החוץ
אירופה 1
דואר נכנס
29-06-1986
תיק מס'

אל: אירופה 1
מאת: השגרירות, פאריס

הנדון: מחקר על ההסתדרות

צירף 11-11

ראו נא במצורף, מחקר על ההסתדרות בארץ שנעשה כאן.
מציעים אף להעביר זאת להסתדרות אחרי עיון, יתכן וירצו לכתוב כמה מילות
ברכה לחוקרת.

בברכה,
י. לבנון

Michèle AUMONT
Conseiller de Synthèse

M. Lavaron

Juin 1986

vous adresse sa Note de Synthèse socio-politique n° 42 qui regroupe, en cette sixième livraison consacrée au **Phénomène syndical à travers le monde**, le cas singulier et unique du **Syndicalisme en Israël** et les **Internationales syndicales**. Reste à tenter, ultérieurement, un essai de synthèse ou une schématisation des principales orientations ici retenues.

En remerciant encore tous ceux et celles d'entre vous qui lui ont manifesté un intérêt si amical, après son accident du 14 février - dont les conséquences sont désormais bien amorties - elle vous souhaite de bonnes et fructueuses "vacances". Et elle vous exprime ses sentiments les meilleurs.

B. P. 35 - 29160 CROZON - FRANCE

111

MICHÈLE AUMONT
CONSEILLER DE SYNTHÈSE

ISSN 0397-2755

BOITE POSTALE N° 35
29160 CROZON
FRANCE

NOTE DE SYNTHÈSE SOCIO-POLITIQUE

Deuxième Trimestre 1988
N° 42

Le phénomène syndical à travers le monde : Sixième Partie

SYNDICALISME EN ISRAEL
ET
LES INTERNATIONALES SYNDICALES

S O M M A I R E

<u>Le cas particulier et unique du syndicalisme en Israël</u>	p. 4
1° - Le "cas" Israël	p. 4
2° - Dans ce contexte, l'élément-clé du mouvement ouvrier : l'Histadrout	p. 6
1) L'Histadrout	
2) Les orientations générales de l'Histadrout	
3) L'actuelle crise économique et le pouvoir syndical	
4) Les autres prérogatives de l'Histadrout	
3° - Le fonctionnement de l'Histadrout	p. 12
1) Ses instances et missions	
2) Le mode d'organisation syndicale	
3) Cotisations et affiliations	
4° - Les autres composants du mouvement ouvrier et leurs relations avec l'Histadrout	p. 15
1) La Fédération nationale du Travail : Histadrout Ha'Oudim Haleoumith	
2) Hapoël Hamizrahi	
3) Poale Agoudath-Israël	
<u>Les Internationales syndicales</u>	p. 18
1° - Les origines historiques	p. 18
2° - La structuration actuelle du syndicalisme international	p. 19
1) Les confédérations mondiales	
2) Les organisations professionnelles	
3) Les internationales continentales	
4) Les organisations des Cadres	
3° - Les problèmes des Internationales syndicales	p. 22
1) La localisation du "pouvoir"	
2) Les différences de situation	
3) Les différences syndico-idéologiques	
4° - Le défi asymptotique des perspectives d'avenir	p. 25
1) Une situation, par nature, interpellante	
2) L'importance du syndicalisme international	
3) Une donnée fondamentale	
4) L'alpha et l'omega à retrouver	
5) Utopie ou promesse cachée ?	

.../...

Document

Alain TOURAINE
Michel WIEVIORKA : Le mouvement ouvrier p. 31
François DUBET Fayard 1° Trim. 84

I - Première partie : Qu'est-ce que le mouvement ouvrier p. 34

- 1) Les stades ou composantes de l'action syndicale
- 2) Le passage de l'action ouvrière au mouvement ouvrier
- 3) Le coeur du mouvement ouvrier

II - Deuxième partie : la conscience de classe p. 36

- 1) L'apogée de la conscience de classe
- 2) L'affaiblissement de cette conscience
- 3) La désorganisation de la communauté ouvrière
- 4) Le changement de caractère de l'action syndicale

III - Troisième partie : Nouvelles classes ouvrières p. 37

- 1) Deux thèses opposées et leurs conséquences
- 2) Que se passe-t-il dans la classe ouvrière
- 3) L'éventail des positions syndicales

IV - Quatrième partie : Du mouvement ouvrier aux politiques syndicales p. 40

- 1) Déclin du mouvement ouvrier n'est pas affaiblissement syndical
- 2) La négociation collective
- 3) Les politiques syndicales
- 4) L'avenir du syndicalisme

Conclusion p. 43

Le cas particulier et unique au monde du syndicalisme en Israël

Le syndicalisme en Israël est tout à fait particulier, par son inspiration et son extension. Il le doit à ce qu'est Israël, depuis toujours, dans son histoire et son destin, avec la Bible pour source et référence. Et il le doit au rôle qu'il assumait avant même la création de l'Etat d'Israël - puis, pour le rendre possible et en favoriser le développement.

Dans ces conditions, la Histadrout - ou Fédération générale du Travail - le plus vaste et le plus puissant mouvement du travail en Israël, est beaucoup plus qu'une organisation de défense des travailleurs. Elle intervient au sommet, dans la vie du pays. Notamment, en ce qui concerne le développement économique, compris au sens le plus large du terme : suivi et animation de l'économie ouvrière, dans l'agriculture, l'industrie et l'artisanat ; propositions et rôle majeur en matière de législation sociale, de négociation d'accords et de conventions ; accroissement et maîtrise de la productivité ; encouragement et promotion du système coopératif ; organisation de la commercialisation de la production ; intervention dans l'approvisionnement et la consommation, par le biais d'organisations de consommateurs. Mais la Histadrout représente aussi tout un réseau d'institutions et de fonds d'aide mutuelle de très grande importance (assurance maladie, caisses de retraite...). De plus, elle mène une action éducative, culturelle et sociale, sur grande échelle, avec dans son orbite, des mouvements de Femmes et des mouvements de Jeunes. Enfin, elle est un employeur - et même, le second du pays... - en tant que propriétaire de grandes entreprises, de chantiers navals, de dispensaires, hôpitaux, maisons de repos etc...

Mais évoquer ce large champ d'action n'en révèle pas la cause et la source : la participation pleine et entière de la Histadrout au dynamisme créatif d'Israël et à sa volonté originelle. A cet égard, la Histadrout fut, et demeure, un élément moteur et déterminant. Au nom de l'impulsion première qu'elle donna au sionisme et de la formation qu'elle dispensa largement. Au nom de sa co-responsabilité, au plan d'un esprit. Et en vertu de l'édification entreprise et poursuivie, par elle, dans cet esprit.

x
x x

1° - Le "cas" Israël

Impossible de situer et de comprendre le syndicalisme en Israël - et, pour l'essentiel, la Histadrout - sans schématiser en quelques mots la spécificité d'Israël (1). En son coeur, la passion d'un peuple pour "sa" terre - jamais oubliée et toujours considérée comme sa référence essentielle - et l'ambiguïté qui s'est établie à son égard. Cette ambiguïté est provoquée et entretenue par un manque de clarification, elle-même due à l'absence de hiérarchisation et de

(1) Elle l'a été, longuement, in Note de Synthèse socio-politique n° 7 du 3° trimestre 1977 : Dossier Israël, après un voyage d'étude et de rencontres en Israël.

structuration entre les divers ordres de réalités constitutifs du fait ou du "cas" Israël : réalité historique (l'Israël de la Bible), religieuse (le judaïsme), sociologique (les Juifs de par le monde, sionistes et diaspora) et politique (l'Etat d'Israël).

D'où, les incertitudes, quant aux plans abordés et l'effet de confusion qui en résulte. On en fait grief aux Israéliens et, souvent, ceux-ci en jouent, en effet, dans débats et dialogues. Pour qui essaie de comprendre, l'ambiguïté persiste, tant qu'on n'a pas perçu que religion et nation sont, ici, les deux pôles d'une réalité unique - et que ces deux pôles s'appellent et s'intègrent dans une unité organique, comme le dit si bien le Père Marcel Dubois (1). De sorte qu'il s'agit tout à la fois d'un peuple à vocation religieuse et d'une religion à base nationale.

A cause de cette spécificité, de la complexité du messianisme qui y est attaché et des très lourdes conséquences historiques qui en découlèrent pour eux, les Israéliens vivent deux complexes : l'un de supériorité et l'autre d'infériorité. Tandis que, pour le monde, ils sont, simultanément, signe de contradiction - voire, épine dans la chair. Autant de raisons de repliement sur soi et, consécutivement, d'exclusion des autres. Ainsi, se trouve bouclé un cercle historico-socio-culturel. Celui-ci donne à ce pays son particularisme et son acuité de réaction et il explique, chez les hommes, des attitudes et une approche, d'emblée collectives, pour résoudre les problèmes posés.

Dans ces conditions - tant, du point de vue de l'extériorité que de l'intériorité - Israël ne pouvait s'affirmer et se développer qu'à partir d'un socialisme. Et d'un socialisme porté par un mouvement profond et total - virtuellement, celui de tout un peuple vers sa terre promise ou sa finalité propre. Un tel socialisme excède largement l'impact et les dimensions d'un système socio-économico-politique. Ici, il s'agit avant tout d'un phénomène humain global, s'exprimant par une sorte de mystique en action et suscitant une réaction, en profondeur. Celle-ci s'avère fondamentalement homogène, même si elle se diversifie, en se formulant. C'est la réaction collective, ou communautaire, de ceux qui se savent, depuis toujours, appelés à un destin hors pair.

Traduction existentielle d'un tel état de fait : tout juif est israélite, enfant d'Israël et hébreu ; aucun juif ne l'est "tout seul" ; chacun est ce qu'il est "avec" et "parmi" d'autres, dans l'espace et dans le temps, collectivement, communautairement. De leur lointain passé, de leur longue et douloureuse histoire, du caractère ou du sceau originellement reçus, les Juifs tirent ce qui les fait eux-mêmes. Et d'abord, un pourcentage de talents et de génies les plus divers dépassant les moyennes courantes. Mais il en est aussi résulté, chez eux, une aptitude ou une inclination très marquées à vivre et travailler en communauté, par fidélité et solidarité.

Pour partie, fruit ou effet de la nécessité, le socialisme israélien est tout autre par l'esprit qui l'anime. Il est centré sur l'idée d'unité. Il fait fond sur un principe communautaire, et de l'ordre le plus élevé qui soit. Secondairement, il s'exprime par la volonté de vivre et de construire un Etat privilégiant la nation (le corps communautaire) sur les groupes, et ceux-ci sur les individus.

(1) Marcel DUBOIS : Paradoxes et mystère d'Israël in Israël, terre d'humanité in Parole et Pain Janvier-février 1973. Du même auteur (Dominicain), un livre profond et passionnant : "Rencontres avec le Judaïsme en Israël". Edition de l'Olivier, Maison St Isaïe, Jérusalem Août 1983.

Les premières formes de socialisme se manifestèrent dès 1860, sous l'administration Ottomane, lorsque commença à prendre forme le mouvement de retour, en vue d'une renaissance de la vie nationale juive. Alors, des immigrants juifs, venant le plus souvent d'Europe orientale, s'intégrèrent aux agglomérations existantes ou construisirent quartiers urbains ou villages. Ou encore, ils se regroupèrent lorsqu'ils devaient travailler, pour les Turcs, à la construction des voies ferrées.

Dès lors, sur place, dans cette diversité de situations - tout comme leurs frères de la Diaspora - ils reconstituèrent des communautés de destin : communautés culturelles et religieuses ; et communautés d'entraide et de défense. En 1897, lorsque naquit le Sionisme, ce fut sous la forme d'un mouvement populaire. Y adhèrent, les plus éprouvés, les plus simples et les plus pauvres des juifs. Ensemble, et grâce à des fonds empruntés, ou envoyés des pays riches, ils rachetèrent aux Palestiniens des terres arides ou non exploitées. Quittant leur commerce ou leur artisanat, beaucoup se firent paysans et ouvriers. Ils défrichèrent, assainirent et mirent en valeur, pour vivre et s'y implanter, des morceaux d'une terre qui leur était chère. Ce fut la première manifestation d'une forme de socialisme pratique, effectif. Ils l'inventaient et ils l'adaptèrent à mesure que le besoin s'en faisait sentir. Mais aussi, par une sorte de retour instinctif aux origines, ils retrouvaient par là, au plus profond d'eux-mêmes, des modes de vie antérieurs, ancestralement transmis. Ils durent aussi organiser leur auto-défense, contre nomades et pillards qui venaient leur voler récoltes et bétail. C'est alors que fut créée la Haganah, organisation clandestine de défense.

De même, plus tard, le Kibboutz israélien tira son origine de la nécessité de réaliser, pour ses membres, des conditions de vie et de travail, assurant leur sécurité et le succès des énormes efforts entrepris. D'où, son organisation en communauté de production, avec mise en commun des biens et organisation égalitaire de la vie collective.

Mais le Kibboutz est aussi porteur d'un esprit - et même d'un idéal, sans lequel il ne pourrait ni tenir, ni atteindre ses objectifs.

Et à partir de la création de l'Etat d'Israël, en mai 1948, il était dans la logique même du processus engagé que les travaillistes fussent au pouvoir : Ben Gourion d'abord ; Golda Meir, ensuite. Sans discontinuer, jusqu'en mai 1977.

2° - Dans ce contexte, l'élément-clé du mouvement ouvrier : l'Histadrout

Le mouvement ouvrier israélien, dont les prémisses s'étaient manifestées vers 1860, prit donc véritablement force et orientation à partir de 1897, avec la naissance du sionisme. L'organisation sioniste se scindait, alors, en deux tendances. La première, plus politique, préconisait la lutte pour la création d'un foyer national. La seconde, plus pratique, visait avant tout l'édification d'une société nationale subvenant à ses besoins, à partir de tout un processus de rédemption du sol. Le mouvement ouvrier s'associa à cette seconde

tendance et fut l'oeuvre des pionniers socialistes. Qu'ils se trouvaient déjà sur place ou qu'ils y revinssent alors. Ceux-ci n'étaient pas tous ouvriers : ils le devinrent pour construire Israël de leurs mains. Ces ouvriers, volontaires et animés par un idéal (sioniste), s'associèrent (comme juifs, nous l'avons vu), avec un double but : réaliser leur mission de renaissance nationale et se protéger, comme travailleurs, dans leurs droits et revendications.

La Palestine, alors province d'un Empire Ottoman qui se mourrait, offrait à ces pionniers peu d'emplois et peu d'espaces habitables - désert au sud ; marécages à malaria au nord, grands propriétaires arabes et vie misérable des paysans arabes (les fellahs) ; quelques orangeries juives. Les pionniers trouvaient donc des difficultés de toute nature : emploi, climat, conditions de vie... Ils les surmontèrent seulement en s'associant. Les salariés formèrent, dès 1897, leurs premières associations locales : celles des imprimeurs. Puis, vinrent celles des instituteurs (1903), celles des employés et fonctionnaires (1919). Une première grève des imprimeurs eut lieu en 1920. Mais la véritable impulsion devait venir de ceux qui étaient retournés à la terre. Ils avaient eu bien du mal, faisant cuisine commune et groupant leurs salaires. Or, en 1909, un lot de terres fut alloué, par les organisations sionistes, à un groupe de pionniers pour qu'ils le cultivent sous leur propre responsabilité. Ce fut le premier village de travailleurs, innovant un mode de vie leur permettant de survivre et de réussir, et qui allait devenir celui des villages coopératifs.

Dès cette époque le maximum d'efforts d'entraide était fait. En direction de la préservation de la santé : Caisse des malades (Koupath Holim, 1911). En direction des approvisionnements d'agriculteurs : sociétés coopératives d'achat. Au plan des idées, l'éducation religieuse ou la propension à défendre un idéal de justice sociale créaient une dynamique socio-culturelle ou socio-politique. D'un côté, Gordon, établi dans le tout premier village coopératif mentionné, prêchait le retour à la terre et une union avec la nature, grâce au travail physique. D'un autre côté, Ber Borokhov, venu de Russie porteur d'idées marxistes mais adepte du nationalisme juif, préconisait un retour aux secteurs primaires de la production.

1) L'Histadrout

Depuis 1917 et la Déclaration Balfour, favorable à l'établissement d'un foyer national juif en Palestine, de nouveaux espoirs naissaient. Le Fonds national juif entreprenait l'assainissement et la transformation de la vallée de Jezrel. L'ardeur, l'enthousiasme et l'esprit de lutte des pionniers se développaient. En Décembre 1920, la Fédération générale du Travail, ou Histadrout, fut fondée à Haïfa. C'était, dans l'après-guerre de 1914-18, un grand pas franchi, consolidant les précédents et préparant les suivants.

Les statuts de la Histadrout lui donnent comme buts : "unir et associer tous les travailleurs vivant du produit de leur travail, sans exploiter le travail d'autrui, et tendre à mener la guerre défensive et de libération de la classe ouvrière du pays, à défendre

ses intérêts et à améliorer ses conditions de travail et son niveau de vie ; veiller au développement de la coopérative et de l'aide mutuelle entre les travailleurs ; s'efforcer de rehausser la valeur du travail, le mérite du travailleur et de lutter pour sa libération de l'exploitation, et l'édification d'une société ouvrière en Israël - en garantissant les libertés individuelles dans le domaine des convictions religieuses et de la conception du monde".

1- Avant la création de l'Etat d'Israël

De 1920 à 1948, la Histadrout donna corps, fondement et moyens à l'expression d'une entraide pratique - celle-ci, avant tout portée par la foi, la volonté et le messianisme prophétique des pionniers et le mouvement idéologique, qui s'y associait.

Bien qu'ayant déjà 4.400 membres, elle eut des difficultés pour se faire reconnaître et faire avancer son action. Notamment, à cause des troubles agitant la Palestine, de 1921 à 1929. Mais aussi à cause de la dépression économique et du chômage, pâtissant tantôt des grèves, tantôt de l'action des briseurs de grèves. Nonobstant, elle parvenait à créer peu à peu ses structures et ses instruments d'action, en tenant compte du sous-développement de l'économie et de l'imprévisibilité des arrivées d'immigrants. Elle ne put fonder des associations de métiers ou d'unions industrielles ; elle dut partir du travailleur individuel et des centres d'activité, les conseils locaux du travail, qui plaçaient leurs membres, discutaient des conditions de travail avec les employeurs et décrétaient les grèves. Ainsi, à la base, la Histadrout se fit reconnaître et acquit une expérience en matière d'accords et de conventions. Avant la fin du mandat britannique, elle était parvenue à faire reconnaître, dans tous les domaines, des avantages tels que : semaine de 47 heures, allocations de vie chère, congés payés, vacances annuelles, indemnisation de licenciement, fonds de prévoyance avec contribution des employeurs.

Tandis que l'administration britannique se contentait de maintenir l'ordre, dans le prolongement de ce que les premiers pionniers avaient fait et vécu, la Histadrout développa, autour du mouvement ouvrier proprement dit, ce qui manquait comme structures sociales et économiques. La Caisse des malades s'agrandit et devint une organisation d'ensemble de la santé. Des écoles primaires et secondaires furent créées, et constituant tout un réseau. L'importance du chômage conduisit même la Histadrout à ouvrir des bureaux de placement.

Après toute une période de controverses aigües, la Histadrout franchit encore un pas, sur le plan économique, en créant elle-même des entreprises. Ainsi en 1925, l'entreprise Solel Boneh, assurant des emplois dans le bâtiment et la construction des routes. Des entreprises agricoles, pour procurer travail et débouchés aux villages cultivant des agrumes. Des sociétés de vente de produits agricoles (Tnouva) pour que villages coopératifs et kibboutsim puissent écouler leur production. Et encore, des coopératives pour le logement ; des coopératives de chauffeurs d'autobus, pour assurer les transports publics. L'ensemble de ce secteur, destiné à s'accroître, fut coordonné par un organisme économique spécial, fondé en 1923, la Hevrath Ovdim (ou Société des travailleurs) : c'était une coopérative représentant tous les membres de la Histadrout.

Par la suite, la Histadrout s'associa à l'Agence Juive pour la création d'entreprises publiques jugées vitales. Ainsi furent fondée la Compagnie des Eaux, une compagnie d'aviation civile et la Compagnie de navigation, ZIM.

2- Après la création de l'Etat d'Israël

L'afflux des immigrants (survivants du Judaïsme européen et anciennes communautés juives du Yémen, d'Irak et d'autres pays du Moyen Orient) fit passer la population israélienne de 650.000, en 1948, à deux millions en 1960. Avec tous les problèmes d'organisation, de transformations internes et de transfert de responsabilités que posait pareil afflux.

- Les problèmes d'insertion et d'organisation

Ces nouveaux arrivants, il fallut les loger et les nourrir. En un premier temps, des camps de transit furent installés et l'Etat en prit les frais à sa charge. Mais pour un jeune Etat, la formule ne pouvait être durable. Les problèmes alimentaires, sanitaires et sociaux dépassaient une administration, qui inaugurerait son propre fonctionnement. Les services volontaires existant prirent le relais : les bureaux de placement, la Caisse des malades, les écoles, les compagnies de navigation, d'autobus, de transport, de construction et tout l'ensemble de l'appareil organique du mouvement ouvrier, tel qu'il s'était constitué.

- Les problèmes de transformation interne

D'un côté, immense satisfaction des pionniers de voir le nombre d'Israéliens grandir et leur Etat recevoir ceux et celles qui allaient lui donner sa force. Mais, d'un autre côté, le noyau des anciens se trouva doublement en porte à faux : d'un côté, noyé dans l'afflux des nouveaux ; et d'un autre côté, perturbé par son incapacité croissante à répondre à toutes les demandes qui ne cessaient d'être formulées. D'où, une accumulation de difficultés. Les unes d'ordre interne : préservation des niveaux de salaire et des conditions de travail antérieurement acquis ; contrôle de la distribution de postes et emplois ; éviction des licenciements injustifiés. Les autres d'ordre externe : intégration et assimilation progressive de populations aux mentalités différentes, sans expérience syndicale et sans ouverture socialiste. D'où, le risque pour le noyau d'anciens, de perdre leurs avantages acquis. Mais d'où le risque aussi, pour l'ensemble du mouvement, de se scinder en une fraction privilégiée et une fraction indigente.

- Les problèmes de transfert de responsabilité

En l'absence de toute structure préalable et pour répondre aux besoins d'une communauté politiquement non-indépendante, jusqu'en 1948, le mouvement ouvrier avait assumé toutes sortes de responsabilités, qui revenaient normalement à l'Etat. Ainsi, toute la juridiction du travail, pour laquelle il s'était battu sans Code du travail, pouvait devenir le fait des lois. Il revint au gouvernement de veiller au règlement des conflits du travail. De même, et à plus forte raison encore, les écoles primaires passèrent sous l'égide de l'Etat : elles furent nationalisées en 1951. De même, pour les bureaux de placement.

Ainsi déchargé, le mouvement ouvrier put acquérir un sens nouveau de sa responsabilité dans le domaine économique et jouer un rôle à sa mesure, en matière de productivité et de sécurité sociale. Dès lors, des formes de coopération tripartite : travail, gouvernement, employeurs, se mirent en place.

2) Les orientations générales de l'Histadrout

L'Histadrout se présente comme n'étant pas un organisme politique et n'ayant pas d'action politique à proprement parler. Mais ce formidable empire joue un rôle considérable dans le vie du pays, avec ses 260.000 salariés et le contrôle qu'il exerce sur 30% de l'économie. En outre, la politique y joue forcément un rôle - depuis sa création - dans la mesure où les élections de ses instances dirigeantes se font à partir de listes de candidats présentés par les partis politiques non-religieux. Enfin, ce qui se passe en Israël fait trop corps avec l'Histadrout pour que ce qui la touche n'ait pas une signification politique. Soit, comme test ou confirmation des résultats obtenus aux élections politiques ; soit, comme indication des accords ou des désaccords de la population à l'égard de la politique économique du gouvernement.

Dans le cadre de l'Histadrout, et pendant longtemps, les luttes électorales se sont jouées entre partis ouvriers rivaux, ayant en commun certaines traditions fondamentales de l'Histadrout. En 1968, trois de ces partis fusionnèrent, formant le Parti israélien du travail. En s'associant au MAPAM, celui-ci forma, à son tour, un Front commun. Aux élections de 1969, le Front gagna nettement et, depuis comme avant, l'Histadrout demeure un fief travailliste. Aux élections de 1981, les travaillistes remportèrent 63% des sièges et le Likoud 26%, les autres formations se partageant la différence. L'an dernier, aux élections à l'Histadrout du 13 mai 1985, le parti travailliste consolida encore sa position, avec 66,7% des suffrages. Le Likoud n'en remporta que 21,4%, perdant près de cinq points. Deux autres listes seulement dépassèrent le seuil fatidique de 2% des voix : les communistes, avec 4% et le Mouvement des droits civiques (opposition de gauche) avec 2,7%. La liste judéo-arabe, progressiste pour la paix, resta en deça du seuil - l'électorat arabe continua à voter pour les travaillistes et pour les communistes.

Ces résultats sont importants pour la vie socio-économique et socio-politique d'Israël. Ils confirment le secrétaire général de l'Histadrout, Mr Israël Kessar, et ils représentent une large approbation pour la politique économique de Mr Shimon Pérès. Ses deux grands axes : rigueur et concertation, ayant l'approbation de la population, malgré les dures conséquences qui en résultent pour elle. Mais pas n'importe comment, ni à n'importe quel prix - de récents affrontements viennent de le montrer.

3) L'actuelle crise économique et le pouvoir syndical

La gravité de la situation économique, qui est sienne, conduisit Israël à se doter, pour la seconde fois, d'un gouvernement d'union nationale (1). Mr Shimon Pérès et Mr Yitzhad Shamir jouant

(1) Précédemment, et pour la première fois, de juin 1967 à Août 1970, un gouvernement d'union nationale (avant la guerre des Six jours), avec à sa tête, successivement, Mr Levi Eshkol et Mme Golda Meir.

alternativement le rôle de Premier ministre. Cette même gravité exigea de Mr Pérès, le 2 octobre 1984, la déclaration "d'état d'urgence économique" et l'instauration d'un traitement de choc. Devant l'absence de croissance, l'inflation (de 394% à 420% par an), l'endettement, s'imposaient une dévaluation monétaire (-9% sur le shekel), de sombres coupes budgétaires, le gel des salaires et la perspective d'une baisse de 10% des revenus. L'Histadrout exprima ses craintes, par la voix de son secrétaire général, mais consentit aux mesures, sous réserve d'assurances données sur la protection de l'emploi et la répartition équitable des sacrifices demandés.

Mais la détérioration économique se poursuivant, un nouveau plan économique, encore plus draconien, fut décidé par le Gouvernement, le 1° juillet 1985. Et, cette fois, sans concertation préalable avec l'Histadrout (ni avec la Knesset). L'épreuve de force syndicale eut donc lieu : grève générale dès le 2 juillet, réussie à 90%, suivie de grèves perlées et de manifestations. Et encore pour le 9 juillet et la fin du mois, d'autres grèves générales illimitées étaient envisagées, sans l'accord de l'Histadrout (1). Finalement, des formules d'accord furent trouvées. D'un côté, patience et habileté de Mr Pérès ; d'un autre côté, détermination, force mais aussi civisme de l'Histadrout. Sur le fond, dirigeants politiques et syndicaux reconnaissent également qu'Israël vit au-dessus de ses moyens... Mais le secrétaire de l'Histadrout, et l'organisation entière, n'admettent pas que le gouvernement impose l'austérité par décret. Celui-ci va donc en revenir à la concertation, mais sans abandonner ses objectifs, parce que c'est impossible. Encore une fois, l'allocation spéciale (ou prime contre la vie chère) servira de monnaie d'échange ou de dédommagement : dans l'immédiat, 14% sont consentis aux salariés et 11% aux membres de la fonction publique ; des mesures identiques sont prévues pour septembre 85. L'Histadrout et son secrétaire général, Israël Kessar, consolident ainsi leur autorité.

Un tel succès consolide l'Histadrout. Et l'ensemble du processus qui s'est déroulé est symptomatique de la relation syndicat/gouvernement. Mais au prix de quelles difficultés ! Pour combien de temps ? Et avec, en bout de course, quelle issue à la crise ?

4) Les autres prérogatives de l'Histadrout

Le rôle et les prérogatives de cette énorme organisation sont considérables. Dans le domaine du travail mais aussi dans tous les autres domaines de la vie des travailleurs. Ainsi, dans le cadre de la politique de défense des salariés, lui reviennent la politique des salaires (demandes d'augmentation ou non, ajustement des salaires, deux fois par an), la signature des accords et conventions, la détermination des avantages sociaux (qui représentent 28 à 35% des salaires directs : allocation mobile du coût de la vie ; allocations familiales ; allocations d'ancienneté).

L'Histadrout définit aussi la politique de prévoyance et d'assurance. En matière de productivité et de sécurité, une fois réalisées les consultations appropriées, l'Histadrout signa un accord national prévoyant la création des comités paritaires dans toute

(1) 1,4 million, soit 90% des salariés en grève, le 1° juillet. Puis le 9/7/85 appel à la grève pour les fonctionnaires. Plus, des grèves perlées et des manifestations.

entreprise employant plus de 50 personnes. Avec le gouvernement et les industriels, elle continue à se préoccuper du problème, dans le cadre de l'Institut israélien de la Productivité.

L'Histadrout joua, du reste, un rôle actif dans l'établissement même de la législation du travail et elle est représentée au comité consultatif qui élabore les projets de loi. En tant qu'organisation représentant la majorité des travailleurs du pays, elle est souvent consultée par le Ministre du travail, en ce qui concerne l'application des lois.

Les institutions sociales de l'Histadrout sont fondées sur le principe de l'aide mutuelle : mêmes avantages pour tous, mais contributions proportionnelles aux revenus. En matière de culture, d'éducation et de formation, elle joue un rôle moteur, d'une très grande importance et bien dans la ligne de sa vocation.

En ce qui concerne les relations extérieures, l'Histadrout a entretenu, dès le début, d'étroits contacts avec les organisations ouvrières d'autres pays. Elle a été membre de la F.S.M., jusqu'à la seconde guerre mondiale. En 1951, elle s'est affiliée à la Confédération internationale des syndicats libres (CISL). Son département des Relations extérieures reçoit des visiteurs venus du monde entier.

En 1960, l'Histadrout créa l'Institut Afro-Asiatique d'Etudes de la Coopération et du travail qui organise des séminaires internationaux d'études coopératives et syndicales. Plus récemment, des programmes ont été lancés à l'intention des syndicalistes d'Amérique latine.

3° - Le fonctionnement de l'Histadrout

1) Ses instances et ses missions

L'Histadrout est une organisation gérée démocratiquement. Sa plus haute instance est le Congrès dont les délégués sont élus par tous les membres, réunis en Assemblée générale, tous les quatre ans. Le Congrès élit un Conseil, qui fait fonction d'instance suprême entre ses sessions ; le Conseil élit, à son tour, le Comité exécutif, chargé des affaires courantes et aidé, pour cela, par un Bureau exécutif. Le Comité élit également le Tribunal spécial et la Commission centrale de contrôle.

Le Comité exécutif est vraiment l'instance dirigeante, responsable devant le Congrès et le Conseil. Tous les organismes et toutes les entreprises de l'Histadrout sont sous son contrôle et assujettis à sa discipline, à l'exception des instances judiciaires et de contrôle qui sont indépendantes sur le terrain de leurs attributions.

L'Histadrout comprend divers Départements ou grandes organisations :

Un Département syndical (sur lequel nous allons revenir)

Une Caisse d'Assurance maladie des travailleurs, la HOLIM : en relèvent environ 76% de la population

israélienne. Elle dispose de plus de 1.000 cliniques, 14 hôpitaux, des établissements auxiliaires, des homes pour convalescents, des services de médecine préventive... La moitié du budget de la Caisse est couvert par les allocations de l'Histadout, provenant des cotisations de ses membres, mais aussi des contributions des employeurs ; 13% des dépenses sont couverts par des fonds gouvernementaux et municipaux.

Un Département formation, éducation et culture :

L'Histadout possède une vingtaine d'écoles professionnelles permettant aux jeunes, sortant des écoles primaires, d'acquérir une formation professionnelle. Des cours de formation et de promotion pour adultes sont également organisés. En direction des cadres, sont proposés des cours de formation, des Instituts universitaires d'étude du travail. Au plan culturel, pour renforcer le sentiment d'unité, entre communautés culturelles si différentes, sont donnés des cours d'hébreu. Enfin, existe tout un éventail de facilités culturelles. En particulier, sa presse. Sa maison d'édition, ses chorales, des groupes folkloriques, des troupes théâtrales et des groupes de musiciens - le tout, avec l'assistance d'un Centre culturel.

Une Organisation de la Jeunesse, ouvrière et estudiantine : avec ses aspects éducatifs, ses clubs, foyers et activités culturelles.

Une Organisation sportive, Hapoël : datant de 1926, elle regroupe 70.000 membres et compte 600 branches à travers tout le pays.

Un Conseil des Femmes au travail : il comprend toutes les femmes qui travaillent hors de leurs foyers et les ménagères. Il encourage la participation des femmes à la vie publique et défend leurs intérêts. Il aide beaucoup l'adaptation des femmes nouvellement immigrées. Certaines activités sont consacrées à l'enfance et à l'aide aux mères ; d'autres, à la formation professionnelle.

En outre, l'Histadout s'est constituée en société coopérative générale des travailleurs, pour l'ensemble de ses activités économiques : la Hevrat Ovdim. Tout membre de l'Histadout est, automatiquement, membre de Hevrat Ovdim. Dans cette structure générale, des coopératives dirigées par leur propres membres et des entreprises créées par Hevrat Ovdim.

Dans les régions agricoles, les villages coopératifs sont affiliés d'une double manière à Hevrat Ovdim : par leurs membres, qui sont membres personnels directs de l'Histadout - donc, de l'Hevrat Ovdim - et par l'affiliation directe de chaque village en tant que tel. Parmi ces villages, les Kibboutzim, qui sont collectifs et les moshavim qui sont des coopératives de petits propriétaires. En outre une entreprise Ya Khin-Hokal cultive, sur contrats, plantations d'agrumes et produits maraîchers appartenant à des particuliers ; Mekorot, compagnie

d'approvisionnement d'eau, distribue celle-ci pour l'irrigation à travers des réseaux de canalisation ; Tnouva est une coopérative agricole de vente.

Autres entreprises, dans le logement et la construction, Solel Boneth (entreprises publiques) et Shikum Ovdim (logements pour les travailleurs). Dans les transports, les coopératives d'autobus Egged de Danzim, pour la navigation maritime ; Arkia, pour l'aviation civile. Dans l'industrie, existent des entreprises ouvrières (métallurgie, verre, céramique, plastique, industrie chimique, équipement électrique...) ; avec l'Etat, l'entreprise Tiyus, pour promouvoir de nouvelles industries.

2) Le mode d'organisation syndicale

Toute l'organisation syndicale part du noyau plus ou moins important des travailleurs qu'elle rassemble et défend : cette cellule de base constituée sur chaque lieu de travail, élit le Comité d'entreprise. En relation avec le représentant du Conseil ouvrier local, celui-ci constitue la représentation autorisée de l'ensemble des salariés, face à l'employeur.

Les affiliés de l'Histadrout sont organisés en syndicats locaux, selon les branches économiques de l'industrie, de l'artisanat et de l'agriculture, et conformément aux différentes branches des services. Nul ne peut appartenir à deux syndicats à la fois. Les modalités d'admission sont fixées par un règlement spécial du Conseil ouvrier. Dirigé par un secrétaire et un conseil du syndicat (élu) chaque syndicat est soumis au contrôle et à la discipline du Conseil ouvrier. Il s'occupe de l'organisation du travail, de la formation professionnelle des immigrants, de l'encouragement de l'aide mutuelle, en collaboration avec le syndicat national ; et, en collaboration avec le Département de la Culture et de l'Education, il s'occupe également de la préparation professionnelle des membres du syndicat.

Lorsque les conditions de travail et les contacts avec les employeurs l'exigent, l'ensemble des travailleurs, employés dans une profession déterminée, peuvent s'associer en un syndicat national, soumis au contrôle du Département syndical. Chaque syndicat national agit en collaboration avec les Conseils ouvriers et les syndicats. Il veille aux conditions de travail et de salaires, sur la base de la politique syndicale nationale ; il signe les conventions de portée nationale ; assume ses responsabilités en matière de conflits du travail et d'ordres de grève. Il se préoccupe du perfectionnement et du développement de la profession, de la formation des travailleurs, des problèmes de productivité ; il contrôle l'activité des comités ouvriers nationaux, publie périodiques et ouvrages professionnels et entretient des relations avec les syndicats de l'étranger.

Le syndicat national a, comme organismes, un Congrès, un Comité central et un secrétariat.

3) Cotisations et affiliations

Les cotisations à l'Histadrout sont établies selon un barème progressif, proportionnel aux revenus, et allant de 2,5% à 4,5%. Les deux tiers de ces cotisations vont directement au Fonds de maladie et aux services sociaux - le reste, au budget de l'organisation syndicale et à ses activités diverses. Pour près de 80% des membres de l'Histadrout, le montant des cotisations est prélevé et versé par les employeurs.

Les travailleurs affiliés à l'Histadrout le sont aussi, par elle, aux 35 Fédérations nationales, correspondant à leur activité. Les épouses des membres, même si elles ne travaillent pas à l'extérieur, peuvent être membres à part entière. De même, les jeunes de 14 à 17 ans.

Ainsi l'Histadrout regroupe en une seule organisation les ouvriers qualifiés ou non, les artisans et travailleurs indépendants, les ménagères, les jeunes et les enfants. Plus, comme nous allons le voir, les membres de deux petites organisations ouvrières extérieures, qui se sont affiliées aux syndicats et au Fonds de maladie de l'Histadrout. En tout, environ 1.600.000 personnes - 65% de la population globale de l'Israël.

4° - Les autres composants du mouvement ouvrier et leurs relations avec l'Histadrout

Parallèlement au développement de l'Histadrout, d'autres organisations se sont constituées, de bien moindre importance, en fonction de conceptions politiques ou religieuses différentes. D'abord, dans l'indépendance. Ensuite selon diverses formes de coopération avec l'Histadrout.

1) La Fédération nationale du Travail : Histadrout Ha'Ovdim Haleoumith

C'est une organisation syndicale non-marxiste, dont la création a été suscitée par le parti de droite Herouth, hostile à l'Histadrout. Fondée à Jérusalem en 1934, cette organisation compte environ 80.000 adhérents, y compris les membres de quinze villages agricoles. Elle soutient le droit à une libre organisation professionnelle et s'oppose à l'unification de tous les syndicats en une fédération nationale unique. Opposée dans son principe même à la lutte des classes, elle célèbre la Fête du travail, non le 1° mai, mais à la date anniversaire de la mort de Théodore Herzl, fondateur du sionisme ; son hymne est l'hymne national, non l'Internationale. Elle est favorable aux unions purement professionnelles. Au plan des principes, elle conteste la propriété d'entreprise, économique, par le mouvement ouvrier.

Dans les entreprises où elle a des adhérents, elle conclut des contrats collectifs avec les employeurs lorsque ses membres sont majoritaires. Sinon, ses représentants élus siègent seulement au Comité d'entreprise. Elle a des activités éducatives, notamment orientées vers l'enseignement professionnel.

La Fédération nationale du travail recommande la transformation des caisses d'assurance-maladie en un service d'Etat. Tant que cette solution n'est pas retenue, elle a sa propre Caisse d'Assurance-maladie : la Koupah Holim Leoumith, dont relèvent environ 220.000 personnes, sans discrimination politique ou religieuse, et sans obligation d'appartenance à la Fédération. Elle a 105 cliniques mais pas d'hôpitaux. Elle a également des caisses d'invalidité, de chômage et d'assurance, auxquelles contribuent employeurs et employés - ainsi que des maisons de convalescence, des centres de vacances et de loisirs.

Elle procure des "aides à l'installation" aux anciens du mouvement et aux immigrants. Elle dispose d'une publication mensuelle et d'un périodique à l'intention des jeunes.

La Fédération nationale du travail est affiliée à l'Association internationale de la sécurité sociale et elle est représentée au Conseil consultatif siégeant auprès du Ministère de la Santé.

x

x

x

Dans un premier temps, l'opposition de la Fédération Nationale du Travail à l'Histadrout la conduisit à interdire à ses membres de s'inscrire à la Caisse de maladie de celle-ci. En un second temps, depuis 1966 ou 67, elle leur laisse le choix possible entre sa propre caisse ou celle de l'Histadrout. Par contre, deux mouvements de travailleurs religieux, Hapoël Hamizrahi et Poalé Agoudath-Israël, qui ont leur propre organisation, ont conclu des accords avec l'Histadrout pour que leurs membres participent à ses unions professionnelles, à la Caisse de maladie, au Fonds de prévoyance et aux autres institutions sociales. Dans le prolongement de ces modes de participation, les deux organisations coopèrent avec l'Histadrout pour la formation de la politique des salaires, les élections intérieures des syndicats - mais sans participer, bien entendu, aux élections des organismes dirigeants de l'Histadrout.

2) Hapoël Hamizrahi

Avec 100.000 membres, cette organisation, fondée à Jérusalem en 1922, comprend le plus important groupe de travailleurs religieux, ceux du Parti National Religieux. Aile socialement progressiste des milieux pratiquants, Hapoël Hamizrahi a toujours été étroitement lié au sionisme actif, dans l'agriculture et la construction, notamment. Afin d'introduire dans la société moderne les traditions et principes du Judaïsme orthodoxe.

Restée indépendante au plan syndical et politique, l'organisation décida en 1956 d'établir une distinction entre ces domaines. Sa fusion avec le parti Mizrahi l'amena à cesser d'agir séparément en politique. Mais il garde son autonomie, en ce qui concerne l'établissement rural, l'éducation, le logement, l'aide aux immigrants, les services sociaux, l'action vers la jeunesse. Pour ce type d'orientations et d'activités, il garde une Assemblée, un conseil et un comité exécutif distincts.

D'où, l'accord avec l'Histadrout pour l'adhésion de ses membres aux Caisses et Fonds de celle-ci ; il n'aurait pas les moyens de leur offrir des avantages comparables et il se surchargerait, par rapport à ce qui lui semble être sa vocation propre. Par contre, ses orientations politico-religieuses le conduisent à aider les villages agricoles, affiliés à l'organisation (environ 60 moshavim et 10 Kibboutsim. Une Caisse centrale, la Yaniv est à leur disposition pour leur procurer des crédits financiers. Une compagnie immobilière, la Michkanoth a vocation à construire des logements.

Au plan social, une organisation féminine assure les soins aux enfants, l'assistance aux femmes immigrées et les activités culturelles et sociales. Au plan financier, un fonds central, le Kéren Thora ve-Avoda, et une banque, assurent épargne et prêts, et s'occupent des transactions commerciales pour les entreprises affiliées au mouvement.

3) Poale Agoudath-Israël

Cette organisation, religieuse également, créée à Jérusalem en 1926, se préoccupe plus exclusivement des problèmes religieux. Elle comprend 27.000 membres, appartenant en général à ces villages agricoles, et ayant adhéré aux Caisses et Fonds de l'Histadrout.

Toute tentative de fusion ou de rapprochement avec un parti politique a échoué. Le mouvement se consacre à l'organisation et l'absorption des immigrants ; au développement rural ; aux services de l'emploi ; au contrôle des jardins d'enfants et des instituteurs. Il soutient les institutions pour jeunes et anime un mouvement de jeunesse, Ezra ; il apporte également son aide aux foyers de femmes et aux lycéens. En vue de ses oeuvres, il a créé une Compagnie immobilière, Pitouah, et trois coopératives de crédit. Mais, en fait, c'est surtout un mouvement culturel ou idéologique, axé sur le fait religieux, sa protection et son développement.

Les membres de Poalé Agoudath Israël pratiquent les cultures hydroponiques qui leur permettent de respecter intégralement l'année sabbatique, pendant laquelle toutes les terres doivent être laissées en jachère. Ils ont même créé, à cet effet, un institut de recherches agricoles, s'inspirant de la loi religieuse.

x

x

x

L'importance du syndicalisme en Israël est et reste donc grande. D'un côté, dans la création et le maintien de l'Etat, l'Histadrout a joué, et joue, un rôle militant qui excède largement celui d'un syndicat, puisqu'elle fait intégralement partie du phénomène Israël. D'un autre côté, dans les négociations socio-économiques, c'est en partenaire responsable que le syndicat se comporte, sachant prendre sa part dans des décisions douloureuses - mais en accompagnant leurs réalisations de mesures de défense et de protection de ses adhérents. Peut-être s'agit-il là d'un cas exemplaire de conciliation entre les revendications particulières et les responsabilités d'ordre général. Le tout, il est vrai, dans cette spécificité propre, due à la mystique du judaïsme et du sionisme.

Les Internationales syndicales

Un tour d'horizon et une réflexion à propos du phénomène syndical à travers le monde ne peuvent passer sous silence le fait de l'internationalisme syndical. A cause de son histoire, bien entendu étroitement mêlée à celle de l'internationalisme politique. Et, procédant de cette histoire, à cause de la structuration qu'il s'est progressivement donnée. Mais aussi à cause des problèmes considérables qu'il rencontre et rencontrera. Et peut-être, enfin, à cause du rôle qu'il est susceptible de jouer, dans certaines conditions, finalement... Au sens propre du terme : dans un avenir certainement pas proche mais lointain, lointain... Voire, à la fin des temps...

x

x x

1° - Les origines historiques

La création de la Première Internationale s'effectua à Londres, en 1864, en vue d'une action révolutionnaire, mais dans une sorte d'indistinction originelle. Ses fondateurs - et, parmi eux, en tout premier lieu, Karl Max - considéraient que cette 1° Internationale devrait regrouper représentants des syndicats et des partis politiques, alors naissants.

La dissociation entre les deux volets - syndical et politique - ne se fit que progressivement. Et peut-être, pour certains, ne se fit-elle jamais complètement. En tout cas, en 1889, la II° Internationale marqua un léger progrès en ce sens. Elle reconnut que les syndicats devaient naturellement se situer au plan de la lutte des classes. Mais elle admit qu'une action politique était nécessaire, simultanément et complémentaiement : au plan législatif et parlementaire. Dès 1900, les syndicalistes français, adhérant à la CGT, se montrèrent pressés d'aller plus loin. Ils préconisèrent la création d'un secrétariat international du travail. Celui-ci verra le jour en 1901 et l'on peut dire que le syndicalisme international naquit vraiment en 1903. Petitement, d'abord. Plus solennellement et institutionnellement, en 1913, avec la Fédération syndicale internationale (F.S.I.).

Cette FSI éclata au moment de la guerre de 1914-18, mais se reconstitua rapidement en juillet 1919, au Congrès d'Amsterdam. De leur côté, la même année, les syndicats chrétiens créèrent la Confédération internationale des syndicats chrétiens (CISC).

Mais, en 1921, à la suite des conséquences de la révolution soviétique d'octobre 1917, la Fédération syndicale internationale éclata. Se forma donc, en juillet 1921, une Internationale syndicale rouge (I.S.R.). Puis, après la deuxième guerre mondiale, en février 1945, se créa la Fédération syndicale mondiale (FSM), regroupant la F.S.I. et l'I.S.R.. Mais, pas pour longtemps. En janvier 1949, scission dans la FSM et départ des syndicats non communistes, dits "libres", qui constituèrent alors la Confédération internationale des syndicats libres (C.I.S.L.).

Dès lors, le syndicalisme international se présentait ainsi :

- Confédération internationale des syndicats chrétiens (C.I.S.C.), qui deviendra plus tard la Confédération mondiale du travail (C.M.T.)
- Fédération syndicale mondiale (FSM) comprenant les syndicats des pays socialistes et les syndicats occidentaux proches du PC
- Confédération internationale des syndicats libres (CISL).

Ces trois grandes Confédérations mondiales, CMT, FSM et CISL, jouissent d'un statut consultatif auprès des Nations Unies de l'OIT, de la FAO, la CNUCED, l'UNESCO, l'UNICET, l'OCDE...

2° - La structuration actuelle du syndicalisme international

Les formes prises, de nos jours, par le syndicalisme international sont sous la dépendance des principales appartenances politico-idéologiques. La ligne de partage demeure, et demeurera, l'opposition : réformisme/socialisme, ou encore, action révolutionnaire/pratique social-démocrate. Mais, en outre, sur un autre plan, les structures sont compliquées - comme nous l'avons vu à propos du syndicalisme européen (1) - par deux ordres de phénomènes : la dualité de l'organisation interprofessionnelle des confédérations nationales et la structure professionnelle ou industrielle des fédérations ; et la formation d'organisations continentales ou régionales.

Tout cet ensemble constitue un réseau compliqué, apparemment enchevêtré, avec des sigles qui révèlent les filiations, à condition qu'on en soit averti. En fait, quelques repères aident à s'y retrouver aisément.

1) Les confédérations mondiales

Elles sont et demeurent au nombre de trois. L'une ayant simplement changé d'appellation, par rapport à sa création.

- La Confédération mondiale du travail (C.M.T.)

C'est la confédération internationale des syndicats chrétiens (CISC), fondée en 1919, qui changea de nom en 1968, au congrès de Luxembourg.

La plus ancienne confédération mondiale, la CMT fut cependant toujours la moins nombreuse : environ 18 millions d'adhérents, appartenant à 84 centrales de 80 pays d'Europe, d'Asie, d'Amérique. La CFDT française s'en étant retirée, la CMT comprend des organisations syndicales importantes de Belgique (CSC), de Hollande (NKV et CVV) et de Suisse, et de petites organisations d'Allemagne, du Luxembourg et d'Espagne.

(1) Cf. Note de synthèse socio-politique n° 34 du 2° trimestre 1984, p. 27 à 29.

Cependant, son rôle n'est pas négligeable. D'une part, entre CISL et FSM. D'autre part dans le Tiers-Monde. Elle réunit son Congrès, tous les quatre ans et un Conseil mondial, tous les deux ans. Son Comité exécutif, son Bureau et son secrétariat se trouvent à Bruxelles.

- La Fédération syndicale mondiale (F.S.M.)

La F.S.M. est la plus forte organisation mondiale, avec 190 millions d'adhérents, appartenant à 73 organisations de 72 pays du monde. Elle est surtout implantée dans les pays socialistes. Sauf la Chine, depuis la rupture sino-russe. Les syndicats soviétiques représentent la moitié de ses membres. Mais elle compte des organisations Asiatiques, Africaines, Américano-latines et Européennes - dont la CGT française. Mais, par contre, la CGIL italienne en est partie en 1978.

La FSM, qui a son siège à Prague, dispose d'un Conseil général (composé de délégués des Centrales affiliées et des Unions professionnelles internationales). Elle agit grâce à un bureau et à un secrétariat. Son Congrès se tient tous les quatre ans et, caractéristique particulière, il est ouvert à toutes les organisations syndicales, même non-adhérentes.

- La Confédération internationale des syndicats libres (CISL)

Créée en décembre 1949, elle compte 53 millions d'adhérents, appartenant à 120 centrales syndicales de 88 pays.

La CISL regroupe la plupart des grands syndicats du monde, appartenant à la sphère d'influence occidentale, en Europe, Amérique et Asie. L'American Federation of Labour and Congress Industrial Organization (AFL-CIO) s'en est retirée en 1969. Depuis, les syndicats des pays Européens (TUC Anglais, DGB allemand, CISL et UIL italienne, FGTB belge, LO Danoise, Norvégienne et Suédoise, FO Française, représentent 60% de ses membres.

Son siège est à Bruxelles ; ainsi que son bureau. Le Comité exécutif, instance dirigeante, se réunit deux fois par an. Un Congrès se tient tous les quatre ans.

2) Les organisations professionnelles

Les confédérations syndicales nationales, interprofessionnelles, représentent l'ensemble des syndicats affiliés à telle et telle des centrales nationales (CGT, CFDT...). De ce fait, les syndicats des métaux, du Bâtiment, des cuirs et peaux... se trouvent affiliés à la FSM ou à la CISL ou la CMT, à la fois, dans le cadre confédéral, (par la voie de leurs Unions départementales) et, dans le cadre des professions, (par leurs Fédérations spécifiques, elles-mêmes membres des Fédérations internationales correspondantes). Mais, sur ce second plan, les situations peuvent varier entre les Internationales syndicales, selon qu'est retenue la base de la profession, du métier ou de l'industrie.

Or, s'introduit une raison supplémentaire de complexité et même de confusion : il arrive qu'une Confédération soit affiliée à une Confédération mondiale, tandis que telle et telle de ses Fédérations, de même obédience, sont affiliées à une autre confédération mondiale.

Que représentent ces organisations professionnelles ? A la CMT, 12 Fédérations internationales professionnelles (F.I.P.). A la FSM, 11 grandes Unions internationales syndicales (U.I.S.). A la CISL 16 secrétariats professionnels internationaux (SPI), dont la très importante Fédération internationale des organisations des travailleurs de la Métallurgie (FIOM), 12 millions d'adhérents de 60 pays et la Fédération internationale de la Chimie, de l'énergie et des industries diverses (ICEF), 5 millions d'adhérents. L'organisation de la Chimie, avec à sa tête Charles Levinson a fait parler d'elle (1). Les Fédérations Internationales Professionnelles de la Confédération internationale des syndicats libres sont, en général, marquées par leur anti-communisme. Comme, de leur côté, les Unions internationales syndicales de la FSM sont marquées par leur anti-capitalisme.

3) Les internationales continentales

A cause des problèmes spécifiques, se posant aux continents ou aux grandes régions continentales - ou, par refus des divisions internationales - ou encore, par souci unitaire - des regroupements inter-nations continentaux se sont effectués.

- La confédération internationale des syndicats arabes (C.I.S.A.), a été créée en mars 1958, entre pays du Moyen-Orient et du Maghreb. Marquée par une intention unitaire dans le monde arabe, elle témoigne de deux visées. L'une, plus politique, de soutien aux peuples arabes pour leur liberté et leur indépendance. L'autre, plus syndicale, d'action sur l'amélioration des conditions de vie, des niveaux professionnelles et des garanties sociales des travailleurs arabes.

La CISA regroupe 18 millions de membres appartenant à 16 pays arabes. Elle comprend l'Union générale des travailleurs Algériens (UGTA), l'Union générale des travailleurs Marocains (UGTM), l'Union générale des travailleurs Tunisiens (UGTT)... - celle-ci, longtemps affiliée à la CISL.

- La Confédération européenne des syndicats (CES) ici seulement mentionnée, puisqu'elle a été évoquée précédemment (2).

- L'Organisation de l'unité syndicale Africaine (OUSA). Née du refus d'un certain nombre de pays Africains de se laisser embarquer dans le jeu des divisions syndicales internationales, elle se mit seulement en place entre 1975 (Conseil général d'Accra) et mars 1978 (Congrès de l'unité de Tripoli). Auparavant, s'étaient créées en 1961, l'Union syndicale Pan-africaine (USPA), à tendance radicale, et la Confédération syndicale africaine (CSA) plus modérée. En avril 1973, sur l'initiative de l'Organisation de l'Unité Africaine (OUA), se tint à Addis-Abeba, le Congrès constitutif de l'OUSA, réunissant les syndicats de 28 pays africains.

(1) LEVINSON : L'inflation mondiale et les firmes internationales. Le Seuil
(2) Note de Synthèse n° 34 du 2e Trimestre 1984, p. 27 à 29.

L' OUSA a son siège au Ghana, à ACCRA. Elle regroupe 15 millions d'adhérents appartenant à 42 pays ; plus, cinq mouvements de libération. Il semble qu'elle ait encore à surmonter des problèmes venant de l'intervention directe, dans ces pays, de la CISL ou d'organismes culturels ou de formation, patronés par l'AFL-CIO. Alors que, pour sa part, l'OUSA essaie de créer ou développer un syndicalisme authentiquement africain - sa visée étant qu'il soit l'expression de l'histoire et de la culture des pays africains et qu'il se montre adapté aux besoins divers des hommes de ces pays.

En Amérique latine et en Asie, pas d'organisation de ce type. Mais la CISL et la CMT ont mis en place des structures régionales. La CISL a créé l'organisation inter-américaine des travailleurs (ORIT) comprenant 26 millions d'adhérents (1) et l'Asian regional organization (ARO), 10 millions d'adhérents. La CMT, de son côté, a créé la Central latino-americana de Trabajadores (CLAT), 7 millions de membres, dont le siège est à Caracas et la Brotherhood of Asian Trade Unionists (BATU), qui a son siège à Manille et qui compte environ 5 millions de membres.

4) Les organisations de Cadres

Les syndicats de cadres ont créé, en 1950, une Confédération internationale des Cadres (C.I.C.). Son siège est à Paris. Elle regroupe des organisations interprofessionnelles de cadres (de France, Belgique, Allemagne, Luxembourg et Pays-Bas) et des fédérations professionnelles (chimie, métallurgie, transports...).

3° - Les problèmes des Internationales syndicales

Le syndicalisme international est apparu et se développe, inéluctablement, dans une sorte de contradiction congénitale. D'un côté, il correspond - idéalement - à deux ordres de motion ou de résonance qui le structurent et l'animent. Le retentissement historique qu'eut, dans la conscience ouvrière, l'appel de Marx : "Pro-létaires de tous les pays, unissez-vous !". Et la propension de toute conscience à découvrir, s'il n'y est pas fait obstacle, les caractéristiques universelles de notre condition humaine et de notre humanité. D'un autre côté, l'action syndicale tend à s'accrocher aux niveaux professionnels et interprofessionnels nationaux - et, en ces domaines, à se particulariser et à se catégoriser. D'autant plus qu'en ces temps de crise, l'action au quotidien, ou à court terme, est dure et malaisée.

Dans ces conditions, comment penser à l'extension d'un mouvement, qui rencontre déjà tant d'obstacles à son implantation locale ou régionale ? Comment préconiser une prise de conscience aux dimensions mondiales ? Comment ne pas voir les données contradictoires des intérêts nationaux et des intérêts internationaux ?

D'où, les difficultés considérables que rencontre le syndicalisme international. Ces difficultés, d'ordres divers, se situent sur plusieurs plans. Elles tiennent, d'abord, à l'insaisissabilité des interlocuteurs et du pouvoir. Elles viennent, ensuite, des différences de situations, auxquelles il faut faire face, à travers le monde. Mais, dans l'un et l'autre cas, et pour fixer orientations ou objectifs, les divisions idéologiques et politiques, le contexte des "systèmes" ou régimes, dans lesquels celles-ci se manifestent, constituent enfin le troisième ordre de difficultés - et non le moindre.

(1) Cf. Note de Synthèse n° 38 du 2° trimestre 1985, p. 15

1) La localisation du "pouvoir"

La localisation du "pouvoir" concerné, la découverte ou la désignation des interlocuteurs ad hoc rendent malaisés, sinon impossibles, l'engagement des discussions ou la mise en route de l'épreuve de force. Ce que nous avons vu comme obstacle majeur, au plan européen, l'est a fortiori au plan international. Il n'y a ni cadre institutionnel véritable, ni autorité suprême, au plan mondial. Même avec l'existence et le fonctionnement d'organisations telles que ONU, BIT et OIT, UNESCO, CNUCED (1), il n'y a pas vraiment de décideur et les limites du droit international sont vite atteintes.

Dans le cas, souvent incriminé, des entreprises multinationales, le pouvoir est morcelé entre sociétés filiales de droit national. Sur la stratégie globale, les plans et programmes des groupes, quelle action syndicale avoir ? Entre organisations syndicales, elles-mêmes multinationales, comment se concerter ? Au nom de quoi ? Avec quel arbitrage ? Selon quels critères ? Les confédérations internationales achoppent à leurs propres difficultés, qui les privent d'efficacité.

Mais, à leurs yeux, même si leur unité d'action était réalisée, elles seraient dans l'incapacité d'atteindre les réels centres de décision - ceux qui préparent les orientations et choix politiques : le Fonds monétaire international (F.M.I.), la Banque internationale pour la reconstruction et le développement (B.I.R.D.), la Banque des règlements internationaux (B.R.I.) ou encore la "Trilatérale" (2).

2) Les différences de situation

L'extrême diversité des situations concrètes des populations, à travers le monde, ne peut manquer d'introduire de très gros problèmes, dans toute espèce de syndicalisme international. Les simples données statistiques, retenues pour comparaisons et discussions, entre pays économiquement développés, paraissent tout à fait incongrues, ailleurs. La condition salariale n'est absolument pas homogène, d'un bout de la planète à l'autre. Ce sont même ses inégalités qui frappent d'abord. Mais ces inégalités sont tellement liées à des contextes géo-politiques et socio-culturels différents que le concept même de comparaison est radicalement inadéquat. Quels points communs peut-il y avoir entre des ouvriers de chez Ford, des chimistes allemands ou hollandais, des ouvriers des travaux publics ou des champs pétroliers terrestres, des marins français, anglais ou nordiques, d'une part, et, d'autre part, des ouvriers et ouvrières des industries textiles de Corée, de Taïwan, ou de Singapour, des mécaniciens palestiniens, employés dans le Golfe Persique, des équipages indonésiens, et toutes sortes de catégories d'ouvriers travaillant dans les pays du Maghreb ?

(1) Et l'on voit combien leur fonctionnement, financé par les Etats, et leur "politique", souvent contestée, donnent lieu à débats et plaintes. Et, somme toute, pour quelle efficacité ? Hélas !

(2) La "Trilatérale", ou plus exactement la Commission Trilatérale, privée, réunit des personnalités du monde politique, économique et universitaire d'Amérique, du Japon et d'Europe occidentale.

Entre des populations aussi disparates, les niveaux de salaires, les conditions de travail, les modes et moyens d'existence, les conceptions de la vie et de la société, les souhaits et aspirations sont sans comparaison possible. En outre, les contextes politiques, économiques et culturels sont radicalement "autres". De plus, l'économie, comme l'emploi, des pays "développés", se trouvent désormais en butte à la concurrence, que leur font des pays en voie de développement - disposant d'une main-d'oeuvre nombreuse, beaucoup moins payée, peu exigeante et attendant tout de son travail.

Dans ces conditions, quelle communauté de destin ébaucher ? Quelle similitude d'attitudes et de projet, de revendications et de "lutte" esquisser ou entrevoir ? Et même, quels rapprochements escompter ? Tout marque les distances et les différences.

A la base, donc, une gamme de situations fortement inégales, divergentes, voire opposées. Et, dans les groupes socio-professionnels, comme dans les organisations syndicales représentatives, les points de vue les plus dissemblables. Les uns ressentent ou expriment, comme autant de "scandales", soit moraux, soit politiques - ou les deux à la fois - les "prétentions" exorbitantes des nantis. Les autres en font autant pour l'acceptation inadmissible de leur propre "exploitation", qu'ils contribuent à prolonger ainsi, sans s'en rendre compte.

D'où, l'image exacerbée d'une humanité au travail, mais prise dans les glaces, partagée comme elle l'est, et inégalement, entre certaines populations : celles "qui ont tout pour elles" et qui exigent "encore plus" ; et d'autres, en bien plus grand nombre, qui ont peu ou presque rien, alors qu'elles se voient contesté ce "peu" qui les fait vivre - ou survivre. Que ce "peu" soit contesté par des systèmes hostiles, leurs dirigeants ou leurs classes "privilegiées", passe encore ! Mais qu'il soit contesté aussi par des "camarades" syndicalistes, appartenant au monde des travailleurs, et, parfois, se disant socialistes ou communistes, et internationalistes, alors, pour ces démunis, le scandale est à son comble !

3) Les différences syndicalo-idéologiques

Pour avoir quelque chance de progresser, et de sortir de cette mosaïque humaine où règnent les disparités, encore faudrait-il que l'union soit en passe de se faire - au niveau de ceux qui pensent "internationalisme". Or, les confédérations syndicales internationales sont profondément divisées. D'une part, entre elles, nous l'avons vu, divergence de référence : socialisme marxiste ou marxisant de la FSM ; antisocialisme et anticommunisme de la CISL ; et, quasiment à mi-chemin, l'optique social-démocrate de la CMT. D'autre part, à l'intérieur de chacune, il n'y a pas homogénéité. A la FSM, les positions des Commissions ouvrières espagnoles divergent profondément de celles de la CGT française. A la CISL, la CISL italienne accepte l'unité d'action avec la CGIL (la CGT italienne). Mais, en France, FO refuse toute perspective d'action commune avec la CGT. A la CMT, les divergences étaient telles que la CFDT française s'en est retirée, et, entre syndicats qui y demeurent, il y a antinomie entre les actions de classe et de masse, souhaitées par les uns, et des tendances "collaboration de classe", exprimées par les autres.

Finalement, il arrive que des organisations syndicales internationales, affiliées à une même Internationale mondiale, n'aient pas les mêmes positions que ces Confédérations, dans les confédérations régionales, dont elles font également partie. Nous l'avons vu à propos de la Confédération européenne des syndicats (CES). Il arrive aussi que les rapports syndicats/partis diffèrent, entre organisations, membres d'une même Confédération internationale. Enfin, les différences, apparaissant sur ce point, se répercutent inévitablement sur l'action syndicale internationale.

4° - Le défi asymptotique des perspectives d'avenir (1)

Telle qu'elle se laisse ainsi cerner, la situation du syndicalisme international est donc tissée de difficultés et de problèmes, et même déchirée par des contradictions. A l'image du monde. Il ne saurait en être autrement. D'un côté, les prises de positions respectives et les antinomies rencontrées font mal augurer des voies de solution possibles. Mais, d'un autre côté, la profondeur des dilemmes, l'étendue et la radicalité des questions posées, les butoirs auxquels on arrive - dans l'état de crise actuel - donnent à penser que, si des solutions sont possibles, ce ne sera pas sans la participation des Confédérations syndicales, nationales et internationales. On peut tout aussi bien dire et penser : "c'est sans solution, puisque le problème va jusque là" ; ou "puisque le problème va jusque là, c'est ici même qu'il faut agir ; c'est de là, qu'il faut partir pour essayer de le résoudre".

Certes, dans quels délais, une voie de solution ? Après quels échecs ? Avec quelles chances de succès ? Nul au monde ne peut apporter la moindre réponse à ces questions. Mais, inversement, personne au monde ne peut affirmer qu'il n'y aura jamais de solution. Au nom de qui et de quoi ? Et pourquoi ?

1) Une situation, par nature, interpellante

A ce degré de disparité évoqué, s'opposent donc des intérêts catégoriels, nationaux et internationaux. A ce stade de dénuement des uns et d'opulence des autres, se manifeste un état de trouble des consciences, malheureuses ou non-heureuses, devant acquis et manques. En face de cette constatation des conséquences maléfiques d'une croissance incontrôlée, suivie de stagnation, voire de récession (avec ses effets au plan de l'emploi et des incertitudes de formation, mais aussi du "mal vivre", des violences, de la délinquance ou du désespoir), comment des responsables syndicaux qui se veulent militants de l'homme et de la société - ne seraient-ils pas interpellés profondément - en conscience ? Comment la mise en commun, sincère et objective, de la totalité des problèmes de la planète ne serait-elle pas effectuée, avec l'aide des économistes ? Voici donc des hommes et des femmes qui ont su, et savent, ce que veulent dire manger ou avoir faim, se vêtir ou avoir

(1) De même que la ligne droite, prolongée indéfiniment, s'approche de la courbe sans jamais la toucher - de même, ce défi, que nous allons évoquer, nous sollicite et nous sollicitera indéfiniment. Même si nous n'arrivons pas à le surmonter, nous n'y renoncerons pas. La réussite à laquelle une partie de nous aspire ne peut survenir qu'en cet instant ultime où le temps deviendra éternité - cette éternité qui déjà le porte et l'attire - sans laquelle, il ne serait pas - et en laquelle, seulement, il s'accomplira.

froid, se loger déceimment ou être du "quart monde" - travailler dans la dignité ou quémander soit un poste, soit des allocations ou tout simplement la charité - s'affirmer dans collectivités familiales, sociales, professionnelles, culturelles ou être toujours au ban de tout ce qui existe, comme le ou les parias de notre monde - comment ces responsables, de toutes idéologies, ne seraient-ils pas capables d'apporter leur contribution à un essai de réponse, au niveau du monde ?

En ce stade si difficile, risqué et angoissant, il faut bien que chaque fraction de société ou de population découvre ce que sont et comment vivent leurs homologues, à l'autre bout du monde. Et que chacun et tous commencent, par là, à prendre conscience de leur co-responsabilité (individuelle, catégorielle et collective) à la mise en oeuvre de solutions qui ne peuvent intervenir, précisément, qu'à l'échelle mondiale.

2) L'importance du syndicalisme international

Même en ce stade imparfait de ses manifestations et de son développement mondial, le syndicalisme international est important à connaître, et surtout à comprendre ou percevoir. Car, en réalité, grande est cette importance, même si elle demeure le plus souvent ignorée, bien souvent cachée ou incomplètement consciente, pour ceux-là mêmes qui y participent peu ou prou.

Il est vrai qu'il y a, en maints pays, une désyndicalisation, souvent dénoncée par ceux qui s'en réjouissent et qui croient parfois pouvoir en profiter - alors qu'ils en pâtiront, tôt ou tard. Il est vrai aussi que certaines formes de syndicalisation n'en sont pas réellement, qui agissent comme des vraies "courroies de transmission", par rapport à des partis politiques. Il est également vrai que le syndicalisme est lui-même en crise dans un monde en crise - et comment en pourrait-il être autrement, à moins de s'être fait projeter dans quelque univers sidéral, inaccessible à l'humain ? Et il est encore vrai qu'à travers toutes ces insuffisances, la plus grande d'entre elles tient à ce que le syndicalisme - quel qu'il soit, où que ce soit - ne parvient pas à réaliser ce qu'il porte en lui - ce qu'il sent ou pressent être appelé à vivre : écouter et rendre confiance, espoir et foi... mais aussi coordonner, organiser des actions qui aident l'homme et les hommes à croître, à s'affirmer, à grandir. Bref, contribuer à faire grandir, à partir de leur champ professionnel, tout ce que l'humain, en chacun et en tous, porte de promesses et de potentialités.

Mais les phénomènes de dé-syndicalisation ou de dénaturation du syndicalisme, au plan national et dans tel ou tel bloc, ne portent pas atteinte à la réalité du syndicalisme. Et peut-être est-ce à partir du syndicalisme, vécu en ses dimensions mondiales, que les institutions et les militances pourront se dégager de leur gangue. Elles se situeront, alors, dans la vérité de ce qu'elles sont appelées à devenir. Par un sursaut et par une osmose, dont les difficultés et les exigences requièrent, sans doute, deux ajustements majeurs, aux incalculables conséquences : la remise à sa juste place du facteur économique (ni "économisme", ni civilisation de la consommation) et la prise en compte des dimensions humanitaires et culturelles, c'est à dire humaines profondes.

3) Une donnée fondamentale

La désyndicalisation, ou la dénaturation du syndicalisme, est souvent un fait, dans certains pays. Pourquoi ? Avant tout, parce que - en notre temps - les hommes, les femmes, et les jeunes plus encore, ne se retrouvent pas dans ce qu'ils voudraient que fût le syndicalisme. Or, eux, elles, des plus petits aux plus grands, des plus démunis au plus favorisés, des plus frustes aux plus formés, si l'on sait les écouter, ils détiennent, enfouie en eux, une grande, grande idée de l'homme. Plus grande qu'aucun romancier, aucun poète, aucun philosophe n'a su, ne sait et ne saura la décrire, la chanter ou la définir. S'il y a déception, c'est là qu'elle se situe. Mais s'il y a perspective d'espoir, c'est là aussi qu'elle existe. L'homme d'Amérique, d'Asie, d'Afrique et d'Europe détient en lui un capital infiniment plus précieux que celui auquel Marx fit référence. Certains le savent ; d'autres le pressentent. La multitude donnera sa confiance, seulement lorsqu'une parole, un geste, une orientation lui auront fait penser qu'ils s'adressaient, en chacun, à l'homme, à la femme, au jeune - non seulement comme travailleur ou syndiqué - ni même comme électeur ou citoyen - mais en son besoin de se réaliser dans son potentiel d'homme et en tout ce qui doit y contribuer, en lui et autour de lui.

Il ne s'agit certes pas de magnifier ou d'embellir ce que vivent les hommes. Et encore moins, d'inciter à quelques Rousseauisme que ce soit. Des luttes, des conflits d'intérêt et de compétence, de pouvoir et de puissance ; des rivalités industrielles et commerciales, idéologiques et politiques ; voire, des croisades ou des "jihad" ; bref, des guerres - celles des prix ou des idées, des armes ou des terrorismes - il y en a toujours eu, et il y en aura, tant que le monde sera monde. Des inégalités personnelles et professionnelles ; des gammes de sentiments et de comportements, allant des plus beaux aux plus dévastateurs et sordides ; d'infinies différences morales et spirituelles ; le comble de la dépravation et de la déchéance voisinerà, quoiqu'on fasse, avec ces sommets de créativité et de générosité que sont, par exemple, nos génies, en matière de sciences, lettres et arts, et nos héros comme nos saints.

C'est cela l'humanité, dans sa grandeur et sa misère, inextricablement liées et interdépendantes. Tel est le contexte. Tel, le cadrage du problème ou de nos situations inter-humaines. Mais là ne sont ni leur fond, ni leur finalité.

4) L'alpha et l'oméga à retrouver

Pour surmonter cet état d'extrême différenciation et opposition, dans lequel le meilleur et le pire se cotoient, et pour tenter de sortir "par le haut" de situations aussi mêlées, et souvent avilissantes, quelle voie ? Vraisemblablement, une seule à notre portée : l'attitude de soi par rapport à l'autre - et de cet "autre", quel qu'il soit, par rapport à son voisin, proche ou lointain. A tout niveau d'éducation - familial, scolaire, politique et culturel, au sens large du terme - un rôle est jouable, pour faire progresser en ce domaine.

L'état actuel de la vie du monde est ainsi fait des cheminements historiques des peuples, races et nations, et de leurs différenciations cumulées. Il en résulte ces immenses processus de

production, distribution et échanges, entre nations et blocs. Ils font le développement ou le sous-développement, la concurrence plus ou moins sauvage ou sophistiquée, les progressions ou les régressions, les ambitions ou les amertumes, les espoirs ou les désespérances de multitudes entières. Or, au coeur de ce vaste ensemble des situations et des relations inter-humaines, le fait professionnel tient une place éminente - même avec le phénomène croissant et traumatisant du chômage, et même si, en nos pays occidentaux, la part du travail s'est amoindrie dans la vie et l'espace culturel des hommes.

Place éminente qu'a, et que gardera vraisemblablement, le fait professionnel, dans le réseau des interdépendances mondiales. Parce qu'il en est la base. Et parce que, pour encore bien des décennies, sinon des siècles, l'existence de populations entières dépendra de lui.

Dans ce fait professionnel primitif et élémentaire, pour ainsi dire, prend place le phénomène syndical : l'appel et l'incitation à le prendre en charge et à en contrôler ou maîtriser certains aspects, au moins partiellement. Pour cela, des modalités d'associations, de regroupements, par affinités ou centres d'intérêt, en vue d'actions à concevoir et mener. Mais par qui ? Par ces petits hommes, ces "hommes-lambda", ces militants surgis de leurs milieux, pour un certain nombre de raisons, allant des plus nobles (altruistes) aux plus égoïstes (leur propre "défense"), voire aux plus inconscientes : envie, jalousie, faux esprit égalitaire, besoin de revanche ou de vengeance... Et, à partir de ces "hommes-lambda", des sortes de pyramides d'inter-connexions se construisent : ateliers ou bureaux, usines ou sièges ou administrations ; syndicats locaux ; fédérations professionnelles ou Unions départementales ; confédérations nationales ; en bout de course, confédérations internationales.

Parfois c'est le même "petit homme", anglais, allemand, français, italien, espagnol, américain, japonais, sénégalais... surgi de son atelier... qui se trouve propulsé à quelque sommet de la pyramide... Ainsi parvenu à un poste de responsabilité syndicale, nationale et/ou internationale.

A travers la multitude des réseaux et des courants, qui se sont édifiés et croisés, se démultipliant et s'amplifiant les uns les autres, qu'est-ce qui passe ? Est-ce le souffle de générosité, qui a poussé l'homme-lambda à accepter des responsabilités, et leurs risques de toute nature ? Ou son simple intérêt personnel l'a-t-il opposé, sans cesse, à tout ou à tous ? Ou encore, s'est-il agi d'une façon de se promouvoir, socialement ? Réponses diverses et diversifiées, à donner. Parfois, un mélange à proportions variables de toutes ces motivations. Pourquoi ne pas le reconnaître ? Mais parfois, une seule, la plus noble. Et parfois aussi, par celle-ci, l'accès à cette valeur cachée d'humanisation (dirait le grand Teilhard de Chardin). Celle que tout homme détient ou porte au fond de lui. Et celle qu'il peut, en maintes circonstances, explicites ou implicites, accepter à des degrés divers, jusqu'à se confondre avec elle.

5) Utopie ou promesse cachée ?

Le syndicalisme international est l'utopie des utopies, pour nombre de ceux qui lisent cette Note. Et, bien plus encore

peut-être, pour des millions de nos contemporains. Les uns et les autres n'ont-ils pas tort ? Et une telle attitude, de leur part, ne montre-t-elle pas qu'ils n'ont compris ni le fait professionnel en toute son ampleur, ni le phénomène syndical en toute sa signification ? Et cela, en grande partie, parce qu'ils sont passés, et qu'ils passent, à côté du phénomène humain. Or, pourtant, celui-ci les structure, eux-aussi, les appelant et les incitant à une toute autre découverte - la seule qui puisse être voie de solution et de salut, indissociablement et universellement.

Au coeur du phénomène syndical - sur lequel nous reviendrons, en sa totalité, dans une prochaine et dernière Note - réside en effet un germe de cette utopie. C'est même ce qui fait sa valeur et ce qui lui permettra de perdurer et, un jour ou l'autre, de triompher sous quelque forme que ce soit. Cette générosité militante, au plan national, a son répondant, en beaucoup plus grand et large, dans le syndicalisme international. Une autre forme de "militance" et de générosité, au niveau du monde. Universelle.

Cette même tension, vers des types de solution à l'échelle mondiale et de caractère universel, est également vécue par ceux qui préconisent "un nouvel ordre économique mondial". Sans doute, ceux qui en parlent ne savent-ils pas encore quel contenu précis lui donner. Mais l'écho de cette aspiration est profond, en de nombreuses consciences. Il est probable que le caractère incertain, voire confus, de cette recherche durera longtemps. Il sera surmonté seulement lorsque quelques esprits, non technocrates mais de bonne compétence, mus par de tout autres perspectives sur l'homme, la vie et la société, seront parvenus à lui donner un souffle porteur. Alors, ils seront mieux en mesure d'en préciser le contenu et les modalités d'accès et de réalisation. Dès lors, ils pourront être écoutés et accueillis, par tous ceux qu'un même esprit habite, ou habitera.

x

x x

Ces autres perspectives, humanitaires, solidaires et, enfin, à caractère universaliste, bon nombre de militants syndicaux sont plus proches que d'autres de les découvrir et de les vivre. Certains en ont conscience - c'est, parfois même, ce qui fait l'âpreté de leur combat, voire ses déviations. Car, pour faire passer leur message et le courant porteur, il leur faut le mériter. En eux, comme en chacun de nous, doit l'emporter, l'homme en toutes ses dimensions, de l'alpha à l'oméga - l'homme qui passe infiniment l'homme, en l'universalité et en l'absolu qui le sollicitent.

Elle est la voie d'avenir, "la route de l'homme", comme dit Jean-Paul II. Peuvent aider à l'esquisser et à l'ouvrir vraiment, le syndicalisme national, mais plus encore le syndicalisme international. Parce qu'y militent des hommes et des femmes, qui portent en eux le feu d'une vraie générosité. Trop souvent incomprise et, alors, mal à propos contestée et refusée, cette générosité se retourne. Parfois, jusqu'à devenir la négation même de ce qu'elle se proposait d'être, au départ. C'est donc initialement qu'il faut tout reprendre, de toutes parts. Vaste programme, sans doute ! Mais tâche non insurmontable, pour qui fait confiance à l'homme, en tous et en chacun, à cause, précisément, de ce dont il est porteur à jamais.

DOCUMENT

Alain TOURAINE
Michel WIEVIORKA : Le mouvement ouvrier.
François DUBET Fayard 1° Trimestre 1984

C'est un livre important qu'ont publié Alain TOURAINE, Michel WIEVIORKA et François DUBET. Sociologues et politologues le liront. Les revues spécialisées en ont rendu compte. Mais il est peu probable que cet ouvrage ait atteint, et atteigne, le grand public - voire même, les responsables industriels, les économistes et les hommes politiques - sinon, au travers d'analyses et de recensions. C'est à dire selon les facettes ou les prismes, trop souvent réducteurs et déformants, des points de vue précédemment mentionnés. Or, c'est grand dommage, car ce travail détient un enseignement historico-éthico-culturel, riche en lui-même, ainsi que par les perspectives, qu'il ouvre ou esquisse, sur l'avenir de nos sociétés, quelles qu'elles soient.

Pourquoi une telle importance ?

En tout premier lieu, à cause du contenu même de l'ouvrage. Trois ordres d'éléments, ici rassemblés, concourent en effet à la thèse proposée. D'abord, une intuition de départ. Ensuite, le "balayage" des travaux sociologiques de ces cinquante dernières années (1).. Enfin, l'apport vivant que constituent les réponses, faites par des groupes de militants ouvriers (2) et de dirigeants d'entreprise, aux questions, elles-mêmes inspirées par les deux ordres d'éléments précédents, et posées par les chercheurs-auteurs. Tout cet ensemble est longuement présenté (en 400 pages...). Il représente un acquis considérable - une sorte de monument de la sociologie contemporaine. Il met en valeur des données centrales, rarement aussi bien détectées et analysées, souvent niées, voire contestées, comme "dépassées".

En second lieu, parce qu'un problème même a vraisemblablement étayé toute la recherche : la "crise" du syndicalisme et le devenir de celui-ci. Or, à ses deux niveaux, ce problème conditionne l'orientation même de la totalité de la vie socio-économique, socio-politique et socio-culturelle. Directement, en France et dans les pays européens. Mais aussi, indirectement, dans tous les pays industriellement avancés, déjà entrés ou encore en voie d'entrer dans l'ère post-industrielle. Egalement, à plus long terme, et par un effet soit d'entraînement, soit de réaction, dans les pays du "socialisme réel". Et, enfin, à leurs manières, qui se diversifient et se diversifieront, dans les pays au développement économique plus tardif, ou encore en voie de développement.

Pourquoi cette importance, ici détectée, et autant soulignée ?

Pour une raison tout à fait personnelle. L'itinéraire

(1) Ce terme de balayage étant pris non au sens négatif, selon lequel le balai chasse la poussière, mais au sens positif - ou "optique" - où le phare balaie terre ou mer.

(2) Sidérurgistes de Lorraine, cheminots de Périgueux, chimistes lyonnais, O.S. et techniciens de l'informatique de la Région parisienne.

qui fut mien, de 1947 à maintenant (1), me permet, par chance, d'avoir nourri depuis des années la même intuition de départ. Cet itinéraire me met donc en consonance profonde avec, à la fois, ce que disent les militants ouvriers interrogés et ce qu'en tirent les chercheurs, au cours de leurs interventions. Dans ce contexte partagé, il me permet d'apporter l'appui de ma propre méthodologie de Conseiller de Synthèse aux conclusions, à la lecture et à l'élucidation de ce livre, d'une part, et, d'autre part aux conclusions tirées par les auteurs.

Elucidation, d'abord, car ce livre, écrit à plusieurs, par des spécialistes et surtout à l'intention de spécialistes, n'est pas aisé à lire. L'ordre de présentation, non des parties, mais des chapîtres de ces parties, n'est pas évident pour le lecteur. Mais surtout, il y a des redites, peut-être inévitables, mais qui alourdissent et retardent le cheminement. Et surtout, des analyses ou des idées, fort importantes, sont d'abord mal présentées ou exprimées, puis lumineusement évoquées, trente ou cinquante pages plus loin. D'où, l'énorme effort de lecture, relecture et parfois décryptage requis. Or, combien de personnes auront la patience, le temps et la volonté d'opérer pareille confrontation avec un aussi gros livre ?

Nécessité de mieux dégager les conclusions, ensuite - et, vraisemblablement, tout se tient dans cette imperfection de forme, dont pâtit ce livre sur le mouvement ouvrier. Car ayant voulu tout dire, trop dire, et à trois, les auteurs n'ont pas assez hiérarchisé les éléments de leur apport. Chemin faisant, ils n'ont pas assez mis en lumière ce qui le méritait. Ayant dû s'en apercevoir, ils ont essayé de "rattraper" ce manque par une conclusion de vingt pages, qui est moins une conclusion qu'un résumé. Effectivement, elle est éclairante ... pour qui va jusque là. Mais, à elle seule, bien entendu, elle ne suffit pas : elle prend sa valeur pour qui a fait l'effort de lire soigneusement chapitre par chapitre.

L'introduction, trop brève, aurait pu contribuer à faciliter la lecture, si elle avait été conçue autrement. Et les conclusions, modestement tirées par les auteurs, en guise de conclusion, sous forme de questions et d'incitations discrètes eussent - mérité, elles, un plus grand développement - un véritable développement.

(1) Je me dois, et je dois aux lecteurs de cette Note, de rappeler ici - pour les besoins de l'interprétation - qu'après avoir enseigné trois ans à Alger, ayant commencé à percevoir les énormes problèmes que posaient, en 1947, en France, le travail en usine et la condition ouvrière (notamment, dans le cas de la femme), j'ai été travailler moi-même comme ouvrière, dans la métallurgie parisienne (O.S. de 1947 à 1956 ; OP, de 1956 à 1959). J'ai alors milité à la CGT, non sans rencontrer obstacles et difficultés, tant du côté syndical que du côté patronal. Les livres que j'avais écrits, chemin faisant, les cours suivis à Sciences Po, les conférences faites en France et en Europe, et les réactions qu'elles suscitaient, - bref, la réflexion "en acte", poursuivie avec tous les milieux concernés, m'a alors conduite à entrer, pendant trois années, dans une Direction des Relations du Travail (à la SNECMA, grâce au courage de son Président, Mr Henri Desbruères). Chargée de suivre, pour la Direction, une expérience de "Prospective appliquée" - à laquelle étaient conviés les cadres de la SNECMA - j'ai alors fait la connaissance du Dr André Gros et découvert le "métier" de Conseiller de Synthèse - peu à peu, devenu mien.

Quel est donc le problème majeur, ici mis en évidence, dont il faut partir - auquel il faut tout rattacher - et dans la perspective duquel il faut considérer les évolutions en cours, les efforts à entreprendre et les actions à mener ?

- Oui ou non, ce qui fut le mouvement ouvrier existait-il encore, en soi, en tant que force sociale potentielle et spécifique ? Ou est-il venu se muer en action et force politiques, soit à travers des partis, soit sous l'égide des Etats ?

- Oui ou non, ce qui fut la conscience ouvrière s'est-elle décomposée jusqu'à fondre et disparaître, au fil des grandes mutations technologiques et des changements radicaux que celles-ci ont introduits dans les modes de production et les rapports sociaux (et mondiaux) qui les accompagnaient ?

- Oui ou non, ces changements qui ont fini par rendre caduque, vaine et inopérante la lutte des classes - lorsqu'ils s'opéraient intégralement - ont-ils permis le remplacement progressif de la conscience ouvrière d'antan par une plus haute et large conscience : civique, civile et culturelle ?

- Oui ou non, cette conscience neuve et accrue, encore en pleine gestation douloureuse, ne se cherche-t-elle pas, en nous et sous nos yeux ? Et ne s'accomplira-t-elles pas, tout à la fois, en acceptant l'héritage de la conscience ouvrière, dans laquelle elle s'enracine, et en s'actualisant comme artisan d'un avenir non déterminé, mais dont elle détient les prémisses, et qu'elle contribuera à provoquer et/ou à inspirer ?

Avant d'en arriver à cette esquisse, qui fera l'objet des pages finales de cette synthèse, quel est le contenu de l'ouvrage qui nous met sur cette voie ?

x

x x

En face de l'idée - à leurs yeux, hâtive et superficielle - du déclin du syndicalisme, les auteurs vont ici s'interroger, d'abord, sur "la nature de l'action ouvrière et de ses diverses composantes, pour mieux comprendre ce qui avance et ce qui recule, ce qui naît, grandit, vieillit ou meurt" (p.21). Leur propos est de montrer que la formule incriminée "recouvre à la fois le déclin du mouvement ouvrier et les progrès de l'influence économique et politique des syndicats dans la plupart des pays industriels occidentaux" (p.22)

Par conséquent, l'objet du livre n'est limité ni aux pratiques syndicales, ni aux analyses conjoncturelles ; il tend à "apporter une réponse à la question suivante : dans quelles situations et dans quelle mesure l'action syndicale s'élève-t-elle au-dessus des revendications et des négociations jusqu'à mettre en cause le mode de gestion sociale de l'industrie, jusqu'à devenir un mouvement social d'importance centrale dans la société industrielle" (p.22).

Ce livre comporte quatre grandes parties, pas toujours le plus judicieusement titrées et, curieusement, quinze chapitres, numérotés de un à quinze : trois constituent la 1° partie ; trois, la seconde ; cinq, la 3° partie ; quatre, pour la quatrième partie ; le quinzième et dernier chapitre est présenté comme conclusif.

L'analyse du contenu, ici effectuée, suivra fidèlement les parties, mais non forcément les chapitres. Et les pages de conclusion seront reprises à part.

I - Première partie : Qu'est-ce que le mouvement ouvrier ?

Pour les auteurs, l'action ouvrière n'est pas une simple coalition de forces ; elle ne se définit pas par rapport à une situation, mais en référence à un rapport de domination. Comme il n'y a pas de classe en soi, mais en fonction d'une conscience de classe, le mouvement ouvrier n'est pas un mouvement de classe mais la classe ouvrière en action. Aucun mouvement social actuel n'a une place comparable à celle qu'il eût. Mais, pour bien le comprendre, il faut analyser de quoi fut faite l'action syndicale et comment elle évolua.

1) Les stades ou composantes de l'action syndicale

Historiquement, l'action syndicale s'est enracinée, à la base, dans le sentiment d'une solidarité communautaire : l'incapacité de transformer la société conduit à ce repliement défensif sur un "soi" ou un "nous", entendus au sens large. Mais, second étage ou seconde composante, l'intolérabilité des privations subies conduisit à la défense prolétarienne : soit, sous la forme de soulèvements et d'émeutes spontanés ; soit, sous les formes d'actions conflictuelles organisées. Le troisième stade fut celui de la revendication économique : défense des salaires et des conditions de travail, dans le cadre d'un "syndicalisme de marché", adaptant les comportements collectifs au marché du travail. Le quatrième stade est celui de la négociation collective : celle-ci portant sur les conditions de travail, mais aussi sur les rapports entre salariés et employeurs, et pouvant comporter des transformations dans le mode d'exercice de l'autorité et la prise de décision. Le cinquième stade est celui de la pression politique : en France, exercée durant le Front Populaire, mais aussi à la Libération, puis en 1968 et, récemment, en 1981.

Enfin, un sixième stade apparaît avec les processus d'industrialisation : ceux-ci peuvent amener à une institutionnalisation des relations entre la main-d'oeuvre et les autres facteurs ou conditions (techniques et économiques, sociaux et politiques) de la production.

2) Le passage de l'action ouvrière au mouvement ouvrier

A travers ses composantes et son évolution, l'action ouvrière syndicale se présente donc sous deux formes. La première est offensive : elle opère au profit des salariés, pour augmenter leur influence et renverser le pouvoir des industriels. La seconde est défensive : elle va des revendications immédiates aux négociations collectives. Cette action syndicale se mue en mouvement ouvrier par sa capacité à dépasser les conduites-réponses et à intervenir dans les définitions mêmes des situations du travail. Dès lors, le mouvement ouvrier occupe une place centrale dans l'action engagée dans un conflit, d'ailleurs général, entre deux adversaires, l'un et l'autre favorables à l'industrialisation. En chaque type de société, ce conflit dans le conflit est fonction du rapport de domination au travail et des rapports culturels périphériques.

Selon des paramètres variables, le mouvement ouvrier, qui se développe ainsi, se situe à la charnière des actions de défense ou d'aménagement de situations non remises en cause et d'une forme de volonté politique de transformation. A la fois, il s'inscrit dans une société industrielle et il conteste la domination sociale qui s'y exerce. Ou encore, laissant à l'action politique la gestion de la société (développement économique, compris), il agit dans le domaine du travail et des rapports de production. Mais son action propre va du simple contrôle (refusant toute participation à la gestion économique) à une pluralité de formes de négociation - depuis les limitations imposées au pouvoir patronal, jusqu'aux modes d'intégration à la gestion politique du changement.

Le mouvement ouvrier apparaît comme toujours quelque peu subordonné à l'action politique, à laquelle il revient, en tout état de cause, de préparer les changements de société. Le lien ou le rapport de subordination prend deux formes. Dans les démocraties représentatives, il y a complémentarité de fait entre le domaine du travail et des rapports de production, d'une part, et, d'autre part, celui de l'action politique - mais celui-ci apparaissant de plus en plus comme prééminent et s'imposant. Dans les démocraties populaires, il y a domination claire et nette des syndicats par un parti ou par l'Etat.

3) Le coeur du mouvement ouvrier

A la base de toute action syndicale, se trouve la conscience de classe. Plus ou moins implicite, à l'origine, elle devient le fondement même du mouvement ouvrier. Non nécessairement liée à la pauvreté, cette conscience est celle du conflit existant entre salariés et maîtres de l'organisation du travail. Elle suppose le dépassement des aspects défensifs de la lutte contre l'adversaire. Elle combine la conscience d'un conflit social avec la référence à un enjeu culturel. Elle se manifeste dans la vie du travail mais elle met aussi en cause la politique économique du patronat. Elle dénonce les intérêts privés sur la production et elle affirme les droits des ouvriers en tant que personnes humaines.

II - Deuxième partie : la conscience de classe

La conscience de classe étant la conscience des rapports de dépendance dans le travail de production - le centre même du mouvement ouvrier étant le lieu de la destruction la plus active et la plus directe de l'autonomie ouvrière, par l'organisation du travail, que se passe-t-il aux périodes de l'apogée et de l'affaiblissement de la conscience de classe ? Et quelles sont les conséquences de la désorganisation de la communauté ouvrière, sous l'effet des changements technologique, économique et culturel ?

1) L'apogée de la conscience de classe

Cet apogée se produit lorsque ouvriers professionnels, OS et manoeuvres se rapprochent fortement les uns des autres, à cause de l'emprise, du reste diversifiée, qu'exerce sur eux l'organisation du travail - le taylorisme. Alors, se fait jour l'idée de "l'usine aux ouvriers" ou "la mine au mineurs" et, in fine, d'un mouvement ouvrier total, capable de prendre la direction de la société industrielle. Par la grève et sans passer par les partis politiques. Grâce à la "conscience fière", celle des compagnons, compétents et indispensables à la fabrication et à la production.

2) L'affaiblissement de cette conscience

La conscience de classe s'affaiblit sous l'effet de deux tendances. D'une part, une dissociation croissante se produit entre une orientation professionnaliste, chez les ouvriers qualifiés - celle-ci s'accompagnant de la dégradation de la "conscience fière" en corporatisme de métier - et une orientation de type économiste, chez les ouvriers sans métier et les manoeuvres, luttant pour leurs revendications - celle-ci s'accompagnant d'une dégradation de la conscience prolétarienne. D'autre part, la perte de l'autonomie professionnelle et de la fierté des travailleurs suscite la formation de mentalités nouvelles, qui ne sont plus centrées sur le travail.

3) La désorganisation de la communauté ouvrière

L'image, que la classe ouvrière avait d'elle-même, tend à se défaire, à partir des changements tels que : le rejet de la valeur travail ; la rupture de la relation directe du travailleur à sa machine ou à ses outils, au profit d'opérations de surveillance, ou de contrôle et d'entretien ; l'écart grandissant entre deux types d'acteurs : l'OS défini par sa situation économique et le technicien défini par son statut ; l'appel à la lutte individuelle pour améliorer son sort ; l'apparition, aux côtés des travailleurs permanents, d'un volant de main-d'oeuvre mobile : intérimaires, travailleurs à contrat déterminé, personnel de sous-traitance, ne faisant pas partie du personnel proprement dit.

Dans ces conditions, la communauté de classe éclate et périclité. Ce qu'elle fut laisse un sentiment de nostalgie chez les anciens, tandis que les jeunes privilégient leurs rapports à la société.

4) Le changement de caractère de l'action syndicale

Le leader syndical d'antan, de caractère populaire, est remplacé par le dirigeant syndical et politique - presque, le "fonctionnaire" du syndicat. Démobilisée en tant que telle, la masse ouvrière remet son sort à des forces politiques extérieures - sauf, à certains moments de rupture ou d'explosion violente. Dès lors, c'est avec la police, plus qu'avec les patrons, que les affrontements ont lieu. D'ailleurs, les "adversaires" sont de plus en plus absents. Tout est devenu problème économique se jouant entre confédérations, CNPF et Etat, le contrôle et l'action échappant le plus souvent aux partenaires sociaux.

En fonction de ces trois ordres de changements, la conscience de classe se découvre impuissante : elle n'atteint plus les problèmes dominants. Quant aux acteurs sociaux, non seulement ils vivent la marginalisation progressive de leur conflit et de leur rôle, mais encore ils changent de registre, pour ainsi dire, en perdant le sens de ce qui fut le messianisme ouvrier. Dans le même temps et parallèlement, d'autres mouvements sociaux sont apparus : antinucléaires, écologistes, féministes, régionalistes. Tantôt, ces mouvements font seulement de l'ombre ; tantôt, ils relèguent un syndicalisme accusé d'être "conservateur" et "dépassé", ne portant plus les aspirations et les interrogations essentielles de la société.

Amoindrie et incertaine, la conscience ouvrière subit douloureusement l'effet de deux tensions. L'une, de pure défense économique, à la base. L'autre, de pure action politique, au sommet. D'où, diverses réactions : un ouvriérisme, quelque peu désespéré, se tournant vers l'action directe, même violente ; un "économisme", se limitant aux revendications matérielles immédiates ; un rejet de la politique, comme facteur de division ; une focalisation sur la vie hors travail. Et, coiffant le tout, le déclin du militantisme, puisque les raisons d'agir s'amenuisent et que l'écart s'accroît entre base et militants.

III - Troisième partie : Nouvelles classes ouvrières

Le mouvement ouvrier, dont la conscience de classe est le fondement, s'est développé dans une situation historique donnée. En fonction des changements survenus, et que répercute la conscience de classe, que va-t-il devenir ?

1) Deux thèses opposées et leurs conséquences

Première thèse : l'accroissement des interventions de l'Etat et l'augmentation relative du poids des autres catégories sociales donnent une priorité à l'action politique et renforcent le rôle des partis, par rapport à celui des syndicats. Dans ces conditions, le mouvement ouvrier classique décline et la conscience de classe proprement dite s'affaiblit.

Seconde thèse : le principe central de l'action ouvrière, qui a fait sa force, lui a cependant imposé des limites. Le moment serait venu, pour elle, de dépasser son domaine traditionnel

et sa subordination au politique, pour mettre directement en cause la gestion des entreprises et, à travers elle, le pouvoir politique. Le syndicalisme se constituerait, alors, comme mouvement ouvrier total.

En fonction de ces deux thèses, deux logiques se présentent : "celle de l'action politique, c'est à dire globale, dirigée contre la gestion capitaliste de l'économie et celle de la résistance ouvrière dans le travail" (p.203). A la première, de créer les conditions politiques du renversement du système capitaliste (c'est la position de la CGT en France). A la seconde, de faire appel à l'action de base pour limiter, voire abolir, la dépendance par rapport au système (c'est la position de FO et de la CFTC).

Pour les auteurs, le mouvement ouvrier est divisé selon cette opposition dans les rapports entre syndicalisme et politique - et non selon un clivage entre action révolutionnaire et réformiste. Mais, de plus, les deux thèses en présence représentent, pour eux, deux tentatives de dépassement des rapports classiques entre mouvement ouvrier et action politique. Et, à leurs yeux, ces deux tentatives correspondraient à deux conjonctures différentes. Une période d'expansion, au développement plutôt endogène, favoriserait plutôt la première thèse. Une période de stagnation ou de crise économique, plutôt la seconde thèse.

Transposée au niveau mondial, cette théorie impliquerait que, plus la situation économique d'un pays est sous la dépendance de l'étranger, plus le syndicalisme y est subordonné à l'action politique. Tandis que, dans les pays à économie équilibrée, la séparation demeure la règle entre action syndicale et action politique. En tout cas, toujours selon les auteurs, la phase de pénétration maximale du syndicalisme, conçu comme mouvement ouvrier total, se situerait nécessairement au moment du basculement de l'expansion vers la stagnation ou la crise.

L'histoire semble montrer que la fusion de la lutte de classe et de l'action politique est rare : "elle ne peut s'effectuer de manière stable et équilibrée que dans la mesure où le syndicalisme s'éloigne du mouvement ouvrier, abaisse par conséquent son niveau conflictuel pour combiner revendications et propositions économiques, se plaçant à mi-chemin entre la lutte sociale dans l'entreprise et l'action politique révolutionnaire" (p.207). Ce qui amène à penser que "le déclin de la conscience de classe ouvrière ne saurait être compensé par la pénétration du syndicalisme dans le domaine jusque là réservé à l'action politique" (p.208).

2) Que se passe-t-il dans la classe ouvrière ?

Revenons à l'évidence, déjà affirmée, et qui est le fil conducteur de l'ouvrage : la conscience de classe ouvrière est le point central du mouvement ouvrier. En deça de ce point central, une forte séparation se produit, dans la classe ouvrière, entre d'une part, un retour aux attitudes et orientations défensives - syndicalisme de marché ou anarcho-syndicalisme - et d'autre part, un mouvement

de masse, soit centré sur l'économique, soit entraîné par des grèves et ruptures à signification politique. Au-delà de ce même point central, la conscience ouvrière se divise en une tendance à la défense des statuts professionnels et une lutte à dimension politique générale.

Cette plus grande complexité de la situation ouvrière s'ajoute à la crise du militantisme, déjà mentionnée, et la renforce. La générosité militante et les réflexes de classe ne suffisent plus. Il faut leur substituer la capacité de réflexion, de discussion et d'argumentation. Mais aussi la capacité d'élaborer et d'appliquer une stratégie syndicale commandée par l'analyse que requiert la conjoncture économique et par les analyses et orientations politiques. C'est dire que l'appareil syndical est impliqué et que la priorité, dès lors donnée à un type d'action politique, affaiblit inévitablement l'action à la base. D'où, le passage quasi-obligé d'un syndicalisme expression de conscience de classe à un syndicalisme acteur politique. Rendant moins utile la syndicalisation et moins nécessaire la mobilisation, ce "passage" contribue à accentuer la dé-syndicalisation ou "la crise du syndicalisme".

La thèse de Serge Mallet, concernant la "nouvelle classe ouvrière", créditait celle-ci d'un syndicalisme d'entreprise reposant sur un désir de gestion et d'auto-gestion. Or, les syndicalistes interrogés ne font pas état de l'apparition de nouveaux rapports positifs au travail. Aux prises avec des tendances contradictoires entre professionnalisme, solidarité et mobilité, les techniciens manifestent deux sortes de propension. Les uns sont enclins à l'ouvrièrisme, privilégiant ainsi la conscience de classe des OS. Les autres, penchant vers le pessimisme, critiquent conservatisme et inadaptation rencontrés autour d'eux. Bref, l'action manque de principe d'unité.

Impliquée dans un nouvel ordre industriel, faisant (inégalement) fond sur l'automatisation et le process industrie, la classe ouvrière "traditionnelle" ou "classique" est éclatée entre manoeuvres et OS (aux modes de travail de plus en plus automatisés), techniciens, devenus de plus en plus des agents de contrôle et d'entretien, et les nouveaux prolétaires, aux statuts précaires ou hors statut d'entreprise. A cause de ces situations différenciées et contrastées, et des transformations de mentalité que celles-ci entraînent, une gamme de propositions syndicales est apparue. Elle va du pragmatisme, plus ou moins gestionnaire, au syndicalisme "de classe", ni gestionnaire, ni participatif, aux tâches plutôt défensives et se définissant par le conflit, jugé irréductible, qui oppose salariés et employeurs, dans le cadre du travail.

3) L'éventail des positions syndicales

Le mouvement ouvrier dans son ensemble affronte, dès lors, une situation nouvelle, à laquelle il n'était pas préparé. Jusqu'alors il était toujours arrivé à prendre en charge les luttes et mouvements qui se développaient en dehors de lui. Désormais, non seulement le paysage culturel du monde industriel a changé - comme nous venons de le voir - mais encore il est rejeté par les nouveaux mouvements sociaux qui se sont créés : antinucléaires, écologistes, féministes et régionalistes.

Ce phénomène conduit à des divisions supplémentaires ou à un surcroît de déchirements. La conscience ouvrière, doublement déstabilisée (de l'intérieur et de l'extérieur, pour ainsi dire) oscille entre hostilité et sympathie pour les nouveaux mouvements sociaux. Les militants de base ou les organisations syndicales de contact se replient sur des positions plutôt défensives, mais les organismes dirigeants des syndicats se doivent de prendre position.

Or, les positions sont malaisées à prendre. Certains font en effet confiance au mouvement ouvrier pour intégrer ce type de situations et de revendications nouvelles. Pour d'autres, les nouveaux mouvements sociaux constituent autant de "fuites en avant" ou de réceptacles des "fils à papa", complètement fermés à l'exploitation subie. Par contre, selon certains, le syndicalisme serait d'ores et déjà archaïque, dépassé et ayant perdu ses raisons d'être, par rapport à des populations pour lesquelles le travail n'est plus central : par contre, les nouveaux mouvements sociaux, à portée plus générale, représenteraient une ouverture sur un monde en devenir. Quant aux militants de ces nouveaux mouvements, ils revendiquent leur autonomie - les uns acceptent l'idée d'une ouverture - mais tous n'en sont pas

Mis en présence de cet éventail élargi de réactions et de positions, les syndicats sont amenés à s'interroger et à s'affirmer, d'une manière ou de l'autre. C'est ce qui va conduire à l'étape des politiques syndicales. Cette étape, différente des précédentes, peut donner lieu à la fin du mouvement ouvrier. Mais elle peut aussi présenter, pour lui, une occasion de mutation ou de renaissance.

IV - Quatrième partie : Du mouvement ouvrier aux politiques syndicales

Où en est le mouvement ouvrier et où va-t-il, par rapport à ces novations contraignantes ?

1) Déclin du mouvement ouvrier n'est pas affaiblissement syndical

Les syndicats voient leur rôle accru par la démocratie industrielle. Les aspects politiques de leur rôle en font un acteur dans la vie économique et sociale. Tellement un acteur, qu'il est devenu pratiquement impossible de sortir d'une crise économique, sans tenir compte de lui et de ses exigences. Mais, pour le syndicalisme, assumer cette situation suppose qu'il ait trouvé la bonne mesure pour ses attitudes.

Or, à cet égard, deux extrêmes sont à éviter. D'une part, le refus de participer à quelque gestion que ce soit, sous quelque forme que ce soit : pareil refus renforce sans doute, à court terme, les capacités défensives ; mais il entraîne conservatisme et corporatisme, nuisibles à plus long terme. D'autre part, une intégration trop poussée à la politique : celle-ci suscite presque inévitablement un contre-syndicalisme basiste, revendicatif et défensif. Entre l'un et l'autre écueils, existe une gamme de solutions à définir, en fonction des types de situations économiques et politiques existants, du mode d'intervention du syndicalisme dans la sphère politique et des relations établies entre syndicat et pouvoir.

A ce point de vue, ce qui fait réellement la différence entre organisations syndicales, ce n'est pas leur caractère révolutionnaire au réformiste - on l'a vu - c'est surtout le type de combinaison (1), qu'elles effectuent, entre défense des travailleurs et appréciation de la situation économique. Cette même combinaison ou ce même dosage, ou ces orientations prises, se retrouvent également dans la différence existant entre action poursuivie dans l'entreprise et au sommet. De part et d'autre, tout le problème est alors d'associer au mieux la juste et nécessaire "défense des salariés" et une politique économique raisonnable.

Pour les auteurs, "le syndicalisme est d'autant plus fort que des positions défensives sont associées à une influence politique croissante et au respect des méthodes de négociation dans les entreprises" (p.325). Ce qui leur semble être le cas du syndicalisme allemand et, en France, de FO.

2) La négociation collective

Elle est ici présentée comme étant, à l'industrie, ce que la démocratie est à la politique. Dans les faits, elle est tantôt prônée comme accompagnant l'action de classe, tantôt jugée réformiste, passant pour une modalité dégradée de l'action de classe.

La France, en ce domaine, a pris du retard par rapport à des pays anglo-saxons et nordiques. L'Etat centralisateur est porté à tout régenter directement. Le patronat préfère la réglementation contraignante à la coopération et aux négociations avec les syndicats. Quant à ces derniers, les divisions entre syndicats sont un obstacle - la CGT, en particulier, refuse de prendre des responsabilités et de s'impliquer dans les problèmes économiques. Et, plus profondément, la négociation comporte une sorte de double contradiction : elle est à la fois la "mise en forme institutionnelle d'une conscience de classe et l'effet d'une politique syndicale qui défend des groupes d'intérêts plus ou moins larges ; et par ailleurs, elle apparaît à la fois comme "le prolongement institutionnel du mouvement ouvrier et l'expression de son déclin historique".

En sorte que, au gré des conjonctures économiques et politiques, "la capacité de négociations s'élargit mais sans renforcer le syndicalisme" (p.353). Et même, en fait, remarquent les auteurs, il y a "dissociation entre la pratique de la négociation collective et le mouvement ouvrier au nom duquel elle entend parler et mobiliser" (p.354). Ici encore le rôle des experts prend le pas sur celui des militants.

3) Les politiques syndicales

A partir des négociations collectives, et de tout ce que celles-ci impliquent et exigent, les syndicats deviennent donc, à des titres divers, des acteurs politiques. Quoique différemment, selon leur conceptions, ils se situent dans le système de décision qui

(1) Au sens chimique du terme. Ou au sens de "part faite".

est finalement à l'origine des politiques économique et sociale. C'est même par là que les organisations syndicales non seulement maintiennent leur influence, mais encore l'augmentent. En étendant le champ des revendications et en résistant à leur différenciation. Mais aussi, en dépassant les seules actions revendicatives. En intervenant au niveau des institutions et organismes. Et, au terme, en intervenant sur le plan politique, tout en étant moins subordonnées aux partis.

Entre organisations, différences et oppositions demeurent. La CGT tient à une lutte défensive avec, à côté, un programme politique. FO, qui se situe par excellence au niveau de la conscience négociatrice, se veut un acteur indépendant, n'entend pas agir pour transformer la société et discute avec des partenaires dont elle récuse les erreurs mais non la place et le rôle. La CFDT, quant à elle, à la recherche d'une synthèse entre action ouvrière et proposition politique, est "plus qu'un syndicat et moins qu'un parti" (p.379) ; elle veut "amarrer le syndicalisme à la démocratie" (p.379), selon une conception associant la démocratie au réalisme économique. C'est le syndicat le plus en quête de réponses nouvelles.

Face à leurs syndicats, il semble que les salariés français aient encore gardé une assez vive conscience de classe. Ce qui les conduit à se situer sur des positions défensives et revendicatives. Mais, dans la situation de négociation collective et d'intégration des syndicats au système, ils attendent leur protection du gouvernement, plus que des organisations syndicales - ce qui contribue à un mode d'affaiblissement du syndicalisme, malgré le surcroît d'influence au sommet, que lui vaut son rôle d'acteur.

Finalement, les syndicats se trouvent dans une position contradictoire : élaborant des politiques plus ambitieuses, d'un côté, mais amenés à renforcer, néanmoins, leur lutte défensive au profit des moins favorisés. De ce fait, ils sont accusés "d'irresponsabilité économique", par les forces vives du pays. Et, en même temps, ils n'en sont pas moins en recul par rapport au mouvement ouvrier classique, auquel leurs militants continuent à se référer. Devant ces difficultés idéologiques, deux réactions : ou rester attaché à son ancienne conception (c'est ce que fait la CGT) ; ou créer les conditions politiques de sa nouvelle politique syndicale (c'est ce que tente la CFDT).

4) L'avenir du syndicalisme

L'action syndicale n'est nullement condamnée à reculer, concluent les auteurs. Il lui faut prendre acte qu'elle n'est plus un mouvement social. Sans se laisser enfermer dans des revendications défensives, elle doit avant tout s'efforcer de lier l'action du passé à la lutte de l'avenir. Il lui faut donc assumer, indissociablement, l'héritage du mouvement ouvrier et une ouverture aux nouveaux mouvements sociaux.

La tâche du syndicalisme est, et sera, de "conduire démocratiquement l'exode de la société industrielle vers la société programmée" (p.385). Dans le passé, cette tâche fut importante, dans le cadre du mouvement social, alors assumé. Désormais, le rôle d'acteur

politique donne à cette tâche de plus hautes dimensions. Mais la marche en avant vers la société post-industrielle entraînera des luttes nécessaires contre la désagrégation sociale et au profit des laissés pour compte que la mutation, et les crises qui l'accompagnent, engendrent inévitablement.

En France, le syndicalisme paraît être, à la fois, trop contestataire et trop gestionnaire. Il semble qu'il gagnerait à se montrer plus défensif et moins soucieux de présenter des projets de politique générale. Mais ce souhait ne va guère dans le sens de la thèse ici exposée.

CONCLUSION

Un chapitre de vingt pages : "Le mouvement social de la société industrielle", reprend et résume utilement tout ce qui a été analysé (1).

La conscience de classe ouvrière, définie comme celle d'un acteur (par son apport de travail et par sa place dans les rapports de production), est rappelée dans sa centralité (dans la société civile) et dans sa distinction de la conscience politique. Elle est re-située dans la longue histoire qui fut celle du mouvement ouvrier. Avec un amont : avant que l'organisation taylorienne du travail ait porté ses fruits. Et avec un aval : après l'intégration des ouvriers dans de grands organismes de production et leur insertion dans des problèmes sociaux et culturels dont ils n'occupent pas le centre. Entre les deux, le moment privilégié, entre la conscience de classe encore incomplète et la conscience de classe décomposée, le coeur du mouvement ouvrier, la rencontre de l'action des ouvriers qualifiés et des OS.

La transformation du syndicalisme et son changement de rôle et de niveau ont été assez longuement évoqués pour n'y pas revenir. Mérite toutefois d'être mentionnée et méditée, la schématisation de l'évolution des sociétés et des mouvements sociaux concomitants. L'Occident a vécu un processus d'industrialisation avec formation et croissance du mouvement ouvrier ; il vit actuellement un processus de désindustrialisation, avec déclin du mouvement ouvrier. Le syndicalisme poursuivra son influence politique mais l'histoire du monde ouvrier s'achève.

Or, en France notamment, la fusion du syndicalisme et de l'action politique, jointe à une pensée historiciste, porteuse de l'idée d'un progrès continu, à partir des sociétés traditionnelles, a conféré au mouvement ouvrier une dimension méta-historique (2). Lutte interne dans la société industrielle, il n'en resta pas là, mais, par son "messianisme", il donna un "sens à l'histoire". Cependant, il faut en finir avec la "mythologie ouvriériste" qui en est résultée.

(1) Comme indiqué précédemment - supra p.32

(2) Le terme est de moi, mais il ne me semble pas trahir la pensée des auteurs.

Cette nécessité s'impose d'autant plus que deux attitudes sont fausses : la persistance de la référence au passé et le rejet de l'existence d'un conflit central dans la société. Grâce à la conscience de classe ouvrière, le mouvement ouvrier a posé "la question sociale". En cela, son rôle fut considérable : celui du premier mouvement social. Mais "une telle centralité d'un mouvement social (ne peut) demeurer la fulgurante exception dans l'histoire de l'humanité" (p.408). C'est pourquoi, "au-delà de sa propre spécificité, il nous incite à interroger le présent à la lumière de ce rôle qu'il joua dans le passé... celui d'un principe central capable d'unifier des conduites sociales extrêmement diverses" (p.408). D'autres mouvements suivront, "en se déplaçant du monde du travail à l'ensemble du champ culturel" (p.408).

Et pour leur part, les auteurs considèrent, non sans quelque emphase, que le mouvement ouvrier, tel qu'il est, reste et restera "le personnage le plus grandiose... Lui rendre l'hommage (qu'il mérite) consiste à se tourner vers l'avenir... A l'horizon, des luttes sociales sont en formation... il s'agit de les aider à se développer et à trouver leur propre identité" (p.408-9).

Directeur de la publication : Michèle AUMONT

Secrétaire administrative Mlle Claudine FAUVEAU Tél. 37 41 97 78

Imprimerie Poutret - DREUX

Dépôt Légal Juin 1986

Commission Paritaire de presse N° 58034

Citations et reproductions partielles autorisées sous réserve de la mention exacte et complète de la Note de Synthèse socio-politique dont elles sont tirées.

Conditions d'abonnement :

Abonnement (personnes et organismes) : 350,00 F

Abonnement de soutien : à partir de 500,00 F

Abonnement à tarif réduit : 190,00 F

(religieux, enseignants, jeunes ou étudiants, retraités...)

Spécimen sur demande.

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שמוד

1384

** יוצא

**

**

**

מכ: פריס, נר: 203, ט: המשרד
דח: ר, סג: ט, תא: 080686, דח: 1730

ציון 11.11

שמוד/רז"ל

הציר. ש"כ 123 LE PEN

מסכימים עם עמדתכם. יש להמשיך ולשכנע D'ORMESSON לנאום
הרעיון של ביקור כה פן בארץ.

אירופה 1.

תפ: שהת, מנכ"ל, ממנכ"ל, ענווג, אירא, תפוצות

14764 33003 70 14764

משרד החוץ-מחלקת הקשר

שומר

נכנס

**
**
**
**

הודעת: 6,383

אל: המשרד

מ: פריס, נר: 123, תא: 060686, דח: 1700, דח: מ, ט, ג: ש

נר: 8

צ'ינר 11.11.36

שומר/ צ'ינר

אל: אירופה 1

דח: תפוצות

מאת: הצ'ינר פריס

מיוזענו OLIVIER D'ORMESSON בא מעט נדפסת אל השגריר

(5 כיוני) דהמעט צטר במפורש כי יור' 'החזית'

הלאומית 'JEAN

MARIE LE PEN מבקש לבקר בארץ ולכגוש, כדכרי,

את מנהיגיה 'המדיניות, האזרחים והצבאיים'.

הוא השתמש בביטוי SOUHAITE.

השגריר הגיב שיעביר המשאלה לארץ וכאשר תבוא תשובה

ימסרנה. עם זאת הוסיף שהוא רואה חובה לצ'ינר בכנות

במורה, כי התנהגות הקבוצה הפרלמנטרית של 'החזית

הלאומית' בעת דיון באסיפה הלאומית על הדוקטורט באוניבר

יטה כאנט, סימקה הוכחה על יחסה של הנועתם השונה מיחסו

של כלל הצ'ינר בצרפת לשואה ולעם היהודי.

נבחרו 'החזית' הלאומית' היו היחידים שלא הצטרפו

לקרבטנטרט שגינה הדוקטורט ואישר החלטת הממשלה למתוח

בחקירה במרצת.

ברשה זו גרמה להתרגשות רבה בארץ וביקר LE PEN עכשיו

יגרום להפגנות נגדו ומוטב לכן לא לקיים הביקור בשלב

זה.

D'ORMESSON אחר, שלא היה מודע את המרשע הדיון

בבית הנבחרים, הגורמת לו מכוכה רבה (ואכן נראה כבוד

מאוד).

הוא הודה בעד כינות הדברים ואמר שמטכיים כי בפטיבות

הקיימות אכן מוטב לזכות הביקור למועד אחר.

בהמשך צ'ינר ד'אורמסון שלה פן תומן בישראל בשל אמרתו

שהוא עמוד תרון להגנתו של המערב והערולט החופשי,

ושהוא ביטא זאת היטב בתכנית הכהירדת של המפלגה

14764

100 11-21

נושרד החוץ-מחלקת הקשר

בכורנתו של לה כן היה לקחת שמו ארצה את ד' אורמסון
ועוד חבר מחכועתו ששניהם היו פעילים במחנת הצרפתית
וידידותם לישראל אינה מוטלת בספק .
פלמור .

ת.פ: שהח,מכנבל,ממכנבל,עכנרג,אירא,תפוצרת

CONSULAT GENERAL D'ISRAEL

מרסיי

21.04.1986

יב' ניסן התשמ"ו

369

משרד החוץ
הקונסוליה הכללית של ישראל
דואר
27-04-1986
תיק מס' _____

ליון
11.04

אל: מר זיגל, סגן מנהל אירופה 1.

מאת: הקונסוליה הכללית, מרסיי

הנדון: כנס חברי מפלגת אר.די.פ U;D;F, באיזור הדרום.

רצ"ב העתק חוזר שנשלח לנציגות עם ההחלטות שנתקבלו בכנס הנ"ל, אני מעביר החוזר בגלל הקטע שבדף השלישי והדן ביחסה של המפלגה אל ישראל ואל אשף, להלן הקטע בשפה הצרפתית:

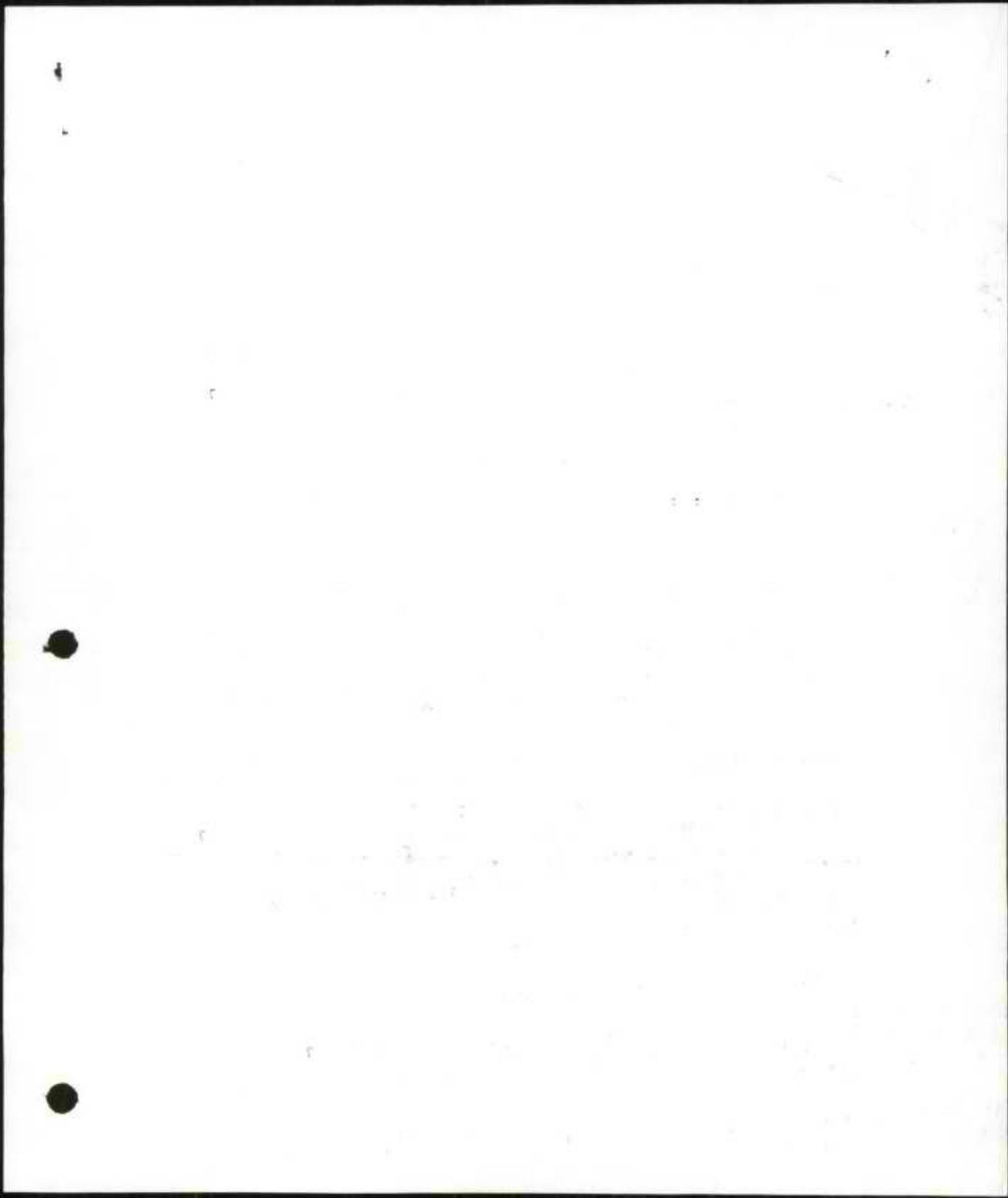
Il est anormal de tenir la balance égale entre l'OLP, organisation terroriste, et Israël, seule démocratie du Moyen-Orient. L'OLP doit quitter Paris, et Israël, qui n'a jamais cessé d'être notre amie, doit redevenir notre alliée.

"זהו בלתי מוסרי להתייחס במידה שווה אל אשף ארגון טרוריסטי, ואל ישראל הדמוקרטית היחידה במזרח התיכון, אשף חייב לעזוב את פאריס (לסגור נציגותה) וישראל שלעולם לא פסקה להיות ידידתנו חייבת לשוב להיות בעלת בריתנו".

~~אוריאל אלוני~~
ג' ניסן
1986

בברכה,
ד. מיכאלי

העתק: מר א. פלמור, הצייר פאריס.

ADHÉRENTS DIRECTS

N/Réf. : MMB/NT 248.4.86

21-4-1986
0121 7113
Marseille, le 17 Avril 1986.

Monsieur le Consul,

L'Assemblée Générale des ADHERENTS DIRECTS du secteur Marseillais s'est réunie le 10 AVRIL 1986, en présence de Messieurs :

Jean Claude GAUDIN
Président du Groupe U.D.F. à l'Assemblée Nationale
Président du Conseil Régional P.A.C.A

Paul GIROD
Sénateur
Délégué National des Adhérents Directs

Paul GACHE
Vice Président du Conseil Général du GARD
Maire de Villeneuve lez Avignon
Délégué Général des Adhérents Directs France-Sud

Roland BLUM
Député des Bouches du Rhône

Jean ROATTA
Député des Bouches du Rhône.

J'avais demandé à notre ami Marcel GUELFY d'en assurer le rapport politique, dont je vous communique pour information quelques extraits.

Veillez agréer, Monsieur le Consul, l'assurance de mes sentiments les plus dévoués.

LE DELEGUE GENERAL

Michel BARTHELEMY.

Monsieur le Consul Général
Israël
Rue Paradis
08 MARSEILLE

ADHÉRENTS DIRECTS

Trois commissions d'études pluri-disciplinaires sont créées, sur trois sujets où nous pouvons apporter un plus à la réflexion gouvernementale :

- L'Europe
- La Défense
- L'Humanisme

L'Europe et la défense parce que justement c'est sur ces deux secteurs que la majorité a cédé aux interdits de Mitterrand sur nos amis Jean Lecanuet et François Léotard ;

L'Humanisme parce que sans lui le libéralisme se réduit à sa seule dimension économique.

Je me bornerai ce soir à proposer quelques axes de travail à ces commissions :

EUROPE

Elle se fait au quotidien au niveau des peuples. Elle se vit pour les jeunes. Or, les Etats sont au service des peuples, et pas le contraire. Les institutions devront donc s'aligner sur la volonté des citoyens. L'Assemblée Européenne doit voir sa compétence élargie et ses pouvoirs accrus, au besoin par voie référendaire.

Si l'Europe actuelle balbutie, c'est parce qu'on a tenté de baillonner les Européens.

DEFENSE

Elle englobe : les armées, la diplomatie, la lutte anti-terroriste. Dans ce siècle de fer, de feu et de sang, seuls les forts survivent. La faiblesse appelle l'agression, militaire, économique, ou idéologique.

Nous souhaitons pour nos armées :

- la standardisation européenne des matériels ;
- la répartition de leur fabrication après que la concurrence ait joué au niveau de la conception ;
- que la couverture de la dissuasion nucléaire française soit étendue à la RFA. Notre vraie frontière est celle de la liberté : sur l'Elbe ;
- la réalisation de la bombe à neutrons.

.../...

A titre personnel, mais nous devons en discuter, je souhaite que la France réintègre l'OTAN.

La Diplomatie

Elle doit commencer par une solidarité sans failles avec les démocraties, et cela sur les cinq continents.

on ne peut pas s'abriter sous le parapluie américain et faire des croche-pieds à celui qui en tient le manche à Cuba ou au Nicaragua.

Les dictateurs ennemis de nos amis ne peuvent en aucun cas être nos amis.

Il est immoral de tenir la balance égale entre l'OLP, organisation terroriste, et Israël, seule démocratie du Moyen-Orient. L'OLP doit quitter Paris, et Israël, qui n'a jamais cessé d'être notre amie, doit redevenir notre alliée.

Le Terrorisme

Nous n'avons pas affaire à des délinquants relevant des tribunaux ordinaires, mais aux soldats sans uniforme et sans lois d'une guerre non déclarée.

Condamner des terroristes à trente ans de prison, c'est donner prétexte pendant trente ans à des prises d'otages pour les faire libérer.

Ils mettent en jeu la vie d'innocents. Qu'ils sachent qu'ils risquent la leur.

- Une lutte commune contre le terrorisme
- Une armée commune
- Une économie communautaire et une monnaie commune,

voilà nos objectifs pour défendre une civilisation commune et ce bien commun : la liberté.

EXTRAITS DU RAPPORT DE POLITIQUE GENERALE

FAIT PAR Marcel GUELFY

LORS DE L'ASSEMBLEE GENERALE DU 10 AVRIL 1986.

משרד החוץ-נוחלקת הקשר

10 ד"י

2243

** נכנס

**

**

**

אלי: המשרד, נר: 197, מ: פריס
דח: ר, סג: ס, תא: 110486, וח: 1830

משרד החוץ
אירופה-1
דואר נכנס
12-04-1986
תיק מס'

זינ ו.א.

Handwritten mark

סודי/רגיל

אלי: אירופה 1

דע: לשכת דהיים

מאת: השגריר, פריס

ביקור היים.

שאבנ-דלמאס, שהיה אמור להיעדר מפריס שינה תכניתו ובא במיוחד כדי לפגוש את דהיים.

קבענו את הפגישה לשעה 17:15.

סופר==

רם/

תפ: שהח, דהמ, מנכל, ממנכל, ענוג, אידא

18764 משרד החוץ, תל אביב

משרד החוץ-מחלקת הקשר

9930

0111

בלג'ס

Handwritten signature

מל: המשרד, נר: 20, מ: שונות
דח: ר, סג: ב, תא: 060486, רח: 1000

1000/ר.ג.י

BJR J AI UN MESSAGE PR VOUS DE LA PART DE L AMBASSADE
FRANCE
A TEL AVIV

M

Handwritten: 11.11 *Handwritten: ריב*

AMBASSADE DE FRANCE

EN ISRAEL

TEL-AVIV LE 4 AVRIL 1986

MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES - DIVISION DU PROTOCOLE

+++

L'AMBASSADE DE FRANCE PRESENTE SES COMPLIMENTS AU
MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES ET A L'HONNEUR DE LUI
FAIRE
SAVOIR QUE M. PIERRE MAUROU, ANCIEN PREMIER MINISTRE, SE
RENDRA
EN ISRAEL DU 8 AU 11 AVRIL (ARRIVEE A 18H25 PAR VOL LY
324).
IL SERA ACCOMPAGNE DE M. FREDERIC ZAGLI, OFFICIER DE
SECURITE
TITULAIRE DU PASSEPORT NR. 27263 ET PORTEUR D'UNE ARME
SMITH ET

משרד החוץ-מחלקת הקשר

WESSON CALIBRE 38 SPECIAL NR. J443538 AVEC 1 BARILLET DE SIX
CARTOUCHES ./.

L'AMBASSADE DE FRANCE SAISIT CETTE OCCASION POUR
RENOUVELER AU MINISTERE DES AFFAIRES ETRANGERES LES
ASSURANCES
DE SA HAUTE CONSIDERATION.
DUPONT

+++

25286FRHLT IL

תפ: ענוג, אירא, שמורק, אורחים, טקס

8